

Ai Là Ai Đích Thương

Contents

Ai Là Ai Đích Thương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3: Cuộc Sống Bi Thảm Của Tiểu Phá	12
4. Chương 4	19
5. Chương 5	23
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	40
9. Chương 9: Thao Thức Trong Đêm	45
10. Chương 10	50
11. Chương 11	58
12. Chương 12	64
13. Chương 13	68
14. Chương 14	74
15. Chương 15	80
16. Chương 16	85
17. Chương 17	92
18. Chương 18	96
19. Chương 19	101
20. Chương 20	106
21. Chương 21	110
22. Chương 22	115
23. Chương 23	118
24. Chương 24	124
25. Chương 25	127
26. Chương 26	132
27. Chương 27	137
28. Chương 28	141
29. Chương 29	146
30. Chương 30	150
31. Chương 31	155
32. Chương 32	160
33. Chương 33	164
34. Chương 34	169
35. Chương 35	173
36. Chương 36	178
37. Chương 37	181
38. Chương 38	186
39. Chương 39	193
40. Chương 40	198
41. Chương 41	203

42. Chương 42	208
43. Chương 43	212
44. Chương 44	217
45. Chương 45	221
46. Chương 46: Phiên Ngoại 1	228
47. Chương 47: Phiên Ngoại 2	232

Ai Là Ai Đích Thương

Giới thiệu

Thể loại: xuyên qua (thực ra cái này nó giống trọng sinh hơn à), hiện đại, cường công si tình thụ, nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-la-ai-dich-thuong>

1. Chương 1

“Rằm” cửa bị đá khai, lao như tên lửa vào nhà ăn, nhanh chóng bay tới chỗ bình nước, đổ đầy cái cốc bự, hần uống lấy uống để nhằm hạ gục cơn khát đang hành hạ trong người.

“A, cuối cùng cũng sống rồi, khát chết ta mất” sau khi uống đến giọt cuối cùng, Lục Bất Phá không chút nhả nhận lấy tay quệt mồm.

“Nhóc tiểu Phá, kính nhờ người không cần lổ mãng như thế có được không? Lão mẹ của người vừa nhìn thấy người thế này bao nhiêu ý tưởng mới nghĩ ra cũng quên tiết” một người phụ nữ dáng người nóng bỏng không hờn giận xuất hiện ở cửa phòng bếp, cặp kính đeo trên mũi cũng không che được lửa giận toát lên trong mắt bà.

“A! Lão mẹ. Sorry” Lục Bất Phá lập tức xoay người, nhanh chóng lao tới ôm lấy lão mẹ của mình, hần cao 1m87 trong khi lão mẹ chỉ có 1m69, do vậy đối với lão mẹ hần chẳng khác nào là người khổng lồ.

“Lão mẹ, thực xin lỗi, không lẽ đã làm đứt đoạn mạch suy nghĩ của mẹ” Lục Bất Phá thật cẩn thận hỏi, lão mẹ của hần là một tiểu thuyết gia. Điều mà bà thống hận nhất là khi đang mơ mộng với các ý tưởng thì bị làm đứt đoạn, cũng thật không may, đứa con này của bà lại thường xuyên gây ra việc đó.

“Hừ! Nếu hôm nay mà lão mẹ không nghĩ ra được cách giải quyết tình cảnh đó, ta liền lộng sát nhà người, cho người muôn kiếp chỉ có thể làm một thái giám thụ...không ngóc đầu lên nổi...hừ... hừ” nữ văn sĩ Lục Đường Phương Phương ngoan độc ra vẻ sát thủ nhằm nhằm hướng hạ thân của thằng con múa múa vài chiêu, sau đó phát tay một cái, phong tình vạn chủng xoay người rời đi.

Toàn thân run nhẹ lên một phát, Lục Bất Phá nhắm mắt chạy theo đằng sau lão mẹ của mình: “Mẹ à, mẹ không thấy nói như vậy rất là độc ác sao dù gì thì con cũng là đứa con duy nhất của lão ba mà. Con thành thái giám, lão ba chẳng phải là tuyệt hậu sao?”.

“Lão ba của người cũng chẳng quan tâm đến việc có cháu để bế hay không đâu” Lục Đường Phương Phương đi đến chỗ ghế sofa ở phòng khách rồi ngồi xuống. Chiếm cứ trên bàn trà là chiếc laptop của bà.

“Mà dù có phải là thụ cũng không đến mức đi làm thái giám chứ”.

Trừng mắt liếc nhìn thẳng con một cái, Lục Đường Phương Phương dựa hẳn người vào ghế sofa, buồn bực nói: “Lão mẹ ta đang viết truyện về thái giám, hiện tại vướng phải một tình huống rất là khó giải quyết. Con ỉu giúp lão mẹ này nghĩ nào”.

“Lão mẹ...” liếc nhìn mẹ có chút xem thường, Lục Bất Phá ngồi xuống tựa lưng vào lão mẹ, hít hít mùi hương từ bà: “Con mẹ tốt xấu gì cũng đường đường là nam tử hán đại trượng phu, vậy mà mẹ suốt ngày trước mặt người ta nói là thụ thể này, thụ thể kia. Mẹ không nghĩ rằng cứ như thế không khéo có ngày con thành đồng tính luyến ái thật à? Đến lúc đó lại ghê tởm”.

“Ba” vừa nói xong, mặt Lục Bất Phá ăn ngay một chương của lão mẹ. Má phải của hắn nóng ran còn bản thân hắn thì nhìn lão mẹ đang ngồi trước mặt đầy ủy khuất.

“Người có biết vì sao lão mẹ đây thích viết đam mỹ tiểu thuyết không hở?”.

Lắc đầu không biết.

“Đó là bởi vì: đây là cấm kỵ, luân lý không tiếp thu, cho nên tình cảm như vậy mới là chân thành nhất, mới khiến con người ta phải say mê” Lục Đường Phương Phương vừa xoa xoa má phải của thằng con vừa nói tiếp: “Sau này cấm được nói đồng tính luyến ái là ghê tởm. Cho dù về sau có một ngày người thật sự thành đồng tính luyến ái, lão mẹ ta cũng tuyệt đối không phản đối. Chỉ cần người đừng trở thành cái dạng ảo lả nam không ra nam nữ không ra nữ là được, lão mẹ đều ok hết”.

Liếc liếc nhìn mẹ vài cái xem thường nữa, Lục Bất Phá vì chính mình mà thương cảm vô cùng: “Lão mẹ, thật sự hả? Mẹ sẽ không phản đối? Nếu con là đồng tính luyến ái, thích một người nam nhân mẹ xác định sẽ không phản đối hả?” Vì cái gì lão mẹ của hắn lại không giống những bà mẹ bình thường khác? Không chỉ có thích viết đam mỹ tiểu thuyết lại còn hay trước mặt hắn nhắc đi nhắc lại.....Ồi Kiếp sống bi thảm của hắn.

Trong mắt Lục Đường Phương Phương hiện lên chút ánh lửa, bà nguy hiểm tiến sát đến cạnh đứa con, không có ý gì tốt hỏi: “Này con... con nói.... Con không phải là không thích nam nhân hả?”.

“Lão mẹ...” Lục Bất Phá lại kêu rên “Con chỉ là muốn hỏi một chút thôi”.

“Nếu không có thì cũng đừng có tới hỏi ta, chờ người có rồi nói sau” Đập đập đầu thẳng con, Lục Đường Phương Phương thở dài: “Con à... con giúp lão mẹ nghĩ đi, mấy ngày trời rồi mà cũng chưa có nghĩ ra được thêm chữ nào đây”.

(xin tạm gọi ngắn gọn: nữ văn sĩ = nữ sĩ hén)

Đối với nữ sĩ Lục Đường Phương mà nói, con của bà là đối tượng nói chuyện phiếm tốt nhất, với thằng con mình, phương châm của bà là không có gì là không thể. Điều này làm cho Lục Bất Phá dị thường buồn rầu.

Ai có thể hiểu nổi lòng hắn khi suốt ngày phải nghe mấy cái nội dung vô cùng đáng sợ?

Cái gì mà nam nam sinh tử! NP nhất thụ đa công!

Lục Bất Phá chà xát chà xát cánh tay lại nhìn thấy lão mẹ vẻ mặt buồn bực, hắn đành thở dài.

“Lần này tình huống rất nghiêm trọng sao?”.

“Ừ dĩ nhiên”.

“Haizz... ai bảo mẹ là mẹ của con, đến đây đi lão mẹ, kể qua cho con về tình hình câu chuyện đi”.

Làm tư thế kéo tay áo lên, Lục Bất Phá một bộ chăm chú lắng nghe.

Nghe xong lão mẹ tóm tắt qua nội dung, lại nghe lão mẹ kể chỗ khó viết, Lục Bất Phá đưa ra ý tưởng của mình. Vốn định vọt đi tắm một cái, gột rửa hết đồng mô hôi sau khi vận động vào buổi sáng, kết quả đến lúc hắn đi tắm được cũng đã là ba giờ chiều.

“Lão Mẹ... con chết đói rồi!!!” một cước đá văng cửa phòng của lão mẹ, Lục Bất Phá lại một lần nữa đánh gãy dòng suy nghĩ của nữ thần. Dưới ánh nhìn như dao găm của mẹ, hắn đáng thương hể hể nói: “Mẹ, con đói bụng. Con của mẹ vận động cả buổi sáng, lại còn hết sức tâm lý ngồi đây giúp đỡ mẹ, ít nhất phải cho con tí gì bỏ bụng chứ”.

“Thằng nhóc tiểu Phá kia” cảm giận mắng một câu, nữ sĩ Lục Đường Phương Phương xuống lầu làm bữa trưa cho đứa con, tuy nhiên kỳ thật bà cũng đã đói bụng rồi.

Mồm nhét đầy món cháo trắng với Calathau (1 loại củ cải muối) của lão mẹ làm, đầy hạnh phúc Lục Bất Phá vừa ăn vừa ca tụng: “Vẫn là lão mẹ làm ngon nhất. Cơm ở căn tin trường quả thực quá khó ăn”. Lúc này trong lòng hắn thầm cảm tạ Duy Thành tiên sinh đã mang nữ sĩ Lục Đường Phương Phương từ đại lục về Hồng Kong.

“Con, có muốn về nhà ở không?” Lục Đường Phương Phương vừa ăn vừa hỏi, cái bụng biểu tình nên bà cũng chẳng thèm để ý đến việc giữ gìn hình tượng nữ thần. Bởi vì ông chồng rất thích tay nghề của vợ mình nên thành ra chỉ thuê người để mua thức ăn cùng dọn dẹp ba bữa, phòng bếp nói chung là không có đầu bếp. nhưng tất nhiên, Lục Bất Phá cực kì yêu tay nghề của lão mẹ, hắn tình nguyện ăn món cháo Vân Nam của mẹ mà không đi khách sạn năm sao dùng cơm. Hơn nữa, nhắc đến vấn đề nấu ăn này, Lục Bất Phá kế thừa gen của lão ba nên vô cùng ngu ngốc cộng chậm tiêu. Bất quá với bà mẹ hoàn mỹ này việc thằng con mình biết nấu ăn hay không cũng chẳng quan trọng.

“Không cần đâu, con không muốn về nhà để rồi thành mục tiêu của mẹ cùng lão ba” không chút nghĩ ngợi Lục Bất Phá ngay lập tức cự tuyệt: “À mẹ, tháng sau con có trận đấu, nên cuối tuần con sẽ không về được”. Hắn hiện tại vẫn chưa thể làm được chân chính “chính mình”, do đó cứ ở ngoài vẫn tốt hơn.

“Vậy cũng được. Có thời gian mẹ với ba người sẽ tới thăm”.

“Thank you madam”.

Ăn uống no say, Lục Bất Phá nằm ườn ra ở ghế sofa còn Lục Đường Phương Phương đem bát đi rửa, tuy rằng thường xuyên dùng “công thụ” để tra tấn thằng con nhưng bà cũng không bắt con phải làm việc nhà. Lục Bất Phá đứng lên, thấy lão mẹ ở phòng bếp chạy đi chạy lại, không người hỗ trợ thật là cảm thán. Nghĩ đến lão mẹ đáng người nóng bỏng, gương mặt thiên sứ, ẩn dấu bên trong là ác ma chính hiệu vậy mà lại thích đi làm nữ chủ nhân gia đình, hắn không khỏi cảm thán.

Năm 20 tuổi bị lão ba kéo đến Hồng Kong cùng học, cứ vậy mang thai rồi học đại học, tốt nghiệp xong liền làm ở công ty lão ba chừng một năm, rồi cuối cùng an tâm ở nhà chăm chồng dạy con. Tình yêu của lão mẹ nghe có vẻ viễn tưởng như thế nhưng lại là sự thật. Mà theo lý thuyết thường những người thuộc dạng cực phẩm như vậy sẽ thích mua sắm, đi du lịch tuy nhiên lão mẹ nhà hắn lại có thú vui tao nhã là ở nhà viết đam mỹ, đối với bà điểm tô cho cuộc sống chính là đam mỹ tiểu thuyết. Suốt cả ngày cứ a công a thụ luôn miệng, vậy mà ba hắn cũng chịu được đúng là tài.

Mà có lẽ cũng bởi vì lão mẹ tính cách như thế nên mới khiến cho lão ba hơn hai mươi năm qua đều “thủ thân như ngọc”, “yêu thích không buông tay”. Lục Bất Phá nghĩ loạn thất bát xung rồi lại nằm xuống, hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã hiếm có. Sở sở mặt mình hắn có chút tự ki. Đẹp trai, tuyệt đối là một khuôn mặt hết sức đẹp trai, không phải kiểu đẹp của dạng thiếu niên yếu đuối ôn nhu, cũng không phải dạng cường tráng cơ bắp. Tuy rằng lão ba của hắn dung nhan không được mặn mà nhưng lão mẹ hắn gen lại rất tốt. Mà hắn thì lại được kế thừa những tinh hoa của cả hai: bộ dạng của lão mẹ, chiều cao của lão ba, tóm lại hắn là hàng cực phẩm, vô cùng dễ nhìn, mặc dù có khuyết điểm nho nhỏ là hắn hơi gầy một chút nhưng tổng thể thì vẫn ok. Lục Bất Phá không phải là lần đầu tiên đứng trước gương ngắm người ngắm khuôn mặt của mình như thế này.... Đây là hắn á... đây là mặt hắn.

Hắn là “hắn” mà hắn cũng không phải là “hắn”.

...

“Nghĩ cái gì đây?”.

Đột nhiên cái đầu ăn một phát đập, Lục Bất Phá ủy khuất quay lại nhìn “Mẹ à.... Còn đánh tiếp như vậy là con thành thằng ngu đấy”.

“Dù sao người cũng chẳng có chỗ nào thông minh cả, đứng nhìn cái mặt mình đến gần cả người, đánh có ngu thêm một chút cũng chẳng vấn đề”. Lục Đường Phương Phương lại nện thêm một đòn nữa, Lục Bất Phá thấy thế nhanh chân tránh lẹ.

“Mẹ ...” Đúng là sát thủ! Ra tay cực kì mau lẹ à. Thoắt cái chỉ thấy Lục Đường Phương Phương run run một chút, chà xát chà xát bàn tay.

“Người nếu còn dám phát ngôn linh tinh ta sẽ khiến cho người cả đời làm thụ không có nổi một cơ hội để phản công!” nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp Lục Đường Phương Phương xoay người lên lầu

“Hắc hắc” Lục Bất Phá dáng vẻ thắng lợi đứng đằng sau cười cười.

6h tối, lão cha của Lục Bất Phá – Lục Duy Thành đứng giờ trở về nhà. Làm ông chủ của công ty giải trí lớn nhất Hồng Kong “Duy Tín entertainment”, dưới tay người tài vô số, Lục Duy Thành là một con người hết sức bình tĩnh, điềm đạm, nói theo kiểu của Liễu Hạ Huệ thì đây là một quái nam nhân. Không nhiều tham vọng, không lạm tình, yêu vợ, thương con. Đương nhiên nếu trong trường hợp vợ cần thì ông sẵn sàng bỏ rơi thằng con. Chính điều này đã khiến nhiều phụ nữ mơ tưởng đến ông chỉ biết dậm chân tức giận đứng nhìn theo.

7h tối, cơm được dọn lên bàn. Lục Đường Phương Phương vì ông chồng cùng thằng con đến cuối tuần mới về nhà mà chuẩn bị hết sức thịnh soạn. Tuy rằng bà vừa nấu cơm vừa nghĩ đến cuốn tiểu thuyết về thái giám của mình nhưng hương vị của món ăn không vì thế mà bị ảnh hưởng. Màu sắc hương vị mọi thứ đều hết sức hoàn mỹ. Buổi chiều tuy đã chiến 2 bát cháo Ván Nam lớn nhưng hiện tại Lục Bất Phá không tốn nhiều công lực đã nhanh chóng biến thành một con sói đói chính hiệu.

Lục Duy Thành theo thường lệ ngồi ở bên cạnh bà vợ, đợi cho vị phu nhân yêu quý của mình uống xong bát canh liền gấp thức ăn cho.

“Hôm nay làm cái gì?”.

“Mã tự”. (ko rõ nó là cái j à T T)

Lục Đường Phương Phương cắn miếng thịt bò mà ông chồng đang dâng đến tận miệng, rồi gấp lại cho dâng phu quân một miếng thịt gà. Lục Bất Phá làm bộ như không nhìn thấy cái chi, cúi đầu chăm chú vào công tác.

“Nút thắt đã giải quyết được chưa?”

“Buổi chiều cùng Tiểu Phá ngồi hàn huyên nên cũng gỡ được kha khá rồi”.

“Không nghĩ ra được thì cũng đừng miễn cưỡng. Có muốn đi ra ngoài tán gẫu để giải sầu không?”.

“Em đang lo lắng à. Đạo này nhà xuất bản giục ghê quá”.

“Cứ để cho bọn họ chờ đi. Không cần phải lao lực thế”.

“Ừ”.

Lục Bất Phá vừa ăn vừa thâm cảm thán ... Haiz, đôi vợ chồng này kết hôn cũng đã được mười chín năm rồi thế mà vẫn ân ái dữ, thật không hiểu lão mẹ mình có cái mị lực gì nữa. Tuy rằng bộ dạng của lão ba cũng không phải xuất sắc lắm nhưng được cái là cực kì yêu vợ, đây chắc cũng là nguyên nhân chính khiến lão mẹ cam tâm tình nguyện ở nhà làm nội trợ.

Cùng với bà vợ ngọt nhạt mãi, Lục Duy Thành mới để ý tới thằng con ngồi đối diện.

“Này nhóc, tiền có đủ dùng không con?”.

Cắt đứt mạch cảm thán, Lục Bất Phá ngẩng đầu: “Đủ, cũng đủ”.

“Trận tiếp theo bao giờ đấu?”.

“Tháng sau ạ”.

“Được vậy ba với mẹ người sẽ tới xem”.

“Cảm ơn ba” cười cười, Lục Bất Phá lại cúi đầu tiếp tục chuyên tâm ăn cơm. Lão ba thế này cũng chỉ là để bồi lão mẹ thôi... Chẹp lão ba này của hần đúng là...

Chợt nghĩ ra một việc, Lục Bất Phá nuốt vội xuống miếng thịt nướng: “À ba ơi! Buổi biểu diễn của Jona , mấy người bạn của con muốn đi xem, cho con ba vé nhá”.

“Được, ngày mai ba bảo thư kí đưa cho con” Lục Duy Thành sờ đầu thằng con như xoa đầu mộ chú chó nhỏ “Tiền không đủ nhớ bảo với ba đấy”.

“Vâng” Lục Bất Phá thật buồn bực. Vì cái gì lão ba mỗi lần thấy hần đều phải hỏi hần có đủ tiền dùng hay không à, chẳng lẽ trên mặt hần viết bốn chữ “Tôi đang phá sản” sao???

Cơm chiều xong là đến khoảng thời gian ngọt ngào của ba má, Lục Bất Phá đương nhiên cũng chẳng ngu gì mà ở lại quấy rầy, ngồi lại đâu có phải là dễ à. Trở lại trong phòng, hần vừa khổ luyện tiếng Trung vừa ăn khoai tây rán mà lão mẹ mua cho. Tuy rằng lão ba lão mẹ thường vì ân ái mà bỏ qua hần nhưng bù lại hần lại được hưởng thụ sự tự do cùng một tình yêu của cha mẹ hơi bất thường mà người khác khó có cơ hội có được. Cha mẹ đối với hần không ra nhiều yêu cầu cho lắm, chỉ cần hần mỗi ngày vui vẻ, hần muốn gì cũng được nhưng chỉ trừ có một việc kiên quyết không được đó là lái xe.

Ba năm trước đây, “hần” vì chiêu khích tướng của bạn bè nên dù chưa có bằng lái, “hần” vẫn một mình lái xe đến bữa tiệc sinh nhật của một người bạn. Kết quả là không đến nửa giờ sau liền bị tai nạn nghiêm trọng. Khi tỉnh lại, hần đã hôn mê nằm trên giường được một năm. “Hần” trở thành một người thực vật, thế nhưng lần đầu thức tỉnh lại, hần vô cùng nhớ rõ khi vừa mở mắt vị nữ thần này bổ nhào vào người hần gào khóc thế nào.

Vừa tỉnh lại, hần dần dần nhìn không ra mình đang ở nơi quái nào, loại sự tình này cứ dai dẳng mãi suốt nửa năm. Mà trong nửa năm này, hần dần hiểu rõ thân phận của mình, nhận rõ tình yêu thương của cha mẹ đối với mình, còn có cả sự quan tâm của những người bạn nữa. Hần sau khi đã nếm qua mùi vị của cái chết, giờ đây lại có một thân phận khác để sống, vẫn trong cái thời đại của hần chỉ có duy nhất khác biệt là hần theo từ New York mà bay qua Hồng Kông. Nói theo ngôn ngữ khoa học của mẹ hần, thì là hần đã xuyên qua từ Đoạn Hoa trở thành Lục Bất Phá.

Vào cái lúc sau khi hần khôi phục lại thần trí, hần đã thề sẽ quên đi quá khứ một lần nữa bắt đầu lại cuộc đời. Hần không còn là Đoạn Hoa, hần là Lục Bất Phá, là thằng con tiểu Phá của lão mẹ, là thằng tiểu tử của lão ba. Tuy rằng lấy một thân phận khác để sống đôi khi gặp rất nhiều khó khăn nhưng thử hỏi trên thế gian này liệu có mấy người có thể hưởng thụ hạnh phúc hiếm có này như hần? Hần đã từng có giây phút huy hoàng, đã từng trải qua muôn thống khổ, đã từng giãy giụa trong bất lực và cũng đã từng buông xuôi cho tất cả mọi thứ. Giờ đây, hần không chỉ có một gia đình thương yêu mình, mà còn có một thân thể mới để bắt đầu làm lại một lần nữa.

Không đập bỏ thì sẽ không xây lại được, hần gọi là Lục Bất Phá, năm nay mười tám tuổi, nhân sinh vừa mới bắt đầu. Tuy rằng đối với nguyên chủ nhân của cái thân xác này cũng thật có lỗi, đối với cha mẹ hần cũng thấy thật có lỗi. Nhưng hần thật sự rất cảm kích Lục Bất Phá, cảm kích cậu ta đã cho hần một lần nữa lại có cơ hội để có thể cảm nhận được cuộc sống. Làm cho hần có thể sống theo đúng cách mình muốn, bù lại những điều mà Đoạn Hoa đã từng tiếc nuối. Chính là ngẫu nhiên trong lúc này ngồi nhớ lại bộ dạng của mình hai năm qua khi phải bắt chước thành “Lục Bất Phá” khiến cho hần không nhận được mà cười to.

Sống lại được hai năm, hần chặt đứt hết tất cả mọi liên hệ với quá khứ. Hần không có tra bất cứ thông tin nào về “anh”, khi trên phương tiện truyền thông hoặc báo chí có tin tức gì liên quan đến người đó, hần cũng sẽ ngay lập tức lãng tránh. “Anh” là người mà Đoạn Hoa yêu, vì “anh”, hần đã trả giá bằng hết tất cả mọi thứ. Tuy nhiên hần hiện tại đã là Bất Phá, với “anh” giờ đây đã chẳng còn bất kì mối quan hệ nào nữa. Tuy nhiên hần vẫn cảm thấy vô cùng áy náy với Đoạn Vũ và những người bạn chưa kịp nói lời từ biệt của mình. Không biết bọn họ hiện tại ra sao. Khi Tây Môn yêu cầu hần rời Thể Hoa, hần đã liên hệ với luật sư chuyển 10% cổ phần của mình tặng lại cho Tây Môn. Hần cùng Tây Môn một chút liên hệ cũng đã không còn. Còn lại phần tài sản mấy trăm nghìn USD, hần đã để lại toàn bộ cho Đoạn Vũ. Mất đi hần, Đoạn Vũ có lẽ sẽ rất đau thương, nhưng thời gian có thể chữa lành tất cả , hần tin rằng Đoạn Vũ rồi cũng sẽ vui vẻ trở lại. Phần tài sản mà hần để lại cũng đủ cho Đoạn Vũ sống vô lo.

Khe khẽ thở dài, Lục Bất Phá cười cười. Đời trước, Đoạn Hoa đã vì rất nhiều người mà sống, mà đến đời

này, hắn đã ngay lập tức được hưởng phần tình cảm mà trước đây Đoạn Hoa không được hưởng, có được thứ hạnh phúc mà Đoạn Hoa không có. Một thiếu niên mười tám tuổi... thực trẻ nha... giờ đây hắn cơ hồ đã hoàn toàn trở thành Lục Bất Phá. Hắn có thể tha hồ mà chơi bóng rổ, chiến game, không cần đem tất cả tuổi trẻ của mình dành cho một người nào đó.

“Tiểu Phá, mấy giờ rồi mà còn chưa ngủ hả” nữ thần nhà hắn đập đập cửa quát.

“Vâng! Ngủ đây ngủ đây” Lập tức tắt máy tính, vị tiểu Phá này nhanh chóng chui vào ổ.

2. Chương 2

Một chiếc Rolls-Royce dừng ở trước biệt thự xa hoa, người từ trên xe đi xuống mang theo một đồng công văn, nghênh đón anh ta là người quản gia, một lát sau nữ chủ nhân của căn biệt thự này cũng đi tới.

“Âm, không phải anh bảo ngày mai mới về sao?” lại gần người chồng, Nhược Lan thuận miệng hỏi.

“Sự tình đã giải quyết xong xuôi” trả lời một cách đơn giản, Tây Môn Trúc Âm đi vào trong phòng.

“Nước tắm đã chuẩn bị xong rồi đấy. Nửa tiếng nữa là ăn cơm chiều”

“Dật Hoa đâu?”.

Tây Môn Dật Hoa là đứa con được một tuổi tám tháng của Tây Môn Trúc Âm.

“Dật Hoa đang ngủ” Nhược Lan mỉm cười, đôi mắt của Tây Môn Trúc Âm nhanh chóng xuất hiện một tia ảm đạm.

Gật gật đầu, Tây Môn buông vợ ra.

“Anh đi tắm đây”. Mới từ Paris trở về, anh tựa hồ có chút mệt mỏi.

“Vâng” Nhược Lan giúp anh cởi bộ âu phục rồi nhìn anh đi lên trên lầu.

“Phu nhân” người giúp việc nhận lại bộ âu phục từ trên tay Nhược Lan sau đó đi vào phòng thay đồ. Nhược Lan tiến vào trong bếp, tiếp tục vì chồng chuẩn bị cơm chiều. Cô thật hạnh phúc, có thể được gả cho Tây Môn là hạnh phúc lớn nhất đời cô. Nhược Liên Khải chết đã giúp cô cởi bỏ được hết thảy mọi ràng buộc, đã giúp cô có thể vô tư mà hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc. Tuy nhiên ngay trong những tháng ngày hạnh phúc này, không hiểu sao cô vẫn cảm thấy một nỗi bất an càng ngày càng mãnh liệt.

Ngay hôm sau ngày Đoạn Hoa chết, chồng của cô đem chính mình nhốt trong phòng làm việc suốt một ngày, không cho bất cứ kẻ nào quấy rầy trong đó bao gồm cả cô. Sau khi từ trong đó đi ra, anh không còn bao giờ trước mặt cô đề cập đến tên của người ấy, giống như cái người nam nhân đó đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của hai người bọn họ. Tuy nhiên lúc đứa nhỏ sinh ra, chồng cô lại đặt tên cho con là Dật Hoa. Dật Hoa, nhớ hoa, cô luôn luôn tự nói với chính mình rằng đó chẳng qua chỉ là sự trùng hợp nên con của họ mới tên là “Hoa” thôi.

Người nam nhân kia đã chết, đã mang hết thảy mọi bí mật của cô chôn vùi. Cô cảm tạ người nam nhân kia vì đã giúp mình trừ bỏ Nhược Liên Khải, phóng cô tự do. Tuy vậy khi đến với cuộc sống hạnh phúc, người nam nhân kia so với lúc còn sống càng làm cô bất an hơn. Tầm mắt đảo về phía lịch treo tường, tám của Nhược Lan đau đớn, hôm nay là ngày 19 tháng 5, ngày mai là ngày giỗ của người nam nhân kia. Không dám suy nghĩ sâu xa về nguyên nhân chồng mình trở về sớm, Nhược Lan bảo trì nụ cười, vì chồng chuẩn bị cơm chiều. Nam nhân kia dù sao cũng đã chết rồi, giờ đây cô đã là vợ của Tây Môn, là nữ chủ nhân của nhà Tây Môn.

.....

6 giờ sáng ngày 20 tháng 5, tại nghĩa trang, trước một bia mộ trắng noãn, một thanh niên cẩn thận dọn dẹp đám bụi cùng hoa héo xung quanh mộ. Sau khi dọn dẹp xong, cậu lại lấy khăn tay ra cẩn thận chà lau

bìa mộ. Làm xong hết thấy cậu mang ra một cái giỏ rồi lấy từ bên trong một chai nước quýt, một phong kẹo cao su nhỏ, một bát xúp đuôi bò nấu với cà chua, cùng với hai cái sandwich. Cuối cùng là cầm ra một bó hoa bách hợp.

Có người đứng ở phía sau cậu, cũng cầm tới một bó hoa bách hợp. Người đang ngồi quay đầu lại rồi nhanh chóng đứng lên nói: “Vương ca”.

“Hôm nay là ngày giỗ của cậu ta cho nên sẽ có rất nhiều người đến. Bởi vậy anh đến sớm một chút miễn cho tí nữa lại không có chỗ đậu xe” người mới tới rút ra một điều thuốc, sau đấy lôi từ trong chiếc túi mang theo hai phong kẹo cao su đặt ở chỗ đặt phong kẹo cao su kia.

“Vương ca, anh em không thích ăn loại có đường” Đoạn Vũ cười cười.

Vương Chỉ ngồi xuống, sờ sờ bức ảnh chụp một con người đang cười đến xán lạn rồi nói: “Anh tới hôm qua làm khuya nên trót ăn mất loại đó. Hai phong này là của tạm từ mấy thằng cấp dưới”. Hắn đặt bó hoa bách hợp vừa mới mua từ cửa hàng hoa xuống.

Hắn có thể cái gì cũng không mang nhưng riêng hoa bách hợp thì lại không thể thiếu, đây là loài hoa mà “thằng đó” khi còn sống thích nhất.

Đoạn Vũ cũng ngồi xuống nhìn khuôn mặt đang tươi cười của anh mình. Khuôn mặt có vài nét tương tự như Đoạn Hoa hiện lên tia hận ý.

“Anh à... Anh chết thật ủy khuất. Em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những kẻ đã thương tổn anh” Cậu là người thân duy nhất của Đoạn Hoa, cậu phải vì anh mình mà báo thù.

“Em điều tra được những gì rồi?” Vương Chỉ cũng không kinh ngạc.

Đoạn Vũ lạnh lùng cười “Em tra được một số việc khá là thú vị. Ngày mai em đưa cho anh”.

“Tốt”

Kế tiếp hai người lại lặng yên đứng ở đó. Vừa đến 8 giờ, lại có một số người lục tục kéo đến chỗ mộ, đứng ở bên cạnh Vương Chỉ cùng Đoạn Vũ. Đến 9 giờ trước mộ đã chật ních người, tất cả đều là đám “hồ bằng cầu hữu” của Đoạn Hoa khi còn sống, nam có nữ có, có người một mình đến, có người là cả nhà đến, người già có, mà người trẻ cũng có, chỉ duy nhất người mà Đoạn Hoa yêu nhất, Tây Môn Trúc Âm là thiếu. Bất quá những người đứng đây cũng chẳng ai muốn gặp kẻ đó, kẻ có thể nói là người đã trực tiếp hại chết Đoạn Hoa.

Mọi người đứng đó cũng không nói chuyện với nhau mấy, họ chỉ đứng ngắm bìa mộ cùng nhau, nắm nhẹ lấy tay nhau. Bọn họ chăm chú lẳng lẳng nhìn vào ảnh chụp của Đoạn Hoa trên bìa mộ, nhớ lại những kỉ ức cùng hắn. Rất nhiều người mang theo kính râm, mặc dù hắn đã đi được hai năm nhưng bọn họ vẫn không thể nhìn xuống bị thương. Đoạn Hoa là một người tốt, một người luôn làm mà không cần hồi báo, có lẽ Thượng Đế cũng thấy hắn quá tốt nên đã mau chóng gọi hắn trở về với mình.

“Đoạn Hoa à... sức khỏe của em gái tôi đã tốt lắm rồi. Cảm ơn cậu” một người phụ nữ đeo kính nắm chặt lấy tay cô bé đứng bên cạnh mình nghẹn ngào nói. Cô bé kia nhờ tủy sống của Đoạn Hoa hiến tặng mới có thể sống được đến bây giờ, có lẽ bởi vậy nên cô bé luôn nhớ ơn hắn, vì hắn mà mang lên đặt một bó hoa bách hợp.

“Đoạn Hoa, đám học sinh bị cậu giáo huấn cho một trận kia giờ đã trưởng thành rất nhiều rồi. Cậu có thể yên tâm, bọn chúng không còn làm xằng bậy nữa” một vị lão nhân khăn khăn nói.

“Anh Đoạn Hoa, vết bỏng trên mặt chị em giờ đã không còn thấy rõ nữa rồi. Cảm ơn anh đã giúp chị ấy tìm bác sĩ” một thanh niên trẻ tuổi nói.

“Phó tổng, tôi đã từ chức, sang năm chuẩn bị kết hôn. Món quà mà ngài tặng, tôi vẫn còn giữ, luyến tiếc đến chẳng dám đeo”

Tiếp đấy những người còn lại cũng tiến tới đối với Đoạn Hoa nói vài lời, trong lời nói đều không che giấu nỗi sự cảm kích cùng khổ sở. Ảnh chụp người nam tử cười ấm áp như ánh mặt trời, giống như đối với mỗi người mà mình đã giúp đều không chút keo kiệt mà chia sẻ với họ ánh sáng từ hắn.

11 giờ mọi người lại lục tục rời đi, cuối cùng chỉ còn lại Đoạn Vũ và Vương Chỉ. Cùng mọi người chào từ biệt và đem đồng hoa thu dọn gọn ghẽ xong, cậu mang đồng vàng mã mọi người mang tới đốt để gửi tới thiên đường cho anh mình. Vương Chỉ vẫn đứng ở bên cạnh, chờ Đoạn Vũ làm xong xuôi mọi chuyện hắt mới tháo kính ra. Đôi mắt một đêm không ngủ đầy những tơ máu.

“Xuất phát từ mục đích của Đoạn Hoa, anh luôn do dự không biết có nên xuống tay hay không. Nhưng vào lúc này, anh quyết định phải tra xét tới cùng”.

Đoạn Vũ nhìn về phía Vương Chỉ.

“Anh tự hỏi nếu mình chết không biết liệu có nhiều người đến thăm mộ mình đến vậy không” miễn cưỡng ngoắc ngoắc khoe miệng, Vương Chỉ vỗ vỗ bìa mộ, “Không ai tin việc cậu ta phản bội chỉ có duy nhất cái tên gia khảo kia là nghi ngờ, thậm chí còn dả thương cậu ấy. Chỉ riêng cái lí do kia cũng đủ để anh tra xét việc này tới cùng”.

Đoạn Vũ khuôn mặt lạnh như băng nhìn bìa mộ của ca ca, thản nhiên nói: “Là hấn bức tử anh em, mà anh em đến chết vẫn còn lo lắng cho hấn. Hấn không xứng”.

Vương Chỉ nhún vai, một lần nữa đeo lại kính.

“Đi thôi, ăn cơm cái đã rồi quay về làm việc tiếp”.

Nhìn lại anh mình vài lần, Đoạn Vũ theo Vương Chỉ rời đi.

....

5 giờ chiều, một chiếc xe màu đen dừng ở trước cổng nghĩa trang, từ trên xe đi xuống một người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen đeo kính râm, trên tay cầm một bó hoa bách hợp. Không cho lái xe cùng vệ sĩ đi theo, người đó một mình đi đến trước mộ của Đoạn Hoa, chăm chú nhìn bức ảnh người kia thật lâu, rồi mới buông bó hoa xuống

Từ năm mười tuổi đã quen biết với Đoạn Hoa, đến lúc hấn mất, tính ra cũng mười tám năm rồi. Mười tám năm qua, bọn họ thân như huynh đệ, nhưng đến phút cuối lại mỗi người mỗi ngã từ nay âm dương cách biệt. Tây Môn Trúc Âm nhìn quét gần trăm đóa hoa bách hợp xung quanh bìa mộ rồi rút ra một điều thuốc.

...

“Tây Môn... ha ha... cậu biết không? Tôi... tôi thích cậu... tôi thích cậu hơn mười năm rồi...”.

Hấn uống rượu, hấn ôm lấy anh mà “hồ ngôn loạn ngữ”.

...

“Tây Môn, Tây Môn, mình thích cậu, mình yêu cậu... mình không muốn cùng cậu làm anh em nữa, Tây Môn...”.

Không chỉ “hồ ngôn loạn ngữ”, hấn còn hôn anh. Vào cái thời điểm đó, Nhược Lan đã mang thai.

...

Thật không ngờ chỉ bốn tháng sau, cảnh còn mà người đã mất.

...

Trời đã hoàn toàn chuyển đen, Tây Môn Trúc Âm lúc này mới rời khỏi nghĩa trang u ám.

“Phu nhân, thiếu gia bảo đêm nay ngài ấy có buổi tiệc xã giao, đến khuya mới có thể về nhà, thiếu gia nhắn phu nhân không cần chờ ngài ấy”.

Lão quản gia nhà Tây Môn – Lí Tề đi đến phòng bếp nói với người đang bận rộn ở trong đấy. Đang vì chồng chuẩn bị cơm chiều, Nhược Lan trong nháy mắt trên mặt không còn chút huyết sắc, tuy vậy đến lúc cô xoay người nụ cười lại được bảo trì trên khuôn mặt không một tia sơ hở.

“Ta biết rồi, Lí quản gia. Phiên ông báo với mọi người tiết mục tối nay hủy vậy”.

Lí Tề gật đầu, mắt nhìn thấy con dao Nhược Lan đang cầm có chút run run, ông nhanh chóng rời khỏi phòng bếp. Năm trước vào ngày này, Tây Môn Trúc Âm cũng đi tiếp khách xã giao đến khuya, sáng hôm sau mới quay về nhà.

...

Người nam nhân này dường như đã quên mất sinh nhật của mình rồi.

Cũng vào ngày 20 tháng 5, ở phía đối diện, bên kia đại dương, tại Hồng Kông, có một người thiếu niên đang nằm trên giường thống khổ giãy giụa.

“Lão mẹ à... có thể không uống được không...” Ôm cái chăn lui vào góc tường, Lục Bất Phá bây giờ trông cực kì giống một tiểu quan đang bị tú bà kéo ra ngoài tiếp khách.

“No” một từ đơn giản đã quyết định hết thủy vận mệnh của tiểu quan.

“Lão mẹ... đáng lắm” Lục Bất Phá vuốt vuốt cái mũi, sắc mặt tái nhợt.

“Đáng mới tốt” Nữ sĩ Lục Đường Phương Phương nhún tâm đem bát thuốc đông y đến trước mặt thằng con nói “Uống nhanh”.

“Lão mẹ”

“Uống...”

Thấy lão mẹ giờ đã như thổ phỉ, một chân bước lên trên giường, Lục Bất Phá kêu rên tiếp nhận bát thuốc, hít hít vài hơi, nhắm mắt lại, mặt vắn vẹo cả đi khi uống món “độc dược”. Vào cái lúc hần sắp nôn mửa, Lục Đường Phương Phương nhanh tay lẹ mắt nắm lấy mũi hần, đem một cái kẹo đường nhét vào mồm hần.

“Đáng quá, đáng quá!!!” thật vất vả nuốt xuống, Lục Bất Phá mở to mồm ngáp ngáp không khí.

Lục Đường Phương Phương không chút đồng tình cầm lấy cái bát rồi nói: “Nằm xuống”.

“Ô ô lão mẹ... ngược đãi con” người đang phát sốt nằm xuống, vị giác bởi vì độc dược ăn mòn mà dị thường khó chịu “Phi, phi”.

“Không muốn chịu khổ thì đừng có sinh bệnh” tròng mắt liếc thằng con một cái, Lục Đường Phương Phương đắp lại chăn cho Lục Bất Phá, rồi sờ sờ cái trán nóng của hần “Người hôn mê một năm, ở trên giường điều dưỡng một năm, bây giờ còn quay lại chơi bóng rổ được toàn là nhờ thuốc Đông y này đây. Xem xem người sau này còn dám loạn lái xe nữa không”

“Lão mẹ bỏ đá xuống giếng á” Bị độc dược tra tấn tới chảy nước mắt, Lục Bất Phá thống hận Lục Duy Thành tiên sinh không hiểu đã đào từ đâu ra được một con người sùng bái thuốc đông y như nữ sĩ Lục Đường Phương Phương thế này.

“Ta không có đánh chó rơi xuống nước đâu mà người cười trộm” cho thằng con uống xong cốc nước, Lục Đường Phương Phương kéo rèm cửa, tạo nên bức màn ngăn lại ánh sáng chói chang bên ngoài “Ngoan ngoan ngủ đi, lão mẹ người còn phải đi gửi bản thảo”.

“Tuân – mệnh –” bất mãn lên tiếng, Lục Bất Phá nhắm hai mắt lại. Cái thân thể chết tiệt này... không khéo phải bảo lão mẹ đổi tên cho hần thành Lục Khử Bệnh.

(Khử = khử, từ bỏ -> nghĩa tự suy)

Chờ Bất Phá hô hấp trở nên đều đều, Lục Đường Phương Phương mới sờ sờ cái trán của đứa con, trong mắt là nồng đậm đau lòng.

“Phương Phương”

Quay đầu, là lão công mới quay về. Lục Đường Phương Phương ra hiệu cho chồng mình chó to tiếng nên nói khê “Bất Phá ngủ”.

Lục Duy Thành nhẹ nhàng đi đến, xem xem cái trán của thằng con, rồi nhỏ giọng nói với vợ “Đi ra ngoài đi, Bất Phá cũng đỡ rồi”.

Cửa vừa đóng lại, người nằm trên giường mở to hai mắt, thân thể hắn hiện tại không thể vận động quá độ, haizz, lại khiến lão ba và lão mẹ phải quan tâm rồi. Sau này đi tập luyện cũng phải để ý hơn một chút, nhưng mà nữ thần nhà hắn khi không hung bạo cũng thật là đẹp nha. Khẽ xoay người, tiếp tục ngủ, bị nữ thần độc hại này áp cho mấy ngày căn bản cũng chẳng nhớ hôm nay là ngày bao nhiêu nữa.

....

Ở trên giường bị lão mẹ tra tấn cho ba ngày, Lục Bất Phá cuối cùng cũng đã hạ sốt. Tuy nhiên vừa lúc hắn định ngửa mặt lên trời mà hoan hô vài tiếng thì đã nhận được một tin tức sét đánh.

“Lão..lão mẹ, mẹ xác định là muốn con quay về nhà ở hả?”.

“Ừ tất nhiên”.

Nữ thần nhà hắn không thèm nhìn thằng con.

“Mẹ Con hồng muốn làm kỳ đà cản mũi mừ....”.

“Muốn chết hở???”.

“Mẹ úi mẹ à.. lão mẹ vì cái gì mà muốn con trở về nhà ở vậy? Con đi tập luyện thật không thuận tiện à”.

Lục Đường Phương Phương cho thằng con một ánh nhìn “khinh bỉ”.

“Ai bảo người thân thể ốm yếu, không muốn cả đời làm nhược thụ thì về nhà cho ta”.

Lục Bất Phá một hơi thiếu chút nữa là lên không có nổi.

“Ai nói con là nhược thụ! con là cường công! Cường công!” một ngày nào đó không khéo hắn sẽ bị vị nữ thần này trời gô rồi trở thành lễ vật dâng lên trên giường cho nam nhân khác mất thôi. Ác hàn tuyệt đối là ác hàn “Phi phi phi con không phải công mà cũng chẳng phải thụ. Con không muốn là đồng tính!” Đều bị lão mẹ làm cho mê mất thôi.

Bình tĩnh, bình tĩnh, không thể để bị lão mẹ ảnh hưởng mới được, không việc gì phải cùng lão mẹ chấp nhặt, lão mẹ này được xưng là “siêu bí mật hủ nữ” đấy! Hít sâu vài hơi, Lục Bất Phá áp dụng chiến lược dụ dỗ. Hắn nịnh nọt xoa bóp bả vai của lão mẹ “Lão mẹ chắc đã mệt mỏi rồi, có muốn nghỉ một lát không??? Lão ba có nhiều tiền như vậy không cần ngài làm việc đâu, ngài không cần vất vả như thế”.

“Hăm... Không thương lượng gì cả, về nhà ở” tóm lấy tay thằng con, Lục Đường Phương Phương quát một tiếng rồi tiếp tục công cuộc viết lách của mình.

Lục Bất Phá liếc nhìn xem xét một chút rồi vội vã rời tầm mắt đi ... Trời ạ, lão mẹ viết cái quái gì vậy... cái gì mà “Không .. không cần.. a ...ân”... thật là một màn ân ái nóng bỏng à.

“Mẹ, con sẽ chiều cổ được cho chính mình mà, mẹ yên tâm đi. Còn có mười ngày nữa là có trận đấu rồi, con không thể chậm trễ huấn luyện được” Thật vất vả mới có thể mỗi ngày chơi bóng rổ mà hắn yêu nhất, không cần phải kiểm tra hệ thống phòng ngự, hệ thống internet.. nói tóm lại là không cần phải kiểm tra cái quái hệ thống nào, hắn có thể tha hồ mà vui chơi à. Hơn nữa với công lực hiện tại, sợ về với ba má hắn không khéo lại lòi đuôi mất. “Lục Bất Phá” Trung văn cực pro, mà hắn thì... “Ngụy” Lục Bất Phá khóc không ra nước mắt, hắn ngay cả thơ Đường, văn Tống còn không biết nổi lấy một chữ, chứ đừng nói đến chỉ cái gì mà tứ đại danh trứ

(để tiện phân biệt chúng ta sẽ gọi Lục Bất Phá trước đây là Lục Tiểu Phá nhá).

“Không được, không thương lượng. Lăn sang một bên cho bản tọa còn làm việc” Lục Đường Phương Phương cứng mềm không ăn, đẩy thằng con ra viết tiếp màn kịch tình vừa rồi.

“Hảo.. xem như lão mẹ lợi hại” nói tới nói lui một hồi không thu được kết quả. Khó khăn tránh ra, Lục Bất Phá quyết định tối nay phải ăn chơi một phen coi như là tỏ vẻ kháng nghị với nữ bạo quân.

Mất hắn rồi đến nhìn màn hình máy tính của lão mẹ:

- Còn muốn đi nữa không?
- Không ... không đi nữa...
- Sau này nếu còn dám một mình rời đi ta cho ngươi một tháng cũng không xuống giường nổi
- Ngô.. Ân a...

3. Chương 3: Cuộc Sống Bi Thảm Của Tiểu Phá

Sáng sớm hôm sau, Lục Bất Phá thực hiện công việc thường nhật của mình đó là đến trường. Tuy nhiên vừa mới đặt được cái chân vào cổng, hắn đã được một vị nữ sinh ưu ái đập cho một phát. Chưa kịp phát biểu câu nào, đối phương đã nhanh chóng lôi cổ hắn theo hướng kí túc xá nữ mà tiến.

“Bố.. Hác Giai mi là thực nữ đi bắt lính theo danh sách thế này là không có được đâu đấy” Lục Bất Phá muốn khóc quá, tại sao sau khi sống lại những người phụ nữ mà hắn gặp đều già man đến thế a?

Trong đầu hắn lúc này chợt hiện lên hình ảnh một người phụ nữ hết sức ôn nhu, Lục Bất Phá ngay lập tức cố quên đi, cố quên cả nỗi đau chợt nhói trong tim vào cái giây phút ấy.

“Máy tính của tui hỏng, buổi chiều dì sẽ gửi công văn đến á. Ông mau mau sửa nó cho tốt đi, tui còn phải ngồi nghiên cứu” Hác Giai so với Lục Bất Phá lớn hơn một tuổi, là tài nữ nổi danh kiêm hoa hậu giảng đường năm hai hệ tiếng Trung nổi tiếng khắp Hồng Kong, là bạn gái danh dự của Lục Bất Phá đồng thời cũng là độc giả trung thành của nữ sĩ Lục Đường Phương Phương, một siêu cấp hủ nữ. Hác gia và Lục gia là thân giao, vì muốn thoát khỏi đám ruồi bọ quấy nhiễu mà Lục Bất Phá đã bất hạnh trở thành bạn trai của Hác Giai.

Lục Bất Phá dừng lại giây dựa, theo đuôi đằng sau Hác Giai đi đến ký túc xá của cô, dọc theo đường đi hàng loạt nhưng đôi mắt ái muội cùng hâm mộ nhìn vào hai người. Hác giai giống như Scarlett O'Hara “tà ác” xinh đẹp (*) còn Lục Bất Phá dù trông có hơi gầy một chút (cao 187 cm nhưng hắn chỉ nặng có 70 kg) tuy nhiên vẫn là ở Hồng Kong nổi danh dễ nhìn đó. Không có biện pháp à, ai bảo gen của lão mẹ nhà hắn nó trội thế á. Tổ hợp mỹ nhân luôn luôn là tâm điểm chú ý của mọi người. Hác Giai mới đổi kiểu tóc, mà quả đầu của Lục Bất Phá trông cũng khá lãng tử có muốn không câu dẫn ánh mắt của mọi người cũng khó à nha.

Rất nhanh đi đến kí túc xá của Hác Giai, Lục Bất Phá số khổ lại thành culi chữa máy tính. Làm cho hắn buồn bực nhất là đời trước hắn đã gặp một người trời sinh ngu si với máy tính là Tây Môn Trúc Âm rồi thế mà chẳng hiểu sao đời này lại còn phải gặp thêm một đồng chí cũng ngu chẳng kém đó là Hác Giai, thật thật là.... Mẹ kiếp à....

Sửa qua sửa lại một hồi, Lục Bất Phá không khỏi tán thưởng: “Bội phục bội phục, không ngờ trên đời này còn có người có thể làm cho máy tính hôn mê được đến mức này, Lục mỗ thật là bội phục sát đất” Cái bài này là nhờ hơn một năm học tiếng Trung với một lão mẹ không được bình thường cho lắm hun đúc mà thành đó nha. Lục Bất Phá giờ đây có thể coi là đã có một phần ba thuần khiết Trung Quốc rồi.

“Xi ì... vậy thì đã sao. Tui học tiếng Trung giỏi không có nghĩa là xài máy tính chuẩn. Tui cái gì cũng biết thì cần quái gì gọi ông làm bạn trai. Mà ông cũng chỉ được mỗi khoản máy tính” không chút cảm kích đẩy Lục Bất Phá ra, Hác Giai mở internet “Không có việc gì nữa, ông có thể lui”

“Tui đi đây” cầm lấy quả bóng rổ, Lục Bất Phá không quay đầu lại, rời khỏi kí túc xá của Hác Giai. Đúng lúc này, một người không hiểu từ đâu lao đến cầm lấy hai vai hắn lắc đến muốn gãy cả ra, Lục Bất Phá không khỏi trừng mắt nhìn tên ngốc tử trước mặt mình.

“Khụ Khụ... Quân Thụy... tao thiếu chút nữa là ngỏm trong tay mày rồi đấy”.

Trần Quân Thụy là học sinh năm nhất khoa sinh vật học, đồng đội của Lục Bất Phá trong đội bóng rổ.

“Nhưng mà mày vẫn còn sống mà” Trần Quân Thụy không hề có chút ý niệm hối cải, nhìn hần hắc hắc cười ngậy ngậy. Lục Bất Phá rất muốn học lão mẹ đập cho cậu ta một phát nhưng sợ gây án mạng nên thôi đành nhin xuống.

“Tao cao 187 cm, mày cao 175 cm, tao cao hơn mày 12 cm. Mày cảm thấy rằng mình không thể giống bọn Thương Triệt đem tao đè đầu cười cổ nên muốn đem tao lắc tới chết hử?”

“Lần sau tao sẽ nhảy lên lưng mày”

“Không cần”

Trần Quân Thụy tuy thuộc thành phần gây yếu của đội nhưng lại là người duy nhất mà kĩ năng bóng rổ có thể so sánh được với Lục Bất Phá, đây cũng là người thuộc vào dạng từng từng nhất trong đội. Cậu ta rất thích đánh lén Lục Bất Phá từ sau lưng, mỗi lần đều khiến hần thiếu chút nữa là đi chào ông bà, hơn nữa cái loại đười ươi này dạy mãi mà cũng không chịu sửa. Lục Bất Phá rất là thắc mắc cái tên gia khỏa này kiểu quái nào mà có thể thi đỗ được đại học mà nhất là lại vào khoa sinh vật nữa chứ. Bất quá vào lúc huấn luyện, ý niệm này trong đầu hần cũng có chút dao động.

“Bất Phá, mày đi học hử?” Còn chưa sờ qua bữa sáng, Trần Quân Thụy vừa cắn bánh mì vừa lải nhải hỏi. Bỏ cánh tay của tên đười ươi đang khoác trên vai mình xuống, Lục Bất Phá – đại nhân không thèm chấp tiểu nhân, lấy từ trong cái balo của mình ra một quả chuối tiêu. Trần Quân Thụy vừa nhìn thấy hai mắt lập tức sáng lên, không nói hai lời nhanh chóng cướp lấy.

Thở dài, hần lòi ra chai nước của mình để cứu sống tên gốc nào đó sắp chết nghẹn, Lục Bất Phá vừa đi vừa nói chuyện “Buổi sáng tao có hai tiết tiếng Anh, buổi chiều cũng còn mấy tiết chuyên ngành nữa. Còn mày?” Bọn họ là hai thành viên chính thức học năm 1 duy nhất của đội bóng rổ. Đương nhiên ở đây, Lục Bất Phá có một sự “lừa dối” khá là nghiêm trọng, chỉ có điều mọi người không biết mà thôi.(ừm tui cũng ko rõ lắm, có thể ý câu này là chỉ việc tuổi Bất Phá thực ra đã thuộc hàng cao niên... chẹp).

Một hơi uống hết nửa chai nước, Trần Quân Thụy đưa cái bánh mì còn đang ăn dở cho Lục Bất Phá cầm hộ để ăn quả chuối tiêu kia trước “Tao buổi sáng có bốn tiết, buổi chiều nghỉ. Chiều chắc đi tập bóng, Bất Phá mày đi chứ?”

Lục Bất Phá nhần xuống xúc động muốn đập cho ai kia một phát... hần vừa mới nói là buổi chiều có hai tiết còn gì.

“A đúng rồi, buổi chiều mày có tiết” Thằng gốc chậm tiêu nào đó đập tay ra vẻ hiểu biết, ngay sau đó liền cầm cái bình tu một hơi hết luôn “Bất Phá à.. bình của mày sao nhỏ thế, tao uống không có đã”.

“Vậy tự đi mua đi” đem bình nước đoạt lại, Lục Bất Phá đau lòng nhìn: hức... chính mình chưa kịp nhấp được ngụm nào món nước quýt mà lão mẹ đặc chế á... đây là thứ nước hần yêu nhất đấy.

“Bất Phá còn chuối không? Tao muốn ăn nữa à”.

Giả vờ câm điếc.

....

Trong lớp học, ngồi ở bàn cuối cùng, Lục Bất Phá sử dụng sách tiếng anh để che đi quyển vở luyện viết của mình. Tuy rằng nói tiếng Trung hần tạm thời cũng đã oke nhưng năng lực viết của hần nói thật là thua cả học sinh tiểu học. Ở Mi lớn lên, chỉ riêng nói tiếng Trung thôi cũng đủ gây khó khăn cho hần rồi, nói chi đến viết. Mặc dù Lục Bất Phá – thiên tài không chấp tiểu tiết, chữ có xấu chút cũng không sao nhưng mà Lục Tiểu Phá lại là một tay pro viết, không chỉ bằng bút máy mà còn cả bằng bút lông. Đòi mạng hơn nữa là tiếng Anh cũng không quan trọng lắm vấn đề viết tay nào nên Lục Bất Phá vốn chỉ quen viết tay trái. Giờ đây, không chỉ phải xài bằng tay phải mà còn phải viết chữ Hán, quả thật là hai nhát giao đòi mạng hần á.

Hôm nay bàn về việc về nhà, vạn nhất vì vụ này mà nữ bạo quân nhà hần phát hiện ra một tia manh mối, thì không còn phải là chuyện vui đùa nữa đâu. Mọi người thử nghĩ coi, trừ phi tay hần hồng, không thì giải thích thế quái nào được việc: tại sao chỉ sau một hồi “Ngủ” mà đến khi tỉnh dậy đẳng cấp thư pháp của

hắn từ một nhà thư pháp “siêu quần” trở thành dạng trẻ con mẫu giáo a. Điều này chỉ có thể liên tưởng tới một thứ duy nhất – Tá Thi Hoàn Hồn -.

Chà xát, chà xát hai tay cứng ngắc, Lục Bất Phá không khỏi giật mình. Nếu làm cho vị nữ thần kia “đoán được” hắn là tá thi hoàn hồn...

....Hắn chợt cảm thấy lạnh từ đầu đến chân.

Thôi...

Không nên suy nghĩ bậy bạ, cố gắng luyện viết đi.

..

Thương cảm cho vận mệnh bi thảm của mình Lục Bất Phá lúc này không khỏi nhớ tới những hồi ức ghi lại trong quyển nhật kí của Lục Tiểu Phá

2/3/XXXX, ngày cuối tuần, thời tiết: chuyển âm u.

Hôm nay thời tiết cũng tựa như tâm tình của ta vậy. Sau khi đội bóng của trường ta chiến thắng đội bóng của “Minh Hoa”, bản thân vô cùng cao hứng, phấn chấn trở về nhà, thế mà quả bóng rổ còn chưa kịp buông đã bị lão mẹ thét đến thư phòng.

Lão mẹ thật vô tình, nói với ta rằng: “Từ hôm nay trở đi, ngươi có hai tháng để nghiên cứu “Hong Lâu Mộng” ”.

“WTF? Vì cái gì?” Why??? Tại sao lại là “Hong Lâu Mộng” chứ, cái thứ đó đủ tạp chết ta đấy nha.

Câu trả lời ta nhận được từ lão mẹ làm bản thân khóc không ra nước mắt: “Bởi vì nếu ai đó mà thuộc “Hong Lâu Mộng” xuyên không, sau khi sử dụng phần tài năng đặc biệt này đều chiếm được phần lớn tâm của nữ nhân hơn nữa còn nổi danh bốn phương luôn đó. Cho nên ngươi đem “Hong Lâu Mộng” nghiền ngẫm kĩ cho ta, tương lai ngươi nếu có bất cần xuyên không, ngươi chính là Tào Tuyết Cần”.

“Mẹ lại xem tiểu thuyết gì vậy?” Ta phẫn nộ, ta rống giận, nữ nhân này bị đầu độc mất rồi.

“[xxxx]. Nhớ kỹ trong hai tháng gắng mà thuộc đấy”.

Lão mẹ căn bản không cho ta có cơ hội cự tuyệt, từ nét mặt của bà xem ra nếu ta mà không đồng ý, thì chắc hai tháng tới ta và lão ba đáng thương phải húp cháo loãng trừ cơm rồi.

Cái đầu cao ngạo của ta chậm rãi cúi thấp xuống, ta chỉ có thể biết cắn giận đồng dâm văn kia mà thôi. Từ nay về sau ta hận tác giả [xxx], mỗi ngày trước khi đi ngủ nguyên hắn viết không ra nổi tiểu thuyết.

Một năm kia, Lục Bất Phá chỉ mới 10 tuổi.

8/6/xxxx, cuối tuần, thời tiết thật là hữu tình.

Hôm nay, mặc dù bầu trời vạn dặm không mây thế mà ta cũng không bị chói mắt... điều này chỉ có thể giải thích đó là nhờ: trời đầy mây! (pó tay văn em này). Hôm nay “Đô thị yêu quái” của ta cuối cùng cũng đã qua được một cửa, còn chưa kịp chúc mừng, lão mẹ đã cầm theo cái bút lông cùng bảng chữ mẫu như u linh hiện ra trước mặt ta, tại thời khắc ấy ta cảm nhận được sát khí.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi luyện bút này cho ta”.

“Vì cái gì? Vì cái gì lại luyện bút lông không phải vừa mới luyện xong bút máy rồi hay sao mẹ?”.

“Bút máy là dành cho hiện đại, lỡ mà ngươi xuyên về cổ đại thì sao? Nơi đó không có bút máy đâu mà dùng”.

“Ai nói là con sẽ xuyên qua à! Trên thế giới này căn bản là không có xuyên việt!”.

“Ta nói có xuyên là có xuyên”.

Lão mẹ đem bút lông cùng bảng chữ mẫu đặt trước mặt ta, giọng nói âm trầm lộ đầy sát khí hỏi: “Người luyện hay không hả?”.

Không luyện! đang lúc ta chuẩn bị anh dũng phản kháng thì bụng của ta cũng không chịu thua kém kêu lên vài tiếng. Sự cân bằng đã nghiêng về phía nữ nhân tà ác âm hiểm đang đứng trước mặt.

“Luyện hay không hả?”.

Sinh mệnh rất là đáng quý đó nha, giới hạn của sức chịu đựng cũng rất là cao, nếu vì để cố tự do mà...

“Luyện, con luyện....”.

Một ngày nào đó, ta muốn biến thành siêu cấp đầu bếp, để từ nay về sau thoát li được khỏi bàn tay quản thúc của nữ bạo quân này.

Một năm kia, Lục Tiểu Phá 12 tuổi, tiếc nuối một điều rằng: mình với nấu ăn cũng giống như Hác Giai với máy tính, trời sinh ngu ngốc

Xxxx ngày 25 tháng 12, thứ hai.

Hôm nay là lễ Giáng sinh, ai vui thì vui chứ riêng ta chẳng có cảm nhận được một chút không khí nào từ ngày lễ thánh này.... Tại sao à? Không phải là do bản thân ta đâu a.

Vì một tuần trước lão ba quá phận mang lão mẹ xuất ngoại đi vì vụ, nhần tâm bỏ lại mỗi mình ta, chẳng lẽ chỉ bởi ta còn đang đi học? Vì sao không đợi ta nghỉ đông rồi dẫn đi cùng? Chưa từng gặp qua cha mẹ nào vô lương tâm thế này... mà hôm nay cũng đã là giáng sinh rồi ít nhất cũng phải biết đường gấp gấp trở về với đứa con duy nhất này của họ chứ. Nghĩ đến đây ta không khỏi bi thương... trời ơi đối với hai cái con người đang chằng chằng thiếp thiếp kia ta chẳng qua chỉ chất phụ gia cho họ ân ân ái ái mà thôi! Theo tên của ta có thể dễ dàng nhìn ra điểm này. Bất Phá... Bất Phá.... Người khác gọi ta nếu không phải là “Phá ca ca” thì cũng là “Tiểu Phá”, chỉ riêng vị nữ thần kia ác nổi trội hơn trực tiếp kêu ta là “Nhóc tiểu Phá ”.... Lại vì số phận bi thảm của mình mà rơi một giọt lệ.

Lời nói dụi dàng à...

Ta đây cũng chẳng ngu tới mức kêu Hác Giai tới đón Thánh đản cùng đâu nha(Nữ nhân này nếu đến ta càng hăm sâu vào vũng bùn thống khổ), ta một người cô độc trong đêm giáng sinh, lặng yên rơi lệ. Tục ngữ có câu:

Ai nói nam nhi hữu lệ bất khinh đạn (lệ nam nhi không thể dễ dàng rơi)

Chính là bởi chưa tới chỗ thương tâm

Ta tính ra mình đã tám ngày chưa được nếm món do lão mẹ làm rồi. Bọn họ nếu còn không chịu trở về nữa thì chắc chắn ở đây sẽ có một cỗ thi thể chết vì đói khát, nơi này chắc chắn sẽ tràn ngập trường khí cùng oán hận cho xem.

Tay trái vợ lấy “Bản thảo cương mục” (Bản trích lục những điều trọng yếu trong sách vở), ta một chữ cũng không tổng được vào đâu. Tay phải cầm lấy cây sáo, ta một âm cũng thổi không nổi.

Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì mà trong một lễ giáng sinh tốt đẹp thế này , ta phải ngồi nghiền cứu “bản thảo cương mục”, ta phải đi luyện tập thổi sáo! Là ai phát minh ra xuyên qua! Ta nhất định phải giết hắn (cô ta/ nó)!!! Ta giết, ta giết, ta giết! Làm người rơm để nguyên rửa hần.

Thần ơi... Chúa ơi.... Cứu ta đi, please. Ta tình nguyện quảng đi cái tôn nghiêm của nam tử hán, chịu nhục đi làm thụ, chỉ cần ... chỉ cần đừng tra tấn ta bởi cái mớ giả thuyết: nếu như xuyên qua. Lão mẹ, van cầu ngài đừng có tiếp tục đi mê luyện mớ tiểu thuyết xuyên qua văn, ngài đã mê luyện năm năm rồi! Cho dù là NP, cho ta làm tổng thụ, ta đều cam nguyện chỉ cần đừng có xuyên qua! Lão mẹ....

Một năm kia, Lục Tiểu Phá 14 tuổi.

“Ai...”

Thở dài, Lục Bất Phá buông bút máy xuống, bóp bóp huyết thái dương, đây là tiểu động tác mà hắn hay làm khi phiền não. Nhật kí của Lục Tiểu Phá ghi lại cuộc sống của cậu ta từ năm 5 tuổi cho đến năm 15 tuổi lúc xảy ra tai nạn, chắc.... 10 năm cuộc sống đầy bi thảm. Đáng thương cho cậu bé bởi vì nữ bạo quân lo lắng về cái khả năng xuất hiện xuyên qua kia mà phải đi học thư pháp, học nhạc khí, học hội họa, thuộc lòng thơ cổ, thuộc lòng các tác phẩm nổi tiếng, thuộc lòng sách lược, lại đi học ngẫu nhiên nhu đạo với vài đường Vịnh Xuân quyền. Tuy rằng nữ sĩ Lục Đường Phương Phương cũng không yêu cầu cậu ta phải làm xuất sắc nhưng mà cái kiếp học tập của Lục Tiểu Phá cũng vẫn hết sức nặng nề. Điều này khiến Lục Bất Phá hiện tại vô cùng là vất vả. Tính cách của hắn và Lục Tiểu Phá có nhiều chỗ tương đồng tuy nhiên trình độ Trung văn của hai người lại là một trời một vực.

Bất quá thế nào cũng phải công nhận rằng Lục Tiểu Phá thực thông minh tuy rằng luôn oán giận lão mẹ mình vô nhân đạo, nhưng cậu ta vẫn là luôn hoàn thành mọi loại yêu cầu bốc đồng quái gở của nữ bạo quân. Nhưng mà xét kiểu nào thì cũng thấy về mặt làm mẹ, nữ sĩ Lục Đường Phương quả thật thực quá phận, tuy vậy có một điểm kì quái là bà cứ nhiên lại chẳng quan tâm chút nào đến thành tích học tập của con ở trên trường. Nếu Lục Tiểu Phá có môn nào bị 0 điểm, bà cũng chẳng bực tức tí nào. Đây là điểm nhỏ nhoi duy nhất làm Lục Tiểu Phá vừa lòng. Vì vậy học sinh Lục Tiểu Phá này mỗi lần đi thi cũng chỉ vừa đủ điểm để đạt chuẩn qua. Nói sao thì Lục Tiểu Phá cũng không muốn thi lại, đây là một việc vừa mất mặt lại vừa lãng phí thời gian.

...

“Bất Phá... chữ của mày còn chưa luyện xong à?” đồng chí ngồi cùng bàn thấp giọng hỏi, đây là người bạn mà Lục Bất Phá kết thân lúc mới tiến đại học – Thích Quang Tổ, bạn cùng lớp kiêm cùng phòng ngủ với Lục Bất Phá.

“Vẫn còn phải làm tiếp” cầm bút tiếp tục công việc.

Hãy ya, cố gắng lên, Lục Bất Phá, người phải cố gắng vì Lục Tiểu Phá mà sống sót à... không thể để cho nữ thần thương tâm.

“Bất Phá, bọn mày cùng “học viện dân lập Nhân Hòa” thi đấu hữu nghị có vấn đề gì không?”.

“Hắn là “no” vấn đề. Thực lực của bên Nhân Hòa cũng không phải là mạnh, nếu thật có vấn đề thì lão đại đã làm ầm lên rồi”.

Thích Quang Tổ lập tức gạt đầu: “Cũng phải. Nếu cuối tuần tao không bận thì tao phải đi cổ vũ cho mày”.

“Ok” Lục Bất Phá ngẩng đầu nhìn thầy giáo, đồng thời nhỏ giọng nói: “Tao luyện chữ đây. Có tình huống gì nhớ báo đấy”.

“Yên tâm đi”.

Bởi vì buổi sáng Lục Bất Phá đã dùng hai tiết tiếng Anh để luyện chữ cho nên đến buổi chiều, hai tiết chuyên ngành hắn cũng không ngại “hi sinh” để hoàn thành nhiệm vụ cao cả. Có Thích Quang Tổ làm chân báo động cho mình, Lục Bất Phá không chút lo lắng dùng hai tiết này để bồi dưỡng vốn thơ Tống. Thực ra thì nữ sĩ Lục Đường Phương Phương cũng chẳng nhớ được nhiều như thế, chỉ trừ có tình huống đặc thù thì tiện miệng hỏi thôi. Tuy nhiên Lục Tiểu Phá do bị đầu độc trong một thời gian dài nên trên cơ bản thì ngày thường thế này cũng có thể xuất khẩu thành thơ. Bất quá đây là Lục Tiểu Phá a... Lục Bất Phá trình độ sao có thể uyên thâm như thế được, hôm nay hắn lại còn phải về nhà nữa chứ... Cực kì nguy hiểm. Nhưng nói chung Lục Bất Phá cũng không có buồn chán cái công việc này, sau hơn một năm học tiếng Trung, hắn đã trở nên rất thích nền văn hóa Trung Quốc. Càng cảm nhận được sự tinh thâm trong văn hóa Trung Quốc, tình cảm với đất nước này càng sâu đậm. Khi đọc về văn cổ, hắn không khỏi khâm phục sự sâu xa uyên bác ẩn chứa trong đó.

Tuy nhiên do đặc điểm kiếp trước nên khi chọn khoa hắn không chút do dự lựa chọn khoa công nghệ thông tin, đồng thời chọn thêm môn tiếng Anh. Một cái là lĩnh vực hắn cực giỏi, một cái là thứ ngôn ngữ hắn theo từ thuở lọt lòng, do vậy đi học ở đây hắn vô cùng thoải mái. Chính vì chọn khoa đó mà lúc trước Hắc Giai thực nghi hoặc vì sao với “học thức” uyên thâm của mình hắn không đi học khoa tiếng Trung.

3h30 chiều, hai tiết chuyên ngành cũng xong xuôi. Thích Quang Tổ do điều kiện gia đình cũng không được tốt nên phải đi làm thêm, cậu ta thuận tiện mang luôn cặp sách của hắn về phòng ngủ còn Lục Bất Phá trực tiếp ra sân bóng rổ.

Vào phòng thay đồ mặc bộ đồng phục bóng rổ và đổi giày thể thao xong, hắn đi ra sân tập, giờ mới phát hiện ra là mọi người đều đã đến đông đủ cả.

Đội trưởng Thương Triệt: sinh viên năm 3 khoa hóa học, chiều cao 199 cm, cân nặng 98 kg, vị trí Trung Phong.

Phó đội trưởng Lưu Dục: sinh viên năm 3 khoa công trình, chiều cao 189 cm, cân nặng 82 kg, vị trí Hậu vệ ghi điểm

Tả Thiện (chưởng môn): sinh viên năm 3 khoa sinh học, chiều cao 189 cm, cân nặng 82 kg, vị trí toàn diện (hình như ý là chơi được ở mọi vị trí)

Ngô Thiện Đường: sinh viên năm 2 khoa thương mại, chiều cao 192 cm, cân nặng 90 kg, vị trí Tiền đạo chính

Tư Lý: sinh viên năm 2 khoa thương mại, chiều cao 188 cm, cân nặng 86 kg, vị trí tiền đạo phụ

Trần Quân Thụy: sinh viên năm 1 khoa sinh vật học, chiều cao 175 cm, cân nặng 78 kg, vị trí hậu vệ dẫn dắt bóng

Ngoài ra còn có 6 thành viên dự bị gồm từ năm nhất đến năm ba, riêng năm bốn vì còn phải tốt nghiệp cho nên những thành viên này đều đã rút khỏi khỏi đội.

“Bất Phá, cuối cùng mày cũng tới” mọi người đều chạy đến chào hỏi hắn.

“Yep” Vừa vận động làm nóng người, Lục Bất Phá vừa cười đáp lại mọi người.

Lục Bất Phá: sinh viên năm 1 khoa công nghệ thông tin, chiều cao 187 cm, cân nặng 70 kg, vị trí: toàn diện. Biệt danh: Cái sào.

“Mọi người tới đây nào” một thanh âm ôn hòa vang lên, mọi người lập tức quay lại nhìn.

“Huấn luyện viên, chúc ngày tốt lành”

“Chào mọi người”.

Người tới là huấn luyện viên bóng rổ của trường, Mạnh Hoài Đông. Năm nay 45 tuổi, từng trong đội tuyển bóng rổ của Hồng Kong đi tham gia thi đấu nhiều giải quốc tế, sau khi giải nghệ, trường này đã phải dùng đến một khoản kha khá để mời ông về làm huấn luyện viên. Mạnh Hoài Đông có một cái tên khá thi nhân, tính cách của ông cũng phi thường ôn hòa, nhưng không vì vậy mà mọi người trong trường giám tổ thái độ khinh thường vô lễ với ông.

“Bây giờ mọi người bắt đầu tập luyện, một giờ sau nghỉ ngơi. Năm ba một nhóm, năm nhất và năm hai một nhóm, Bất Phá tạm thời cứ làm nóng người lên đã, 20 phút sau vào sân tập luyện”.

“Vâng”

“Vậy thì bắt đầu đi”

Mạnh Hoài Đông gật gù đầu với đội trưởng Thương Triệt. Thấy tín hiệu, Thương Triệt lập tức dắt mọi người vào sân luyện tập.

“Bất Phá, khỏi bệnh chưa?” Đã hơn 40 tuổi mà dáng người vẫn rất khỏe mạnh, xuất chúng, Mạnh Hoài Đông quan tâm hỏi.

“Cũng đã tốt lắm rồi ạ. Đã để huấn luyện viên phải lo lắng” Lục Bất Phá thẹn thùng nói, trong đội, thể lực của hắn là kém nhất, đặc biệt là còn rất dễ sinh bệnh.

“Không cần phải áy náy. Mọi người trong đội đều quan tâm đến ngươi. Đừng lo lắng, từ từ sẽ tốt thôi, nói gì thì nói, dù sao kỹ thuật của ngươi cũng là tốt nhất đội, thể lực có chênh lệch cũng không phải là vấn đề

gì quá lớn. Hơn nữa, người trước đây bị tai nạn nặng như vậy thế mà có thể nhanh chóng quay lại sân như này đã là phi thường lắm rồi. Phải chú ý đến sức khỏe của mình, đừng nóng vội”.

“Vâng, thưa huấn luyện viên, em nhớ kỹ” Lục Bất Phá đối với huấn luyện viên cung kính hành lễ.

Gật gật đầu với hắn, Mạnh Hoài Đông đi đến vị trí ngồi của huấn luyện viên, xem xét việc tập luyện của các nhóm. Lục Bất Phá đi đến vị trí “Chuyên chức” của mình, bắt đầu luyện tập, nhìn đồng đội tập luyện xung quanh, âm thầm thì: Hắn nhất định phải vượt qua mọi người.

— ngoài lề chút—

5 vị trí cơ bản trong bóng rổ

1. Point Guard (Hậu vệ dẫn dắt banh): gần như quyết định bài tấn công của cả đội, là người kiến thiết lối tấn công cho toàn đội, chủ yếu là sắp xếp đội hình tấn công, bình tĩnh dẫn banh chắc chắn lên phần sân của đối thủ và quan sát, tìm những đồng đội mình trong một vị thế tốt để chuyền banh, kiến tạo chính cho đồng đội hoặc tự mình tấn công khi cần, thường là người dẫn banh tốt nhất nhì đội. Khả năng tranh cướp, cầm giữ bóng tốt. Phải xử lý tốt và nhận trách nhiệm đi banh nhiều nhất đội (khi tấn công nhanh, giành được banh là nhờ banh lao lên hoặc chuyền dài – “cấy banh” – lên cho đồng đội đang ở phía xa bên trên)

2. Shooting Guard (Hậu vệ ghi điểm): vị trí chơi toàn diện, là kẻ ném nhiều nhất trong game và tự động khi có banh sẽ tìm đủ cách để có thể ném được (thường khi đội bị thua sẽ đổ thừa cho vị trí này là kẻ ballhog – giành banh). Có 1 nhiệm vụ đặc biệt khác là chuyên môn cản những kẻ bắn hay nhất của đội đối phương. Cần bản lĩnh và phán đoán nhanh nhạy, có thể chạy lên trước để đổi vị trí cho Small Forward. Cùng với Power Forward thường là 2 vị trí ghi điểm nhiều nhất. Thường có chiều cao hơn Point Guard để giúp rebound cho Center vì Point Guard nhỏ người thường đi banh tốt. Khả năng dẫn banh, lừa banh, ném và lên rổ thuộc loại khá tốt, chơi đều

3. Small Forward (Tiền đạo phụ): gần giống Shooting Guard, nhiệm vụ căn bản là làm điểm, nên hai vị trí Shooting Guard và vị trí này có thể thay đổi nhau, nhưng Shooting Guard là kẻ đi banh chuẩn hơn, Small Forward thường ở những vị trí vòng sân hoặc 1 chút trong lẫn ranh 3 điểm. Ở vị trí phòng thủ thì thường là rebound và chạy banh lên nhanh, ăn cắp (steal) banh... Cần có thể lực, nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, tinh quái. Khả năng lên rổ và ném tốt

4. Power Forward (Tiền đạo chính): làm nhiệm vụ ăn hiếp đối thủ ngoài vòng cấm địa hoặc trong vòng cấm địa để gánh bớt sức nặng cho Center, và người này nếu mà biết cách chuyền banh như Karl Malone thì unstoppable, bắn trong vòng 15-19 feet ít bao giờ bị hụt. Cái chính nữa là có thể chơi luôn cả vị trí Center, khi Center ở ngoài hoặc làm nhiệm vụ chuyền banh khi mệt thì Power Forward phải gánh toàn bộ khu vực dưới bảng rổ. Khả năng lên rổ, tranh cướp và cầm giữ banh khá tốt

5. Center (Trung phong): chủ yếu là block, bắt bóng bật bảng (rebound), không cần phải làm điểm nhiều chỉ cần làm cho đối thủ cảm thấy có sức cản trong vòng cấm. Basketball chơi rất mạnh bạo nên Center thì phải thuộc loại có sức trâu bò và cao là điều kiện tiên quyết. Nếu Point Guard mà vào vùng cấm địa không bị sức cản thì nó cứ vậy mà chạy vô quấy rối, phải cho nó biết là có 1 bức tường lớn đứng chắn, là chỗ dựa của đồng đội khi bị tấn công. Hạn chế tối đa việc dẫn banh, nhanh chóng chiếm vị trí tốt để nhận banh hoặc đè người cho đồng đội ghi điểm, khi mệt thì lui về đánh chung với Point Guard để chuyển đội hình: Shooting Guard thay Small Forward và đẩy Power Forward vào Center. Cần lên rổ tốt các vị trí sát bảng rổ và chơi dứt khoát, mạnh mẽ

(tiêu biểu: Kareem Abdul-Jabbar, Yao Ming, Shaquille O’Neal, Dright Howard, Wilt Chamberlain, Bill Russell, George Mikan, Tim Duncan, Kevin Garnett, David Robinson, Paul Pierce, Kevin McHale, Patrick Ewing...)

Chú thích:

(*)Scarlett O’Hara là nhân vật hư cấu trong cuốn tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió

4. Chương 4

27 tháng 5, ngày giỗ của Đoạn Hoa đã qua được một tuần.

Ở Hồng Kong, Lục Bất Phá vì trận thi đấu hữu nghị mà cố gắng luyện tập.

Ở đầu bên kia của đại dương, New York, một nhóm người vì một mục tiêu chung mà không ngừng cố gắng.

9h30 sáng, hệ thống máy tính đặt tại trụ sở của tập đoàn “Thế Hoa” đột nhiên phát ra cảnh báo, có hacker đang công kích vào hệ thống bảo vệ chủ chốt của “Thế Hoa”. Chịu trách nhiệm điều hành và quản lý hệ thống máy tính, kỹ sư trưởng Jonsson mang một vẻ mặt hết sức trầm trọng ngồi ở phòng công nghệ chỉ huy mọi người phòng ngự. Tuy nhiên tình hình hiện tại so với trong tưởng tượng của ông nghiêm trọng hơn rất nhiều. Hệ thống phòng ngự máy tính của “Thế Hoa” đang lâm vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

“Sự tình thế nào rồi?” nhận được tin tức, Tây Môn Trúc Âm vừa mới đến phòng công nghệ ở cuối hành lang đã ngay lập tức hỏi.

Jonsson một đầu mồ hôi, ngón tay hoạt động không ngừng, đáp: “Tổng giám đốc, tình hình không được tốt cho lắm. Lần này không phải chỉ đơn thuần có một hacker công kích mà ít nhất phải có mười tên hacker siêu hạng đang xâm nhập vào hệ thống bảo vệ của chúng ta”. Đây là lần tấn công nghiêm trọng nhất vào “Thế Hoa” kể từ khi tập đoàn này thành lập đến giờ. Một khi Hacker chọc thủng được hệ thống phòng ngự máy tính và lấy ra các tư liệu cùng thông tin về những cuộc buôn bán cơ mật thì “Thế Hoa” có thể sẽ tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

“Không có cách nào sao?” so với vẻ khẩn trương của cấp dưới, Tây Môn có chút bất đồng, anh trông vẫn rất lạnh tính thậm chí phải nói là vô cùng bình tĩnh.

“Nhóm Hacker này ít khi chủ động cùng tấn công vào một tập đoàn, lần này nhất định là có người mời họ đến, nếu phó...” Jonsson lập tức dừng lời, cẩn thận nhìn tổng giám đốc của mình một cái. Tổng giám đốc biểu tình không chút thay đổi, chỉ chăm chú nhìn vào máy tính của ông, Jonsson nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng không có nói tiếp. Trong văn phòng công nghệ bận rộn này, mười vị kỹ sư còn lại đều nghe thấy lời của ông, cũng nhận ra ý tứ trong lời nói còn chưa hết của ông – Nếu phó tổng còn sống thì tốt quá.

...

Đoạn Hoa là một thiên tài máy tính, một cái thiên tài bẩm sinh. Nếu hắn không phải là phó tổng của “Thế Hoa” thì chắc giờ đã là một trùm khủng bố Hacker toàn cầu rồi. Tài năng của Đoạn Hoa khiến cho Jonsson vô cùng ghen tị nhưng cái chết của hắn cũng khiến ông vô cùng tiếc hận. Đoạn Hoa đi rồi, hệ thống phòng ngự của “Thế Hoa” cũng không còn kiên cố được như xưa. Lúc này, cái vấn đề mà ông thường lo lắng rất cuộc đã xảy ra, nhóm hacker cuối cùng cũng đã điên cuồng tấn công mà ông cùng các đồng sự hiện tại cơ hồ đều không thể chống đỡ nổi.

So với Đoạn Hoa thiên tài, Tây Môn Trúc Âm với máy tính là trời sinh ngu ngốc. Một cái máy tính có hoàn hảo đến mấy mà không cẩn thận bị anh động vào là chưa tới nửa ngày liền hỏng luôn. Đoạn Hoa thường gọi Tây Môn Trúc Âm là virus tự nhiên của máy tính, mà Tây Môn cũng không có ý phủ nhận cái tên này. Vì nguyên nhân đó, Đoạn Hoa không thể không vì anh chuẩn bị riêng một cái laptop đặc biệt, mặt trên máy ghi rõ những thao tác mà Tây Môn cần làm. Tính từ năm hai người mười tuổi gặp nhau cho đến năm 28 tuổi khi Đoạn Hoa chết, Đoạn Hoa đã vì Tây Môn Trúc Âm chuẩn bị 30 quyển sổ đặc biệt về máy tính trong đó bao gồm: chế độ làm việc, chế độ tư nhân, đời sống ... nói chung là bao quát tất cả các phương diện của máy tính. Đoạn Hoa đã từng vì Tây Môn Trúc Âm mà sửa sang rất nhiều thứ, thậm chí 3 cái hòm thư của anh cũng do hắn lập cho.

Đoạn Hoa cũng từng vì nguyên nhân này mà chê cười Tây Môn Trúc Âm, gì mà đường đường là thiên tài tốt nghiệp khoa tài chính của Harvard vậy mà trình độ sử dụng máy tính thua cả học sinh tiểu học, hơn nữa dù có dạy thế nào cũng không vào đầu nổi. Đoạn Hoa không chỉ một lần đoán, Tây Môn Trúc Âm bức mình phải vào học ở khoa tài chính của Harvard chẳng qua là do trình độ máy tính của anh quá ngu ngốc nên mới phải sống chết kéo hắn vào cùng. Tây Môn Trúc Âm ở Harvard học 5 năm đạt được bằng tiến sĩ, Đoạn

Hoa bị thảm cũng phải ở Harvard 5 năm để bồi ai đó. Đoạn Hoa từng ở trên blog của mình viết rằng: cả đời này, ta có thể sống đến lúc tàu vũ trụ Deep Impact trở lại địa cầu, nhìn thấy được sự hủy diệt của hệ thái dương nhưng có lẽ đến chết cũng không thấy được Tây Môn học được cách dùng máy tính.

...

“Tây Môn, tôi không thể không công bằng mà nói một câu, cậu là người ngu nhất mà tôi đã từng dạy. Hơn nữa còn ngốc đến kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu”.

“Không phải đã có cậu rồi sao?”

“Vạn nhất có một ngày tôi không còn ở bên cạnh cậu nữa thì sao?”

“Cậu thì có thể đi đâu?”

“Vạn nhất, tỷ như tôi phải đi nghỉ phép hoặc là nghỉ hưu sớm. Đúng rồi nhắc mới nhớ tôi còn chưa được nghỉ phép lần nào a. Tây Môn năm nay tôi muốn được nghỉ đông.”

“Nghỉ đông năm nay dành khiếm của cậu vậy”.

“Hãy.. Cậu đã thiếu tôi nhiều năm rồi mà”.

“...”

...

Mỗi lần hai người nói chuyện, bao giờ đề tài cuối cùng cũng chuyển đến vấn đề này. Tây Môn không những không có lẽ nghỉ đông cho chính mình mà cũng chưa bao giờ phê chuẩn cho Đoạn Hoa đi nghỉ đông.

...

Kí ức dừng lại tại đó, Tây Môn Trúc Âm kéo một cái ghế dựa, ngồi cạnh bên Jonsson. Màn hình máy tính màu sắc rực rỡ với đủ các loại kí tự hiện lên, anh không rõ ý nghĩa của đồng chữ đó. Tuy nhiên, bây giờ mặt của Jonsson càng ngày càng ngưng trọng, không khí trong văn phòng càng ngày càng khẩn trương, điều này giúp Tây Môn Trúc Âm hiểu rằng hacker đã càng lúc càng hung mãnh. Jonsson đã không còn đủ tinh lực để cùng Tổng giám đốc nói chuyện, phần lớn tâm trí của ông đã dồn vào hệ thống trước mặt. Bất quá, đây là sự liên hiệp công kích của mấy vị hacker giỏi nhất nên Jonsson sắc mặt dần tái nhợt.

Hồi Đoạn Hoa còn sống, hiếm có bao giờ, hacker dám đến quấy rối, cho dù có tấn công cũng toàn là dạng vô danh tiểu tốt, không cần đến Đoạn Hoa ra tay bọn họ cũng có thể tự mình thu phục. Hệ thống phòng ngự của “Thế Hoa” là do Đoạn Hoa phụ trách, hẳn cứ hai năm lại thay đổi hệ thống này cho “Thế Hoa” một lần. Trước khi hấn mất, Đoạn Hoa đã bị bức rời khỏi “Thế Hoa” ba tháng, vậy là đã qua hơn 2 năm, mặc dù Jonsson luôn cố gắng không ngừng hoàn thiện cái hệ thống đó nhưng ông so với hẳn còn kém nhiều lắm. Bây giờ đã không còn Đoạn Hoa, “Thế Hoa” căn bản không chặn được 15 tên hacker hàng đầu thế giới này.

Jonsson đoán ở đây có chút đặc biệt trong việc: hiện tại, 15 tên hacker hàng đầu thế giới này cùng hò nhau mà phát động mãnh công “Thế Hoa”. Mười lăm người này khả năng không phải nhận tiền từ ai đó mà là tự động, tự phát liên thủ cùng nhau để đối đầu với “Thế Hoa” hay nói chính xác hơn là trả thù Tây Môn Trúc Âm.

“Tổng giám đốc, phải nhanh nhanh nghĩ biện pháp, chúng tôi đã sắp không trụ nổi nữa rồi” Jonsson hô to, lớp phòng ngự cuối cùng sắp sụp đổ mất rồi.

“Tôi đã gọi điện thoại đến cục an ninh quốc gia, nhờ bọn họ giúp chúng ta” Một người khác kêu lên.

“Jonsson! Hacker đã sắp xâm nhập qua được lớp bảo vệ cuối cùng của chúng ta rồi”

“Oh no!!! Lớp cuối này sắp hỏng mất rồi”

Trong văn phòng, tiếng bàn phím vang lên lách cách, tiếng kinh thanh nổi lên khắp nơi.

“Không” Jonsson kêu lên tuyệt vọng ôm lấy đầu, hệ thống bị xâm nhập, ông không có cách nào ngăn cản được. Tây Môn Trúc Âm im lặng nhìn màn hình, đôi mắt không liếc nhìn bất cứ cái gì xung quanh, tựa hồ với anh, “Thế Hoa” căn bản không bị hacker xâm nhập.

“A” Tất cả các nhân viên dường như tại cùng một thời gian phát ra tiếng kinh hô, Jonsson nhào đến trước màn hình máy tính, hai mắt nhìn chăm chú, không thể tin được.

“Dích dích, dích dích” một thằng hề ở trên màn hình đang nhào lộn. Thằng hề ấy có một cái mũi hề màu hồng, một thân hịch mập mạp đáng yêu, toàn bộ nhân viên trong phòng công nghệ của “Thế Hoa” đều sững sốt. Bọn họ đứng lên, tụ tập ở phía sau Jonsson. Thằng hề – đó là hình đại diện của Đoạn Hoa.

Thối vài tiếng loa, thằng hề bắt đầu từ đằng xa tiến lại gần, lắc lắc đầu ngón tay: “Nột nốt, không thể khi dễ “Thế Hoa” nga. Tuy rằng thằng hề đã rời đi, tuy rằng Tây Môn là một tên trời sinh ngu dốt về máy tính, tuy rằng lão gia khỏa Jonsson cũng rất là ngốc, nhưng “Thế Hoa” là nhà của thằng hề nha. Do đó, các bạn tốt đừng bởi vì thằng hề không có nhà mà bắt nạt “Thế Hoa””.

Lắc lắc thân mình phì phì, thằng hề ở trên màn hình làm cái mặt xấu, sau đó chỉ thấy hấn ngửa đầu lên trời cười to vài tiếng, rồi lại tiếp tục lắc lắc thân mình phì phì đi ra xa “Thằng hề sẽ mãi bảo vệ nhà của mình. Cho nên các bạn tốt, tốt nhất nên đứng về phía thằng hề nha. Hệ thống phòng ngự trước đây có lỗi hổng nhưng lần này là hoàn mỹ vô địch đó a. Nhóm bạn tốt đừng có xâm nhập tiếp nếu không máy tính của nhóm bạn tốt sẽ...”

Chỉ nghe thấy “Oanh” lên một tiếng, trên màn hình xuất hiện một đám mây hình cây nấm, thằng hề thối cái loa, đắc ý dạt dào.

“Vũ trụ siêu cấp vô địch, máy tính thiên tài! Là thằng hề ta! Oa ha ha... mọi người vỗ tay!” Thằng hề vỗ vỗ cái mông rời đi, trên màn hình giờ đây chỉ còn lại hình một đồng các hình ống dây ngoằn ngoèo, sau đó một đám côn trùng màu đen từ đó trèo ra ngoài rồi dần biến mất. Mặc dù biết đây chỉ là hình ảnh ảo, nhưng mọi người vẫn không khỏi hoảng sợ.

Lúc này mọi người một trận rung động, do vậy không ai nghe thấy khi thằng hề rời đi, trong nháy mắt có một người thấp giọng khẽ hô: “Hoa”.

....

“Úc! Shit” mười lăm người ôm cái đầu rên rĩ, bất quá trên mặt họ đều đang mang một nụ cười.

“Thằng hề.. cái tên gia khỏa này. Đã chết mà còn bày đặt. Tụi ta nhất định sẽ phá được hệ thống phòng ngự mới của người” Mười lăm vị hacker vừa bị virus độc xâm nhập máy tính lặng lẽ phát ra tiếng cười, đem đồng máy tính đã báo hỏng bỏ đi, rồi mở máy tính của chính mình ra.

Thằng hề, trong giới hacker, là một hacker vô cùng nổi tiếng, cũng là tên gia khỏa, bạn của mười lăm người này. Mà nhóm bạn tốt theo như lời thằng hề kia cũng chính là mười lăm người này. Có lẽ, trước khi chết, Đoạn Hoa đã đoán ra hành động này của nhóm hacker, cho nên khi thằng hề xuất hiện mới nói ra những lời kia. Đoạn Hoa kì thật cũng không xem như là Hacker, chính là bởi vì mấy tên hacker cứ quấy nhiễu nên hấn bắt đắc dĩ đành vô giới này, bắt đắc dĩ trở thành một tên hacker có danh tiếng vang dội trong giới: Thằng hề.

....

Hệ thống máy tính của “Thế Hoa” bị hacker xâm nhập có thể nói là một việc chấn động. Mười lớp phòng ngự bảo vệ “Thế Hoa” an toàn chặt chẽ. Jonsson nhìn trừng trừng vào màn hình, ông đã khôi phục lại về bình tĩnh, thì thào nói: “Thiên tài, tuyệt đối là thiên tài”.

Người bên cạnh đứng lên rời khỏi phòng, ông mờ mịt quay đầu lại, nháy mắt trở lại tỉnh táo. Tất cả mọi người nhìn tổng giám đốc im lặng rời đi. Cửa phòng đóng “Phanh” một cái, mọi người không khỏi cũng rung rung một chút.

“Jonsson, Phó tổng trang bị hệ thống này từ khi nào vậy? Tại sao chúng ta lại không biết nhỉ?” Nếu bọn họ biết có hệ thống phòng ngự mới này chắc cũng không phải khẩn trương như vừa rồi.

Jonsson đi tới đóng chặt cửa phòng, dấu đi sự ướn át trong mắt: “Cái tên gia khỏa kia luôn thích làm mấy cái việc thần bí. Ai mà biết được hấn làm từ khi nào”. Ông chưa bao giờ tưởng niệm tên gia khỏa đó như lúc này. Bị thương dần dần tràn ngập văn phòng, không ai nói nữa.

...

Rời khỏi phòng công nghệ, Tây Môn Trúc Âm không quay lại văn phòng của mình mà đi đến văn phòng của Đoạn Hoa trước kia. Sau khi Đoạn Hoa mất, Tây Môn vẫn giữ lại cái văn phòng này, hơn nữa còn không cho bất cứ ai động vào đồ đạc bên trong. Thư kí của Tây Môn – LiLy nhìn tổng giám đốc của mình đi vào phòng phó tổng, nhắm lại hai mắt rồi li khai.

Ngồi dựa hẳn người vào ghế của Đoạn Hoa, Tây Môn nhìn ra ngoài cửa sổ, trước mắt anh là một thằng hề mập mập cùng với tên lúc này giống nhau như đúc. Trong tay của anh cầm một cái máy ghi âm mini. Bấm nút start, anh nhẹ nhàng vuốt ve cái máy ghi âm.

“Tây Môn, tiệc mừng con của cậu đầy tháng có lẽ mình không thể tham gia..”

Từ máy ghi âm truyền đến âm thanh quen thuộc của hắn, giọng nói nguyên bản vốn thanh thúy vì một số nguyên nhân mà trở nên khàn khàn.

“Tây Môn, mình chưa bao giờ cảm thấy hối hận, chưa bao giờ...”

Tây Môn Trúc Âm nhắm lại hai mắt, đem máy ghi âm gần sát lại bên tai.

“Tây Môn, lễ vật mừng ngày cưới của cậu mình đã đưa đến, cũng không biết đến lúc nào cậu có thể phát hiện ra. À há, cậu chắc chắn là phát hiện không được, nhưng mà yên tâm, đây không phải là kinh ngạc... đây là kinh hỉ”.

Lễ vật kết hôn, anh vừa mới nhận được, quả thật là kinh hỉ.

“Tây Môn, cậu ngày hôm nay thật sự rất tuần tú. ... Mình nghĩ... mình nhất định là bị cảm giác đánh lừa rồi, nhất định”.

Anh không cảm thấy mình đẹp, anh cảm thấy “hắn” so với mình đẹp hơn rất nhiều.

“Tây Môn, chúc phúc cho cậu, thật tình chúc phúc cho cậu, chúc cậu hạnh phúc. Phải nhớ rằng ngày hôm nay trước mặt mọi người cậu đã phát lời thề yêu một người, sẽ toàn tâm toàn ý yêu “nàng” tín nhiệm “nàng””.

“Tây Môn... tái kiến”.

Một lần nữa anh phóng mình vào trong thanh âm phát ra từ chiếc máy ghi âm mà anh hao tổn không biết bao nhiêu tâm tư để lấy ra từ cục cảnh sát về. Tây Môn Trúc Âm ngồi trong phòng của Đoạn Hoa hết một ngày. Đêm đó, anh không trở về nhà.

...

Ngày hôm sau không biết ai thả ra tin tức, tất cả các báo đều có trang nhất xuất hiện tiêu đề: “Linh hồn của cố phó tổng của Thế Hoa đã cứu vớt Thế Hoa” nội dung như sau:

Hôm qua vào 9h sáng, Thế Hoa bị hơn mười tên hacker hàng đầu thế giới công kích, ngay vào lúc hệ thống phòng ngự của Thế Hoa sắp hỏng mất. Thế Hoa cố phó tổng giám đốc- Đoạn Hoa đã một lần nữa cứu vớt Thế Hoa. Anh không chỉ âm thầm thiết kế ra một hệ thống phòng ngự hoàn mỹ, âm thầm bảo vệ Thế Hoa an toàn mà còn đánh ngược lại nhóm Hacker đã tấn công Thế Hoa.. Có một người trong cuộc đã tiết lộ rằng, máy tính của nhóm hacker tấn công Thế Hoa toàn bộ đều bị nhiễm mã độc, tổn thất nghiêm trọng.

Buổi chiều hôm qua, một tên hacker với biệt danh “Swan” đã để lại lời nhắn trên trang “Time magazine” nội dung công bố về việc sẽ trả thù tổng giám đốc của Thế Hoa – Tây Môn Trúc Âm vì đã gây thương tổn cho Đoạn Hoa. Tuy rằng khi còn sống Đoạn Hoa đã nhắn với bọn họ không được công kích Thế Hoa, nhưng vì chính nghĩa, bọn họ sẽ không tiếc hết thảy để tấn công “Thế Hoa”, để bắt Tây Môn Trúc Âm phải hối hận vì những hành vi đã làm với Đoạn Hoa.

Còn có một nguồn tin khác cho biết, đằng sau cái chết của Đoạn Hoa tồn tại một bí mật, hơn nữa Đoạn Hoa cũng không phải giống như tin đồn là kẻ bán bạn cầu vinh, tiết lộ thông tin buôn bán bí mật của Thế Hoa. Đoạn Hoa trước khi chết đã giết chủ tịch công ty thương mại Khải Đức thực ra là có ẩn tình. Cục trưởng Hoa kiều mới nhận chức của cục cảnh sát an toàn thương mại New York zhi wang(vì đây là báo của Mĩ nên tên nó phiên ra thế) tổ thái đô muốn đem vụ việc này một lần nữa điều tra cho rõ.

....

Trong biệt thự nhà Tây Môn, Nhược Lan đem chính mình khóa trong phòng làm việc, xem bài báo buổi sáng xong, giờ đây mặt cô không còn chút máu. Cô cũng không biết chuyện phát sinh ngày hôm qua, chồng cô tới qua không có về nhà, cô gọi điện cho Lily thì được biết ngày hôm qua tập đoàn xảy ra chút việc, tổng giám đốc tâm tình không được tốt. Lúc ấy, cô tưởng là do hợp đồng với công ty bên Paris xảy ra vấn đề. Tuy cũng có lo lắng nhưng cũng không ngờ rằng ngày này rồi cũng sẽ đến!

Cái việc kia cô vốn nghĩ Đoạn Hoa chết cũng đã đem tất cả xuống mồ theo, bí mật sẽ không còn ai phát hiện ra.

Không! Không thể! Đây là hạnh phúc mà cô vất vả lắm mới có được! Cô tuyệt đối không thể để mất! Bản thân phải thật tỉnh táo, nếu việc này vỡ lở...

“phu nhân, sớm”.

Quản gia Lí Tề tựa hồ không biết việc ngày hôm nay, cung kính theo lễ tắc hỏi thăm.

“Lí quản gia, sớm”. Nhược Lan mỉm cười chào hỏi, nói tiếp “Tây Môn gần đây phải làm tăng ca, tôi nghĩ tốt hơn nên mang bữa trưa đến công ty cho anh ấy”

“Vâng thưa phu nhân. Tôi sẽ đi an bài xe”.

Lí Tề rời đi xong, Nhược Lan vào phòng bếp, vì chồng làm một bữa trưa thật phong phú.

5. Chương 5

Trong văn phòng tổng giám đốc của “Thế Hoa”, Tây Môn Trúc Âm đang ngồi xem xét tình hình để giải quyết vụ báo chí ngày hôm qua. Thư kí Lily Hoa hảo tâm đem tờ báo ngày hôm ấy để ra chỗ khác bất quá nó vẫn ngay trong tầm nhìn của anh. Tây Môn phía trước mặt đặt một cái laptop khá đặc biệt, anh đang lên mạng tra tin tức. Điện thoại của văn phòng vang lên, thanh âm Lily truyền đến.

“Tổng giám đốc, điện thoại của chủ tịch”.

“Ừ”

Vừa mới nhắc máy, Tây Môn đã ngay lập tức nghe được thanh âm của cha mình.

“Trúc Âm, báo chí hôm qua con đã xem chưa?”

“Xem rồi”.

“Những gì trên đó đều là sự thật?”

“Hẳn là vậy đi”.

Từ đầu bên kia của điện thoại truyền đến thanh âm rống giận: “Ta đã nói Đoạn Hoa sẽ không làm ra những chuyện thương tổn “Thế Hoa’ đó! Vậy mà người lại không tin! Vì một người đàn bà mà hiểu lầm nó, lại còn gián tiếp hại chết nó! Ta thật sự.... thật sự là... cũng bị người làm tức chết”.

“Lão nhân, không cần sinh khí a... cẩn thận bệnh cao huyết áp của ông đó” từ đầu bên kia truyền đến thanh âm cầu xin của Tây Môn phu nhân.

Người bất mãn với hành động của thằng con- chủ tịch “Thế Hoa” Tây Môn Mộc Nhất vào lúc con mình cùng Đoạn Hoa mâu thuẫn quyết liệt đã quyết định cùng vợ là Vương Linh Linh đến Thụy Sĩ an dưỡng cho mắt không phải thấy tâm không phải phiền. Tuy rằng ông rất kinh ngạc khi Đoạn Hoa nói thích thằng con chẳng có ưu điểm gì của mình, nhưng đó là chuyện của tụi trẻ nên ông cũng không muốn nhúng tay vào, cứ để cho những người trẻ tuổi bọn họ giải quyết. Thế nhưng ông ngàn tính, vạn tính cũng không ngờ rằng, con mình lại làm ra cái chuyện hồ đồ kia, đem Đoạn Hoa đuổi ra khỏi tập đoàn.

Ông vì thế mà một mực không chịu đến tham gia hôn lễ của con. Mà đến khi biết Đoạn Hoa chết ông cũng tức giận đến không muốn nói chuyện với con, hôm mừng thằng cháu đầy tháng ông cũng chẳng chịu tham gia. Ông thích cháu mình nhưng ông không thích con dâu mình. Thật ra lão phu nhân Tây Môn vì luôn nhớ con cháu mình nên cũng thường xuyên qua lại New York.

Tây Môn Trúc Âm im lặng, nghe tiếng rít gào phẫn nộ của cha mình ở trong điện thoại. Tiếp tục, dựa vào những gì “thuyết minh” ở trên mạng, tìm kiếm những tin tức mà anh cần. Mắng hơn tiếng đồng hồ, vì chứng cao huyết áp, Tây Môn Mộc Nhất cuối cùng cũng chịu ngừng lại. Vương Linh Linh tiếp nhận điện thoại, ôn nhu an ủi con: “Trúc Âm đừng nên trách ba ba người. Đoạn Hoa đến chết mà vẫn không thể quên “Thế Hoa”, nhà Tây Môn chúng ta dù thế nào cũng đã mắc nợ nó. Trúc Âm à, nếu con đến mộ của Đoạn Hoa thì nhớ thay ta cùng ba ba con đưa cho nó một bó hoa”.

“Vâng”.

“Nhớ là phải hoa bách hợp đấy”.

“Con biết”.

Nhận ra việc thằng con không muốn nói tiếp nữa, Vương Linh Linh khổ sở cúp điện thoại. Đoạn Hoa từ nhỏ cùng con mình nhận thức, bọn họ có thể nói là nhìn Đoạn Hoa lớn lên. Vào cái thời điểm kia, con mình chẳng hiểu ăn phải cái gì mà không chịu nghe mình và cha nó khuyên bảo, một lòng muốn đuổi Đoạn Hoa đi. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho bà cùng chồng luôn ngầm không thích con dâu. Bọn họ thứ nhất không thích xuất thân của con dâu, thứ hai là vì cô ta mà cả nhà mất đi hòa khí và đặc biệt cô ta là nguyên nhân chính trong vụ việc của Đoạn Hoa.

Giữa trưa, thang máy dừng ở tầng 36, nhìn thấy người từ bên trong đó đi đến, Lily Hoa hai mắt hiện lên tia quang mang. Mái tóc búi gọn, mặc một bộ đồng phục công sở màu xanh, chị đứng lên có lẽ mà không mất đi thân phận nói: “Phu nhân, tổng giám đốc có biết ngài tới?”

Mang theo con cầm cơm trưa đến, Nhược Lan nhợt nhạt cười đáp: “Không có, tôi nghĩ muốn cho anh ấy một sự kinh hãi, Tây Môn hôm nay có việc gì không?”.

Li ly Hoa trên mặt hiện một tia khó xử, chị di chuyển ánh nhìn đến văn phòng phó tổng giám đốc nói: “Tổng giám đốc không có trong văn phòng, ngài ấy bảo không cho phép bất cứ ai quấy rầy. Phu nhân chờ một lát tôi đi đến báo với tổng giám đốc là ngài đến”.

Nhược Lan khuôn mặt một giây cứng ngắc, cô nhìn về hướng văn phòng “phó tổng” – phòng của Đoạn Hoa, miễn cưỡng cười: “Không làm phiền chị Lily, tôi tự đi tìm anh ấy cũng được”. Sau đó cố đẩy chiếc xe nôi của trẻ con đi đến cửa phòng của Đoạn Hoa, gõ cửa.

Gõ vài tiếng, không ai mở cửa cũng không có người ra tiếng, lúc này điện thoại trên bàn làm việc của Lily Hoa kêu lên, chị vội tiếp máy.

“Tổng giám đốc, là phu nhân tới, vâng phu nhân đang đứng ngoài cửa” nói vài câu, chị cúp điện thoại “Phu nhân, tổng giám đốc bảo ngài vào văn phòng của tổng giám đốc đợi. Ngài ấy sẽ quay lại”.

“A” Nhược Lan miễn cưỡng cười cười, đẩy chiếc xe nôi trẻ con đến văn phòng nằm cách vách của Tây Môn Trúc Âm, Lily Hoa hảo tâm vì cô mà mở cửa.

“Phu nhân có muốn dùng gì không?”

“Không cảm ơn tôi không khát”.

Li ly Hoa đóng cửa, đi ra ngoài. Nhược Lan trong mắt tràn đầy một tầng nước mắt, nhưng cô rất nhanh nuốt ngược tất cả vào trong. Dem hộp cơm trưa đặt lên bàn trà, trong mắt cô hiện lên một tia bối rối. Bàn công tác của chồng cô đã đặt tờ báo sớm ngày hôm nay. Giữa trang báo là bức ảnh của Đoạn Hoa, một ảnh chụp phi thường rõ nét. Sững sốt một hồi, cô nghe thấy tiếng mở cửa, vội vã ra về không có việc gì. Nhược Lan dọn sẵn canh cùng đồ ăn ra, xoay người nở một nụ cười ôn nhu đến cực điểm với người đang đi vào: “Âm”.

“Ừ” đáp lại, Tây Môn Trúc Âm đóng cửa lại. Vừa đi đến cạnh vợ, anh vươn hai tay âu yếm vuốt ve khuôn mặt đứa con.

Nhân lúc chồng đang cúi đầu nhìn con, Nhược Lan nhanh tay đem tờ báo kia giấu đi rồi nói: “Em vội đến đưa bữa trưa cho anh. Trong này toàn là mấy món mà anh thích. Dật Hoa nhớ ba ba nên cũng năng nặc đòi đến”.

“Ba ba.. ôm” một tuổi tám tháng, Tây Môn Dật Hoa, cất giọng nói thanh thúy vui vầy. Di truyền về anh tuấn của cha, sự xinh đẹp của mẹ, Tây Môn Dật Hoa bộ dạng cực kì đáng yêu.

Tây Môn Trúc Âm khom người ôm đứa con ra khỏi xe nôi đi đến chỗ ghế sofa sau bàn trà ngồi xuống. Anh cho con ngồi trên đùi mình, rồi nhận lấy đôi đũa từ Nhược Lan. Tây Môn mặc dù là gia tộc Hoa kiều xa đất nước lâu năm nhưng trong nhà vẫn giữ lại những phong tục truyền thống của Trung Quốc. Vì vậy, dù Tây Môn Trúc Âm lớn lên ở nước Mỹ, thậm chí trong người còn có một phần tư huyết thống Anh quốc nhưng thói quen vẫn là ăn đồ Trung, không giống Đoạn Hoa đã thành người nửa nước ngoài, thích ăn sandwich. Nhược Lan sau khi lấy Tây Môn Trúc Âm đã phải khổ học nấu đồ ăn Trung Quốc.

Một tay ôm con, một tay cầm đũa, Tây Môn Trúc Âm thỉnh thoảng lại đút cho đứa nhỏ một chút trứng chim hoặc một miếng thịt chân giò hun khói nhỏ. Ăn được hơn nửa đồng đồ ăn, anh mới chợt nhớ ra một việc liền ngẩng đầu nhìn về phía Nhược Lan đang đứng trước mặt hỏi: “Em không ăn à?”.

“Em muốn nhìn anh ăn” Nhược Lan lúc này mới tiến đến chỗ ghế sofa. Cô ngồi xuống dựa vào bên người chồng nói: “Anh thấy ngon không?”.

“Ừ” vui đầu vào ăn, Tây Môn Trúc Âm tựa hồ rất đói bụng nên cũng chẳng trả lời gì nhiều.

Chờ cho Tây Môn ăn xong, Nhược Lan vì chồng mà pha một tách trà. Tây Môn Trúc Âm ngồi từ đó cho đến giờ ngủ trưa của đứa con. Dật Hoa nhỏ đang say giấc xuống ghế sofa, anh nhìn con tràn ngập từ ái.

“Gần nhất cũng hay quấy rối lắm. Dật Hoa suốt ngày kêu đòi gặp ba ba” Nhược Lan đứng phía sau anh có chút oán hận. Mỗi lần kêu tên đứa con là mỗi lần khiến lòng cô thêm khó chịu. Cô đã nhiều lần bảo chồng đặt cho con nó một cái biệt danh, nhưng lần nào chồng cô cũng cự tuyệt. Cô muốn hỏi nguyên nhân nhưng rồi lại sợ hãi với đáp án sẽ nhận được nên đành thôi.

“Vắt vả cho em” Tây Môn Trúc Âm quay đầu liếc nhìn vợ một cái rồi chỉnh lại cái chăn cho con. Sau đó, anh đứng dậy.

“Âm” Nhược Lan ôm lấy chồng, vui vào trong lòng anh, u oán hỏi: “Anh đêm nay không về nhà sao?”. Chồng của cô đã lâu lắm rồi không có chạm qua cô.

“...” Tây Môn Trúc Âm đẩy vợ ra, bình tĩnh nói: “Em về trước đi. Anh sẽ gọi điện thoại cho em”.

“Âm...” Nhược Lan rót cuộc nhện không được, nước mắt trào ra. Tây Môn Trúc Âm lau đi lệ vương trên khóe mắt cô, nói: “Thế Hoa gần đây đột ngột phát sinh nhiều việc, anh phải ở lại giải quyết”.

“Không phải đã...” Giải quyết xong rồi sao? Nhược Lan đem những từ vừa mới định nói ra đó nuốt lại, gật gật đầu: “Vâng, vậy em về đây. Anh nhớ gọi điện thoại cho em đấy. Em và Dật Hoa ở nhà chờ anh”

“Ừ”

Tây Môn tiễn vợ cùng đứa con đang ngủ say xuống lầu, nhìn lái xe đưa bọn họ rời đi. Anh không có quay lại văn phòng mà trực tiếp xuống nhà xe dưới tầng hầm.

...

Một giờ sau, chiếc BMW màu đen của Tây Môn dừng ở trước một khu nhà xây theo kiểu Anh. Tây Môn Trúc Âm đánh xe đỗ ở bên đường rồi đi xuống xe. Dựa theo địa chỉ đã nhờ người điều tra, anh dừng trước một căn nhà.

“Leng keng. Leng keng”.

“Đến đây”.

Một người phụ nữ đang có bầu đi ra, vừa mới mở cửa, cô đã kinh hô: “Tổng giám đốc?”

“Có thể vào được chứ?” Tây Môn Trúc Âm nhìn căn phòng ở đằng sau lưng cô.

“A.. vâng có thể” Né sang một bên, cô nhường đường cho Tây Môn tiến vào.

Dẫn Tây Môn ngồi ở phòng khách, nữ chủ nhân của căn nhà vì anh pha một cốc cà phê, đồng thời lấy thêm hoa quả và bánh bích quy.

“Cám ơn” Tây Môn nói lời cảm tạ, hỏi: “Cô một mình ở nhà à?”.

“Chồng của tôi đi siêu thị” Ngồi đối diện với Tây Môn, cô nhìn anh đầy nghi hoặc.

Tây Môn Trúc Âm im lặng, nhấp vài ngụm cà phê rồi mới mở miệng: “Hai năm trước, vào cái ngày cậu ta mất, có phải đã tặng cho cô một sợi dây chuyền?”.

“A?” Nữ chủ nhân sửng sốt, qua một lúc cô mới hiểu được đối phương đang muốn nói tới cái gì. Cẩn thận quan sát kĩ người ngồi đối diện, cô nói: “A ... ngài là nói phó tổng sao? Đúng vậy ngài ấy có cho tôi một sợi dây chuyền. Phó tổng bảo đây là quà chuẩn bị cho phu nhân của ngài, tuy nhiên lại không thể tặng được nên đưa lại cho tôi”.

“Cái sợi dây đó còn ở chỗ cô không?”

“A, còn” nữ chủ nhân khẽ nhủ mày, không biết tại sao lâu như vậy rồi, tự nhiên tổng giám đốc Tây Môn lại chạy đến nhà mình hỏi về cái dây chuyền kia. Đúng lúc này, cô nghe được thanh âm của Tây Môn vang lên hỏi: “Có thể cho tôi xem được chứ?”.

Nữ chủ nhân do dự một lúc rồi đứng lên: “Ngài chờ một chút” tiếp đó cô đi lên lầu hai.

“Chị Lily, Tổng giám đốc tới tìm em... ừ, làm em giật cả mình...hắn hỏi em về sợi dây chuyền mà phó tổng tặng ngày trước, ừ ... Không biết, hắn nói muốn nhìn... nga, được”.

Ở trong phòng ngủ, nhỏ giọng gọi điện thoại xong, nữ chủ nhân ngó nhà lấy từ trong ngăn kéo trang điểm của mình ra một cái hộp nhung màu đỏ. Ngay cả hộp ngoài, cô cũng giữ gìn hết sức tỉ mỉ.

Đi xuống dưới lầu, quay lại phòng khách, cô ngồi xuống mở cái hộp nhung ra: “Phó tổng chính là tặng cái này cho tôi. Tuy nhiên đến tận giờ tôi cũng không mở mang”.

Tây Môn vươn tay đón lấy, nữ chủ nhân rất muốn cướp lại nhưng cô đành nhịn xuống.

Nhẹ nhàng vuốt lên viên đá màu lam nhạt ở mặt dây chuyền, Tây Môn Trúc Âm vẫn như trước bộ dạng bình tĩnh hỏi: “Có thể bán cho tôi được không?”.

“A?” nữ chủ nhân kinh ngạc cực độ “Này..”

“Cần bao nhiêu tiền?” Tây Môn Trúc Âm đóng hộp nhưng lại trực tiếp bỏ vào túi áo âu phục của mình, anh căn bản là định cường thủ hào đoạt.

“Tổng giám đốc, đây là phó tổng tặng tôi...” nữ chủ nhân tròng lớn hai mắt, không thể tưởng tượng được rằng người nam nhân tôn quý đang ngồi trước mặt lại có thể làm ra cái việc này.

“ Bao nhiêu tiền?” Tây Môn Trúc Âm vẻ mặt không chút hối cải hỏi.

Nữ chủ nhân há hốc mồm, mãi một lúc sau mới hỏi được: “Tổng giám đốc vì sao lại muốn mua cái này? Nếu ngài có thể nói phục, tôi sẽ đưa nó cho ngài. Nếu ngài không thể... thực xin lỗi, đây là tài sản riêng của tôi, ngài không có quyền chiếm đoạt. Cho dù có lôi ra tòa, thẩm phán cũng không đứng về phía ngài đâu”.

Tây Môn Trúc Âm yên lặng nhìn đối phương, qua vài phút anh mới lấy hộp nhung ra. Mở chiếc hộp, tay trái giơ nó lên ngang sát bằng mắt mình anh nói: “Đây là màu mắt của tôi”. Viên đá quý màu lam cùng đôi mắt của anh như hòa lẫn vào với nhau.

Nữ chủ nhân há miệng hơn nửa ngày, cuối cùng cô đành vô lực đáp: “Được rồi, tôi đưa cho ngài”. Sau đó cô lại nghiêm mặt nói tiếp: “Tổng giám đốc tôi hy vọng ngài có thể luôn nhớ đến phó tổng, bằng không ngài ấy ở trên thiên đường sẽ rất thương tâm”.

Thu hồi hộp nhung, Tây Môn uống hết cà phê rồi đứng lên: “Cà phê của cô pha ngon lắm, cảm ơn”. Sau đó cứ vậy rời đi, không quay đầu lại. Sau khi anh đi, nữ chủ nhân của nơi này vác cái bụng bầu 7 tháng của mình đi lên lầu.

“Lily ơi, tổng giám đốc vừa đem cái dây chuyền đi... Ừ chị không biết hần quá phận như thế nào đâu, trực tiếp nhét cái hộp vào túi chứ... Ừ.. em đương nhiên không muốn cho hần dễ dàng lấy đi như vậy đâu... Ai, nhưng đúng là không có biện pháp, tổng giám đốc bảo đấy là màu mắt của hần.... Đúng vậy lúc ấy cũng chẳng biết làm khó hần thế nào nữa.... Lily, em cảm thấy tổng giám đốc cũng thật đáng thương đó....”

“Đó là điều hần đáng phải nhận”.

“Nga. Chị Lily à, tổng giám đốc có phải đã nhận ra những sai lầm mà mình đã làm với phó tổng?”

“Chị không biết... nhưng Đoàn Hoa không nên vì như vậy mà chết. Chúng ta muốn cho Tây Môn vĩnh viễn cũng không quên được cậu ta”.

“Ừ ... nhưng nếu chúng ta làm gắt quá... phó tổng cũng sẽ tức giận với chúng ta đấy... dù sao cậu ấy cũng rất yêu tổng giám đốc”.

“Thế chẳng lẽ làm bình thường thì được à?”.

“Cũng phải”.

Điện thoại cúp, Lily đi vào văn phòng của tổng giám đốc, đem tờ báo bị Nhược Lan lúc nãy giấu đi một lần nữa theo chức trách đặt lên trên bàn của Tây Môn Trúc Âm. Nhấn nại hai năm, hiện tại chân tướng cũng đã đến lúc nên lộ diện.

...

Đã xong buổi huấn luyện ngày hôm nay, chính mình đi tàu điện ngầm trở về nhà, Lục Bất Phá trước tiên thống thống khoái khoái lao đến cái tủ lạnh, sau đó hần mới nhẹ nhàng khoan khoái đá văng cửa thư phòng: “Lão mẹ, tối nay ăn cái gì, con đói bụng”.

“Mì ăn liền”.

“A!!! Không phải chứ, mẹ người thật dã man!”

Lục Bất Phá vọt tới bên người lão mẹ, chỉ thấy lão mẹ tốc độ nhanh cũng không kém đóng vội một trang web, hần cười hắc hắc đầy âm hiểm: “Lão mẹ. Ngài đang xem cái gì đó? Có phải lại xem web đen đúng không?”

Nữ sĩ Lục Đường Phương Phương lười không thèm liếc thẳng con lấy một cái, nói: “Người có phải thật muốn tối nay ăn mì ăn liền hả?”.

“A! Mẫu thân đại nhân, ngài hôm nay đã vất vả rồi. Để thẳng con này của ngài giúp ngài mát xa” Lục Bất Phá ngay lập tức đặt tay lên vai lão mẹ xoa bóp thật nhẹ nhàng, nịnh nọt hỏi: “Mẫu thân đại nhân, đêm nay chúng ta ăn cái gìiii”.

“Người không phải tự nhận mình có cái mũi cầu sao? Sao không ngửi được cái gì à?”

“Gì?” Lục Bất Phá nhanh chóng dựng thẳng người lên ra sức hít hà, một lúc sau, hai mắt hần lóe tinh quang: “Lão mẹ! Là mùi thịt gà vàng hầm! Lão mẹ! I LOVE You”. Ở trên mặt nữ thần lưu lại thứ nước miếng ghê rợn, Lục Bất Phá chạy như bay ra khỏi thư phòng.

“Thằng nhóc tiểu Phá kia” Lau đi nước miếng trên mặt mình, nữ sĩ Lục Đường Phương Phương vể mặt trầm tư, sau đó mới đứng dậy tắt máy.

Vào bữa cơm chiều, nữ sĩ Lục Đường Phương Phương vừa nhìn người đang vui đầu vào công việc ăn cơm vừa hỏi: “Lão công, anh nói xem có phải chúng ta ngược đãi nó không?”.

Lục Duy Thành mỉm cười nhìn con, ôn thanh đáp: “Bất Phá phải đi huấn luyện. Thân thể của nó lại kém nên tiêu hao năng lượng nhiều hơn so với người khác. Em quên là Bất Phá từ bé đến giờ đều ăn như vậy sao?”.

“Đúng là lãng phí gạo của nhà nước”.

“Hả? Lão mẹ, ngài đang nói gì con đấy?”.

Người vừa vui đầu vào thú vui ăn uống lúc này mới chịu ngừng lên, trên mặt dính hạt cơm, không thể trách hấn được nha. Lục Tiểu Phá được ăn những món này hơn mười năm rồi trong khi hấn mới ăn có một năm.

“Ta nói cơm người ăn vào bụng rồi nó lại đi ra, thật là lãng phí lương thực, mãi mà chẳng béo ra được chút nào.” Lục Đường Phương Phương không hề giận nói “Cho người ăn thịt gà vàng hầm so với cho ăn mì tôm cũng chẳng khác gì nhau”.

“Có! Tuyệt đối có” Lục Bất Phá kháng nghị “Con tuy rằng không có tăng về mặt thịt nhưng tốt về mặt tinh thần. Lão mẹ xem hiện tại tinh thần con rất tốt cho nên lão mẹ ngày nào mà cũng nấu mấy món ngon thế này đảm bảo tinh thần của con nhảy vọt thúc đẩy quá trình tích tụ thịt”.

“Người cảm thấy chính mình có khả năng lật ngược lên làm công à?” nữ sĩ Lục Đường Phương Phương thực khinh thường liếc nhìn tay chân khẳng khiu của thằng con một cái, phẩy tay: “Nhiều lắm cũng chỉ thành cường thụ được thôi”.

Miếng thịt gà mà Lục Bất Phá đang ăn tí nữa nghẹn lại ở họng, vội vàng uống hai ngụm nước cho miếng thịt thuận lợi trôi xuống, hấn rống giận: “Con không muốn làm đồng tính luyện ái! Lão ba! Ngài quản lão bà của mình cho cẩn thận vào”.

“Ha ha, ha ha a...” tiên sinh Lục Duy Thành lại làm ra cái phản ứng quen thuộc.

....

Nằm ở trên giường, giơ tay của mình lên, Lục Bất Phá càng nhìn càng sinh khí. Một ngày nào đó hấn sẽ phát triển và có được vóc dáng của Schwarzenegger (*), lão mẹ cứ đợi đấy đến khi ấy xem có dám bảo hấn là nhược thụ nữa không.

Phi phi phi phi, hấn không muốn là đồng tính luyện ái.

Chợt ở ngực trái, một tia nhói đau xuất hiện rồi nhanh chóng biến mất, hấn nhảy dựng lên, chạy vội đến bàn máy tính. Vì muốn biểu đạt sự bất mãn mãnh liệt với nữ thần, đêm nay hấn không luyện chữ!

Mở máy tính ra, gõ vào thanh công cụ mấy trang web quen thuộc, do phải huấn luyện và đọc sách suốt nên hấn có rất ít thời gian để ngồi mạng, xem xét tin tức. Bây giờ, trước hết hấn xem tin tức giải trí, thử coi xem có tin tức liên quan đến lão ba hay không. Hấn còn nhớ rõ, năm trước khi hấn nằm bệnh viện thì có tin đồn về ba hấn với một nữ minh tinh, may mà lần đó không làm hấn bị dày vò tới chết. Tuy rằng cuối cùng sự việc là do vị nữ ngôi sao kia không biết trời cao đất rộng muốn mượn lão ba để gây thêm chú ý nhưng cũng khiến lão mẹ nổi máu ghen, hành hạ hấn cùng lão ba thừa sống thiếu chết. Từ vụ ấy về sau, hấn cũng thành thói quen. Vạn nhất lão ba không cẩn thận mà “phạm phải sai lầm”, hấn sẽ ngay lập tức hảo hảo mà trốn trước. Lão ba không nên trách con không đủ nghĩa khí, vụ này là do nữ thần khi đã phát uy, lão con của ba tự biết mình sức nhỏ gây yếu lỗi mà còn đứng lại thì không chắc bảo toàn được tính mạng.

Xem qua xem lại, sắc mặt Lục Bất Phá chợt thay đổi.

“Mười lăm tên hacker hàng đầu thế giới tại đông New York vào lúc 9 giờ thực hiện cuộc tấn công mãnh liệt vào hệ thống máy chủ của tập đoàn “Thế Hoa” ... Nhóm hacker tổ vẽ, bọn họ sẽ lại công kích “Thế hoa” và lần này sẽ phá được hệ thống phòng ngự của “Thế Hoa””.

“Thịch thịch thịch thịch thịch thịch”.

Ngoại trừ tiếng tim đập, Lục Bất Phá không còn nghe thấy được gì khác...

“Thế Hoa”... ngôi nhà mà hấn từng...

=====

(*)Schwarzenegger: Bác này đóng trong kẻ hủy diệt 2 đó

6. Chương 6

Hôm nay là ngày cuối tuần, một thanh niên đang ai oán đi ra phố. Sáng sớm thức dậy, Lục Bất Phá với hai con mắt quầng thâm như gấu trúc ngoài ý muốn gặp lão mẹ tại phòng bếp. Vì phải đi tập bóng rổ nên mỗi ngày hắn phải rời giường lúc 6h trong khi lão mẹ ham ngủ thành tính của hắn đến 9h mới có thể chào buổi sáng. Chính vì nguyên nhân đó, bữa sáng của Lục Bất Phá hoặc là do người giúp việc làm cho hoặc là do hắn mua trực tiếp từ căn tin trường.

“Lão mẹ? Hôm nay sao mẹ dậy sớm thế?” Mở miệng nói, Lục Bất Phá giờ mới phát hiện ra cổ họng mình đau đến lợi hại, tối hôm qua, cơ hồ cả đêm hắn không ngủ.

Đang mang tạp dề, Lục Đường Phương Phương liếc nhìn con một cái rồi đưa một cốc nước cam đến trước mặt Lục Bất Phá sau đó mới đem đồng hồ ăn bà vừa làm ra cho hắn: “Nhanh ăn đi, buổi sáng không phải còn phải đi tập hay sao?”.

“Lão mẹ?” Lục Bất Phá thể này mới tỉnh táo lại, lão mẹ thực là sáng sớm đã dậy chuẩn bị điểm tâm cho hắn sao? Hắn đột nhiên cảm thấy hốc mắt khô nóng lên.

“Ăn cơm xong nhớ mang theo thuốc đông y đi uống đấy. Đừng quên”. Lục Đường Phương Phương cởi tạp dề ra, vỗ nhẹ vào vai thằng con còn đang đứng sững sờ.

“Thuốc Đông y!” Lục Bất Phá hoàn toàn thanh tỉnh, cái mũi trĩ độn đã ngửi thấy mùi hương của “độc dược”. Hắn nhất thời kêu rên: “Lão mẹ, để làm chi mà bắt con uống thuốc Đông y a”.

Lục Đường Phương Phương ngáp một cái, giọng nói đầy khinh thường giải thích cho thằng con: “Không cho phép không uống, ta đi ngủ đây”. Áo ngủ rộng thùng thình không che đi được đường cong quyến rũ, nữ thần lướt qua thằng con của mình.

Nhìn lão mẹ biến mất ở cầu thang, Lục Bất Phá xoay người lẩm bẩm: “Cũng không cho mình cơ hội để phản kháng”. Đi đến trước bàn ăn rồi ngồi xuống, hắn há cái mồm rộng của mình ra uống hết cốc nước cam. Chợt , dụi dụi mắt: Trên bàn có một cốc sữa đậu nành, một đĩa salad hoa quả trộn và một ít bánh ngô rất đơn giản nhưng thể cũng là đủ để khiến cái mũi của Lục Bất Phá thấy cay cay. Lão mẹ hắn luôn yêu ngủ mà để làm được bữa ăn này ít nhất cũng phải dậy từ 5h30 sáng. Uống từng ngụm, từng ngụm sữa đậu nành, một đêm sâu lo của Lục Bất Phá hiện giờ nhờ bữa cơm này mà tiêu tan hết.

Đem toàn bộ đồ ăn trên bàn chén sạch sẽ, Lục Bất Phá bịt cái mũi của mình để uống thuốc Đông y. Xong xuôi, hắn cầm lấy cái cặp rồi mang theo quả bóng rổ rời nhà. Không có biện pháp a.. lão mẹ vì mình mà lo lắng như thế này thì bản thân cần phải nhanh chóng tìm cách giải quyết cái vấn đề kia.

...

Rúc vào trong lòng lão công, Lục Đường Phương Phương nhắm lại hai mắt nhưng cũng không ngủ. Lục Duy Thành ôm bà sát vào lòng, thấp giọng nói: “Bất Phá rồi sẽ ổn thôi, em đừng lo lắng quá”.

“Lão công”

“Ừ”

“Hôm nay có phải tới công ty không?”

“Không đi, anh hôm nay sẽ cùng em đi dạo phố được chứ? Em lâu lắm rồi cũng không mua sắm quần áo. Tiểu tử kia buổi tối mới về, giữa trưa chúng ta ra ngoài ăn”.

“Được ha”

“Lão công”

“Ừ”.

“Anh phải bảo vệ con của chúng ta”.

“Tất nhiên rồi, anh sẽ bảo vệ con của chúng ta”.

...

Đến được trường, đã tầm 7 giờ 15 phút. Lục Bất Phá bởi mấy tiết đầu trống nên nhanh chóng thay bộ đồ thể thao, ra sân tập cho nóng người. Đội trưởng Thương Triệt, phó đội trưởng Lưu Dục, Tả Thiện “chưởng môn” cùng Tư Lý cũng đã có mặt trên sân tập đấu 2&2. Nhìn thấy hần, Thương Triệt ra hiệu tạm dừng tập, chạy đến trước mặt Lục Bất Phá.

“Bất Phá, không có vấn đề gì chứ?” Anh nhìn thấy trạng thái của Lục Bất Phá hôm nay không được tốt cho lắm, trông giống như cả đêm qua không ngủ, sắc mặt nhìn khá bơ phờ.

“Thương lão đại, em không sao. Chỉ là đêm qua ngủ không được ngon cho lắm” Lục Bất Phá cười đáp “Em sẽ chú ý”.

“Ừ không cần cày mạnh”.

“Sớm a”.

Lại có thêm người tới, là Ngô Thiện Đường với vài thành viên không phải trong đội hình chính thức. Lúc này, Thương Triệt lập tức hô: “Tập hợp!”. Trần Quân Thụy ngày nào cũng là thành viên cuối cùng vác mặt đến, Thương Triệt cũng chẳng bao giờ đợi cậu ta.

“Còn cách ngày thi đấu với Nhân Hòa là 4 ngày. Tuy rằng đây chỉ là thi đấu hữu nghị nhưng mọi người cũng phải dốc toàn bộ lực ra ứng chiến cho tốt trận này đây. Không phải chỉ là thắng mà còn phải thắng cách biệt, hiểu chưa?”.

“Hiểu rõ”.

“Ok. Chạy quanh sân mười vòng sau đó về sân bắt đầu luyện ném bóng. Bất Phá sau khi chạy xong cậu với anh sẽ tiến hành luyện tập đấu 1 & 1”.

“Vâng”.

“Ok bắt đầu”.

....

Trong phòng công nghệ của tập đoàn Thế Hoa, Jonsson cùng các nhân viên cấp dưới của mình khẩn trương nhìn vào màn hình máy chủ. Mười phút trước, nhóm Hacker lại phát động một cuộc tấn công mới vào Thế Hoa. Mặc dù đã yêu cầu cục an ninh quốc gia vào cuộc nhưng đối mặt với nhóm hacker quốc tế tấn công liên tục thế này, cục an ninh cũng đành bó tay không giúp được gì.

“Sếp ơi, chúng ta phải nhanh nhanh nghĩ ra biện pháp thôi. Vạn nhất hệ thống an ninh của phó tổng cũng không ngăn được sự công kích của bọn Hacker...” một người nhân viên khẩn trương vạn phần nói. Mười lớp bảo vệ chắc chắn vô cùng nhưng không ai dám chắc rằng bọn hacker sẽ không phá được.

Ngón tay của Jonsson đang đánh cực nhanh trên bàn phím. Có thể ngăn cản được nhóm hacker này tấn công, trên thế giới này chỉ có một người có thể làm được, tuy nhiên người này đã chết rồi. Người này trước khi chết thiết kế ra một hệ thống an ninh phòng ngự – đây là hệ thống hoàn mĩ nhất mà ông từng gặp qua. Cùng với người ấy so sánh, ông kém hơn rất nhiều. Điều duy nhất mà ông có thể làm hiện tại là tìm ra tung tích một người trong đó, chỉ cần phát hiện ra được có lẽ Thế Hoa sẽ an toàn.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Tây Môn Trúc Âm đang đứng cạnh cửa sổ nhìn về một phương xa, anh mặc dù đã biết nhóm hacker kia tấn công thế nhưng cũng chẳng tỏ ra chút lo lắng hay hồi nghi đến việc này. Có người gõ cửa.

“Tổng giám đốc, cục trưởng Wang của cục an toàn thương mại đến và muốn gặp ngài”.

Tây Môn Trúc Âm như được đánh thức, một lát sau, anh quay người nói: “Mời anh ta vào”.

Chỉ một lúc, một người đàn ông thân hình cao lớn, làn da rám nắng đi vào văn phòng của Tây Môn Trúc Âm. Hần mặc thường phục, tựa hồ như là lấy thân phận tư nhân để đến đây. Lily Hoa chuẩn bị cà phê cho tổng giám đốc và khách đến, sau khi mang cà phê vào chị đóng cửa rồi đi. So với đa số các vị quan chức khác nằm trong ngành, người mới tới này trông giống quân nhân hơn.

Hai người nhìn nhau một chút, sau đó, Tây Môn Trúc Âm chìa chìa về phía sô pha đối diện bàn công tác, thản nhiên nói: “Mời ngồi”.

Vương Chỉ khước miệng giật nhẹ: “Bốn năm không gặp. Tôi cứ tưởng cậu sẽ cao hứng khi thấy tôi ha”. Vừa nói hần vừa ngồi xuống.

Tây Môn Trúc Âm ngồi vào ghế của mình rồi cầm cốc cà phê lên: “Cậu xem tôi là bạn bè sao?”. Vương Chỉ cũng bưng cà phê lên, không trả lời. Có rất nhiều việc, bọn họ hai người đều hiểu rõ ràng. Tựa như việc bọn họ quen biết nhau cũng là nhờ người đó. Người kia đi rồi, mối quan hệ của họ cũng có thể coi là đã đứt.

“Vài năm qua cậu đi đâu?” Tây Môn Trúc Âm hỏi.

“Đến một hòn đảo không người huấn luyện 3 năm, trở về thì được điều đến cục an toàn thương mại này. Bất quá tôi tình nguyện tiếp tục ở trên đảo đó làm huấn luyện viên cho bộ đội đặc chủng” Vương Chỉ cười cười, hai người tựa như lại quay trở về làm những người bạn năm xưa.

“Trách không được” Tây Môn đảo mắt nhìn vào trong cốc cà phê đang bốc nhiệt của mình.

“Nhưng tôi không nghĩ tới...” nụ cười trên mặt Vương Chỉ biến mất từ lúc nào: “Ngày đầu tiên trở về, tin tức nhận được đầu tiên là tên gia hỏa kia đã chết được một năm”.

Tây Môn lặng yên.

“Tây Môn, hôm nay tôi đến gặp cậu, không phải là lấy tư cách cục trưởng cục an toàn thương mại mà là lấy tư cách của một người bạn. Cậu nói cho tôi biết, vì sao cậu lại đối đãi với cậu ta tàn nhẫn như vậy?”.

Tây Môn vẫn như trước lặng yên.

“Toàn thế giới này không ai tin tên gia hỏa kia sẽ phản bội cậu. Vì sao cố tình lại là cậu – người cậu ta tốt nhất, người bạn thân nhất của cậu ta, cự nhiên con mẹ nó tin rằng cậu ta phản bội cậu? Thậm chí lại còn nổ súng đả thương cậu ta. Chẳng lẽ chỉ bởi cậu ta yêu cái người bạn nhiều năm của mình, chỉ bởi vì cậu ta là gay?”.

Tây Môn giương mắt nhìn, đôi mắt tràn ngập sự bình tĩnh: “Cậu hôm nay đến để hỏi tôi việc này?”.

“Đúng vậy! Tôi muốn xem cậu trong đầu rốt cuộc đang suy nghĩ cái quái gì! Người đàn bà kia chẳng lẽ còn quan trọng hơn anh em sao?”.

Nhấp một ngụm cà phê, Tây Môn mở miệng: “Chờ tôi xuống địa ngục. Khi đối mặt với cậu ta, tôi sẽ nói”.

“Người” cốc cà phê trên tay Vương Chỉ thiếu chút nữa bay theo một hướng nào đó, hần cười lạnh nói: “Địa ngục? Tây Môn Trúc Âm chỉ có người mới phải xuống địa ngục thôi. Cứ như thế đi, người một mình xuống địa ngục sám hối đi”.

Đứng dậy, Vương Chỉ uống cạn cốc cà phê mà chị Lily đã pha, thần sắc của hần biến đổi: “Thiếu chút nữa đã quên nói cho người một việc” hần lại gần đối phương thấp giọng nói: “Bốn năm không gặp, làm bạn cũ, tôi cũng nên cho cậu một phần đại lễ chứ nhỉ”. Nói xong, hần cười nhẹ rồi xoay người ly khai.

Tây Môn Trúc Âm mặt không biểu hiện một chút sợ hãi nào, uống xong cốc cà phê, anh bấm vào nút trên điện thoại nói: “Lily Hoa, không cho bất cứ ai vào quầy rầy tôi”.

“Vâng thưa tổng giám đốc”.

Ngoài cửa Lily Hoa đối với vẻ mặt giận dữ của Vương Chỉ khẽ lắc đầu nhẹ nhàng, ra hiệu bảo hần hãy khắc chế. Vương Chỉ vuốt mặt, vào lúc đi ngang qua chị thì nhỏ giọng nói: “Chú ý báo chí ngày mai”.

“Tôi biết rồi”.

Cầm theo một chiếc đĩa, Tây Môn Trúc Âm kéo rèm cửa văn phòng lại, nhanh chóng trong đó, bóng tối bao trùm. Đi đến ghế sô pha, ngồi xuống, anh ấn vào nút điều khiển, tủ đựng TV tự động cao lên, sau đấy anh mới mở TV và máy quay phim. Trên màn hình sau khi xuất hiện các bông hoa tuyết xong, hình ảnh dần xuất hiện: Một người đi vào đại sảnh của tập đoàn Thế Hoa, một nữ nhân viên lễ tân nói nói với đối phương mấy câu điều kiện này nọ, tiếp đó, hần ngẩng đầu lên chăm chú nhìn vào máy quay camera gần đó

giống như nhìn đến người hân yêu nhất, giống như đang chăm chú nhìn đến người đang ngồi ở ghế sofa – người cũng đang nhìn hân.

“Hoa”.

Cúi đầu thản nhiên.

...ra khỏi tập đoàn Thế Hoa, Vương Chỉ đứng cạnh một chiếc xe jeep, bên trong còn có một người.

“Cùng hân nói cái gì?”.

“Tên hỗn đản”

Mắng một câu, Vương Chỉ lấy ra một điều thuốc: “Tây Môn Trúc Âm vẫn đeo cái bộ dạng đó, hân cái gì cũng không nói”.

“Hừ hại chết anh em, hân còn gì để nói chứ?” Đoạn Vũ cướp lấy điều thuốc trên tay Vương Chỉ, hút một hơi, vẽ mặt đau thương: “Cái tên anh ngốc chết tiệt của em, hệ thống an ninh mới của Thế Hoa, nhất định là tại một tháng trước đó nhốt mình trong phòng anh ấy thiết kế ra. Anh ấy tự nhiên đến cả em mình cũng không có nói”.

“Đoạn Hoa trời sinh đã là thiên tài máy tính, ngay cả một đám hacker chuyên nghiệp như “Swan” cũng phải bội phục cậu ta. Bằng không em cho rằng chỉ bằng mặt mũi của anh với em mà có thể làm cho một nhóm Hacker khiến chính phủ nhiều quốc gia phải đau đầu sẽ ra tay đối phó với Thế Hoa sao?”.

Nhả một ngụm khói thuốc, đôi mắt Đoạn Vũ đỏ lên: “Vương Chỉ, em nhớ anh em. Đều do em, ngày đó anh ấy tới tìm, nếu em phát hiện ra anh ấy có cái gì khác thường, không chừng anh ấy sẽ không phải chết”.

Vương Chỉ xoa nhẹ đầu cậu, an ủi: “Anh dám đánh cá, tên xú tiểu tử kia hiện tại đang ở trên thiên đường mà hối hận về phút bùng nổ của mình”.

“Vâng, anh em nhất định đang hối hận, hối hận bởi đã bỏ lại em. Hối hận bởi đã vì một tên hỗn đản mà chết” Đoạn Vũ lau đi nước mắt oán hận nói: “Tây Môn Trúc Âm và Nhược Lan, em sẽ làm cho bọn họ phải xuống địa ngục để sám hối với anh em”.

Vương Chỉ buông cậu ra, khởi động xe: “Đi thôi. Làm việc đã”.

...

Xong một ngày huấn luyện, Lục Bất Phá tha cái thân thể rã rời trở về nhà. Tối hôm qua, cơ hồ mất ngủ cả đêm, hôm nay lại phải vận động hết công suất cả ngày cho buổi tập luyện (chủ yếu là do tâm tình không tốt nên đâm đầu vào tập luyện), bây giờ di chứng của vụ tai nạn giao thông biểu lộ rõ ràng. Vào trong nhà, cái mũi của Lục Bất Phá giật giật, ném quả bóng rổ sang một bên, hân vọt lẹ vào nhà bếp.

“Lão mẹ cái gì mà thơm thế?” giờ phút này, Lục Bất Phá quên hết mệt nhọc, quên hết mọi ưu tư sầu nghĩ.

“Thương hiệu súp của lão mẹ” Lục Đường Phương Phương không quay đầu đáp, tiếp tục chuyên tâm vào việc chế biến.

“Lão mẹ con cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này” tiến đến ôm sát lão mẹ, Lục Bất Phá ngoe nguẩy cái đuôi nịnh nọt.

Nữ sĩ Lục Đường Phương Phương đẩy đẩy thẳng con ra: “Đi tắm đi. Người mi hôi chết được”.

“Tuân mệnh lão mẹ” Buổi tối có đồ ăn ngon, Lục Bất Phá vui vẻ lao lên trên lầu.

Trong phòng bếp Lục Đường Phương Phương đối với đứa con đang cầm đầu vào ăn nói: “Ăn cơm chiều xong rồi đi ngủ sớm đi. Sắc mặt của ngươi hôm nay không được tốt, cuối tuần còn trận đấu nữa phải không? Đừng để trước lúc ấy lại sinh bệnh, khiến vương chân cả đội”.

Lục Bất Phá miệng ngừng nhai, hơi hơi cúi đầu, gầy cơm đáp: “Sẽ không sao đâu, trước trận đấu con sẽ luôn trong tình trạng sức khỏe tốt nhất” Rồi hân lại ngẩng đầu lên trên mặt còn dính hạt cơm: “Lão mẹ, con của mẹ tuy thể lực hơi kém một chút nhưng lại là chủ lực của đội bóng rổ đó. Vì vậy mẹ phải tin tưởng con”.

“Người cũng đừng làm lão mẹ đây mất mặt, dù chỉ được lên sân khấu mười phút thì người cũng phải cố mà trở thành tiêu điểm như thế mới câu dẫn được tiểu công a con”.

“Lão mẹ!!!”

Lục Bất Phá thật muốn phun ra một ngụm máu tươi.

“Con chơi bóng rổ không phải để hấp dẫn sự chú ý của ai cả”.

Bị lão mẹ tổng cho cả đồng đồ ăn, cái bụng của hắn căng tròn cả lại, Lục Bất Phá giờ đây ngồi phịch trên giường không động đậy nổi. Đầu óc choáng váng, hắn không muốn ngủ mà cũng chẳng thể ngủ. Mơ mơ màng màng một lúc chợt nghe thấy tiếng lão ba lão mẹ đi lên lầu, hắn liền xuống giường bật đèn bàn. Mở máy tính ra, xem qua thông tin ngày hôm nay, thần sắc của Lục Bất Phá dần dần ngưng trọng, hệ thống an ninh của Thế Hoa ngày hôm nay lại bị hacker tấn công, tuy rằng chưa bị chọc thủng nhưng tự họ là chúng sẽ không dừng cho đến khi đạt được mục đích.

Tay phải theo thói quen gõ gõ ở trên mặt bàn, Lục Bất Phá xem xét kĩ những tin tức rung động ở nước Mĩ trong hai ngày qua, hắn suy nghĩ thật lâu. Hai năm, hắn đã chết hai năm rồi, hắn đã nghĩ tất cả sẽ theo hắn xuống mồ, mọi việc sẽ kết thúc thật không ngờ bây giờ nó lại đang dần lệch khỏi quỹ đạo mà chính mình đã vẽ ra.

“Ai..” thở dài, Lục Bất Phá vò vò đầu: “Chính mình thật là quá xúc động khi đó” Tuy nhiên giờ đây mặc kệ có hối hận bao nhiêu, tất cả đã không thể cứu vãn nổi nữa. Hắn giờ đã là Lục Bất Phá, Đoạn Hoa đã chết rồi.

“Nhưng nếu không chết thì mình cũng chẳng có phúc được hưởng cơm của nữ thần” liếm liếm môi, người nào đó lại chìm vào đồng mĩ thực. Hắn ngày trước không biết là đồ Trung Quốc lại ngon đến như vậy. Máu thuần quá a. Chết hay vẫn là không chết.. có đôi khi đây cũng là một cái vấn đề a.

“Ba” vỗ vào mặt mình vài cái, Lục Bất Phá lại sấm hồi, mặc kệ thế nào, tình hình hiện tại của Thế Hoa đều do hắn mà thành. Cái tên gia hỏa kia là đối với máy tính trời sinh ngu ngốc, Jonsson cũng là một tên đại ngu. Tuy rằng cái hệ thống an ninh kia, hắn tự thấy là vô cùng hoàn mĩ nhưng hai năm trôi qua, ai biết được trình độ của đám bạn kia được nâng lên cỡ nào rồi.

“Ai nha ai nha, sao mà đau đầu thế” đem cái đầu giờ đã rối như tổ quạ vò thêm phát nữa, Lục Bất Phá ai oán: “Nhóm bạn tốt này cũng thật là... sao thừa dịp mình không có nhà liền bắt nạt Thế Hoa cơ chứ..” Mở miệng Lục Bất Phá bắt đầu ca cẩm: “Rất không biết suy nghĩ”.

Ai oán xong, Lục Bất Phá liền lục lục mấy cái ngăn kéo ở bàn học của mình, tìm kiếm tiền lì xì, tiền mừng, chi phiếu... mà lão ba cho trong hai năm qua. Tính tính, đếm đếm một hồi Lục Bất Phá không khỏi vui vẻ, cự nhiên có hơn hai trăm nghìn đô la Hồng Kong. Nguyên lai mình cũng là người có tiền! Bỏ nhào xuống giường, Lục Bất Phá tìm điện thoại di động của mình, rồi gọi cho Thương Triệt.

“Đội trưởng ngày mai em có chút chuyện, buổi sáng sẽ không đến. Yên tâm, cơ thể của em không có việc gì, em muốn đi mua vài thứ, cũng khá khẩn cấp... Em sẽ về kịp để tham gia tập luyện buổi chiều... Vâng, được cứ như vậy đi, bye”.

Đêm nay, Lục Bất Phá ngủ rất ngon, súp của lão mẹ quả là tuyệt hảo. Ngủ no rồi ăn xong điểm tâm của lão mẹ, hắn mang theo tài sản của mình ra ngoài. Hắn hôm nay cần mua rất nhiều đồ. Một cái laptop, một cái máy tính để bàn cấu hình cao, máy chủ và các công cụ “tội phạm” khác.

Ngón tay khẽ gõ nhẹ trên đùi, Lục Bất Phá ngồi ở trong xe taxi nhìn ra ngoài cửa sổ: Nhóm bạn tốt tuy rằng “tôi” đã chết rồi nhưng các cậu không thể bắt nạt Thế Hoa, bởi vì đó là nhà của tên ngu kia.

Ngay lúc Lục Bất Phá vì Thế Hoa mà nghĩ biện pháp. Hơn 12h theo giờ NewYork, xuất hiện một tin tức chấn động: ngày 28 tháng 5, các tờ báo lớn đăng mấy bức ảnh, trong ảnh chụp một đôi nam nữ thân thiết vô cùng ở quán cà phê, ngã tư đường, cửa hàng mua sắm, thậm chí là cả ở đại sảnh khách sạn. Ảnh chụp người đàn ông thì không lần nào giống với lần nào, còn người phụ nữ thì lại luôn là phu nhân của tổng giám đốc tập đoàn Thế Hoa – Nhược Lan.

Ảnh này chụp cô ta trước khi kết hôn, mà tất cả những người đàn ông mà cô ta đi cùng đều là các giám đốc của nhiều công ty khác nhau của Mỹ, tuy nhiên các công ty này mấy năm trước đều đã đóng cửa với nguyên nhân chung là thông tin cơ mật của họ bị đạo.

Phu nhân của tổng giám đốc tập đoàn Thế Hoa – Nhược Lan bị nghi ngờ là một kẻ chuyên trộm thông tin cơ mật, cảnh sát bắt đầu tham gia công việc điều tra. Nhược Lan sáng nay vào lúc 8h đã bị cảnh sát mời đến đồn, Tây Môn Trúc Âm với sự kiện này cũng chưa đưa ra bình luận gì, anh cùng luật sư của mình đã có mặt tại cục cảnh sát. Vụ án này có nhiều tình tiết nghiêm trọng, cục trưởng cục an toàn thương mại – Vương Chỉ cho biết Nhược Lan là đối tượng hiểm nghi lớn nhất, trước mắt tạm thời bị giữ lại không cho nộp tiền bảo lãnh”.

7h tối, huấn luyện xong, Lục Bất Phá về đến nhà, phòng khách chất đầy mấy thứ đồ mà hắn muốn mua. Bởi vì phải đi tập bóng rổ nên hắn yêu cầu cửa hàng chuyển thẳng về nhà cho mình.

Mỗi ngày khi về đến nhà, câu đầu tiên của Lục Bất Phá là: “Lão mẹ, tối nay ăn cái gì?”.

Lục Đường Phương Phương ở trong bếp đáp: “Món cay Tứ Xuyên”.

“lão mẹ, con yêu mẹ chết mất!” Sau khi sống lại, hắn yêu món cay Tứ Xuyên đến điên cuồng. Lục Bất Phá tay còn chưa rửa đã vọt lẹ vào bếp, ở trên mặt nữ thần lưu lại tí nước miếng.

“Đi tắm rửa đi..Hôi chết mất”.

“Tuân mệnh”.

Đến gần 6h tối, Hồng Kong vẫn thật nóng, Lục Bất Phá gầy trơ cả xương mà mồ hôi cũng túa ra như tắm (biểu hiện sức khỏe yếu)

Lục Đường Phương Phương lau lau tay, từ phòng bếp đi ra, nhìn mấy thứ mà thằng con mua về hôm nay, rồi nói với người giúp việc: “Mang lên thư phòng”.

“Vâng thưa phu nhân”.

Việc này khiến cho Lục Bất Phá khi từ trên lầu xuống, kỳ quái hỏi: “Lão mẹ, mấy cái đồ của con đâu?”.

“ta bảo người mang nó lên thư phòng cho ta rồi”,.

“Thư phòng?”

Lục Đường Phương Phương mang đồ ăn đặt lên trên bàn, trừng mắt nhìn thằng con: “Chẳng lẽ mang vào phòng người?”

“A, con thu thập một chút chắc cũng nhét được vào thôi. Để ở thư phòng con sợ ảnh hưởng đến công việc sáng tác của lão mẹ” Lục Bất Phá có điểm lo lắng sợ lão mẹ sẽ hỏi hắn mua nhiều máy tính với hệ thống mạng thế này để làm gì.

Ngoài sự dự đoán của thằng con, Lục Đường Phương Phương cái gì cũng không hỏi, chỉ là nói: “ Chỉ cần người không đập cửa, thì ta ở nơi nào cũng viết được”.

“Lão mẹ...” Lục Bất Phá nhận cốc nước cam mà hắn thích nhất từ tay lão mẹ, khê cần môi: “Lão mẹ, mẹ vì cái gì không hỏi tại sao con lại mua nhiều máy tính như thế?” Lục Tiểu Phá tuy rằng cũng thích chơi máy tính nhưng ai lại mua nhiều máy tính như dân chuyên nghiệp thế này? Lão mẹ chẳng lẽ không hoài nghi?

“Nếu ta hỏi người liệu người có nguyện ý trả lời?”.

“Không muốn”.

“Ta đây làm chi mà phải hỏi?”.

Lục Đường Phương Phương vỗ vỗ vào cái má của con: “Người nghĩ lão mẹ thực nhàn sao? Nào là hầu hạ lão ba nhà người, hầu hạ người còn phải sáng tác văn thơ, nào có thời gian quán xem người với lão cha người làm cái gì? Ta là mẹ người chứ không phải thư kí của người”.

“Lão mẹ...” Lục Bất Phá ghê sợ... ôm lấy lão mẹ, nũng nịu nói: “Mẹ không sợ con mẹ làm những chuyện xấu sao?”.

Lục Đường Phương Phương véo cái mũi của thằng con đến đỏ ửng: “Vậy người phải cẩn thận đừng để cảnh sát bắt, khi đó ta sẽ không vào nhà giam thăm người đâu. Ta đây không quản này nọ”.

“Lão mẹ, mẹ cũng quá xem thường thằng con này đấy” Ấn mạnh một cái thơm vào bên má lão mẹ, Lục Bất Phá nói giọng khàn khàn: “Lão mẹ, con đã từng nói con rất yêu mẹ chưa?”.

Nào biết, Lục Đường Phương Phương toàn thân nổi da gà, giãy ra khỏi lòng thằng con: “Nhóc tiểu Phá, mấy cái loại từ ngữ này chỉ có thụ nói với công, công nói với thụ thôi đấy. Người đừng có dùng loạn”.

“Hắc hắc...” Lục Bất Phá cười âm hiểm vài tiếng: “Lão mẹ, con cũng có nói quá gì đâu. Au ui!!!” Xoa xoa cái đầu, người nào đó đang ai oán.

“Ta muốn sáng tác một bộ mới: nữ sĩ Lục Đường Phương Phương cười lạnh, bạn trẻ Lục Bất Phá lạnh gáy lui sau vài bước.

“Cường công nhược thụ, khách nhân và tiểu quan. Ta quyết định cho người làm tiểu quan”.

“NO! Lão mẹ! Ngài không thể như vậy”.

“Hừ!”

“Lão mẹ... Con sai rồi”

Trong phút chốc, biệt thự nổi lên tiếng kêu rên tứ phía. Bạn trẻ Lục Bất Phá lại một lần nữa rút ra bài học: trên ai thì trên chứ chó có dây vào lão mẹ đáng sợ nhà hần.

7. Chương 7

Trong phòng tạm giam thuộc cục an toàn thương mại, Tây Môn Trúc Âm đang ngồi trước mặt vợ mình – Nhược Lan, thần sắc của anh vẫn như trước mang một vẻ âm trầm đến kì lạ. Nhược Lan cúi thấp đầu, mái tóc dài của cô có chút hỗn độn, sắc mặt tái nhợt. Tây Môn tạm thời cho luật sư ra ngoài phòng để nói chuyện riêng với vợ. Cả người Nhược Lan không ngừng run rẩy, cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, muốn nói rằng cô yêu anh, muốn nói, cô rất thương anh. Nhưng giờ phút này, không một từ nào có thể phát ra được, Nhược Lan thật không ngờ để nói những điều ấy cũng thật khó.

Ngày mà cô sợ hãi cuối cùng cũng đã đến mặc dù cái người biết hết tất cả đã chết,

Từ lúc Tây Môn vào đây, anh chỉ nhìn vợ mình, một câu cũng không nói. Không thể chịu nổi cái nhìn chăm chú của chồng, Nhược Lan ngẩng đầu, khuôn mặt từng rất xinh đẹp giờ đây tràn ngập nét thê lương bi ai.

“Âm...” Nhược Lan cất tiếng nói khàn khàn, nước mắt tuôn rơi: “Anh tin tưởng em, em...”.

“Anh đã ủy thác cho Pound tìm luật sư biện hộ tốt nhất” Tây Môn Trúc Âm mở miệng.

“Âm?” Nước mắt Nhược Lan chảy càng nhiều, tinh thần của cô ngày càng suy sụp: “Âm... thực xin lỗi... thực xin lỗi... Nhược Liên Khải, lão ta bức em, nếu em không đáp ứng lão, lão liên... Âm... em thề em không hề phản bội anh, em thề...”.

“Pound sẽ đến hỏi em một việc, em không cần giấu diếm, anh ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết”.

“Âm...” Nhược Lan gào khóc, cô biết kể từ giây phút này mình đã vĩnh viễn mất đi người chồng này.

Tây Môn Trúc Âm lấy từ túi áo ra một chiếc khăn tay đưa cho Nhược Lan. Nhược Lan nhận chiếc khăn, gắt gao nắm chặt nhưng không dùng nó để lau đi nước mắt. Cô khóc càng ngày càng mãnh liệt. Làm cho cô bình ổn lại cảm xúc xong, Tây Môn Trúc Âm mở miệng, vẫn thản nhiên như trước, không một tia tình cảm.

“Anh gọi Pound tiến vào” nói xong anh đứng dậy đi ra ngoài, ngay sau đó, luật sư riêng của anh đi vào, anh cũng không quay trở lại. Nhược Lan bàng hoàng bất lực nhìn về phía cánh cửa, chiếc khăn trong tay cô càng được nắm chặt hơn. Liệu cô còn có thể hi vọng?

Rời khỏi khu tạm giam, Tây Môn Trúc Âm gặp một người hay chính xác hơn là nói người này cố tình xuất hiện trước mặt anh – Vương Chỉ. Hắn mặc bộ cảnh phục, đứng ở hành lang trước khu tạm giam, dựa vào cạnh một chiếc cửa sổ.

“Tổng giám đốc Tây Môn cùng phu nhân đúng là như chim liền cánh, tình cảm thật sâu đậm” Vương Chỉ cười cười, lấy ra một điều thuốc. Tây Môn Trúc Âm đứng yên lặng tại một chỗ, để mặc đối phương thoải mái mĩa mai. Hai người cứ vậy tại đó nhìn nhau, mãi cho đến khi Vương Chỉ hút hết nửa điều, Tây Môn mới cất cước bộ đi tiếp, đi ngang qua Vương Chỉ là lúc đối phương giơ tay cản lại anh.

“không có gì muốn nói sao?”.

Tây Môn Trúc Âm dùng tay đẩy tay đối phương ra rồi đi tiếp.

“Tây Môn!”.

Cước bộ dừng lại.

“Người không có gì muốn nói sao? Chẳng lẽ người không nói nổi ba tiếng “Thực xin lỗi” với tên gia hỏa kia sao?”

Vẫn như cũ yên lặng không nói, hành lang chỉ còn lại âm thanh tiếng giày của Tây Môn nện xuống sàn rồi đi.

“Shit!”.

Vương Chỉ ném điều thuốc đi, không thèm để ý cạp dưới ở bốn phía đang nhìn hắn.

Lái xe về nhà, Tây Môn Trúc Âm nhanh chóng vào nhà, chợt anh nghe thấy tiếng khóc của Tây Môn Dật Hoa. Vú nuôi đang dỗ tiểu thiếu gia, Tây Môn Trúc Âm lúc này liền đi đến, đem đứa con ôm vào lòng.

“Thiếu gia, tiểu thiếu gia vẫn khóc, phu nhân..”

“Cô cứ đi xuống nghỉ ngơi đi”

Ôm chặt con, Tây Môn Trúc Âm đi lên lầu, quản gia Lí Tề nhìn thiếu gia rời đi thì khẽ thở dài một tiếng.

“Cha, con muốn mẹ, cha..”.

Vỗ nhẹ đứa con trong lòng, Tây Môn Trúc Âm kéo bức rèm cửa lại: “Dật Hoa ngoan, mẹ rất nhanh sẽ trở về”.

“Thật vậy không?” Đứa nhỏ vừa khóc vừa hỏi.

“Thật mà”.

Nghe được lời cam đoan từ cha, khóc đã mệt, Tây Môn Dật Hoa ôm gấu bông ở trong lòng cha chìm vào giấc ngủ. Đặt con lên trên giường, Tây Môn Trúc Âm nhìn đứa nhỏ thật lâu rồi mới rời khỏi phòng ngủ.

“Thiếu gia, điện thoại của lão gia”.

Lí Tề đứng ở cửa phòng đang cầm điện thoại, Tây Môn Trúc Âm tiếp nhận, rồi đi vào thư phòng.

“Cha”.

“Ta xem qua báo chí” thanh âm của lão gia so với bình thường trầm hơn rất nhiều: “Nhược Lan... nó, là thật sao?”.

Đóng cửa lại Tây Môn Trúc Âm đi đến bên cửa sổ: “Hắn là thế đi, con không hỏi tất cả giao cho Pound rồi”.

Lão gia lúc này không giống ngày trước thóa mạ con mà lại tiếp giọng khàn khàn: “Ta và mẹ người ngày mai sẽ quay lại New York”.

“Vâng, con sẽ dẫn Dật Hoa ra sân bay đón bố mẹ”.

“Trúc Âm” Tây Môn lão gia lặng yên một hồi, thấp giọng nói: “Con hãy cố chống đỡ. Hết thấy cứ đợi ta và mẹ con về rồi tính tiếp. Mặc kệ là việc gì, cũng đều có cách giải quyết, đều có cách vượt qua”.

“Con biết”.

Cúp điện thoại, Tây Môn đứng ở bên cửa sổ nhìn ngoài vườn những đóa hoa Mân Côi đang thi nhau đua nở. Kiều diễm nhưng cũng đầy nhu mì, một màu đỏ rực rỡ như lửa cháy. Đó là khu vườn mà Nhược Lan đã tỉ mỉ chăm sóc.

...

“Tây Môn cậu thích hoa gì?”.

“Không thích gì cả”.

“Cậu thật chẳng thú vị gì cả. Nghĩ một cái đi mà”.

“....Hoa cúc”

“Xì ì! Điềm xấu, đổi cái khác đi”.

“...Mân côi”

“Không thích hợp với cậu, next”.

“Bách hợp”.

“Ừ, tôi cũng thích bách hợp, vậy nhé”.

“...”

...

Lấy ra một điều thuốc, Tây Môn Trúc Âm châm lửa. Cha đã quá lo lắng rồi, hiện tại liệu còn điều gì khiến anh không thể chịu nổi? Tiếng di động vang lên, đang chìm trong suy nghĩ, Tây Môn giờ mới hồi phục lại tinh thần, mở di động ra, là Jonsson.

“Tổng giám đốc! Ngài mau đến công ty! Có việc lớn”.

“Ừ”

Cúp điện thoại, Tây Môn Trúc Âm dập điều thuốc, không nhanh không chậm đi ra khỏi thư phòng. Bốn mươi phút sau, anh đã có mặt ở phòng quản lý. Vừa đi vào phòng, anh đã thấy khuôn mặt kích động của Jonsson.

“Tổng giám đốc! Chúng ta được cứu rồi! Được cứu rồi!” Không khỏi reo hò, lời con người chỉ số IQ gần 200 đến trước màn máy tính, Jonsson chỉ vào hệ thống an ninh không tốn hao tí gì nói: “Tổng giám đốc, có người giúp chúng ta! Hai tiếng trước, lại có người xâm nhập vào hệ thống của chúng ta, tôi tưởng rằng lần này là hồng hân rồi, không ngờ đối phương căn bản không phải là hacker mà là người đến giúp chúng ta. Tên gia khóa này quả thật rất lợi hại! Hẳn thông qua hệ thống internet gia cố thêm thêm hệ thống an ninh cho chúng ta, còn đem mã độc phát tán vào máy tính của nhóm hacker đang tấn công chúng ta nữa chứ. Tổng giám đốc! 1&15 ... ha ha, không ngờ trên thế giới này còn có người lợi hại chẳng kém gì phó tổng!”. Đang trong niềm hưng phấn, Jonsson không hề phát hiện ra sắc mặt tổng giám đốc trở nên thay đổi.

“Ông nói là đối phương lợi hại như phó tổng?”.

“Vâng! So với phó tổng lợi hại như nhau! Mà nói không chừng có khi còn đỉnh hơn”.

Jonsson xoa xoa tay, hận không thể chui vào máy tính để lần theo đường cáp quang tìm ra con người lợi hại này.

“Thằng hề vẫn còn chứ?”

“Vẫn còn ở đây. Vừa rồi thằng hề của phó tổng cũng đi ra. Tuy nhiên người giúp chúng ta lại không để lại bất cứ dấu vết nào. Cơ quan an ninh quốc gia theo dấu được đến Paris thì tung tích của hắn hoàn toàn biến mất. Người này quả thật rất giỏi”.

Nói liên tục, nói liên tục, cuối cùng Jonsson tỉnh dần lại, lúc này ông mới lộ vẻ nghi hoặc : “Rốt cuộc là ai? Những hacker hàng đầu hai ngày nay đều đang tập trung ở chỗ chúng ta, chẳng lẽ là bạn của phó tổng?”

Jonsson lập tức liếc nhìn tổng giám đốc một cái, phát hiện ra tổng giám đốc đang nhìn màn hình máy tính xuất thần.

“Tổng giám đốc?”

“Jonsson. Bằng mọi giá phải tìm được hắn”.

Jonsson hoảng sợ, ông đã lâu lắm rồi không nhìn thấy vẻ mặt này của tổng giám đốc “A. Vâng”.

Rời khỏi phòng quản lý, Tây Môn Trúc Âm khóa mình trong phòng làm việc.

...

“Tây Môn”.

“Ừ”

“Tôi hiện tại là hacker”.

“Chúc mừng cậu”.

“Cậu nói xem tôi nên lấy biểu tượng cho mình là cái gì? Thiên thần? Ác quỷ? Hay là chúa Jesus cứu thế”.

“...Tùy cậu. Tuy nhiên riêng Jesus thì miễn”.

“Ừm... cậu giúp tôi nghĩ đi mà”.

“....khủng long”

“NO”

“Gà tây”

“NO NO”

“Thằng hề”

“A? cái này ok đấy... Lấy thằng hề đi. Chẹp, phải là một thằng hề thật béo ha”.

“...”

“Tây Môn”.

“Ừ”.

“Thằng hề tuy rằng là hacker, nhưng sẽ mãi mãi bảo vệ ngôi nhà của cậu”.

“Nhà của tôi?”

“À à, nhà của chúng ta”.

“Thế mới đúng”

“Cho dù thằng hề có mất cũng sẽ vĩnh viễn bảo vệ nhà của chúng ta”.

“Cậu nói bậy gì thế!”.

“A, nói sai, nói sai. Nhầm nhầm, chẳng sợ già cả đến mức không động đậy được nổi một ngón tay, tôi cũng sẽ thông qua internet bảo vệ nhà của chúng ta”.

“Ừ”

...

Tất hai máy chủ đi, Lục Bất Phá xoa xoa hai cái huyết thái dương đang căng ra của mình. Hai năm qua chưa bao giờ phải dùng cái đầu nhiều thế này, đầu của hắn thiếu chút nữa là nổ tung luôn. Những đầu ngón tay hoạt động đến cứng ngắc, hắn đứng lên nhưng rồi nhanh chóng lại ngã xuống ghế. Hơn ba tiếng không ăn uống gì chỉ có ngồi không khiến chân hắn giờ đây tê cứng hết cả.

Kiểm tra lại một lần nữa, khi đã chắc chắn mình không bị lẩn ra dấu vết, Lục Bất Phá mới cất giọng ngân nga: “Lão ~ ~ ~ mẹ ~ ~ ~ Cho con cốc nước cam ~ ~ ~ Lão mẹ ~ ~”.

Yết hầu của hắn giờ đây đã khô khốc lắm rồi.

“Rầm”.

Mười phút sau, cửa phòng bị người một phát đá văng. Vị nữ thần với những lọn tóc quăn óng ả, mặc chiếc váy đầy gợi cảm, đi đôi giày thù hết sức công phu, không chút tao nhã đập cửa xông vào, cầm trên tay một cốc nước cam.

“Hắc hắc, lão mẹ...” biết bản thân đã gặp rắc rối, Lục Bất Phá thở dài cúi người “Con ngồi lâu quá giờ đứng lên không nổi nhưng mà ... khát quá à. Con muốn món nước cam lão mẹ đặc chế (nũng nịu). Lão mẹ...” (~o~). Thử vài lần rồi nhưng hắn vẫn không thể nào đứng dậy nổi.

Gặp thằng con quả thật mãi không đứng dậy nổi, thần sắc của Lục Đường Phương lúc này mới dịu đi rất nhiều tuy nhiên sự bất mãn vẫn không biến mất. Đi lên phía trước đưa cốc nước cam cho thằng con, vào lúc Lục Bất Phá đang thưởng thức hương vị món nước của mình, bà mở miệng: “Ta lại gặp chỗ bí rồi”.

“Ngô” sau khi mở mồm to hết cỡ để nốc hết cốc nước, Lục Bất Phá thở hổn hển lấy lại năng lượng hô lên : “sống rồi”. Sau đó, hắn lập tức vỗ ngực: “Lão mẹ, có con mẹ ở đây thì còn gì phải lo lắng nữa chứ. Nói đi, mẹ có chỗ nào viết không nổi?”.

“Thái giám thụ khi làm tình thường có cái phản ứng như thế nào?”.

“Phốc!”.

...

“Có người trợ giúp tên khốn Tây Môn Trúc Âm kia?”.

Đoạn Vũ gân xanh nổi lên, hỏi người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình.

“Ừ” Ngửa mặt lên nhả ra một ngụm khói, Vương Chỉ cười cười: “Là một người không kém anh cậu. Máy tính của bọn Swan nhiễm hết virus rồi. Cũng may người đó hạ thủ lưu tình không tiết lộ tung tích của bọn họ”.

Đoạn Vũ hung hăng đá bàn trà một cái: “Tự nhiên lại có người giúp đỡ tên khốn ấy! Anh tra không ra tên đó là ai à?”.

Lắc đầu, Vương Chỉ lại khê nhả ra một ngụm khói thuốc: “Đối phương là cao thủ của cao thủ. Cục an ninh quốc gia vô dụng kia căn bản không phải là đối thủ của hắn. Em cũng biết so với anh em trình độ máy tính của anh thuộc dạng thợ học việc thôi mà”.

Đoạn Vũ khê cắn môi: “Vậy còn Nhược Lan?”.

“Nhược Lan quả thật đã đánh cắp thông tin kinh doanh cơ mật, Tây Môn Trúc Âm vì cô ta đã mời mấy vị luật sư hàng đầu. Tuy rằng chúng ta có chứng cứ nhưng nhiều lắm cũng chỉ khiến cô ta bị phán vài năm thôi, hơn nữa vẫn có khả năng cô ta còn được tuyên trắng án”.

“Không được! Em không cho phép cô ta thoát tội! Cô ta là hung thủ hại chết anh em!” Đoạn Vũ đã suy sụp lắm rồi, cậu làm nhiều việc như vậy cứ nhiên lại không trả thù được kẻ thù kia.

Wương Chỉ ôm lấy cậu, trấn an: “Tuy có vẻ khó khăn, nhưng anh cam đoan, nhất định anh sẽ khiến cô ta phải vào tù. Anh đã tìm được mấy người mà cô ta tiếp cận ngày trước. Có lời khai chính xác từ họ thì vụ kiện của chúng ta hết sức có lợi”.

“Vương ca...” đôi mắt Đoạn Vũ đỏ lên, cậu nghẹn ngào: “Anh nhất định phải giúp em, giúp em báo thù”.

“Yên tâm” Vương Chỉ cười thật sâu: “Không chỉ anh mà cả bọn chị Lily nhất định đều giúp em. Chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ không đối phó nổi một Tây Môn?”.

“Vâng”.

8. Chương 8

Ngồi ở bàn công tác trong phòng làm việc, Đoạn Vũ vẻ mặt nghiêm túc nhìn chiếc notebook đen trước mặt. Vương Chỉ cũng đồng dạng nghiêm túc như vậy ngồi ở chiếc ghế sofa cách đó không xa. Tuy nhiên nếu nhìn kĩ một chút thì chắc chắn sẽ phát hiện ra hắn đang cố nhịn cười. Tay làm hình chữ thập, tắm rửa trai giới ba ngày, Đoạn Vũ nhắm mắt đối với cái notebook lẩm bẩm nói: “Thượng Đế phù hộ, thiên thần phù hộ, Bồ Tát phù hộ, Ngọc Hoàng đại đế phù hộ, lão anh trên trời có linh thiêng phù hộ, xin cho ta mở được cái notebook này, A men”. Vương Chỉ thiếu chút nữa cười sặc, anh chàng này mời thần tiên đông tây kim cổ đủ cả thế này, có hiệu quả sao?.

Cầu nguyện xong, Đoạn Vũ vẻ mặt nghiêm trang mở cái notebook trên bàn ra, ấn vào nút khởi động. Đây không phải là một cái notebook bình thường, nó chính là chiếc notebook Đoạn Hoa để lại trong xe trước khi chết. Bởi vì mãi cũng không tìm được mật khẩu để log in nên Đoạn Vũ mỗi ngày chỉ có thể lôi nó ra ngồi ngắm đến ngẩn người. Món ngon trước mặt mà không thể làm gì được. Vương Chỉ từng đề nghị Đoạn Vũ tìm mấy người bạn hacker của Đoạn Hoa hỗ trợ hoặc là hắn sẽ nhờ bạn ở cục an toàn thương mại nhưng đều bị đối phương cự tuyệt.

Đoạn Vũ đoán rằng notebook chắc chắn cất giữ rất nhiều bí mật của anh mình do đó cậu không muốn người khác phát hiện ra. Còn lý do tại sao hôm nay cậu lại lôi cái notebook này ra để mày mò à? Đó là vì Vương Chỉ từ sở cảnh sát đã biết được một thông tin hết sức quan trọng: trước khi chết, anh cậu có cài trong người thiết bị nghe trộm. do vậy, Đoạn Vũ đã đưa ra kết luận tất cả mọi việc phát sinh trước khi anh cậu chết đều được ghi lại, mà chân tướng ấy được lưu lại trong chiếc notebook này.

Nhập mật khẩu vào giao diện, cái mũi của Đoạn Vũ bỗng thấy chua chua, trên màn hình là hình ảnh một thằng hề đó chính là avatar mà anh cậu đã thiết kế cho bản thân. Vương Chỉ dập điều thuốc rồi đi tới bên Đoạn Vũ. Nhìn vào màn hình, hắn vươn một tay đặt lên vai của cậu.

“Cố gắng nghĩ xem anh em có thể dùng mật khẩu gì?”.

Đoạn Vũ hít một hơi thật sâu, tĩnh tâm suy nghĩ.

Sinh nhật của anh ấy, sai .

Ngày ba mẹ mất, sai.

Ngày sinh nhật của cậu, sai.

Tên cửa hàng nhà cậu, sai.

...

Số điện thoại nhà, sai.

Hơn mười mấy cái mật khẩu mà anh cậu có thể dùng đã được nhập vào, nhưng tất cả đều sai. Đoạn Vũ cực kì uể oải, chẳng lẽ cậu phải nhờ đến mấy tên hỗn đản hacker hay nhân viên cục an ninh quốc gia không rõ tốt xấu kia- những kẻ đối với tư liệu của anh cậu như hổ rình mồi sao?

Wang Chỉ lại châm một điếu thuốc, nhả ra mấy ngụm khói thuốc, thanh âm trầm thấp vang lên: “sinh nhật của Tây Môn Trúc Âm”.

Đoạn Vũ sửng sốt nhưng rồi cũng chậm rãi đánh vào.

XXXX520, nhập.

Sai.

“Không phải” không rõ vì cái gì, Đoạn Vũ chợt cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Wang Chỉ trầm tư một hồi rồi lại mở miệng: “Nhập ngày sinh nhật của Tây Môn và của anh em vào thử xem” .

Đoạn Vũ lại bắt đầu căng thẳng.

520418, nhập.

Sai.

“Vẫn là sai” cái trán của Đoạn Vũ giờ đã mướt mát mồ hôi.

Lại trầm tư một lúc, Vương Chỉ lần này đi đến trực tiếp nhập vào máy mấy con số: xxxx520521, nhập. Tiếng nhạc log in thành công vang lên, đã đăng nhập được vào.

“Vương ca?!” Đoạn Vũ sững sốt không hiểu cái số 521 kia có cái ý tứ gì.

“Tôi yêu em nói thế nào?”

“I love you” Đoạn Vũ mặt đột nhiên đỏ lên, Vương Chỉ ở phía sau cậu không thấy được.

“Vậy tiếng trung nói ‘Tôi yêu em’ như thế nào”

Đoạn Vũ nghĩ nghĩ, không đúng tiêu chuẩn lắm phát âm: “Anh yêu em” (wǒ ài nǐ) mặt càng đỏ hơn.

“Em dùng tiếng Trung đọc ‘521’(wǔ èr yī) lại dùng tiếng trung nói ‘tôi yêu em’”. Vương Chỉ nói ra đáp án, rồi khẽ thì thầm: “Đứa ngốc”. cái tên ngốc kia có một khoảng thời gian mỗi ngày đều nói với hần mỗi quan hệ giữa 521 với ‘tôi yêu em’.

Đoạn Vũ không hần hiểu được hết, tiếng trung của cậu không tốt như anh mình. Cố sức nói đi nói lại vài lần, sắc mặt của cậu thay đổi, đôi mắt đỏ lên, hai vai chột run run. Vương Chỉ ôm lấy bờ vai ấy, trong im lặng an ủi cậu.

“Em quyết không tha cho hần, em tuyệt đối không tha cho hần...” Đoạn Vũ vừa nói những lời đầy ác độc vừa khóc.

Vỗ vỗ vai cậu, Vương Chỉ ngồi ở ghé bên cạnh: “Đến đây làm việc đi”.

....

Đêm nay, Lục Bất Phá lại ngủ không ngon, không phải mất ngủ mà là cả đêm hần mơ, mơ thấy Tây Môn, mơ thấy Nhược Lan, mơ thấy Nhược Liên Khải, mơ thấy Đoạn Vũ, mơ thấy đám bạn chí cốt, mơ thấy ‘hồ bằng cầu hữu’ của mình đuổi giết Tây Môn, mơ thấy Nhược Lan rút cuộc vẫn phản bội Tây Môn, mơ thấy Tây Môn bị thương, mơ thấy Thế Hoa phá sản, mơ thấy đủ các loại ác mộng. Tóm lại cả đêm ngủ không ngon.

Vác theo đôi mắt thâm quầng xuống lầu, Lục Bất Phá trực tiếp đi vào phòng bếp, ôm lấy lão mẹ đang bận rộn của mình.

“Lão mẹ, chào buổi sáng”.

“Tối hôm qua lại làm việc xấu gì thế?” đưa cho con cốc nước trái cây, Lục Đường Phương Phương không quay đầu lại hỏi. Không cần nhìn bà cũng biết thằng con mình ngủ không ngon thông qua cái giọng như vệt đục của thằng nhóc.

“Gặp ác mộng” Lục Bất Phá ôm lão mẹ làm nũng đầy ghé rợn. Phải nhắc lại rằng bên trong hần là một “lão” nam nhân đó nha.

“Còn phải đi huấn luyện?” ngoài dự đoán của mọi người nữ sĩ Lục Đường Phương Phương xoay người lại, lộ ra vẻ lo lắng hiếm thấy.

“Còn hai ngày nữa là đến trận đấu” sau khi ôm lấy hít hà mùi thơm từ lão mẹ, Lục Bất Phá lại buông ra: “Mẹ, con đói bụng”.

Bị lão mẹ đập cho một cái vào trán, Lục Bất Phá mặt như than lê đến trên ghế ngồi chờ lão mẹ mang bữa sáng ra.

Lục Bất Phá ăn điểm tâm xong, Lục Đường Phương Phương cho lái xe đưa hắn đến trường. Hắn cũng không phản đối, nhân cơ hội trên xe ngủ một giấc. Đến trường học, sau khi nói lời tạm biệt với lái xe, Lục Bất Phá đeo cái túi thể thao với ôm lấy quả bóng rổ đi vào trong trường.

...

“Ôi anh chàng đẹp trai thế này sao lại lấy cô gái như vậy a.”

“Cô ta xinh đẹp mà”.

“Quả nhiên đàn bà xinh đẹp là nguy hiểm nhất. Tao cảm thấy người này thật đáng thương, cưới được người vợ cự nhiên lại là gián điệp thương mại”.

“Kiểu này không phải là giống như trong tiểu thuyết sao?”

...

Bàn tay đang che miệng ngáp của Lục Bất Phá bắt động, con sâu ngủ sau khi nghe thấy bốn chữ “Gián điệp thương mại” thì đã chạy biến đâu mất. Hai nữ sinh đến sớm đi trước hắn đang nói về bài báo. Điều mà hai cô gái này đang bàn luận là nội dung của bài báo này. Bước nhanh lên phía trước, Lục Bất Phá liếc mắt nhìn, trên mặt báo đăng một bức ảnh chụp. Nhìn thấy bức ảnh đó Lục Bất Phá như bị sét đánh ngang tai.

“Oanh”.

“Bất Phá đâu? Còn chưa tới sao?” khó được có hôm đúng giờ, Trần Quân Thụy vẫn còn ngái ngủ hỏi.

“A. Xin lỗi, em đến muộn”. Ngay sau đó, một người mặc đồng phục vận động viên từ cửa hông chạy vào, mặt nhễ nhại mồ hôi “Thật có lỗi, thật có lỗi, tối qua lão mẹ làm cơm quá ngon, kết quả là buổi sáng không nghe thấy chuông báo thức”.

Trần Quân Thụy khó hiểu hỏi: “Ăn cơm ngon với không nghe thấy chuông báo thức có liên quan gì đến nhau?”.

Lục Bất Phá ngượng ngùng cười mỉa: “ Trong mộng tất cả đều là thức ăn, chuông kêu lại tưởng lão mẹ đang chặt xương”.

“Ủa chuông báo thức loại gì vậy?” Trần Quân Thụy cười ra tiếng “Có loại chuông báo thức nào nghe như tiếng chặt xương à?”.

“Ha ha” Lục Bất Phá cười ngây ngô.

“Tốt lắm mọi người đều có mặt đông đủ rồi. không cần lãng phí thời gian, bắt đầu tập luyện”.

Đội trưởng lên tiếng, mọi người vội vàng lấy tinh thần để bắt đầu tập luyện.

...

Tập luyện xong, Lục Bất Phá hai tay chống đầu gối, há mồm thở dốc. Đầu rất đau, lâu lắm rồi không đau như thế. Có người chạy đến trước mặt hắn.

“Bất Phá, em có khỏe không? Anh thấy sắc mặt với tinh thần của em hôm nay không được tốt lắm”.

Không có ngắc đầu, Lục Bất Phá lắc đầu: “Em không sao. Tối hôm qua em bị lão mẹ tra tấn, cả đêm đều mơ ác mộng. Hôm nay về sớm ngủ chút là ngày mai sẽ ổn thôi”.

“Không cần miễn cưỡng. Huấn luyện viên cũng nói em không khỏe nên cần đặc biệt chú ý. Trận đấu mấy hôm nữa đối với chúng ta mà nói cũng không có áp lực lớn, em không cần phải lo lắng”.

Lục Bất Phá đứng thẳng lại, cười đáp: “Cảm ơn anh, đội trưởng anh không cần lo lắng, em biết vấn đề của mình nằm ở chỗ nào”.

“Vâng” Thương Triệt vỗ vỗ vai hắn rồi đi.

Khi sân tập đã không còn ai, nụ cười trên khuôn mặt Lục Bất Phá biến mất. Hắn hít một hơi thật sâu, sự lo lắng chôn dấu sâu dưới đáy lòng nhanh chóng lộ ra. Mọi việc hắn thiết kế lúc trước đang đi chệch quỹ đạo. Hắn nên làm sao bây giờ?

Nhờ Thích Quang Tổ giúp mình xin phép, Lục Bất Phá nhanh chóng từ sân tập rời khỏi trường học. Tại một sạp báo bên đường, hắn mua tất cả những tờ báo tạp chí có thông tin liên quan đến người kia. Hắn trốn ở một quán cà phê, tìm cho mình một vị trí phù hợp.

Hai năm qua hắn đã luôn trốn tránh mọi tin tức liên quan đến người này. Không phải vì cảm thấy hận mà chỉ đơn giản là hắn muốn buông hết thảy mọi thứ. Tây Môn đã kết hôn, có một người vợ xinh đẹp, có một cuộc sống mới. Còn hắn, giờ đã sống lại, có cha mẹ hết sức đáng yêu, có một cuộc sống mới. Linh hồn của hắn mặc dù vẫn là Đoạn Hoa nhưng ngay lúc này đây hắn với Tây Môn đã là hai người xa lạ. Hiện tại hồi tưởng lại mọi việc, hắn cảm thấy mình lúc trước đã quá xúc động. Tuy vậy Đoạn Hoa dù sao cũng đã chết, thời gian rồi cũng sẽ nhanh chóng gột rửa hết mọi đau thương thời.

Nhưng hiện tại, có vẻ như ông trời đang tính bắt hắn phải gánh vác hậu quả của phút bùng bột kia thì phải?

Xem nhanh các tờ báo cùng tạp chí, Lục Bất Phá không thể không vì bản thân mà kêu một ly cà phê – thứ thức uống đã lâu lắm rồi hắn không uống, hắn cần bình tĩnh.

Rốt cuộc là ai đã điều tra ra việc của Nhược Lan? Rốt cuộc là ai đã làm việc này? Những khuôn mặt lần lượt hiện ra liên tục trong đầu của Lục Bất Phá, hắn khẽ ai thán một tiếng.

“Vương Chỉ, đừng nói là mày đi”. Hắn sao có thể quên mất tên chết tiệt “nguy hiểm” kia.

“Làm thế nào đây?” Bồ khi loạn hết cả lên thế này... không thể cho nó tiếp tục loạn thêm nữa tuy nhiên cho đến hiện tại Lục Bất Phá chưa nghĩ ra được bất cứ một biện pháp giải quyết nào.

Khi Tây Môn chuẩn bị kết hôn với Nhược Lan, hắn đã quyết định giúp Nhược Lan che giấu mọi việc. Không có bất cứ một cô gái nào trên đời này lại thích đi làm cái công việc bẩn thỉu này cả, chính vì vậy hắn dù chết cũng muốn giết Nhược Liên Khải. Như thế Nhược Lan sẽ không còn vướng bận, sẽ có thể toàn tâm toàn ý yêu Tây Môn, sẽ được hạnh phúc. Nhưng là ... nhưng là...

“Vương Chỉ tao bị mày hại chết rồi!!!” hắn hiện tại đang vô cùng thất vọng vậy mà tên chết tiệt kia lại phá hư! Tuy rằng người không biết thì không có tội nhưng mà hắn vẫn muốn trách a.

Nhìn vào bức ảnh lớn trên mặt báo đặt ở trên bàn, con người không chút thay đổi kia gò má giờ đây đã gầy hơn rất nhiều so với lúc hắn rời đi. Đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve cái trán, lông mi, ánh mắt, cái mũi và miệng của người trong bức ảnh.

Hắn nên làm gì bây giờ?

Hắn vẫn luôn hi vọng anh được hạnh phúc, có thể vĩnh viễn không bị việc gì.

...

“Tổng giám đốc, em trai của phó tổng – Đoạn Vũ đến” chị Lily gõ cửa, tiến vào nói. Giữa đồng văn kiện đang chồng chất trên bàn, Tây Môn Trúc Âm ngẩng đầu, đặt bút xuống, Lily hiểu ý lui ra ngoài. Liếc mắt nhìn Đoạn Vũ đầy ẩn ý, chị đẩy cửa đi ra. Sau đó, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại.

Nhìn đầy lạnh lùng về phía người đàn ông kia, Đoạn Vũ áp chế sự phẫn nộ trong lòng, tiến lại gần. Lấy chiếc notebook từ trong cặp ra, cậu đặt nó lên trên bàn làm việc đối diện với Tây Môn Trúc Âm rồi ấn nút khởi động. Vào cái lúc Đoạn Vũ lôi chiếc máy tính ra, đôi mắt luôn bình thản của Tây Môn Trúc Âm chợt xuất hiện một tia dao động. Trong vô thức, anh vươn tay ra, vuốt ve chiếc notebook mà “hắn” thích nhất. Chiếc máy tính này là quà sinh nhật năm năm trước khi đến Anh quốc anh mua tặng hắn.

“Biết mật khẩu là gì không?” khuôn mặt Đoạn Vũ hiện lên rõ hai chữ chán ghét.

Ngón tay của Tây Môn Trúc Âm di chuyển trên bàn phím, nhập vào đó mấy con số: Xxxx520521. Lúc này, người kinh ngạc lại là Đoạn Vũ.

“Cậu ấy từng nói với tôi mật khẩu của cái máy tính này” Tây Môn Trúc Âm mở miệng giải thích.

“Vậy anh có biết mật khẩu của anh ấy có ý tứ gì không?” Đoạn Vũ đứng gần sát vào cạnh máy tính nhìn Tây Môn.

Tây Môn Trúc Âm lại im lặng, cái gì cũng không nói. Đoạn Vũ nở nụ cười đầy lạnh lùng, cũng không giải thích gì thêm mà quay sang mở một thư mục ẩn trong máy. Trong thư mục đó chứa một video file.

“Đây là đoạn đối thoại mà anh tôi lưu lại trước khi chết, anh nghe một chút đi” Double-click mở

...

“Người cư nhiên dám đơn thương độc mã đến tìm ta. Ta không thể không khen rằng người rất dũng cảm ha”

“Ta cái gì cũng đều không có. Tây Môn Trúc Âm đối với ta tuyệt tình nên ta cũng chỉ có thể đến tìm ngài ... Ta có một việc muốn nói với ngài liên quan đến Tây Môn Trúc Âm”

“Người phản bội hử?”

“...Tây Môn Trúc Âm là một người như vậy sao có thể thích một tên gay được. ... Nó có thể có được như ngày hôm nay tất cả đều là nhờ ta. Bằng không bây giờ có khi nó đang phải đứng ở góc đường nào đó làm gái gọi”

“Không biết thân thể ta có thể chứng minh chút thành ý của bản thân?”

“Ta nghĩ không một người phụ nữ nào sẽ vì một người đàn ông mình không yêu mà đi sinh cho hắn đứa nhỏ. Nhược Lan yêu Tây Môn, chỉ cần người chết, cô ấy sẽ không còn phải băn khoăn, có thể vứt bỏ quá khứ một lần nữa làm lại cuộc đời, cô ấy cần gì lại phải đi thương tổn Tây Môn? Thiếu phu nhân có cuộc sống so với đi làm gián điệp buôn bán thoải mái hơn rất nhiều.”

“Đoạn Hoa, người việc gì cần phải vì một kẻ tuyệt tình với mình mà vứt bỏ tính mạng? ... Người nên nhớ rõ Tây Môn không có khả năng thích người”.

“Nhược Liên Khải, ta thương cậu ấy, chính là chuyện của ta. Cậu ấy không yêu thương ta, ta không thể cưỡng cầu, lại càng không muốn cầu xin. Ta chính là người như vậy, chỉ làm những chuyện mà bản thân muốn. Người khác muốn nghĩ gì, với ta đều không quan hệ. Tây Môn sẽ không yêu ta, thậm chí hận ta, ta thấy thật đáng tiếc nhưng ta sẽ không hối hận. Đây là tình yêu của ta dành cho cậu ấy, không giống người khác, không giống với tình yêu của Nhược Lan. Hơn nữa...ta cũng không tính sống mà rời đi”

“Đoàng” tiếng súng vang lên sau đó có tiếng cửa bị phá ra tiếp đấy là năm sáu tiếng súng vang lên, cuối cùng là thanh âm của một người ngã xuống.

Ghi âm đã xong, màn hình màu đen... sau đó trên nền đen ấy xuất hiện một bức ảnh, là bức ảnh chụp cận mặt một người. trong bức ảnh đó, người ấy cười thật hạnh phúc... mười giây sau, một dòng chữ chậm rãi xuất hiện

“Ta hy vọng ở mười năm hoặc hai mươi năm sau này, có người sẽ nói: “Đoạn Hoa là một đứa ngốc, hắn chính là yêu thương một người. Đoạn Hoa chưa bao giờ phản bội Tây Môn... chưa bao giờ...”

Mặc kệ là ai đã phát hiện ra đoạn ghi âm này, làm ơn hãy giúp ta bảo vệ hạnh phúc của Tây Môn, bởi vì hạnh phúc của cậu ấy cũng là hạnh phúc của ta”.

...

Đoạn Vũ lau đi nước mắt, tắt máy tính đi, cậu thấp giọng nói vào bên tai Tây Môn – người vẫn không nhúc nhích này giờ: “Tây Môn Trúc Âm, anh tôi đối với anh như thế vậy mà sao anh lại làm vậy với anh ấy? Người đàn bà kia cùng với cha cô ta và cả anh nữa đã cùng nhau bức chết anh ấy. Anh vẫn còn muốn cứu cô ta? Tôi cố tình hủy hoại cô ta đấy. Tôi muốn làm cho cô ta phải ở trong tù suốt đời để sám hối tội lỗi của bản thân. Tôi muốn anh cả đời phải sống trong thống khổ”.

Đứng thẳng dậy, Đoạn Vũ cầm lấy notebook, có người đè lại tay cậu.

“Anh muốn hủy chứng cứ sao?” Đoạn Vũ hất tay Tây Môn “Đoạn ghi âm này tôi đã giao cho cảnh sát. Anh muốn cứu vợ thì phải xem tôi đây có đáp ứng hay không đã”.

Bàn tay cầm lấy notebook của Đoạn Vũ lại một lần nữa bị đè lại, ngay tại lúc cậu nghĩ muốn hất bàn tay kia ra thì nghe được thanh âm như khẩn cầu của Tây Môn Trúc Âm: “Có thể... có thể đưa notebook của cậu ấy cho tôi được không?”.

9. Chương 9: Thao Thức Trong Đêm

Mở khóa, một người đẩy cửa tiến vào, người đó không bật đèn mà đi thẳng đến bên tủ đựng giày. Mở tủ lấy ra đôi dép đi trong nhà, anh quay ra đóng cửa lại. Nương theo ánh đèn neon từ phía ngoài cửa sổ rọi vào, anh đi đến nằm lên chiếc ghế sofa đặt trong phòng khách. Trên chiếc sofa này đặt la liệt những chiếc gối nhồi bông, anh lấy một chiếc gối ôm vào trong ngực, tựa hồ thật mỏi mệt, rất lâu sau đó cũng không có cử động gì.

Cứ như vậy qua một giờ, người đang nằm trên sofa ngồi dậy, buông chiếc gối ra. Trong bóng đêm, anh đi vào phòng ngủ. Bật chiếc đèn ngủ đặt ở đầu giường, anh cúi bỏ âu phục, tiện tay ném lên trên giường sau đó đi đến bên cạnh chiếc ghế nằm đặt cạnh giường. Chiếc ghế nằm này cũng để đầy những chiếc gối mập mạp, đáng yêu, anh cúi xuống ôm lấy một chiếc gối trong số đó. Nới lỏng cà vạt và áo sơ mi, anh nằm lên trên giường. Sau đó rút ra một quyển sổ tay từ dưới gối rồi lấy chiếc bút văn phòng dùng để ghi chép, anh mở quyển sổ dày đặc chữ, viết hết tâm sự ngày hôm nay của mình xuống.

Bên cạnh anh có một cái gối và một chiếc gối nhồi bông. Hai cái tủ đầu giường ở hai bên đặt mấy khung ảnh. Trong khung ảnh trên mặt một cái tủ là hình một người nam nhân cười đến âm hiểm, còn trong khung ảnh đặt trên cái tủ còn lại, lại là hình một người nam nhân khác không có biểu tình gì mấy trên khuôn mặt. Trong phòng bài trí rất đơn giản một cái giường đôi, một cái tủ quần áo đôi và hai cái tủ đầu giường. Bởi vì có người không thích ngồi bàn máy tính để lên mạng cho nên có một chiếc ghế nằm được chế tạo đặc biệt để giúp hân vừa nằm nghỉ ngơi vừa lướt web.

Phòng không có đồ đạc nào là mới, nhất là cái ghế nằm kia, tựa hồ đã dùng thật lâu, mấy chiếc gối nhồi bông cũng lộ ra dấu vết nhiều lần giặt rửa. Viết hết mười trang tâm tình ngày hôm nay, anh một lần nữa lại cất nó xuống dưới gối, sau đó mới tắt đèn ngủ. Nằm đến tận nửa đêm, anh đột nhiên ho khan kịch liệt, ho đến mức tưởng chừng như lục ngũ tạng đều bị đào ra hết. Bật đèn rồi khỏi giường, không đi tìm thuốc, anh tới phòng bếp lấy một cốc nước, uống xong có vẻ như đã đỡ hơn một chút nhưng mà cơn ho vẫn chưa dứt.

Giấc ngủ bị cơn ho làm gián đoạn, anh cũng không có ý định quay lại giường. đi vào phòng khách, nương theo ánh đèn từ phòng bếp và phòng ngủ anh ngồi xuống ghế sofa. Qua thật lâu, ho khan mới ngừng lại. Cầm lấy chiếc điều khiển từ xa, anh bật tivi, Sau khoảng thời gian rất ngắn, trên màn hình xuất hiện một khung cảnh ồn ào, hình ảnh nhân vật chính đội chiếc mũ sinh nhật, xung quang tụ tập bạn bè tham dự sinh nhật của hân – có em trai của hân, có thư kí của hân, có hai người bạn thân thiết còn có cả đám hồ bằng cầu hữu loạn thất bát tao của hân.

“Tây Môn cậu lại đây để Đoạn Vũ quay phim cho”.

“Không sao đâu, tôi quay cũng được mà, cậu thối nên đi, tắt điện”.

Không biết là ai đã tắt đèn, trong phòng giờ chỉ còn một mảnh tối đen, có người hát bài happy birthday rồi xuất hiện hình ảnh chiếc bánh gato với đầy nến trên đó được mang ra.

“Happy birthday to you.....Happy birthday to DuanHua, Happy birthday to you.”

“Ha ha, Đoạn Hoa sinh nhật vui vẻ, đến .. đến .. mau ước đi” là chị Lily.

“Anh nhanh lên, nhanh lên” là Đoạn Vũ.

“Ước nguyện cuối cùng không thể nói” là người đang quay phim.

“Ừ” Người có sinh nhật hôm nay ậm ừ trong cổ họng, hai tay nắm lại trước ngực, nhắm mắt lại.

“Ước nguyện thứ nhất: Tôi hy vọng Thế Hoa càng ngày càng tốt.”

Vỗ tay.

“Ước nguyện thứ hai: tôi hi vọng mặc kệ hôm nay có những ai đến, vẫn là tất cả mọi người đều được hạnh phúc”.

Vỗ tay.

“Ước nguyện thứ ba: Tôi muốn một gian... ờ... phòng ở”.

“A Đoạn Hoa sao lại nói ra !” ngay lập tức hấn bị mọi người khiển trách.

“Phòng ở gì?” Toàn phòng người duy nhất không xuất hiện trong máy quay lên tiếng hỏi.

Hấn nịnh nọt nhìn anh: “Mình muốn một gian phòng có cửa sổ thật to, có thể nhìn thấy tượng nữ thần tự do, nhìn thấy hết những cảnh đẹp nhất của New York”.

“A Đoạn Hoa, cái này gọi là ước nguyện sao... Người rõ ràng là muốn đòi quà mà” có một người đẹp bất mãn nói.

“Hắc hắc” Hấn chớp chớp hai mắt.

“Cái này không tính, ước lại cái khác đi, mà không được nói ra đâu đấy” người đang quay phim nói, sau đó máy quay càng ngày càng tiến lại gần, quay sát khuôn mặt của hấn.

“Được” hấn nhắm mắt lại, đầy thành kính ước điều ước thứ ba.

“Thối nển đi! Thối nển đi” Sau khi hấn mở mắt, một cô gái thét lên hết sức chói tai.

“Tây Môn, cậu lại đây” hấn cố ý yêu cầu.

Người quay phim không có biện pháp đành giao máy quay cho người khác rồi đi đến chỗ hấn. Bị đối phương kéo mạnh đến bên người, anh chợt nghe hấn kêu lên” Nào thối! 1, 2 thối” Ngọn nến nhanh chóng bị thối tắt, rồi đèn được bật lên.

...

Cảnh quay chấm dứt. người nam nhân đang ngồi trên ghế sofa quay đầu nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài chiếc cửa sổ thật lớn kia có thể mơ hồ nhìn thấy biểu tượng của nước Mỹ – tượng nữ thần tự do.

Cảnh tiếp theo là hình ảnh một người nam nhân đang quay đầu lại nhìn..

“Tây Môn .. Tây Môn... cậu thật sự là người bạn tốt nhất tốt nhất tốt nhất của mình” một người cầm lấy máy quay chạy khắp phòng bắt đầu sự nghiệp sục sạo.

“Tây Môn, cái ghế sofa này mềm mại quá, siêu dễ chịu a”.

“Ừ”

“Tv tủ lạnh đặt ở chỗ này nha. Hôm nay chúng ta đi mua đồ”,

“Tùy cậu”

“A, có hai cái phòng ngủ. Một cái làm phòng làm việc được không? Mình có nhiều máy tính”.

“OK”

“Phòng ngủ kia để giường đôi nhá. Cậu đến nhà mình chơi thì ngủ chung cũng được, đương nhiên cậu có thể lựa chọn ra ngủ ở ghế sofa”

“Nhà cậu?”.

“Cậu không phải tặng mình sao?”.

“Căn hộ này thuộc quyền sở hữu của cả hai”.

“... Nhưng người đến ở là mình mà”.

“Tôi không ngủ ở ghế sofa”.

“Hắc hắc...” Người nào đó không đúng đắn dùng camera quay sát khuôn mặt bạn tốt của mình “VẬY cậu có thể ngủ chung với mình a. Come on, baby”. Trực tiếp cho hắn một ánh nhìn ‘mặc kệ người’, người nam nhân mặc áo đen thực lạnh lùng đi vào bếp.

“Tây Môn, mình với cậu đều không biết nấu ăn đặt cái tủ lạnh trong này là được rồi”

“Cậu nên học nấu ăn”.

“Cậu cũng không phải không biết riêng phương diện này mình là trời sinh ngu ngốc. Mình nói Tây Môn...”

Đối phương xoay người: “Đừng mơ tưởng đem việc đó ném lên đầu tôi”

“Uy, cậu thật quá phận nha. Cậu với máy tính ngu ngốc thì tôi bao mà tôi đây với nấu ăn trời sinh ngu ngốc không phải cậu nên bao sao?” đúng lý hợp tình quá còn gì.

“NO, ‘Quân tử xa nhà bếp.’”

“What? Có ý gì hả?..”

“Đàn ông không nấu cơm”.

“Ê ... ê... Tây Môn cậu thật quá phận nha.

Đối phương căn bản không để ý đến hắn, đi ra khỏi bếp, người nào đó vội lẻo đẻo chạy theo sau.

“Chẳng lẽ ngày nào cũng chạy ra ngoài ăn?”.

“Cậu đi học nấu ăn”.

“Tôi không làm đâu. Cậu đi”.

“Cậu đi”.

“Ồn tù tù”.

Máy quay hướng xuống, xuất hiện hai bàn tay phía trên sàn . Một lát sau.

“Tây Môn, cậu ăn gian! Lại lần nữa đi!” đáng tiếc khi hắn nhìn lại thì chỉ còn bóng dáng người thắng cuộc nào đó đang rời đi.

“Tây Môn”.

“Ừ”.

“Tôi muốn một cái ghế nằm đặt trong phòng ngủ. Tôi muốn nằm ở đó lướt web a”.

“Tùy cậu”

“Chúng ta đi mua đồ đi”

“Ok”.

Hình ảnh chấm dứt.

...

Nam nhân ngồi trên chiếc ghế sofa mềm mại kia chậm rãi nằm xuống .“Khụ khụ..... Khụ khụ khụ.....”.

...

“Tây Môn ngẩng đầu lên”

Người mặc đồ ngủ đang ngồi trên giường đọc sách ngẩng đầu..

“Sao vậy lại nhớ tới máy quay à?” hình ảnh một người đặt sách xuống định xuống giường.

“Đừng nhúc nhích” hình ảnh lắc lư một hồi, nghe được tiếng một người nói: “Tốt lắm”. Rồi trên màn hình xuất hiện thêm một người nữa, hấn lên giường chui vào ổ chăn của mình.

“Ô hô, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta ở đây, cười một cái” Nhìn về phía camera, con người yêu cười kia nháy nháy mắt. người nam nhân bên cạnh hấn nhìn máy quay, rồi lại nhìn lại khuôn mặt vui vẻ của ai đó. Một lần nữa nhìn lại phía máy quay, bắt đặc dĩ nhếch nhếch khóe môi, xem như nở nụ cười.

“Tây Môn, hôm nay là ngày mừng tân gia của tôi. Tôi mời cậu một chén” cười xong, người nào đó đang mặc áo ngủ tương tự kiểu dáng như người nam nhân cạnh mình xuống giường, chỉ chốc lát sau, hấn trở lại phòng ngủ, trên tay cầm một chai rượu với hai cái ly.

“Cậu mời tôi uống?” người trên giường nhận ly rượu từ trên tay hấn.

“Đúng vậy” mở chai rượu, rót ra hai ly, hấn đưa cho đối phương một ly.

“Rượu này hình như là lấy từ đồng rượu của tôi thì phải”.

“Ai nha.. so đo nhiều làm gì, đến, cùng ly, ăn mừng tân gia của tôi”.

“Căn hộ này là cậu với tôi cùng sở hữu” nhắc nhở một tiếng, đối phương uống một ngụm.

“Vây ăn mừng ngày vui tân gia của “Chúng ta””. Chạm cốc.

“Tây Môn...” tửu lượng không tốt lắm, ai đó uống được một một phần ba bình đã lơ mơ nằm xuống giường.

“ừ” đem hấn nhét vào trong chăn, người nào đó thở dài.

“Tây Môn...” người đang say rượu mở to mắt, đột nhiên vươn hai tay. Người đứng ở bên giường lại thở dài, cúi xuống cho đối phương ôm lấy mình.

“Tây Môn... tôi nghĩ muốn...”

“Muốn gì?”

Không khí có chút ái muội.

“Tôi nghĩ muốn... rất nhiều rất nhiều... thăng hê”.

Thở dài.

“Ừ”

“Còn có”

“Cái gì?”

“Hai người chúng ta... thiên đường...”

“...được”

Người say rượu hô lên vài tiếng “Tây Môn”. Sau đó một lúc, hấn cuối cùng cũng ngủ, căn bản là quên sạch những gì mình đã nói sau khi uống rượu. Người vẫn bị hấn ôm chặt lấy bóp bóp huyết thái dương, nhẹ nhàng gỡ vòng tay hấn ra, đặt vào trong chăn. Bối giữ nguyên một tư thế quá lâu, mà người anh trở nên tê cứng. Xoay người phát hiện ra, máy quay còn chưa tắt, anh lại gần bấm nút tắt máy.

...

“Khụ khụ... khụ khụ khụ...” Người nam nhân đang nằm trên ghế sofa lại ho dữ dội, anh đứng dậy đi rót cốc nước, nhưng lần này thứ đó cũng không giúp xoa dịu được cơn ho ác tính. Anh há miệng thở dốc, chau mày rồi đột ngột vọt nhanh vào toilet, tại bồn vệ sinh mà nôn thốc nôn tháo. Vì cái dạ dày trống rỗng nên ói ra toàn là nước trong.

....

Đứng vào lúc người nam nhân kia vọt vào toilet, trên màn hình, hình ảnh lại thay đổi. Lần này ánh sáng trong khung hình thật tối. Trong cái bóng tối ấy xuất hiện một người nam nhân đang ôm một người khác còn mê man, đem hắn đặt lên trên giường. Đối phương gầy đi rất nhiều, luôn miệng gọi “Tây Môn”, trên mặt tất cả chỉ toàn là nước mắt. Bao gồm cả người nam nhân này, tất cả mọi người chưa từng nghĩ rằng đây là một chút hình ảnh cuối cùng mà người kia lưu lại khi còn sống.

Nam nhân lấy khăn tay ra lau đi nước mắt vương trên khuôn mặt người kia, đối phương không có tỉnh, hắn đã say đến không biết gì. Luôn miệng không ngừng kêu “Tây Môn, Tây Môn”, càng kêu hắn càng không ngừng rơi lệ. Người nam nhân ngồi bên cũng không ngừng lau đi những dòng nước mắt chảy không ngừng trên khuôn mặt hắn, không ngừng ghé vào tai hắn thì thầm nói.

Qua một hồi lâu, dưới sự trấn an vỗ về của nam nhân kia, cái con người đang chất chứa đầy đau khổ ấy cuối cùng ngừng khóc, hoàn toàn lâm vào mê man. Sau khi thật cẩn thận sờ qua khuôn mặt của hắn, nam nhân kia liền gục đầu chôn sâu vào cổ hắn, gất gao ôm lấy hắn, dường như không chỉ có hắn mà cả người này cũng đang bị một nỗi thống khổ rất lớn dày vò. Cứ thế, lại một khoảng thời gian dài nữa trôi qua, nam nhân ngồi dậy, nhẹ nhàng cởi bỏ áo sơ mi của người kia. Chiếc áo cởi ra để lộ vết thương được băng bó trên bả vai của hắn.

Nam nhân bên cạnh mặc dù đã cắn chặt môi nhưng vẫn không thể ngăn được cái thanh âm thổn thức phát ra từ họng. Anh nhẹ nhàng sờ lên vết thương của hắn, rồi mới cúi đầu hôn lên lớp băng gạc băng bó bên ngoài. Chậm rãi, hôn dần lên phía trên, nam nhân tại đôi môi của hắn hôn dần kịch liệt. Nụ hôn rồi cũng dừng lại, nam nhân cẩn thận không lưu lại dấu vết nào trên người người kia.

“Tây Môn...” người đang chìm trong mộng ảo bỗng la lên.

“Ừ” thanh âm đè nén của người nam nhân vang lên

“Tây Môn... tôi yêu cậu.... tôi yêu cậu...”

“Tôi biết...”

“Tây Môn... vì sao... Tây Môn”.

“Thật xin lỗi...”

“Tây Môn... tôi yêu cậu...”.

“Ừ... tôi biết”.

Khống chế không được, lại một lần nữa điên cuồng hôn lên đôi môi của hắn, nam nhân kia như muốn đem tất cả những thống khổ của đối phương phong bế lại trong mình. Nụ hôn này mang theo trong nó một nỗi tuyệt vọng đến cùng cực. Một lúc sau, nam nhân chậm rãi ly khai hắn, từ trong âu phục của mình lấy ra một chiếc hộp nhung. Bên trong cái hộp này là một đôi nhẫn bạch kim. Nam nhân lấy ra một chiếc, nắm lấy tay hắn rồi nhẹ nhàng đeo nhẫn vào bàn tay ấy, sau đó nam nhân hôn thật dịu dàng lên ngón tay đeo nhẫn. Lát sau, anh lại lấy ra một chiếc nhẫn khác, tự đeo nó cho mình. Anh trong yên lặng thì thầm một điều gì đó. Làm xong hết thấy mọi việc, nam nhân lại tháo chiếc nhẫn từ trên tay hắn ra rồi giấu vào khe hở chỗ đệm. Tiếp đó nam nhân cứ thế ngồi bên giường nhìn hắn cho đến khi camera hết pin mà tự tắt.

...

Từ toilet đi ra, cảnh quay toàn bộ đã xong. Đứng ở một chỗ, tim anh đập mạnh như hồi hộp mong chờ một điều gì đó. Một hồi lâu sau đó, anh mới đi đến chỗ ghế sofa cầm điều khiển tắt tv. Phòng khách lại lâm vào bóng tối. Người nam nhân này lại một lần nữa ngồi xuống ghế sofa, kéo một cái chăn mỏng đến đắp lên người, ôm một thẳng hờ rồi chậm chậm nhắm mắt.

Trên chiếc đồng hồ treo tường, kim giờ dần nhích về số 6.

10. Chương 10

Sáng sớm ngày 30, sau khi ăn xong bữa sáng do lão mẹ chuẩn bị, Lục Bất Phá rời nhà. Lên tàu điện ngầm, ngay lập tức hắn lấy di động ra để lên mạng vào trang tin tức New York. Chính giữa trang nhất là bức hình chụp một thanh niên đang khóc cực kì thê lương, tay hắn khẽ vuốt nhẹ lên khuôn mặt của người trẻ tuổi ấy. Khi nhìn bức ảnh này, tâm hắn không khỏi trùng xuống.

“Hôm qua, Đoàn Vũ đã giao nộp cho cảnh sát một bằng chứng hết sức quan trọng. Bằng chứng này là đoạn ghi âm cuộc đối thoại cuối cùng giữa Đoàn Hoa với Nhược Liên Khải vào ngày anh chết. Cục trưởng cục an toàn thương mại Vương Chỉ nhận định rằng đoạn ghi âm này kết hợp với lời khai của các nhân chứng đã tạo cơ sở pháp lý vững chắc nhằm xác nhận công ty thương mại Khải Đức là một công ty chuyên lừa đảo ăn cắp các bí mật thương mại. Trong đó Nhược Lan – vợ của Tây Môn Trúc Âm là một trong những thành viên chủ chốt”.

“Chân tướng đằng sau cái chết của người hai năm trước bị đồn là ‘yêu người sinh hận’ không chỉ lấy cắp bí mật thương mại của “Thế Hoa” mà lý kỳ hơn còn cùng Nhược Liên Khải đồng quy vu tẩn – cố phó tổng giám đốc của “Thế Hoa” Đoàn Hoa đã được hé lộ. Sự thật này đang được công chúng hết sức quan tâm. Các bằng chứng hiện có cho thấy Đoàn Hoa không hề phản bội lại Thế Hoa. Tất cả những việc trước kia đều vì phát hiện ra bí mật của Nhược Liên Khải và Nhược Lan nên anh lọt vào bẫy rập, vu hãm của chúng. Cục cảnh sát New York kết hợp với cục an toàn thương mại đang tiếp tục điều tra làm rõ sự việc”.

“Đoạn ghi âm cho thấy, sở dĩ Đoàn Hoa giết Nhược Liên Khải là để giúp Nhược Lan thoát khỏi sự khống chế của y, tạo cơ hội mới cho cô ta một lần nữa bắt tay làm lại, bắt đầu cuộc sống hoàng tử cùng công chúa đầy hạnh phúc. Tình cảm của Đoàn Hoa đối với tổng giám đốc Thế Hoa – Tây Môn Trúc Âm đã làm rất nhiều người quan tâm tới vụ án này phải cảm động. Trước sảnh trụ sở của tập đoàn ‘Thế Hoa’ hiện đang có nhiều người đồng tình diễu hành thị uy nhằm khiển trách sự tuyệt tình cùng những thương tổn mà Tây Môn Trúc Âm đã gây ra cho Đoàn Hoa. Ngoài ra, trong buổi họp báo, người thân duy nhất của Đoàn Hoa – Đoàn Vũ đã có một đoạn phát biểu với báo chí làm người ta không khỏi thương cảm.

“Anh tôi không làm sai điều gì. Nếu bảo anh ấy sai thì có lẽ cái sai duy nhất đó là anh ấy đã yêu một người đàn ông, đã yêu Tây Môn Trúc Âm. Không chỉ làm anh tôi tổn thương, Tây Môn Trúc Âm cuối cùng còn bức tử anh ấy. Mà sau những việc đã làm, Nhược Lan cũng chẳng hề có chút áy náy, vẫn về sống với Tây Môn Trúc Âm. Kể từ ngày anh tôi chết đến nay, ngay cả một lời xin lỗi, cô ta cũng chưa từng nói qua. Anh tôi chết rất tức tưởi, tôi nhất định phải đòi lại công bằng cho anh mình từ những kẻ đó”.

“Vụ án trước mắt đã tiến thêm được một bước trong việc thu thập chứng cứ. Tuy nhiên đến cuối cùng Nhược Lan sẽ phải nhận mức án như thế nào thì vẫn khó mà trả lời được. Hiện tại, để giúp Nhược Lan tránh khỏi việc phải ngồi tù, Tây Môn Trúc Âm đã mời tới vị luật sư tốt nhất của Hoa Kỳ – Jones. Tây Môn Trúc Âm vì Nhược Lan mà cùng với người bạn lâu năm trở mặt thành thù, nay chân tướng đã bị vạch trần, anh ta vẫn một mực đứng về phía vợ. Qua việc này, có thể thấy anh ta cực kì yêu thương vợ mình. Tuy nhiên những hành động hiện nay của Tây Môn Trúc Âm đang vấp phải rất nhiều lời chỉ trích, trước những chỉ trích đó, anh vẫn bảo trì sự yên lặng như trước”.

Lục Bất Phá click vào video cập nhật diễn biến mới nhất của vụ án trên trang mạng. Trong đoạn băng ghi hình này xuất hiện khá nhiều người, hình ảnh cuối cùng là một người đàn ông thực gầy từ cục cảnh sát đi ra, thần sắc bình tĩnh, trước những câu hỏi không ngừng của phóng viên người đó vẫn thủy chung bảo trì sự im lặng. Đến tận lúc đã lên xe, anh cũng không mở miệng.

“Này chàng trai, cậu không sao đấy chứ?”.

Lục Bất Phá mê mang ngẩng đầu, một chiếc khăn tay xuất hiện trước mặt hắn.

“Chàng trai cậu không sao chứ?” một ông lão nhìn thực hiện lành lo lắng hỏi đồng thời đem khăn tay nhét vào trong tay hắn: “Khóc được là tốt rồi đừng để việc nó lấn quấn mãi trong lòng”.

“cám ơn...” Lục Bất Phá cầm lấy cái khăn tay, lau đi nước mắt không biết từ lúc nào đã tràn khỏi khóe mi. Hắn tắt máy đi.

“Cậu thất tình hả?” ông lão nhiệt tâm hỏi rồi lại thở dài: “Mọi người hầu như ai cũng phải trải qua thất

tình. Thất tình tuy rằng thống khổ nhưng đồng thời cũng khiến con người ta kiên cường hơn. Chàng trai, cậu vẫn còn trẻ tương lai sẽ còn gặp được nhiều người, sẽ gặp được một tình yêu mới. chuyện thương tâm khóc thì cũng đã khóc rồi. Nói không chừng đến lúc có bạn gái mới nhớ lại lúc này cậu lại cảm thấy mình thật ngốc đấy”.

Lục Bất Phá nở nụ cười, cắt cái thanh âm nghèn nghẹt : “Ông a. Cháu không có thất tình, chỉ là nhìn thấy một việc nên xúc động thôi”.

Ông lão cười lớn vài tiếng, vỗ vỗ bờ vai hắn: “Còn biết cảm động cơ à, chàng trai tốt lắm”. Câu nói này khiến cho Lục Bất Phá không khỏi bối rối. Đúng lúc đó, tàu đến ga, ông lão chống gậy đứng lên sau khi nở nụ cười cổ vũ với hắn liền xuống tàu. Lục Bất Phá nói lời chào tạm biệt với ông lão xong, hít sâu mấy hơi rồi bật lại điện thoại.

Tàu từ từ chuyển động rời ga, Lục Bất Phá ấn nhẹ vùng trán giữa hai lông mày

Không thể để bọn họ tiếp tục làm mấy chuyện ba lăng nhăng này nữa. ‘Anh’... bây giờ trông còn gầy hơn hẳn.

Giương mắt nhìn xem mình còn mấy trạm nữa thì đến, Lục Bất Phá kêu lên một tiếng “A” thảm thiết khiến không ít người quay đầu lại nhìn. Hắn đi quá bên mắt tiêu rồi!!

Lục Bất Phá buổi sáng tràn đầy ‘sinh lực’ cuối cùng cũng lết được đến phòng tập, mọi người đã có mặt đầy đủ, thấy hắn tới liền lại gần quan tâm hỏi

“Bất Phá, nhóc có thật không có việc gì không đấy? mấy ngày nay tâm trạng nhóc có vẻ không được tốt lắm”.

“Bất Phá có chỗ nào không thoải mái cứ nói, không phải dấu diếm, bọn tôi rất lo lắng đấy”.

“Bất Phá, trận đấu ngày mai có bọn tôi rồi, cậu cứ ở ngoài sân nghỉ ngơi đi”.

“Bất Phá, nhiệm vụ quan trọng nhất của cậu hiện tại là chăm sóc sức khỏe cho tốt, bằng không lúc bọn tôi đi New York cũng không cho cậu đi đâu nha”.

Ngay vào lúc đồng đội vây quanh tâm hỏi, một chậu nước lạnh như dội vào đầu hắn, Lục Bất Phá vội vã nắm lấy tay Trần Quân Thụy: “Chúng ta đi New York?”. Vào giờ phút này lòng hắn không khỏi hoảng hốt.

Trần Quân Thụy cười hắc hắc đầy xấu xa: “Nếu sức khỏe cậu mà không tốt thì chỉ có chúng tôi không có cậu đâu đấy”.

Phó đội trưởng Lưu Dục lúc này mới ra tiếng: “Quân Thụy cậu không được dọa Bất Phá” rồi anh cười cười giải thích: “Bất Phá, Hiệp hội các trường Đại học Mỹ mời Hồng Kông, Đài Loan cùng đại lục tổng cộng 5 trường đại học cao đẳng vào tháng sau tức là ngày 20 tháng 6 sang New York tham gia giải bóng rổ giao lưu Hoa Kỳ – Trung Quốc. Chạng vạng ngày hôm qua huấn luyện viên thông báo cho bọn anh biết, cậu không tới nên còn không biết”.

“Bất Phá, bọn anh rất muốn cậu cùng đi, cậu cố trăm vạn lần đừng có lẩn quay ra đấy nhá” Hươu cao cổ Ngô Thiện Đường ôm lấy cổ Lục Bất Phá “Cậu cho dù có phải dùng đến mặt nạ đường phố cũng phải cố mà bò lên máy bay đấy”.

“Bất Phá cậu không đi bọn tôi thấy bất an a” Tả Thiện (chưởng môn) cũng chêm thêm một câu.

“Bất Phá, cậu cố đi đi” vốn kiêu lời nhưng hôm nay Tư Lý cũng mở miệng nói.

“Ha ha, Bất Phá, cậu mà không đi thì đồ ngon ở Mĩ một mình tôi độc hưởng rồi ha ..ka ka” Trần Quân Thụy tiếp tục ‘ném đá vào mặt hồ đang phẳng lặng’.

“Mĩ làm gì có đồ ăn ngon, thức ăn ở Hồng Kông ngon hơn nhiều” Lục Bất Phá bĩu môi, sau đó hai tay chống nạnh “Mọi người muốn tống trách nhiệm cho tôi chứ gì, không có cửa đâu”

*Em Phá là thành viên chủ lực của đội a, *

“Kia còn cửa sổ thì sao”.

“Cũng không có”

“Bay vô được không?”

Trần Quân Thụy cầm lấy một cái cán dài.

Lục Bất Phá nhéo nhéo hai má hấn hung tợn nói: “Càng không được”.

“Ha ha a...” Cũng không cảm thấy đau, Trần Quân Thụy ngây ngô cười khúc khích.

“Nháo đủ chưa? Nháo đủ thì bắt đầu vào luyện tập thôi! Bất Phá cậu hôm qua không tới hôm nay nhớ bổ luyện” đội trưởng nghiêm khắc mở miệng anh em đội viên lập tức ngoan ngoãn chấm dứt đùa nghịch, chạy bộ chạy bộ, luyện ném bóng, luyện ném bóng, bổ luyện, bổ luyện.

...

“Bất Phá”

“Đội trưởng”.

Buổi huấn luyện ác quỷ kết thúc, Thương Triệt ôm bóng rổ lại gần Lục Bất Phá nói: “Tôi hi vọng chuyển đi New York này có mặt cậu”

Lục Bất Phá giờ tay phải lên thế: “Em nhất định đi”.

“Ừ” Thương Triệt gật gật đầu, ôm quả bóng rời đi, bắt quá đi được hai bước, anh đột nhiên quay đầu nói thêm một câu: “Hác Giai ... rất lo lắng cho cậu đấy” rồi không để Lục Bất Phá có cơ hội kịp phản ứng, anh nhanh chóng ly khai.

“Hác Giai?” Lục Bất Phá xoay người nhìn bóng dáng đội trưởng rời đi, qua một hồi lâu, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết ‘có gian tình’ mà lão mẹ thường nói đến?”

...

Gọi điện thoại cho bạn cùng phòng của Hác Giai nhằm hỏi thời khóa biểu của cô. Nửa giờ sau, Lục Bất Phá đã đứng trực sẵn trước phòng học để đợi người- mà -ai-cũng-biết -là-ai-đó. Nói mới nhớ, hấn đây quả thật đã chưa làm tròn bốn phận của một thằng bạn trai *hồ*, không chỉ rất hiếm khi gọi điện cho bạn gái của mình mà còn thường thường ba bốn ngày mới đến diện kiến nàng. Suy nghĩ... suy nghĩ, Lục Bất Phá tự kiểm điểm bản thân một hồi để rồi không khỏi thở dài. Muốn làm bạn trai của mấy nàng hủ nữ mà đặc biệt còn là nàng hủ nữ tỷ muội tốt của lão mẹ thực là khó quá đó. Tiếng chuông hết giờ vang lên, Lục Bất Phá lập tức lấy lại tinh thần, từ chỗ chờ đi đến cửa phòng học đón bạn gái.

“Bất Phá” Cùng mấy người bạn đi ra, Hác Giai nhìn thấy người chờ ở ngoài không khỏi kinh ngạc.

“A, Hác Giai... tình yêu bé nhỏ của mày kia” một cô bạn của Hác Giai ái muội nói.

Hác Giai nở nụ cười, đi đến trước mặt hấn, tựa hồ rất cao hứng: “Anh sao lại đến đây?”.

“Nhớ em mà” Lục Bất Phá không đứng đắn đáp.

Bạn học của Hác Giai ở một bên ồ lên, mặt của Hác Giai cũng trở nên đỏ bừng, cô dấm cho hấn một cái rồi tóm lấy tay kéo đi.

“Ha ha nguyên lai bà cũng biết thẹn thùng à” Người nào đó đang bị lôi đi vẫn tiếp tục trò đùa dai rất là thành công của mình.

“Lục ... Bất ... Phá ông chết chắc rồi” người đẹp vô cùng “nhẹ nhàng” kéo bạn trai đến chỗ góc hiên, hung tợn chất vấn: “Nói! Ông có âm mưu gì?”.

“Tôi đến tìm bạn gái mình thì liệu có âm mưu gì chứ?”

Hác Giai khinh thường nói: “Không thành thật”. Nói xong buông người đang bị cô ép vào tường ra, sửa sang lại nhan sắc, khôi phục lại dáng vẻ ngoan hiền ban đầu: “Mời tôi ăn cơm”.

“Tôi không phải đến chỉ để mời bà ăn cơm đâu a” Phất cánh tay đưa đến trước mặt đối phương, Lục Bất Phá giống một quý ngài lịch lãm, cùng với bạn gái đi ra ngoài

“Hác Giai”

“Làm sao” người nào đó vẫn còn tức giận.

“Đội trưởng của tôi... thực quan tâm đến bà đó”.

“Cái tên đầu gỗ ấy”

Lục Bất Phá kinh ngạc nhìn lại, đã thấy Hác Giai đỏ mặt, màu đỏ này cùng với sắc hồng lúc này tuyệt đối không giống nhau! Gian tình nhất định là có gian tình.

“Bất Phá, ông phải giúp tôi”

“nói đi vượt lửa quá sông, muôn lần chết không chối từ. Giúp bà việc gì”.

Hác Giai kiễng mũi chân, Lục Bất Phá cúi đầu, trong mắt người khác đây là cảnh tượng có bao nhiêu lãng mạn, có bao nhiêu...

“Này có vẻ không ổn lắm”

“Tôi mặc kệ, ông giúp hay không giúp”.

“Anh ấy dù sao cũng là đội trưởng của tôi mà!”.

“Mặc kệ, mặc kệ, tôi là bạn gái của ông đấy”

“Nhưng mà... như thế không ổn...”

“Tôi sẽ nói với dì rằng ông bắt nạt tôi”

“Được rồi, tôi giúp”.

Trước cổng trường có một nhà hàng cũng khá tốt, sinh viên thuộc dạng có điều kiện ở trong trường đều thường xuyên ra đó ăn cơm, bất quá Lục Bất Phá với Hác Giai là ngoại lệ. Đối với Lục Bất Phá mà nói ngoại trừ cơm lão mẹ của hắn làm thì đồ ăn ở đâu cũng đều giống nhau. Còn với Hác Giai thì cô tình nguyện cùng bạn bè đi ra ăn quán vỉa hè chứ cũng chẳng thèm vào đây ăn để thể hiện bản thân cùng với người khác bất đồng. Cho nên hai người này không chỉ có gia thế vô cùng tốt mà trong trường còn được rất nhiều người yêu mến.

“Bất Phá, mấy ngày nay ông gặp phải chuyện gì? Tuy rằng không tìm ông nhưng tôi nghe Thương Triệt nói tâm trạng của ông không được tốt lắm, sắc mặt cũng kém, có phải thân thể có chỗ nào không thoải mái? Ông đừng nói dối tôi”.

Lấy món cà rốt mà Hác Giai không thương ăn còn mình lại đặc biệt thích lại đây, Lục Bất Phá đáp: “Không có việc gì. Có thể đó là di chứng của vụ tai nạn. Buổi tối luôn nằm mơ, ngủ không ngon giấc. Tối nay lão mẹ làm súp đó, bà đến không?”

“Tốt. Vừa lúc ba mẹ tôi tối nay không có nhà. Tôi đi đến nhà ông ăn trực ha”

Một lát sau, Hác Giai ngẩng đầu hỏi: “Aizz Bất Phá, ông đã xem sổ tạp chí mới nhất chưa?”

Người đang cúi đầu ăn cơm dừng lại công việc: “Chưa xem, sao có việc gì à?” nói xong, hắn ngẩng đầu về mặt hơi lo sợ hỏi: “Không phải là lại có chuyện xảy ra với lão ba tôi đó chứ?”

“Ha ha” Hác Giai cười rộ lên: “Yên tâm đi, không phải. Nếu chú lại truyền ra chuyện xấu gì nữa thì tôi trước tiên sẽ báo ngay cho ông để ông còn chuẩn bị mà chạy trốn”

“Vây là tốt rồi, vậy là tốt rồi” Lục Bất Phá cúi đầu.

“Haizz, mấy ngày nay báo chí đều nói đến một sự kiện: A và B là bạn tốt, B yêu A nhưng A lại yêu C. Oài, C là nữ, A và B đều là nam. Rồi A vì C mà cùng B đấu đá, hình như còn đả thương B nữa. Kết quả là B giết cha của C rồi chính mình lại bị vệ sĩ của lão ta giết chết. Cuối cùng, sau hai năm mới phát hiện ra C cùng cha cô ta là gián điệp kinh tế. B lúc trước đối nghịch lại hoàn toàn với C và cha của cô ta cũng vì B phát hiện ra bí mật này. Sau B bị C cùng cha của cô ta hãm hại, bị A hiểu lầm để rồi đến cuối B nản lòng thoái chí liều mình cùng cha C đồng quy vu tận”

“Cái đó thì có việc gì a” Lục Bất Phá thủy chung vẫn cúi thấp đầu, chẳng hề để ý nói, tuy nhiên chiếc thìa cầm trong tay đến nửa ngày cũng chưa xúc một thìa cơm nào.

“Nữ sinh bọn tôi đều lên án công khai A, cảm thấy anh ta quả là một kẻ không hiểu đạo lý. Ông nói xem, có người nào như thế không? Hiện tại, chân tướng đã được vạch trần vậy mà anh ta chỉ chăm chăm bảo hộ vợ mình, lại còn tìm đến luật sư giỏi nhất ở Mỹ để bào chữa cho cô ta nữa chứ, không biết là anh ta nghĩ cái gì nữa. Mà B cũng ngốc, sao lại làm bạn với một kẻ như thế chứ? Lại còn yêu anh ta. Tôi xem ra ánh mắt của B chắc chắn là có vấn đề”.

Thở dài, Lục Bất Phá buông thìa, ngẩng đầu lên: “Tôi nói này đại tiểu thư, chúng ta không phải người trong cuộc, khó có thể nói người ta ai đúng ai sai. C làm thế có lẽ là không được đúng nhưng A yêu cô ấy hơn nữa C cũng không phải là thực tâm muốn làm mấy việc thương tổn A, mấy bà việc gì phải mang cảm phần trong lòng như thế”

“Nhưng mà bọn tôi thấy B làm thế thực không đáng giá. Anh ấy vì A làm nhiều việc như thế mà A cũng không cảm kích. Người đã chết, cũng không thấy tên A đó bị thương”

“Chúng ta làm sao biết được A có thực sự bị thương hay không?” Lục Bất Phá hít một hơi thật sâu, cũng không phát hiện ra trên mặt mình đang mang theo một nụ cười hết sức miễn cưỡng “A có lẽ giấu bị thương trong lòng chỉ là mọi người không biết mà thôi. Hác Giai đây là chuyện cũ của người khác, chúng ta không thảo luận có được không?”

Hác Giai nhìn chăm chăm vào Lục Bất Phá, một lát sau cười đáp: “Cũng được. Mặc kệ A có hối hận thế nào, B dù sao cũng đã chết. Bất Phá tôi cảnh cáo ông nha, ông sau này không được tìm cái loại tra công như thế đâu đấy. Tôi với di tuyệt đối không đồng ý”.

“Tôi đột nhiên cảm thấy tối nay mời bà đến nhà là một quyết định sai lầm” Lục Bất Phá nổi giận “Tôi trình trọng nhắc lại một lần nữa tôi không phải là đồng tính luyến ái! Lại càng không có việc yêu một người đàn ông!” *Hô hô em phủ nhận làm j, có gian tình chắc chắn là có gian tình*

“Ha ha ha” yêu nữ cười đầy âm hiểm: “Ai nha, thẳng nam rồi cũng sẽ bị bẻ cong thôi. Hơn nữa Bất Phá a, nhìn kiểu gì thì ông cũng là nhược thụ thôi”

“Hác Giai!”

“Ha ha ha ha ha hah”.

“Bà không phải đang nghĩ lợi dụng tôi để chỉnh đội trưởng đó chứ?”

“Ông thử không dám đi. Ông mà chống lại, tôi liền cho toàn trường biết một người tên là Lục Bất Phá đang thăm mền Thương Triệt”

“... Xem như bà lợi hại”.

Muốn hỏi Lục Bất Phá trên đời này tối thảm là gì hả? không phải hẳn có một lão mẹ chuyên viết đam mỹ tiểu thuyết cũng không phải hẳn có một lão ba yêu vợ hơn yêu con, mà là hẳn nhận thức một kẻ tên là Hác Giai nữ yêu.

Buổi tối, ngồi ở bàn ăn chịu tra tấn bởi cuộc thảo luận giữa hai nữ nhân xem hẳn là nhược thụ hay cường thụ, vừa ăn xong hẳn chạy trốn vào thư phòng rồi khóa trái cửa. Nếu nói lão mẹ là một đầu đạn hạt nhân thì Hác Giai là một đầu đạn khác, hai người ngồi cùng một chỗ sẽ sinh ra một quả bom khinh khí đầy uy lực.

(Bom khinh khí = bom H, bom nhiệt hạch: năng lượng giải phóng gấp hàng ngàn lần bom nguyên tử)

Ngồi trước máy tính nghỉ ngơi một lúc, Lục Bất Phá lúc này mới thoát khỏi được bầu không khí đáng sợ do hai nữ (yêu) nhân kia tạo ra. Hắn còn chưa nói cho lão mẹ là tháng sau mình sẽ đi New York.

New York ... hẳn đã từng thề sẽ không bao giờ đi đến nơi đó nữa, nhưng lúc này xem ra, hẳn dù không muốn thì vẫn phải đi một chuyến.

Mở máy chủ với hệ thống mạng của mình ra, Lục Bất Phá đem một chiếc máy tính xách tay nhỏ đặt ở trước mặt. Trước khi đi New York, hẳn phải chuẩn bị một số việc. Nhất là Đoạn Vũ, cái thẳng nhỏ này không

chịu chuyên tâm đọc sách, không chịu ngoan ngoãn tiêu xài tài sản hần lư cho mà lại cùng Vương Chỉ hồ nháo.

Mãi đến 11 giờ đêm, nghe thấy tiếng đập cửa của lão mẹ, Lục Bất Phá mới phát hiện ra giờ đã khuya. Tắt máy tính và máy chủ, hần chà xát chà xát mặt, loạng choạng đứng lên, mở cửa thư phòng.

“Lão mẹ...” Cổ họng khát khô ách lại.

“Một mình trốn ở trong này làm chuyện xấu gì đấy?” đưa cho thằng con một cốc nước quýt, Lục Đường Phương Phương đứng ở cửa đưa mắt nhìn một lượt đồng máy tính ngổ ngang trong thư phòng.

Uống xong cốc nước quýt, hồi phục lại sinh lực, Lục Bất Phá ghé vào tai lão mẹ nói nhỏ: “Đánh cắp tin tình báo của cơ quan tình báo trung ương Mĩ”.

“Hử?” nữ sĩ Lục Đường Phương Phương không những chẳng đập thằng con mình mà còn hưng trí bừng bừng: “Chính là chỉ đánh cắp thôi sao? Có thể đem hệ thống tình báo của họ đánh sập được không?”.

“Lão mẹ” Lục Bất Phá đứng thẳng người “Mẹ còn tàn nhẫn hơn con nhiều a. Mẹ không sợ con bị tổng vào tù à?”

Nữ sĩ Lục Đường Phương Phương liếc nhìn thằng con một cái: “Ta xem xem ngươi có bao nhiêu lợi hại”

“Con...” Nhóc tiểu Phá chưa từng thể hiện đẳng cấp này tí nữa buột miệng phun ra hết, hần đang suy tính không biết có nên thể hiện với lão mẹ sự lợi hại của bản thân hay không?

...

“Tây Môn nghe nói cậu lại làm cho một cô gái thích mình khóc hả?”

“Có sao? Tôi không biết”.

“Có, chị Lyli nói với tôi”

“Ồ”.

“Cậu chỉ có thể phản ứng được như này thôi sao?”

“Thế tôi phải có phản ứng như thế nào?”

Nam nhân vốn đang chăm chú xem bản kế hoạch rút cuộc dứt khỏi công việc, ngẩng đầu lên nhìn người đang cúi xuống đứng ở đối diện mình. Người nọ nhìn thẳng vào anh, cau mày như thể gặp phải một việc rất khó giải quyết

Anh ần ần vào chỗ cau lại trên trán hần, vuốt nhẹ để đem nếp nhăn nơi đó xóa đi : “Đây không phải là chuyện mà cậu cần quan tâm có đôi khi thông cảm còn tàn nhẫn hơn cả trực tiếp cự tuyệt”

“Tôi biết...” Không đẩy tay của người kia ra, hần khó hiểu nói: “Vì sao lại có nhiều người thích cậu như vậy? Mà chẳng có mống nào thích tôi mới kì?”.

Tay của người kia chợt dừng lại, sau đó anh hạ tay xuống.

“Cậu hi vọng có người thích mình?”

“Cũng không phải?” hần quay đầu ngẩng ngẩng dung nhan của mình bằng cái gương nhỏ trên bàn “Bộ dạng của tôi cũng được mà sao lại không có người theo đuổi nhỉ?”.

“Cậu thích ai?”

“Không có” hần vẫn chuyên chú nhìn cái gương soi mới khuôn mặt của mình. Người kia gõ vào cái gương khiến cho đối phương không thể không ngẩng đầu.

“Hoa” Sắc mặt người kia tuy không có biến hóa lớn nhưng hần nhìn qua cũng đủ biết anh đang nghiêm túc. Hần cũng thay vẻ bồn chồn ban này bằng bộ dạng nghiêm chỉnh.

“Cậu là người bạn rất quan trọng với tôi”

“Ừ. Cậu cũng là người bạn rất quan trọng với tôi”

“Chúng ta ở cùng một chỗ đã tám năm, tôi hy vọng tình bạn này của chúng ta sẽ kéo dài mãi mãi”.

“Tôi cũng hy vọng vậy”.

“Tuy rằng có bạn gái là một chuyện bình thường, nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc tình bạn của chúng ta sẽ vì một hoặc hai người phụ nữ tham gia vào mà sinh ra biến hóa, thậm chí còn trở nên phai nhạt. Cậu có lẽ sẽ vì bạn gái mà đêm không về nhà, có lẽ sẽ vì bạn gái mà không cùng tôi dùng cơm, có lẽ sẽ vì bạn gái mà bỏ ...”

“vân vân.. Tây Môn vì sao lại là tôi? Tôi còn chưa có bạn gái mà”.

“Tôi chỉ đang giả sử. Được rồi cậu thử nghĩ một chút xem những tình huống tôi nói liệu có xuất hiện hay không? Mặc kệ là tôi hay là cậu”.

“Hình như là sẽ có”

“Vậy cậu có thể chịu được không? Sau khi có bạn gái chúng ta liệu có thể duy trì mối quan hệ như thế này?”.

“... hình như là không thể”.

“Tôi hiện tại cũng không thể” nam nhân quay đầu sang hướng khác, chỉ vào chiếc giường đặt trong phòng của hai người “Tôi cũng không thể chấp nhận được việc xuất hiện một người đàn bà nằm trên chiếc giường này của chúng ta, mặc kệ là của tôi hay của cậu”.

“Chúng ta hiện tại tốt hơn là không nên tìm bạn gái” không khỏi dâng lên chút buồn bực khi nghĩ đến những khả năng mà người kia nói, hần quyết định.

“Tốt. Đợi khi cả tôi và cậu đều chịu được mấy việc kiểu đó thì tìm bạn gái cũng không muộn”

“Được rồi. Tôi cũng không quan tâm xem mình có ai theo đuổi hay không. Tuy rằng tôi còn đẹp trai hơn cậu”

Người kia chính là thần nhiên cười cười.

...

Từ lúc nào hần đã thích “anh”? Trong mộng tỉnh lại, người này không khỏi suy nghĩ về giấc mơ vừa rồi. Là sau khi cùng “anh” thảo luận về mấy cái khả năng kia hay là sau khi hần quyết định không tìm bạn gái hay vẫn là sau khi anh vì thân thể không thoải mái mà ôm hần ngủ?

Không biết.... lẽ giáng sinh năm mười tám tuổi ấy, hần mơ một cái mộng xuân. Trong mộng hần cùng anh triền miên không dứt, điều này khiến hần giật mình tỉnh dậy. Từ sau lúc ấy, cứ mỗi lần hần nhìn thấy người kia là tim hần lại đập thình thịch. Tiếp sau đó, hần áp chế yêu thương, lựa chọn làm người bạn tối trọng yếu của anh. ‘Anh’ cũng thế. Vào lúc đó, không có một người đàn bà nào chen giữa hần và anh, mãi cho đến khi người phụ nữ xinh đẹp ôn nhu kia xuất hiện.

“Tây Môn...” cất tiếng, kêu lên cái tên mà hai năm nay hần đã không gọi, Lục Bất Phá xoa cái trán. Vào lúc đó, tại sao “anh” lại để người đàn bà kia chen vào mối quan hệ giữa hai người?

Ngủ không được, Lục Bất Phá rời giường nhẹ nhàng đi đến thư phòng. Mở đèn bàn, mở máy chủ, hần truy cập vào hệ thống mạng của Australia, sau đó bắt đầu viết một bức mail.

...

Phía đông New York, ngày 30 tháng 5, 11 giờ 30 phút sáng, Đoạn Vũ thở hồng hộc đẩy cửa phòng làm việc của cục trưởng cục an toàn thương mại ra, thần sắc kinh hoàng.

“Vương Chỉ! Em... em...”.

Vương Chỉ lập tức đứng dậy tiến lại gần, đóng cửa phòng làm việc, đưa Đoạn Vũ thần sắc tái nhợt đến ngồi xuống sofa.

“Có việc gì? Chậm rãi nói”.

“Em.. em..” Đoạn Vũ nói không ra lời, vội lấy điện thoại di động ra, tìm mấy bức mail mà mình mới nhận được đưa cho Vương Chỉ xem.

Đoạn Vũ:

Em là cố ý đúng không? Anh biết em nhất định là cố ý. Em thấy lão ca của mình ở trên thiên đường quá thoải mái nên trong lòng bất bình do đó mà liền cùng Vương Chỉ cấu kết làm ra cái việc tai họa kia đúng không? Anh đã chết hai năm rồi, hiện giờ đang làm chân sai vặt cho thượng đế, không còn so đo nghĩ ngợi về chuyện trước đây. Anh đã chết, em còn để ý đến những việc cũ làm gì? Tây Môn với Nhược Lan hiện tại thực hạnh phúc, bọn họ còn có một đứa nhỏ thực đáng yêu. Em với Vương Chỉ không chỉ làm cho gia đình Tây Môn không được đoàn tụ mà còn làm cho lão ca này ở trên thiên đường rất khó chịu. Ai, chuyện cũ như cát bụi đã theo gió mà đi, em giúp anh sống thanh thản, nhàn nhã trên thiên đường đi, không cần lại làm mấy cái việc so đo tính toán này nữa. Anh không hận Tây Môn, cũng không hận Nhược Lan, có trách thì chỉ trách mình nhất thời xúc động thôi. Nhưng thiên hạ này không có chỗ cho hối tiếc, lão ca của em hiện tại đang ở trên thiên đường sám hối.

Đoạn Vũ, anh để lại cho em nhiều tiền như vậy, em liền giúp anh vâng lời chút đi, tìm bạn gái kiếm tình yêu không phải là tốt sao? Không cần đẩy bản thân vào khổ cừu đại hận, cũng không cần khiến cho lão ca này sống ở trên thiên đường không an ổn. Sau này em tránh xa Vương Chỉ ra một chút, tên gia hỏa đó bụng dạ đen tối, toàn đi dạy hư trẻ nhỏ.

Đoạn Vũ, ‘huynh trưởng như cha’, anh chính là ba em, em phải nghe lời anh, hủy bỏ án kiện với Nhược Lan đi, không cần tái can thiệp vào chuyện của anh với Tây Môn, bảo Vương Chỉ dừng tay, đều là việc đã qua rồi. Bằng không anh sẽ đem toàn bộ tài sản sở hữu của em hiến cho người ngoài, bảo với Vương Chỉ nhược điểm của tên đó vẫn còn nằm trong tay anh, cẩn thận anh tung ra hết đấy.

Đoạn Vũ, đoạn ghi âm của anh ở trong laptop em hãy tiêu hủy đi, em nếu đã biết đoạn ghi âm đó hẳn là cũng tìm ra được mật khẩu rồi. Nhất định không phải là Tây Môn nói cho em, anh nghĩ chắc chắn là Vương Chỉ đi. Biết thế trước kia anh chẳng thèm ghé vào lỗ tai hẩn niệm về mối quan hệ giữa “521” với “I love you”.

Đoạn Vũ thực xin lỗi, để em một mình lại ở đó, tuy rằng anh rất nhớ em nhưng anh không thể đem em đến bên cạnh mình. Nơi anh ở tuy đẹp nhưng không phải là chỗ gì tốt lành.

Nói cho Vương Chỉ, máy tính của nhóm bạn tốt anh đã truyền vi rút , nếu hần muốn hệ thống máy tính của cục an toàn thương mại rơi vào tình cảnh tương tự thì cứ tiếp tục cùng em đánh vào đi. Lão ca em dù ở thiên đường thì vẫn có thể điều khiển hệ thống mạng đó nha.

Nội dung kết thúc tại đó nhưng bức thư vẫn còn chưa xong. Phía dưới bức thư là hình một chiếc hòm. Chiếc hòm này vẫn như xưa mập mạp, dễ thương trong tay cầm một cái loa nhỏ. Nó đưa cái loa lên miệng, bên cạnh xuất hiện một cái khung thoại: Cộc cộc cộc, Đoạn Vũ, em phải nghe lời lão ca đó nha.

Tiếp đó là bức mail khác, ở đầu có ghi ngày sinh tháng đẻ của Đoạn Vũ, tiếp đó là liệt kê một loạt bí mật cùng chuyện của Đoạn Vũ từ nhỏ đến lớn. Thấy Vương Chỉ chăm chú xem bức thư đó, Đoạn Vũ vội vã giật lại di động, mặt chuyển từ trắng sang hồng.

“Vương ca... anh nói, đây ... có thật là... thật là anh em không?” cậu không tin nhưng trừ bỏ anh mình thì chẳng còn ai có kiểu nói chuyện như vậy. Làm sao còn có người biết hết mọi bí mật của cậu với anh cơ chứ?

Sắc mặt Vương Chỉ hiếm khi có được nét nghiêm túc thế này, sẽ là ai? Chỉ có một người gọi hacker như bạn bè như thế, chẳng lẽ bên cạnh Tây Môn còn có một người hết sức lợi hại mà bọn họ không biết? Vương Chỉ theo chủ nghĩa vô thần, hần không tin tên gốc kia thật sự đang ở trên thiên đường nhìn bọn họ.

“Đoạn Vũ”

“Vương ca”

Đoạn Vũ trầm ngâm nhìn mấy bức mail kia, nghĩ tới khả năng đây là thứ mà anh mình gửi từ thiên đường cho, cậu như một đứa trẻ chỉ trực khóc

Vương Chỉ hai tay ôm lấy vai của Đoạn Vũ, nhẹ giọng nói: “Có muốn biết người đó là ai không?”

“Muốn”

“Tốt” khoe miệng Vương Chỉ khê ngoắc lên “Chúng ta sẽ đem hấn bức ra”

“Vương ca?”

Cư nhiên dám nói ta bụng dạ đen tối hử, mặc kệ người có phải là tên gốc kia hay không cứ nhớ kĩ mặt ta!

...

Tây Môn tiên sinh:

Ngài vẫn khỏe chứ?

Tôi là một người bạn của Đoạn Hoa, tôi đã từng gặp ngài nhưng ngài chắc không nhớ ra tôi. Mấy ngày nay xem báo chí New York biết ngài xảy ra việc, tôi thật lấy làm tiếc. Ân oán giữa ngài với Đoạn Hoa khi đó, tôi đã nghe cậu ấy nói qua, cũng biết khi còn sống cậu ấy từng oán ngài cũng từng trách ngài thậm chí là hận ngài.

Nhưng mà trước khi mất Đoạn Hoa đã nói với tôi, cậu ấy không trách ngài mà cũng không còn hận ngài nữa. Bởi vì cậu ấy tin tưởng ngài làm như vậy chắc chắn là có lý do. Tây Môn tiên sinh, làm bạn của Đoạn Hoa tôi hy vọng thấy cậu ấy được hạnh phúc, đồng thời cũng hy vọng ngài được hạnh phúc. Tôi tin rằng Đoạn Hoa trên thiên đường nhất định là đang sám hối, sám hối tại sao cậu ấy lại xúc động như vậy. Nếu cậu ấy nhìn thấy những việc đang xảy ra với ngài lúc này chắc hẳn sẽ khổ sở tự trách. Bởi vì cục diện hiện nay không phải là điều mà cậu ấy muốn, lại càng không phải là điều mà cậu ấy hy vọng nhìn thấy.

Tây Môn tiên sinh, mọi việc ngài làm cho vợ mình đều ẩn chứa tình lí bên trong, mặc dù người ngoài không hiểu ngài nhưng tôi có thể lý giải, tôi nghĩ Đoạn Hoa cũng có thể lý giải. Cho nên cậu ấy đã từng lưu lại cho tôi một bức thư, nói nếu có một ngày mọi việc trở nên xấu như này thì hy vọng tôi ra tay giúp đỡ ngài.

Tôi sẽ giúp ngài, giúp ngài hết mình, bởi vì đó là nguyện vọng của Đoạn Hoa. Ngoài ra còn có một chuyện Đoạn Hoa nhờ tôi nói với ngài thật có lỗi là hai năm sau mới chuyển lời đến ngài được.

Đoạn Hoa bảo cậu ấy mua một cái dây chuyền, kỳ thật đó là món quà dành cho ngài, nếu ngài đeo sợi dây chuyền kia có nghĩa là đã tha thứ cho sự xúc động nhất thời của cậu ấy, nguyện ý cùng cậu ấy tiêu tan mọi hiểu lầm, hai người vẫn là bạn bè tốt trọng yếu của nhau. Nếu ngài cảm thấy có qua thì cũng phải có lại thì mong ngài tặng cho cậu ấy một tràng hề.

Một người bạn của ngài và Đoạn Hoa.

2 giờ chiều ngày 30, Tây Môn Trúc Âm mở hòm thư của mình ra, thấy một bức mail nặc danh.

11. Chương 11

Tạo các địa chỉ khác nhau để gửi đi hai bức mail, ngay hôm sau ở bên New York cũng không xuất hiện điều gì bất thường. tuy nhiên như vậy càng khiến cho Lục Bất Phá thêm lo lắng. Dựa vào sự hiểu biết của hấn với Vương Chỉ thì tên này khẳng định sẽ không dừng tay, hơn nữa chắc chắn sẽ cố tra ra ai là người đã gửi mấy bức thư kia đến chỗ Đoạn Vũ. Lục Bất Phá thật hi vọng Vương Chỉ sẽ điều tra, chỉ có như vậy mới làm cho lực chú ý của tên đó ở trên người Tây Môn chuyển dời.

Kỳ thật Lục Bất Phá nghĩ rất đơn giản, Đoạn Hoa đã chết, Tây Môn cùng Nhược Lan đều hạnh phúc, hai người lại có con, hấn giờ đã buông hết thảy quá khứ một lần nữa làm lại từ đầu. Chơi bóng rổ, chờ tốt nghiệp xong xem bản thân có hứng thú với việc gì nhất thì đi làm, nếu vẫn còn muốn chơi bóng rổ thì sẽ cố tham gia vào mấy giải bóng chuyên nghiệp, dù sao lão ba tiền nhiều tạm thời cũng chẳng đến phiên hấn kiếm tiền nuôi gia đình. Nếu nữ yêu Hắc Giai đáng sợ kia vẫn không ai dám lấy thì hấn sẽ đợi lúc cô ‘hoa tàn ít bướm’ thì “hốt” về, nếu có người bất hạnh thích nữ yêu thì đời này hấn cũng không phải kết hôn nữa.

Yêu quá mệt mỏi, lúc trước yêu quả thật rất mệt mỏi, mặc dù chỉ muốn cùng một người sống vui vẻ đến hết đời nhưng thế sự lại khó lường....

Ngồi ở băng ghế dự bị phía ngoài sân, Lục Bất Phá vừa nhìn diễn biến trận đấu vừa suy nghĩ về mấy việc phiền lòng kia. Bọn Thương Triệt tựa hồ đã hạ quyết tâm để cho hắn tĩnh dưỡng, hiệp thứ hai còn chưa kết thúc, họn họ đã dẫn trước Nhân Hòa 15 điểm – 53:38. Trận đấu này dù có diễn ra tiếp thì hắn căn bản cũng chẳng cần phải ra sân. Nói ra điều này cũng không phải có ý bảo trình độ bóng rổ của Lục Bất Phá thuộc loại thượng thừa, hắn tuy rằng có kỹ thuật rất tốt như thể lực lại vô cùng kém, chỉ có thể chơi được hai hiệp là căng .

Một trận đấu bóng rổ gồm có bốn hiệp, mỗi hiệp kéo dài 10 phút, thời gian nghỉ giữa mỗi hiệp là 5 phút riêng nghỉ giữa hiệp 2 và hiệp 3 là 10 phút (hơi khác với quy định của NBA là thời gian giữa hiệp 1-2 và 2-4 là 2 phút). Lục Bất Phá bởi vì vấn đề thể lực nên tác dụng chính ở trong đội bóng là đột kích. Nếu gặp đối thủ mạnh thì hắn thường vào sân ở hiệp 2 và hiệp 4; nếu gặp đối thủ ngang tầm thì hắn sẽ ra sân vào hiệp 1, ở hiệp này tranh thủ ghi thật nhiều bàn; nếu gặp đối thủ yếu thì hắn giống như bây giờ ngồi ở hàng ghế dự bị. Vốn cũng định lúc này sẽ ra sân nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà mấy ngày nay sắc mặt của hắn không được tốt do vậy đồng đội vì giúp hắn có đủ sức lết người đi New York mà tước đoạt quyền lợi ra sân của Lục Bất Phá.

“Bất Phá”

Đang miên man suy nghĩ thì hắn nghe thấy tiếng huấn luyện viên gọi mình. Lập tức thu những suy tư, quay đầu lại nhìn. Huấn luyện viên Mạnh Hoài Đông nhìn sân bóng rổ mở miệng: “Lần này đi New York trường học đã phê chuẩn. Tuy chỉ là giao hữu nhưng đây là cơ hội để các người thể hiện thực lực. Nhiều người chơi trong giải NBA là nhờ được nhìn trúng trong các giải thể này. Tuy rằng chúng ta so với Mỹ vẫn còn một số chênh lệch nhưng thông qua lần giao hữu này, mặc kệ là kết quả cuối cùng như nào các người đều sẽ có những thu hoạch hữu ích”.

“Em hiểu thưa huấn luyện viên” Lục Bất Phá nói: “Em sẽ đi cùng mọi người”

Mạnh Hoài Đông ôn hòa cười, quay lại nói: “Bất Phá, các người là đội bóng tốt nhất của Hồng Kông từ trước tới nay. Nước Mỹ vốn thống trị về bóng rổ, nhưng ta hy vọng lần giao hữu này các người có thể thể hiện được khí thế của người Hồng Kông, thể hiện được khí thế của người Trung Quốc. Ta hi vọng khi đó người có thể lấy tư cách là cầu thủ chủ lực để ra sân. Không biết có phải mình đã nhìn sai hay không, ta luôn cảm thấy đấu pháp của người rất đẹp. Nếu mà người có thêm thể lực nữa thì cơ hội để tương lai tham gia vào đội bóng chuyên nghiệp là hết sức lớn”

Đừng nghĩ hắn đã là “lão nam nhân” thì không xấu hổ nhá, nghe xong mấy lời của huấn luyện viên, khuôn mặt của Lục Bất Phá đỏ bừng bừng. Hắn từ nhỏ đã thích chơi bóng rổ nhưng vì quen biết với người kia mà sớm buông tha cho dự định tham gia NBA. Hồi ở Harvard, đội bóng rổ của trường cũng từng mời hắn tham gia, nhưng vì người kia hy vọng hắn có thể cùng mình đến thư viện nên bản thân đành phải cự tuyệt. Bất quá hắn chưa từng rời bỏ bóng rổ, cho dù là đã vào Thế Hoa làm phó tổng, hắn vẫn thường đến sân ở đầu đường để chơi bóng hoặc là cùng Đoàn Vũ với người kia chơi trận bóng ba người.

“Huấn luyện viên, em sẽ cố gắng” đây có thể coi là lần đầu tiên được người thầy này khích lệ, Lục Bất Phá hùng hực khí thế.

“Ta chờ mong biểu hiện của người” Mạnh Hoài Đông gật gù đầu, quay lại tiếp tục theo dõi trận đấu.

Nắm tay, Lục Bất Phá thầm nghĩ: Một lần nữa được sống lại, lần này để xem ai dám ngăn cản hắn trở thành vận động viên bóng rổ, hừ hừ, nếu dám thì hắn làm cho tên đó cả đời phải làm thụ, vĩnh viễn không góc đầu dậy được! Hừ hừ, Đoàn Vũ, Vương Chỉ, các người tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời đi bằng không.... Ta sẽ nói với lão mẹ là các người bắt nạt ta, đúng rồi nhắc mới nhớ lão ba với lão mẹ của hắn đâu ấy nhỉ? Lục Bất Phá nhìn khắp khán đài, tìm nửa ngày hắn phát hiện ra Thích Quang Tổ, đối phương cũng thấy hắn , hướng hắn vẫy tay. Năm phút sau, Lục Bất Phá ngồi thừ ra ở hàng ghế dự bị, thật là ức chế! Lão ba với lão mẹ cư nhiên đều không đến!!

Trận đấu không chút hồi hộp cuối cùng cũng đã xong, 120:88. Đối với người luôn quan tâm đến thành tích như Mạnh Hoài Đông kết quả thể này là khá vừa lòng. Sau khi cùng huấn luyện viên của đối phương nói

chuyện xong, ông mang cả đội đi ăn buffet, mọi người đều rất cao hứng. Lục Bất Phá cùng huấn luyện viên nói chuyện, hần mang theo cả người duy nhất đến xem trận đấu của mình là Thích Quang Tổ đi cùng. Ăn uống no say, vì muốn biểu đạt sự bất mãn với hai vị phụ huynh không có lương tâm của mình, Lục Bất Phá xuất tiền túi của mình ra mời mọi người đi hát karaoke. Chơi đùa đến tận khuya, một đám người say khướt rời đi. Đương nhiên, Lục Bất Phá dù có bất mãn thì cũng không dám uống rượu chỉ gọi một cốc nước trái cây.

Về đến nhà thì đã 4 giờ sáng, đây là ngày về muộn nhất của người nào đó kể từ khi sống lại đến nay. Phòng khách vẫn bật chiếc đèn tường nhỏ, người giúp việc đều đã đi ngủ, cái đèn kia rõ ràng là vì hần mà bật. 11 giờ nhận được điện thoại của lão mẹ, bà đối với việc hần đi ra ngoài chơi không có ý kiến chỉ nhắc nhở qua là không được uống rượu mà thôi. Còn nguyên nhân tại sao không đi xem trận đấu của hần hả? Chỉ vì trên đường đến sân vận động, một quý bà nào đó đột nhiên phát hiện ra mình lâu lắm rồi không cùng đức ông chồng đi xem phim, thế là một quý ông nào đó đã chuyển tay lái, dẫn bà vợ yêu của mình đi xem “Kỷ băng hà 3”, nhần tâm cho rơi luôn đứa con của họ.

Trên bàn trà trong phòng có một bức thư, Lục Bất Phá cầm lên

Nhóc tiểu Phá:

Biết người cũng không có lá gan đi uống rượu, thuốc Đông y ở trong bát, người cho vào lò vi sóng làm nóng lại, tuy rằng đã muộn nhưng không thể không uống. Đồ ăn vặt cùng quần áo mua cho người, lão mẹ để trong phòng ngủ của người, uống thuốc xong thì nhớ đi ngủ luôn đấy.

“Ặc, tốt xấu gì cũng là mỹ nữ tiểu thuyết gia, sao lại chẳng có chút ôn nhu gì a” mỉm cười đem tờ giấy mà lão mẹ lưu lại dán vào túi tiền, Lục Bất Phá ngoan ngoãn đi vào trong bếp lấy độc dược ra uống.

Nhẹ nhẹ nhàng nhàng đi lên tầng hai, trở lại phòng của mình, Lục Bất Phá không khỏi hoảng sợ. Không ngờ lão mẹ lại mua cho mình nhiều đồ ăn vặt như thế, đầy ba túi lớn. Dem đồ ăn vặt bỏ vào quỹ đồ ăn của mình, Lục Bất Phá thấy trên giường có hai bộ quần áo. Đều là đồ của vận động viên, hần thích mấy cái này. Căn bản không cần thử, Lục Bất Phá đem hai bộ đồ để vào tủ quần áo, hần cùng lão ba từ đầu đến đuôi lão mẹ đều rất để ý, căn bản là không mua nhầm bao giờ.

Nằm trên giường, hạnh phúc nhắm mắt lại; Lục Bất Phá xoay người ôm lấy đồng chăn. Chờ giải quyết Vương Chỉ với Đoạn Vũ xong, hần sẽ vì mục tiêu của chính mình mà cố gắng. Haizzz, có lão ba và lão mẹ tốt thế này, hần đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

...

“Muốn đi New York?”

Đang vui đầu vào viết văn, nữ sĩ Lục Đường Phương Phương dừng tay, ngẩng đầu nhìn thẳng con đang gặm ngô của mình.

“Vâng. Thực ra là có giải bóng rổ giao hữu giữa Mĩ và Trung Quốc, Hồng Kông cũng tham gia, cùng đi còn có đại học quốc gia Đài Loan, đại học Thanh Hoa với năm trường ở đại lục nữa. Huấn luyện viên hy vọng bọn con lần này có thể xuất ra toàn bộ năng lực, làm cho sinh viên Mĩ phải nhìn nhận lại khả năng của sinh viên Trung Quốc”

Thấy thẳng con cao hứng, phấn chấn, Lục Đường Phương Phương tiếp tục với bản thảo: “huấn luyện viên của bọn bay nói không sai, dù có thua thì cũng không được làm mất mặt, bóng rổ của Mĩ quả thật rất lợi hại”

“Lão mẹ, huấn luyện viên của con đang hy vọng rất nhiều, thầy ấy hy vọng tương lai con có thể tham gia vào giải đấu chuyên nghiệp” Lục Bất Phá nằm úp sấp cạnh nữ vương.

“Không sai, không sai, tiểu tử người phải cố gắng đấy” Lục Duy Thành vừa nghe liền cảm thấy rất cao hứng.

Lục Đường Phương Phương khinh thường liếc nhìn cánh tay mảnh khảnh của thẳng con một cái: “Với bộ dạng nhọc thụ của người thế này, làm gì có đội bóng muốn người”

“Lão mẹ!” người nào đó kháng nghị, dùng sức gồng tay thể hiện cơ bắp của bản thân, rồi nói: “Con so với năm trước đã tốt hơn nhiều”.

Lách cách đánh xuống mấy chữ, Lục Đường Phương Phương nói tiếp: “Nếu muốn vào đội bóng chuyên nghiệp, cái thân nhỏ của người trước tiên phải cường tráng lên. Đi lấy thêm một bắp ngô nữa đi, mà nhớ uống hết bát canh bí đỏ đấy”.

“Tuân mệnh” Đối với loại yêu cầu này, người nào đó hoàn thành rất vui vẻ.

Thấy thằng con đã vào bếp, Lục Duy Thành nắm lấy tay lão bà: “Thân thể của Lục Bất Phá rồi sẽ tốt”

“Chờ nó thành được cường thụ thì em mới yên tâm” nắm lấy tay ông chồng.

“Ha ha a, có lẽ Bất Phá thích con gái đấy” Kỳ thật ông chồng này vẫn hy vọng rằng thằng con của mình là người bình thường.

“Em là ác bà bà” Lão bà của ông uy hiếp.

“Ha ha ha”

“Cười cái gì đấy lão ba?” lấy thêm một bắp ngô, mang theo bát canh bí ngô lão mẹ nấu từ sớm, Lục Bất Phá từ phòng bếp đi ra.

“Cười người đi New York nhất định sẽ bị người ta bắt nạt” Lục Đường Phương Phương lưu lại văn bản, không có ý định viết tiếp.

“Nhóc tiểu Phá”

“Vâng”

Người vừa uống ngụm canh nhìn về phía lão mẹ, thấy lão mẹ đột nhiên nghiêm túc nhìn mình, hần không khỏi hoảng sợ. Đến nửa ngày, lão mẹ cũng chẳng nói câu nào, hần vội vàng nuốt ngụm canh xuống.

“Lão mẹ?”

Lục Đường Phương Phương liếc nhìn ông chồng của mình một cái, xoay xoay bản thảo: “Lão mẹ của người sắp đến sinh nhật”

Sinh nhật của lão mẹ? Lục Bất Phá nghĩ.

“A!”

“lão mẹ” người nào đó như một con cún vẫy đuôi chạy tới ôm chân lão mẹ “Con nhất định sẽ về kịp sinh nhật lão mẹ” lão mẹ của hần sinh nhật vào ngày 2 tháng 7. Hần nhất định phải giải quyết xong mọi chuyện trước đó.

“Ta muốn có quà” nữ vương không chút khách khí nói.

“Lão mẹ dù mẹ muốn ánh trăng trên trời kia con cũng hái bằng được về” thằng nhóc tiểu Phá đây học theo lời kịch của lão ba hần.

“Ha ha ha ha a”.

...

Ngồi trước máy tính, Lục Bất Phá vừa xem tin tức vừa nghĩ đến sinh nhật của lão mẹ. Năm trước, sinh nhật của lão mẹ bởi vì hần mới bình phục không được bao lâu, cho nên lão mẹ chỉ ở nhà chúc mừng một chút. Mà nói là làm sinh nhật cho lão mẹ thì cũng không đúng lắm vì thực chất ở bữa tiệc đó, lão mẹ toàn làm những món khoái khẩu của hần. Nhớ đến thật sự là hổ thẹn, năm nay dù nói thế nào thì hần vẫn muốn chúc mừng lão mẹ cho đàng hoàng, không những thế hần còn muốn tặng lão mẹ một món quà kinh thiên động địa, quỳ khóc thần sầu,,

“A” trong đầu hiện lên một việc, Lục Bất Phá mặt mũi chợt suy sụp đi đôi chút, đánh cái tét một phát vào chân, biết vậy chẳng làm a.

“Anh” trước khi kết hôn một tháng thì bảo hần rời khỏi Thế Hoa, đồng thời để bồi thường, anh đưa cho hần một đảo nhỏ. Lúc ấy bởi vì tức anh tuyệt tình như thế, ký thì cứ ký (đối a) nhưng ký xong hần quảng luôn bút quay đầu bước đi, không thèm mang theo một ít giấy tờ nào.

Thật hối hận a thật hối hận a, người nói xem hần bỏ lại cái đảo kia làm chi, nếu lúc đó cầm toàn bộ giấy tờ kia thì hiện tại hần đã có quà tặng lão mẹ rồi. Người thắc mắc cái đảo nhỏ kia là đưa cho Đoạn Hoa, liên quan quái gì đến Lục Bất Phá hần hả? Nói người ngu ngốc, người còn không chịu thừa nhận a. hần là ai hả??? hần là thằng hề hacker đỉnh nhất thế giới đây! sửa lại cái văn kiện nhỏ nhoi này đâu phải là chuyện khó.

A, nếu hần đem một món quà như thế tặng lão mẹ.... Lục Bất Phá một mình ngây ngô cười. lão mẹ hần nhất định sẽ cảm động đến nước mắt lưng tròng, sau này cũng sẽ không bảo hần là nhợc thụ nữa.

Nhưng mà... “Ồi! đảo nhỏ ời! Đảo nhỏ à!...” Đột nhiên, đôi mắt của Lục Bất Phá bỗng sáng lên lấp lánh. Hần nếu đã ký giấy thì theo pháp lý đảo kia vẫn thuộc về hần. “Anh” dù tuyệt tình đến mấy cũng sẽ chẳng nói mà không giữ lời, nhất định vẫn sẽ giao cho luật sư. Nói như thế... Lục Bất Phá ngồi thẳng lưng, mở hệ thống mạng của mình ra, nói không chừng đảo nhỏ kia sau khi hần chết thì sẽ do Đoạn Vũ thừa kế lại! Dù sao hần để lại cho Đoạn Vũ nhiều tiền như vậy, có lấy lại một đảo nhỏ cũng chẳng thấm tháp gì, ai bảo thằng nhóc này không nghe lời!

Sau trận đấu với “Nhân Hòa”. Đội bóng tạm thời cũng không còn trận nào nữa, giờ chỉ có chuẩn bị cho chuyến đi New York vào ngày 20 thôi. So với sự vui mừng của những người khác, Lục Bất Phá thực bình tĩnh. Đi New York đồng nghĩa với việc không được ăn đồ ăn của lão mẹ, mọi người nói xem hần cao hứng sao nổi? Hơn nữa cái chỗ kia hần đã quen thuộc lắm rồi, mọi người nói xem hần liệu còn cảm thấy phần chần nể không?

Nói thật hiện giờ hần rất phiền não, đêm đó hần đột nhập vào máy tính của luật sư kiếp trước của mình, trong đồng tài sản hần để lại cho Đoạn Vũ cư nhiên lại không có đảo nhỏ đó! Chẳng lẽ “anh” lấy lại? không phải chứ.... Người đó tặng hần cái gì cũng đều rất hào phóng, mà anh đâu phải chỉ có mỗi cái đảo đó, làm gì mà keo kiệt đến mức đấy a. Tuy nhiên bằng cái tật xấu ‘trọng sắc khinh bạn’ kia thì cũng không phải là không có khả năng.

Lục Bất Phá oán niệm a, đại lễ mà hần định tặng cho lão mẹ đã không còn. Nhưng hần lại không cam lòng, rõ ràng hần đã ký tên rồi còn gì, đảo nhỏ phải là của hần mới phải. Có phải là “anh” chưa kịp giao cho luật sư không nhỉ? Lục Bất Phá tâm động một chút nhưng rồi nhanh chóng phủ định. Tuy rằng hần đã quyết định tiêu tan mọi oán niệm với anh, giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn lần này nhưng hần không muốn cùng anh có bất kì liên hệ nào nữa.

Hít một hơi sâu, đem nỗi bức bối mỗi khi nhớ đến anh thở ra. Lục Bất Phá nhảy về phía trước hai bước. Quyết định vì giành được nụ cười của mỹ nhân, vì cuộc sống hạnh phúc sau này của mình, dù có phải bắt tay với nhóm bạn tốt, hần cũng quyết dành lại đảo nhỏ của mình.

....

“Địa chỉ sai, xin tìm địa chỉ e-mail chính xác”

Nhìn màn hình máy tính trước mặt, khuôn mặt của Tây Môn tối sầm cả lại. Từ khi nhận được bức thư nặc danh kia, anh không ngừng hồi âm lại cho đối phương, nhưng địa chỉ của đối phương lại không đúng.

Sẽ là ai?

Ai có thể gửi cho anh bức thư này? Sao Hoa lại có một người bạn mà anh không biết? Không anh không tin, anh hiểu rất rõ Hoa, cái người không bao giờ giữ được tâm sự trong lòng kia nếu thật có một người bạn như này thì cũng không có khả năng gạt được anh.

“Khụ khụ khụ... khụ khụ...”

Ho khan dữ dội, anh xoa bóp thái dương. Chẳng lẽ vào khoảng thời gian kia, Hoa quen một người bạn mới? Không cũng không có khả năng. Có thể là ai? Giúp “Thế Hoa” vượt qua nguy cơ lần này nhất định là người đó, nhưng nhân vật thần bí này đến tốt cùng là ai? Ôm lấy một thằng hề, Tây Môn Trúc Âm nằm trên chiếc ghế mà người nọ thích nhất không ngừng suy nghĩ.

Trên cổ anh không đeo bất kì một loại trang sức gì, kể cả chiếc vòng cổ thể hiện việc tiêu tan mọi xích mích với hần. Ở ngón út bàn tay trái khoắc lên người của thằng hề là một chiếc nhẫn bạch kim, ngoài ra cũng

chẳng còn trang sức gì khác. So với chiếc nhẫn kim cương cực lớn ở trên tay Nhược Lan, chiếc nhẫn của anh hết sức mộc mạc, giản dị.

“Khụ khụ khụ...” lại bắt đầu kịch liệt ho khan, Tây Môn Trúc Âm không thể không buông thẳng hễ, đi đến phòng bếp lấy một cốc nước. Trên mặt bàn trong nhà bếp là một bát mì ăn liền mới được ăn qua một ít.

...

Kỳ nghỉ hè sắp tới, dù còn phải đi New York nhưng đội bóng tập luyện có thoải mái hơn một chút vì mọi người đang phải đối mặt với kỳ thi, ngoại trừ một người nào đó. Lục Bất Phá đối với kỳ thi kết thúc cũng không có gì lo lắng, chương trình học cơ bản đã chấm dứt, mỗi ngày hắn đều ra sân bóng luyện tập. Thời gian trống thì lên mạng xem tin tức. Muốn hỏi điều gì làm cho hắn khó chịu hả? đó là Vương Chỉ và Đoạn Vũ vẫn không chịu rút đơn kiện với Nhược Lan. Trình tự thẩm tra để xử lý một vụ kiện ở bên Mỹ tốn rất nhiều thời gian, mà đây còn là vụ án xảy ra đã lâu nên thời gian càng thêm dài, khả năng phải mất năm rưỡi.

Hắn không bị áp lực bởi kỳ thi, hơn nữa sự bài xích New York nhờ có sức hấp dẫn của đảo nhỏ mà có biến chuyển. Hắn đang hết sức kích động khi nghĩ đến phản ứng của lão mẹ lúc nhìn thấy món quà của mình. Luyện xong 200 lần ném bóng vào rổ, Lục Bất Phá ngồi ở sân nghỉ ngơi. Đột nhiên di động kêu lên, hắn đứng lên đi đến chỗ ghế cầm lấy di động.

“Bất Phá, mau tới nhà ăn!”

“A..” rên rỉ một tiếng, Bất Phá buồn bực, là Hác Giai.

...

Trong nhà thăm, Tây Môn Trúc Âm sắc mặt bình thản nhìn người trông hết sức tiền tụy ngồi đối diện. Vương Chỉ vận dụng mọi mối quan hệ của mình khiến cho Nhược Lan không được nộp tiền bảo lãnh mà Tây Môn Trúc Âm thì vẫn như trước bảo trì yên lặng đồng thời cũng rất ít tới thăm cô. Nhược Lan cầm chiếc khăn mà chồng đưa cho, hốc mắt ướt át.

Tây Môn Trúc Âm mở miệng: “Dật Hoa vẫn tốt, cha và mẹ đã quay về, ở nhà trông chừng nó”

Ánh mắt của Nhược Lan đầy phức tạp, cô cắn cắn môi: “Âm, anh vì sao... không hỏi gì em?” từ đầu đến cuối, chồng của cô chưa từng mở miệng hỏi thăm cô lấy một lần, thậm chí ngay cả chuyện của người kia anh cũng không hỏi gì cô.

Tây Môn Trúc Âm không trả lời.

“Âm... chẳng lẽ anh không trách em sao? Đoạn Hoa...” Nhược Lan lấy hết dũng khí của bản thân nhắc lại tên người kia.

“Nhược Lan” Tây Môn Trúc Âm cắt ngang lời cô, thản nhiên nói: “Cái chết của cậu ta không có quan hệ với em”. Nhược Lan rơi nước mắt song đó không phải là sự vui mừng.

Tây Môn Trúc Âm nhìn xuống chiếc nhẫn ở tay trái của mình, nói: “Nhược Lan, em là mẹ của Dật Hoa, vợ của tôi, em xảy ra chuyện tôi không thể mặc kệ. Em phải gánh chịu trách nhiệm gì thì là do tòa quyết định”

“Âm...” Nhược Lan giọng run run: “Anh ... yêu em chứ?”

Tây Môn Trúc Âm lại yên lặng, vào lúc Nhược Lan nghĩ rằng anh sẽ không trả lời thì Tây Môn nhìn về phía vợ mình, bình thản nói: “Nhược Lan nếu như không có Nhược Liên Khải thì em sẽ là một người phụ nữ hạnh phúc. Tôi sẽ làm hết trách nhiệm của một người chồng, một người cha”.

Nhược Lan trào lệ, cô ngơ ngác nhìn chính chồng mình, thân thể dần dần run lên. Không còn áp chế nổi nữa, cô khóc rống lên.

“Em biết anh trách em... Anh trách em hại chết cậu ta...”

“Không tôi không trách em” Tây Môn Trúc Âm vẫn bình tĩnh như trước “Hại chết cậu ấy chỉ có tôi”

Nhược Lan dùng sức lắc đầu: “Không! Không! Không! Là em! Là em! Anh đang trách em! Anh đang trách em.... Em sợ cậu ta sẽ cướp anh, em sợ cậu ta sẽ vạch trần em, em và Nhược Liên Khải...”

“Nhược Lan”

Đang kêu khóc, Nhược Lan cả kinh ngẩn người, bị dọa đến quên cả khóc.

Tây Môn Trúc Âm giờ mang biểu tình nghiêm khắc mà chưa bao giờ Nhược Lan gặp qua, nhưng rất nhanh anh lại khôi phục nét bình tĩnh thản nhiên trong dĩ vãng. Làm cho người ta có cảm giác người vừa mới tức giận kia căn bản không phải là anh.

“Lần sau, tôi sẽ mang cả ảnh của Dật Hoa” thản nhiên nói một câu, Tây Môn Trúc Âm đứng dậy rời đi.

“Âm!”.

Phía ngoài cửa cơ hồ vẫn có thể nghe thấy tiếng Nhược Lan kêu khóc

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.... anh tha thứ cho em, tha thứ cho em...”

Chậm rãi rời đi, Tây Môn Trúc Âm dù đang vào tháng 6 vẫn cảm thấy rét đến dị thường. Người hại chết hẳn chỉ có mình anh, không quan hệ đến bất cứ ai khác. Bởi vì chỉ mình anh mới có đủ khả năng bức người đó vào đường chết.

12. Chương 12

Trong phòng ngủ của mình, Lục Bất Phá nôn nóng đi tới đi lui. Chỉ còn 5 ngày nữa hẳn sẽ đi New York, tuy nhiên cho đến bây giờ, sự tình càng ngày càng khó khống chế. Nhóm bạn tốt đã phát động cuộc tấn công lần thứ ba vào “Thế Hoa”. Lần này nhóm bạn tốt tựa hồ vì trả thù việc có người truyền virus vào máy tính của họ nên đã xâm nhập vào hệ thống máy tính của New York Times, đối với người thần bí kia phát ra lời khiêu chiến trong vòng 48 tiếng sẽ phá được hệ thống phòng ngự của “Thế Hoa”. Tệ hơn nữa là Vương Chỉ mới đây lại công bố việc tìm được thêm một bằng chứng xác thực nữa nhằm chứng minh Nhược Lan có dính líu tới vụ mưu sát Đoạn Hoa, Đoạn Vũ tuyên bố sẽ trừng trị những kẻ giết người bằng mọi giá.

Rất nhiều người đang biểu tình trước cửa “Thế Hoa”, phản đối Tây Môn Trúc Âm bạc tình bạc nghĩa, phản đối anh sau tất thấy mọi việc vẫn cố che chở cho vợ mình, thậm chí có người kích động cộng đồng đồng tính ném bom xăng vào Thế Hoa. Cổ phiếu của Thế Hoa hiện đang giảm mạnh.

Mà ngay tại thời điểm mấu chốt này, anh lại ngắt ở văn phòng, phải đưa đến bệnh viện cấp cứu. Phương tiện truyền thông nói rằng vì những đả kích không ngừng tấn công mấy ngày nay mà thân thể anh không chịu nổi áp lực dẫn tới té xỉu. Ngay sau đó còn có phóng viên báo rằng có vẻ như phổi của anh xuất hiện vấn đề, hình chụp X-Quang ngực cho thấy một khoảng tối ở lá phổi trái. Trước các loại đồn đại phỏng đoán, bệnh viện vẫn chưa đưa ra câu trả lời rõ ràng.

Ung thư, khi vừa nhìn đến hai chữ “khoảng tối” kia, trong đầu Lục Bất Phá ngay lập tức hiện ra từ đáng sợ này. Nghĩ đến khuôn mặt gầy guộc của anh trên tờ báo, Lục Bất Phá cảm thấy sợ hãi không thôi.

“Ngu ngốc, quá ngu ngốc” Lục Bất Phá càng nhìn càng bức, hô hấp càng ngày càng dồn dập. “Ngốc chết đi được! Không phải mỗi sáng cậu đều chạy bộ sao? Sao lại có thể ngắt được. Lão bà của cậu, đứa nhỏ của cậu vẫn còn chờ cậu đấy, làm sao cậu có thể bị bệnh vào lúc này! Ngốc chết đi được”. Tên ngốc này chỉ giỏi chăm sóc mọi người xung quanh, trong khi ngay bản thân mình lại chăm sóc không nổi, chưa từng thấy qua người ngốc thế này.

Còn cả Đoạn Vũ với Vương Chỉ, cả nhóm bạn tốt nữa. Việc cũ đều đã qua rồi, hẳn giờ chẳng hận ai mà cũng chẳng đổ lỗi cho ai. Hãy cứ để chuyện quá khứ trôi qua đi, không cần cố tra tấn hẳn, tra tấn anh thêm nữa. Có người gõ cửa, Lục Bất Phá lập tức tắt mạng internet đi, đập nhẹ vào mặt mấy cái làm bộ như không có việc gì đi ra mở cửa.

“Lão mẹ?”

“Uống thuốc”.

“Lão mẹ...”

Bịt cái mũi lại rồi nhận bát độc dược từ trên tay lão mẹ, Lục Bất Phá nghiêng rỗng một cái rồi ngửa đầu lên uống một hơi. Thấy hần vừa uống xong, Lục Đường Phương Phương liền lấy một viên kẹo đường trái cây nhét vào mồm thằng con.

“Lão mẹ, con còn phải uống bao lâu nữa?” người nào đó đang có xu hướng muốn nôn.

Liếc mắt nhìn căn phòng siêu bừa bộn của thằng con, Lục Đường Phương Phương trả lời: “Chờ đến lúc người không phải uống thuốc nữa thì không cần uống”. Câu trả lời này nằm ngoài dự đoán của Lục Bất Phá, hần cứ nghĩ lão mẹ sẽ bảo là chờ đến lúc hần trở thành cường thụ a.

“Đi ngủ sớm một chút, không được thức khuya” dặn dò con một phen, Lục Đường Phương Phương cũng chẳng nói thêm lời nào nữa, cầm bát rời đi.

“Lão mẹ, con sẽ béo phì mất” sau khi nói với theo lão mẹ đang rời đi, Lục Bất Phá xoay người đóng cửa vào phòng. Tuy nhiên chưa tới một phút sau, hần đã vội mở cửa lao ra ngoài.

“Lão mẹ”.

Đang ở trong bếp sắc thuốc ngày hôm sau cho thằng con, Lục Đường Phương Phương quay đầu, nhìn thấy thằng nhóc tiểu Phá nhà mình đang mang bộ dạng thẹn thùng như có điều muốn nói, bà liền đem thuốc cho vào trong ấm sắc, sau đó xoay người: “Có việc gì?”.

“Lão mẹ, hắc hắc” Lục Bất Phá liền tiến đến ôm lấy lão mẹ: “Con có một việc muốn bàn qua với mẹ”

Có việc gì? Lục Đường Phương Phương dùng ánh mắt để hỏi.

“Lão mẹ...” Lục Bất Phá nịnh nọt cười: “Con đã thi xong hết rồi, con muốn đi New York trước vài ngày”.

Lục Đường Phương Phương mặt không chút thay đổi nhìn con. Vào lúc thằng con đang bất an chờ đợi, bà tao nhả ngáp một cái rồi đẩy con ra: “Vậy thì cứ đi đi. Vừa hay ta cùng lão ba người đang muốn đi nghỉ phép hai ngày”.

Lục Bất Phá vừa nghe liền vội vàng đuổi theo sau: “Lão mẹ, mẹ cùng lão ba muốn đi nghỉ chỗ nào vậy?”

“Còn chưa quyết định. Có lẽ sang đại lục thăm bà ngoại và dì” nghĩ tới cái gì đó, Lục Đường Phương Phương xoay người: “Người tính bao giờ đi?”.

“Ngày mai đi” càng nhanh càng tốt.

“À” Lục Đường Phương Phương xoay thân chuẩn bị lên lầu “Buổi chiều mai đi. Buổi sáng ta qua tiệm thuốc chuẩn bị thuốc Đông y cho người dùng ở New York. Gì chứ riêng thuốc thì không thể dùng”.

Lục Bất Phá đứng tại chỗ nhìn lão mẹ lên lầu “Lão mẹ, cảm ơn mẹ” người nào đó hiện tại cái mũi đang thấy cay cay.

“Còn không mau đi ngủ đi biết mấy giờ rồi không” đã ở trên lầu, nữ thần đột nhiên quát xuống một câu.

“Vâng thưa lão mẹ” đang mãi cảm kích thượng đế, một người giật mình phóng về phòng của mình.

...

Xốc chăn lên, chui vào giường, lui vào trong lòng của chồng, Lục Đường Phương Phương ôm chặt chồng.

“có chuyện gì vậy?”

“Bất Phá nói ngày mai nó muốn đi New York”.

Lục Duy Thành vỗ về vợ: “Vậy thì cứ để nó đi đi. Nó dù sao cũng đã trưởng thành rồi”.

“Em lo lắng”

“Không có việc gì, Bất Phá đã có chúng ta”.

“... Anh”

“Ừ?”

“Em muốn đi du lịch. Em muốn nhìn trời xanh mây trắng, bờ cát sóng biển”

“Ha ha ha, được. Bất Phá đi New York thì chúng ta đi Maldives (*)”.

(*): một quốc đảo nằm ở Ấn Độ Dương, là quốc gia phẳng nhất thế giới

...

Ngồi trên chuyến bay sang New York, Lục Bất Phá suy tư nhìn cửa sổ, tâm tình dao động không thôi. Trong giây phút hẩn tỉnh lại, cái người tên Đoạn Hoa kia đã tan biến.

Không phải đau khổ muốn chết đi sống lại cũng không phải hận nỗi tuyệt vọng sâu thẳm bên trong mà là thực bình tĩnh, không có gì không cam lòng, hết thấy đều buông tay. Hẩn thực hạnh phúc, không phải giả bộ hạnh phúc. Hẩn đối với Nhược Liên Khải cũng chẳng làm việc gì trái với lương tâm, hẳn yêu Tây Môn, là chuyện của riêng hẳn, ai cũng không đoạt được. Mà sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, hẳn đã hoàn toàn tỉnh ngộ, hẳn yêu Tây Môn nhưng Tây Môn không có nghĩa vụ phải yêu hẳn. Tình yêu cần xuất phát từ cả hai phía, tâm dù đau nhưng hẳn thoải mái.

Tuy nhiên hiện tại hẳn mới ý thức được để đoạn tuyệt được với hết thấy quá khứ là rất khó ... thực rất khó. Hẩn sẽ không trở về nhưng tình cảm mười tám năm lại quá khó dứt bỏ, còn cả Đoạn Vũ, Vương Chỉ, nhóm bạn tốt... mọi thứ đều đã cắm sâu rễ vào trong đầu, với mọi việc, hẳn có thể bỏ qua nhưng không thể gạt sang một bên được.

“Đoạn Vũ...lão ca của người lúc này cũng bị người hại chết rồi a”.

“Vương Chỉ... ta nhất định phải đem mấy tấm ảnh nude của người tung lên mạng, người chết chắc rồi”.

Máy bay hạ cánh, kéo hành lý ra, Lục Bất Phá đầu đau dữ dội rời khỏi sân bay. Hẩn trước kia sao có thể chịu được việc bay tới bay lui như vậy nhỉ? Mười mấy giờ ngồi máy bay thế này xương cốt hẳn đều rơi ra hết a.

“Thưa ngài, ngài muốn đi đâu?” lái xe taxi hỏi.

“số 112 phố xx” vừa nói xong, Lục Bất Phá liền ngậy ngẩn cả người, vội vàng sửa lời: “Đến khách sạn Heaton”.

“Ok”.

New York, nơi hẳn mới rời khỏi hai năm nhưng không hiểu sao lúc này lại cảm thấy như đã mấy đời qua đi. Hiện tại là 7 giờ sáng ở New York, trên đường rất ít người so với Hồng Kông hoàn toàn khác. Đầu đau quá, muốn ăn bữa sáng của lão mẹ, muốn về nhà. Đang lúc buồn ngủ thì xe taxi đỗ trước cửa khách sạn. Cố gắng kéo cái thân lên đến phòng, Lục Bất Phá tê liệt ngã xuống giường, sau này nếu không cần thiết hẳn tuyệt đối không bay lâu như này nữa, mệt chết mất.

Nằm bất động trên giường, Lục Bất Phá lại ngủ không được, Trong đầu hẳn giờ toàn là những chuyện đã qua của kiếp trước, Đoạn Vũ, ba mẹ, anh, Nhược Lan, Vương Chỉ, chị Lyli, nhóm bạn tốt, Nhược Liên Khải... Khúc nhạc hôn lễ... tiếng súng. Vai trái không hiểu vì cái gì mà thấy nhói nhói đau, tiếp tục nằm úp sấp như thế, một lát sau Lục Bất Phá đã ngủ.

...

“Tây Môn! Cô ta là gián điệp kinh tế! Cô ta tiếp cận cậu để trộm tin mật của “Thế Hoa”!”.

“...”

“Tây Môn! Tôi đang nói chuyện với cậu a! Chết tiệt, cậu nói chuyện chút đi! Cậu vì sao không tin tôi!”

“Chị Lyli, mời phó tổng ra ngoài cho tôi”.

“Tây Môn! Tên khốn này! Cậu vì sao lại không tin tôi!”

“Đoạn Hoa, cậu cũng không còn là trẻ con nữa. không cần phải làm mấy việc ngây thơ như thế nữa”

“Tây Môn! Ngươi là thằng khốn!”

...

“Nhược Lan tôi sẽ không cho cô cơ hội thương tổn cậu ấy. Dù cho cậu ấy hận tôi cả đời, tôi cũng phải giết cô và Nhược Liên Khải. Tôi sẽ bắt các người phải đền mạng, thật xin lỗi”.

“Đoạn Hoa”.

“Bằng”

“Tây Môn?... cậu muốn giết tôi?”

“... Chị Lyli. Đi gọi xe cứu thương”

“Tây Môn! Cậu muốn giết tôi?!”

“Đoạn Hoa, cậu muốn tôi nói gì thì mới chịu hiểu hả, tôi không yêu cậu”

“...Ha ha ... ha ha a... Tây Môn Trúc Âm! Ngươi là đồ khốn! Đồ khốn!”

...

“Cậu có thể hận tôi, nhưng cậu không thể lấy vận mệnh của “Thế Hoa” ra để đùa giỡn.Cậu nói Nhược Lan là gián điệp kinh tế, vậy là sao?”.

“Cậu nghĩ rằng tôi đã làm?”

“Sự thật đang phơi bày trước mặt”

“À ha, vậy thì là tôi làm”.

“Đoạn Hoa”

“Chuyện cần nói cũng đã nói, muốn bắt muốn giết tùy cậu. Lần sau cậu nhắm cẩn thận chút, bắn vào vai rất đau”

“... Cậu đi đi, cậu bị đuổi việc”.

“... ”

“Đây là tiền công, đủ để cậu sống vui vẻ nửa đời sau. Còn hòn đảo này nữa, cậu ký tên lên văn kiện đi”.

“...Được, tôi đi. Tiền tôi đã cầm, đảo cậu cứ việc giữ”.

“Ký tên lên trên đó đi”.

“Đoạn Hoa”.

“Còn có việc gì nữa thưa ngài Tây Môn “.

“Rời khỏi nước Mỹ, vĩnh viễn không cần trở về”.

“... Sợ tôi phá hỏng chuyện của cậu với Nhược Lan à? Cậu yên tâm đi, tôi sẽ không làm chuyện điên rồ”

“Rời khỏi nước Mỹ đi!”

“... A, tổng giám đốc Tây Môn quá lớn, tôi không thể trêu vào a. Được, tôi rời khỏi nước Mỹ, vĩnh viễn không trở lại”.

“Đoạn Hoa...”.

“Còn có việc gì a. Cậu nói một lần cho xong luôn đi được không? Tin mật của công ty tôi sẽ không mang đi dù chỉ một chút, cậu không tin thì có thể niêm phong văn phòng của tôi, cái gì tôi cũng không mang ngoại trừ bản thân này! Cậu nếu không yên tâm thì có thể thuê người giám thị tôi!”

“ ... ”

“Còn có việc gì?”

“Không còn gì”

“Tiền công cậu chuyển thẳng vào tài khoản của tôi, không cần gặp trực tiếp”

“Đoạn Hoa”

“Tây Môn tiên sinh, kính nhờ ngài nói một lần cho xong đi, OK? Nếu ngài đang muốn mời tôi tham gia hôn lễ của ngài thì xin miễn, tôi sợ bị ai đó bắt lầm”.

“ ... hãy chăm sóc bản thân mình”.

“Không phiền ngài lo lắng , tôi sống hay chết chẳng liên quan gì đến ngài”.

“Rầm”.

Cửa bị đóng mạnh lại.

Hắn ở bên ngoài.

Anh ở bên trong.

Mở mắt ra trời đã tối. Vai trái đau vô cùng, tựa như ngực hắn vậy. Trên mặt có chút ướt át, hắn đưa tay lên sờ cơ nhiên nước mắt đã chảy ràn rụa tự bao giờ, ngay cả áo, gối cũng bị thấm ướt.

Thật lâu, thật lâu rồi không mơ thấy những ngày tháng đó, khuôn mặt anh trong mộng lúc sáng lúc tối, làm cho hắn không phân ra được đây là cảnh mộng hay cảnh thật.

“Tây Môn ... cậu và tôi rốt cuộc là ai nợ ai?”

13. Chương 13

Vật vờ ở khách sạn một ngày, sáng sớm hôm sau, Lục Bất Phá tắm rửa một cái, thay quần áo mới mà lão mẹ mua cho rồi dứt di động với ví vào túi quần rồi khỏi khách sạn. Mua một chiếc hot-dog ở bên đường, Lục Bất Phá vừa đi vừa giải quyết bữa sáng. Nhớ lại hồi hắn còn là Đoạn Hoa, mỗi buổi sáng chị Lyli đều mang điểm tâm đến cho hắn, trứng ốp la vàng ruộm, cắn một miếng lòng đỏ bên trong chảy ra, rất là hợp với Bacon (*) còn cả món cà rốt cắt lát mà hắn thích ăn nữa chứ, thêm chút tương ớt nữa thì quả thực là thiên đường a. Dù đơn giản song bữa sáng của chị Lily không thua kém gì bữa sáng của lão mẹ.

(*): thịt ba chỉ.

Ai, đáng thương thay, hiện tại hắn chỉ có thể gặm hot-dog a.

Ôi nhớ món nước đậu nành ép của lão mẹ quá.

Nghĩ đến kẻ đã hại mình thâm hiểm khiến hắn phải lặn lội từ tít bên Hồng Kong xa xôi chạy sang New York này chịu cực khổ, Lục Bất Phá không khỏi tức giận đến mức nghiêng răng kèn kẹt. Ăn xong hot-dog, mua chai nước khoáng, Lục Bất Phá bắt taxi.

“Phiền đưa đến đại học Colombia”.

“OK”

Bên trong xe đang bật nhạc Jazz, thật thoải mái, phiền muộn tích tụ lâu nay trong lòng Lục Bất Phá đã được âm nhạc xoa dịu đi phần nào. Suy nghĩ cả một ngày, cuối cùng hắn cũng đã nghĩ thông suốt, trong lòng giờ đã thoải mái không ít.

“Cậu là lưu học sinh hả?” Lái xe người Mỹ đầy nhiệt tình nhìn qua gương chiếu hậu đánh giá thiếu niên phương Đông xinh đẹp đang ngồi ở ghế sau, tò mò hỏi.

“Không phải, cháu là khách du lịch” Hấn trả lời bằng giọng New York chuẩn. Lái xe không tin.

“Lão mẹ của cháu từ nhỏ đã bắt cháu học tiếng Anh nên cháu nói tiếng Anh rất tốt” Lục Bất Phá bắt đầu bịa chuyện.

“À, thì ra là thế. Vậy là tốt đó”.

Nghĩ đến lão mẹ, Lục Bất Phá mỉm cười.

Dọc đường, Lục Bất Phá cứ thế ngồi nói chuyện phiếm với lái xe. Thoắt cái, hấn đã tới đại học Colombia. Xuống xe, nhìn thời gian vẫn còn sớm, mới 9:30. Hấn thông thả đi vào khuôn viên trường, tiến đến chỗ sân bóng rổ. Không biết hôm nay có tìm được thằng nhóc kia không nữa? Tuy nhiên cũng không vội, “Bào đắc liễu hòa thượng bào bất liễu miếu” (chạy khỏi hòa thượng nhưng không chạy được khỏi miếu), rồi hấn cũng tìm được thằng nhóc đó thôi.

Vừa đến sân thể dục, Lục Bất Phá không khỏi huyết sáo, vận khí của hấn quả nhiên không phải là dạng tốt bình thường a. Ở chỗ sân bóng rổ, có người đang lướt mát mồ hôi chơi bóng. Gương mặt phương Đông trông cực kỳ ngây ngô so với những người xung quanh, người này vì thích vận động nên có làn da rám nắng màu lúa mì, thoát nhìn trông thực khỏe mạnh. Bộ dạng nhìn qua ước chừng tầm 25, 26 tuổi. Có năm người nữa đang chơi bóng rổ cùng cậu, có người da trắng cũng có cả người da đen, hình như đều là bạn học.

“Đoạn Vũ, bao giờ cậu sẽ ra tòa, vụ kiện này có biến chuyển gì mới chưa?”

“Mình sớm hay muộn rồi cũng sẽ ra thôi, mình sẽ không để người hại chết anh được sống khá giả. Bạn của anh mình khi còn sống cũng đều giúp, vụ kiện này mình nhất định sẽ thắng.”

“OK, bọn mình cũng sẽ giúp cậu”

“Cảm ơn”

Nghiến răng, đứa nhỏ đáng ghét này, lão ca của người không những không ca hứng mà còn muốn đánh người một trận a. Đúng là đồ không xương chỉ biết dựa vào sự che chở của đại thụ, Lục Bất Phá trong đầu thiết kế ra hơn mười loại phương pháp để giáo huấn ai đó, nghĩ tới nghĩ lui. Hấn cười hắc hắc, đi vào trong sân.

“Hãy, có thể cho tôi thêm vào được không?”

Sáu người đang chơi bóng rổ ngừng lại, ôm quả bóng rổ, Đoạn Vũ đáp: “Thực xin lỗi, chúng tôi đủ người rồi”.

“Vậy cậu ra khỏi để tôi vào đi. Cậu chơi thôi như vậy thì để tôi dạy cho cậu biết thế nào mới gọi là bóng rổ” một thiếu niên gầy như cây trúc cuồng ngạo nói, tựa hồ tên này không muốn sống nữa thì phải.

“Này thằng nhóc kia ngươi muốn gây sự hả?” một người bạn da đen của Đoạn Vũ tiến lên phía trước, đứng đối diện với cây trúc thiếu niên. Lục Bất Phá vốn đã tính là cao nhưng so với đối phương thì hấn tuyệt đối là nhược thụ!

“Henry” Đoạn Vũ gọi tên người bạn của mình đồng thời cũng tiến lại gần. Nhìn chăm chú vào tên đến quấy rối đứng đối diện, hỏi: “Ngươi là sinh viên khoa nào? Sinh viên mới?”

“Cậu cần quản tôi là người khoa nào sao? Nếu thắng tôi thì tôi sẽ nói cho, còn nếu thua thì... hừ hừ...” người nào đó đã sống hai kiếp rồi cũng không nên quá nhỏ mọn đó nha.

“Ngươi muốn chết” anh bạn da đen kia một quyền đâm về phía người đối diện. Một màn làm người ta khiếp sợ cuối cùng cũng xảy ra, chỉ thấy cây gậy trúc cúi thấp mình xuống, bắt lấy tay của người kia, làm một quyền khiến cho anh chàng da đen cường tráng nằm thẳng cẳng trên mặt đất không dậy nổi. toàn bộ bạn học của Đoạn Vũ đều xông tới, những sinh viên khác đang chơi ở sân bóng rổ này cũng dừng lại.

Vỗ vỗ tay, cây gậy trúc này liếc mắt nhìn về phía Đoạn Vũ thấp hơn hấn nửa cái đầu: “Tiểu tử, có dám cùng ta một đấu một không?”

Đoạn Vũ cười lạnh một tiếng, giơ tay ngăn lại mấy người bạn đang phẫn nộ của mình: “Tốt, ta nhận lời khiêu chiến của ngươi”

“Can đảm a” Lục Bất Phá cũng cười lạnh như vậy, đứng tại chỗ khởi động.

Xoay xoay phải, xoay xoay trái, đứng lên, thụp xuống, lại làm thêm vài động tác tay ngực, cuối cùng là ép dọc ép ngang để giãn gân cốt. Quả bóng rổ trên tay Đoạn Vũ rơi xuống, cậu ngẩng ngốc nhìn người đang khởi động làm nóng thân mình. Trên thế giới này chỉ có một người mới làm mấy động tác khởi động ngây thơ đến cực điểm như này.

“Ngươi...”

“Ta làm sao?” cây gậy trúc gầy trơ kia làm vài động tác quyền anh, nhẹ nhàng nhảy lên một cái: “Đến đây đi tiểu tử, để ta dạy dạy cho ngươi vài điều”

Đoạn Vũ giật mình sững sốt nửa ngày rồi yên lặng xoay người nhặt bóng lên, mấy người bạn khác của cậu lại gần nâng người bạn da đen kia dậy sau đó đi ra khỏi sân. Đứng ở ngoài sân theo dõi tình hình, tính chờ nếu Đoạn Vũ bị bắt nạt thì xông vào dạy cho con khỉ ốm không biết trời cao đất rộng kia một bài học.

Hai người đứng giữa sân bóng, chỉ thấy cây gậy trúc kia nói tới nói lui, trong khi người còn lại đang ôm bóng thì âm trầm, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì đó, chăm chú nhìn đối phương. Ngay lúc đối phương kêu gào bắt đầu, cậu còn chưa kịp làm gì thì hắn đã vọt nhanh tới cướp bóng. Thân hình đối phương xoay trái xoay phải đầy quỷ dị, quả bóng trong tay cậu nhanh chóng bị hắn cướp được.

“Ta cướp được rồi, tiểu tử” dừng nhìn tên này gầy như cây trúc mà khinh thường nha, tốc độ của hắn không phải loại thường đâu. Đoạn Vũ cũng choáng váng, đứng như trời trồng ngơ ngác nhìn đối phương ném bóng vào rổ.

“Yah! 2 điểm! Perfect” cây gậy trúc ném bóng thành công nên càng vui, thái độ cũng vô cùng kiêu ngạo, quay lại hướng người đang đứng gần ra kêu: “Hãy, tiểu tử, kỹ thuật của ngươi rất là tồi”

“Đoạn Vũ, tiến lên đi, đừng để hắn lấn áp thế, hắn chẳng qua chỉ là con khỉ thiếu dạy bảo thôi!” bạn bè của Đoạn Vũ quát to, hện không thể xông lên đem con khỉ kiêu ngạo kia tấn cho một trận.

“Đến a, đến a, come on, baby” con khỉ này tiếp tục không sợ chết kêu la. Đoạn Vũ phục hồi tinh thần, áp chế lại chấn động trong lòng, chạy đến. Lần này là đối phương tấn công còn hắn phòng thủ. Đối phương xoay xoay phải xoay xoay trái giống như con giun xoay tới xoay lui, quả bóng trong tay hắn tựa như trứng chim vậy. Đùa xong rồi, khỉ ốm làm một động tác giả lừa Đoạn Vũ, chạy nhanh về hướng rổ bóng đối diện rồi đột ngột dừng lại phía ngoài vòng cung.

“Ba điểm”

Ném bóng về phía rổ, quả bóng rơi chuẩn xác vào trong.

“Ha ha, thiên tài!”

Điều khiến người xem càng thêm buồn bực đó là Đoạn Vũ dường như đã đánh mất hoàn toàn ý chí chiến đấu, ngay cả đuổi cũng chẳng thêm đuổi cứ đứng ở đó ngẩn người.

Mười phút sau.

“Yah! Yah! Toàn thắng! ha ha, tiểu tử kia, đã nói kỹ thuật của ngươi rất còi mà” một tay xoa xoa thắt lưng, một tay ôm quả bóng, khỉ ốm đáng chết thở hồng hộc, cười nhạo một người cũng đang thở hồng hộc khác. Mặc kệ có phải là bạn của Đoạn Vũ hay không, phàm là người ở sân bóng này đều bị sự kiêu ngạo của con khỉ này làm tức chết. Hơn nữa trạng thái không bình thường của Đoạn Vũ cũng khiến mọi người lo lắng.

Để ý một chút sẽ nhanh chóng phát hiện ra môi Đoạn Vũ đang run lên nhè nhẹ, cậu bước từng bước một, mang theo suy nghĩ sâu xa cùng nghi hoặc, mang theo kích động cùng thương cảm tiến về phía “người xa lạ” đây kiêu ngạo kia.

“Ngươi...” mở miệng ra, lúc này Đoạn Vũ mới phát hiện ra cổ họng mình giờ trở nên nghèn nghẹn, những người bạn của cậu cũng phát hiện ra có điểm dị thường: “Ngươi... là ai”.

Khỉ ôm cười gian mấy tiếng, đi đến trước mặt Đoạn Vũ, vươn hai tay ôm lấy thắt lưng cậu. toàn thân nhất thời lặng ngắt như tờ. tay trái xoa bóp, tay phải xoa bóp. Hai tay dùng sức ôm lấy Đoạn Vũ rồi...

“Bang” một đòn ném qua vai

“Tiểu tử xấu, người nói ta là ai?”

Cây gậy trúc hai tay chống nạnh nhìn xuống người nằm trên mặt đất trông như sắp khóc đến nơi.

Nụ cười trên mặt dần trở nên ôn nhu.

Hắn ngồi xổm xuống, lau đi những giọt nước mắt đang chảy đầy mặt người nào đó, rồi dùng lực véo cho hai phát.

Chỉ thấy Đoạn Vũ mặt mũi mếu máo. Cái loại khẩu khí này, cái loại tư thế chơi bóng này, cái loại cao hứng khi trêu chọc được người khác, cái loại kiêu ngạo này, cái loại phương pháp chọc tức người khác này, cái loại này, cái loại này...

“Tiểu tử xấu kia” chọc chọc vào người đối phương, cây gậy trúc vò vò cái đầu vốn loạn của mình: “Còn nhận ra ta là ai không?”

“Oa!” thêm một lần nữa, những người đang vây quanh lại rút cằm, cái ván khỏe mạnh kia ôm lấy cây gậy trúc gây yếu: “Ồ ô... an..”

Chữ “anh” trong miệng Đoạn Vũ còn chưa kịp chạy ra hết thì miệng cậu đã bị che lại.

(đừng hỏi bạn tại sao em Vũ lại là cái ván, có gì liên hệ tác giả nha)

“Người muốn cho người ta nghĩ rằng ta đây là xác chết sống lại hử?” đối với những người đứng xung quanh hắc hắc cười, cây gậy trúc tha tấm ván nhà mình, bịt chặt miệng của cậu đi nhanh ra phía ngoài.

“Vũ, cậu có khỏe không?” bạn bè của Đoạn Vũ khấn trương lại gần.

“Có! Có! Có” đối với mấy người bạn phát tay, ý bảo bọn họ không cần lại đây, Đoạn Vũ nước mắt lưng tròng ôm chặt lấy cây gậy trúc cao hơn mình nửa cái đầu, rồi đi.

“Chuyện quái gì xảy ra vậy? Vũ quen người kia à?” anh bạn da đen, vô duyên vô cớ bị quăng ngã, khó hiểu hỏi.

Những người khác nhún nhún vai, ai cũng mang một vẻ mặt nghi hoặc.

Kéo người kia đến một góc khuất trong vườn trường, Lục Bất Phá lúc này mới buông Đoạn Vũ ra. Đối phương nhanh chóng bổ nhào vào trong lòng hắn.

“Anh!!”

“Hự! Hự!” che miệng Đoạn Vũ lại, Lục Bất Phá quay trái quay phải nhìn một vòng “Haizz! Nhỏ giọng chút đi, đừng có làm người khác chú ý a”

“Vâng vâng vâng...” Đoạn Vũ sống chết gật đầu. Thấy không có làm người khác chú ý, Lục Bất Phá lúc này mới thả tự do cho cái miệng của Đoạn Vũ.

“Anh!!!” thanh âm so với lúc này còn to hơn.

Đảo mắt nhìn trời đầy ngán ngẩm, Lục Bất Phá kìm lại Đoạn Vũ : “được rồi, được rồi, anh biết em nhớ anh, đừng lớn tiếng như thế”

“Hức hức... anh ... anh...”

“được rồi, được rồi, ngoan, lớn thế này rồi còn khóc đến chảy cả nước mũi”.

“Hừm, hức hức... anh...”

“Ng ngoan nào, ngoan nào”

“Anh... anh.. anh từ thiên đường về thăm em sao?”

Lục Bất Phá thiếu chút nữa sùi bọt mép, đứa nhỏ ngốc nghếch này, chẳng lẽ thật sự tin rằng mấy bức thư kia là hẩn gửi từ thiên đường về sao?.

“Em còn ở ký túc xá không? Tìm một địa điểm an toàn để nói chuyện đã”.

Đoạn Vũ lập tức từ trong lòng ngực người nào đó ngẩng đầu, vừa khóc vừa nói: “Em.. em đã chuyển ra ngoài”.

“GO!”

...

Lục Bất Phá cho tới bây giờ mới biết thằng em yêu quý của mình cư nhiên rất có tiềm chất làm gấu Koala. Bằng không vì sao từ trường học về đến nhà đã hơn hai tiếng rồi mà thằng em yêu quý của hẩn vẫn ôm chặt lấy cánh tay của hẩn không chịu buông, có vẻ thằng bé đang hận không thể chui tọt vào trong lòng anh mình a! Thằng nhóc này cũng không để ý xem thằng anh của nó lúc này chỉ mang vóc dáng của một thằng choai choai thôi đó!

“Anh... mấy bức thư kia là anh gửi từ thiên đường sao?” một con gấu Koala khóc đến sưng cả mắt, ôm lấy lão ca đã thay đổi hình dạng, nghẹn ngào hỏi. Không thể nhịn được nữa, cây gậy trúc đẩy con gấu koala ra rồi lau đi mồ hôi chảy đầy trên trán. Tuy nhiên ngay sau đó, gấu koala lại ôm chặt lấy hẩn.

“Đoạn Vũ, em buông ra, nóng chết mất”.

“VẬY THÌ MỞ ĐIỀU HÒA”

Người nào đó đã quyết tâm dù có bị đánh chết cũng quyết không buông tay

“Em sợ anh sẽ ngay lập tức chạy về thiên đường hả? Buông ra nhanh lên, anh nóng quá”

“Không chịu, anh...” đứa nhỏ đáng thương hai mắt đầm lệ : “Anh còn định trở về sao?”

“Anh sao lại có đứa em ngốc thế này a. Anh không đi, em buông ra được không?”

Thấy lão ca của mình cả người phùng phùng tỏa nhiệt, Đoạn Vũ lúc này đành nói lỏng ra một chút nhưng vẫn ôm lấy hẩn.

Lục Bất Phá rút cuộc buông tha ý định, tiện tay vớ lấy một cái áo nằm ở trên ghế sofa lau mặt cho Đoạn Vũ “Đây em nghe cho kỹ, anh chỉ nói một lần” đứa nhỏ này lập tức gật đầu.

“Khụ khụ, sự tình là như thế này”

“Thế giới này gần đây lưu hành một môn thể thao khá phổ biến.. khụ khụ... môn thể thao này gọi là xuyên qua”

Một đứa nhỏ sưng sốt.

“Khụ khụ khụ... lão ca đây của em thực vinh hạnh có cơ hội tham gia môn thể thao này”.

“Này, em nghe có hiểu không đó”.

Một đứa nhỏ ngây ngốc lắc đầu.

“Khụ khụ. Nói cách khác lão ca của em ... xuyên qua”.

Nếu ngoài trời lúc này mà đầy mây, thì hẩn tiếp đó sẽ xuất hiện thêm một tia chớp cho nó hợp tình hình. Tuy nhiên đáng tiếc hiện giờ ngoài đó tràn ngập ánh nắng, cái nóng tháng 6 làm cho người ta đổ mồ hôi.

“Anh...” đứa nhỏ này choáng váng hết cả người, thực ngốc a.

Xoa xoa hai má gây đi rất nhiều của thằng em, Lục Bất Phá thở dài ôn nhu nở nụ cười thấp giọng nói: “Đoạn Vũ, anh chết nhưng thực ra cũng không phải là chết. Cơ thể của anh đã chết nhưng linh hồn lại nhập vào thân thể của một người khác, điều này thường được gọi là “xuyên qua””. Nói được nửa câu, Lục Bất Phá lại bắt đầu không đứng đắn.

“Vận khí của anh rất là tốt, không có xuyên thẳng về cổ đại cũng không bay tít tới tương lai. Giống như ngồi máy bay vậy, một phát xuyên luôn tới Hồng Kong. Đây, em xem lão ca của em bây giờ có phải đẹp trai hơn trước đúng không? Hơn nữa lão ca của em giờ còn trẻ ra, anh năm nay mới 18 tuổi, ha ha, vận mệnh tốt như này mà anh cũng tóm được, có phải là rất có phúc khí đúng không?”

“Đoạn Vũ, anh biết em không tin vào mấy loại sự tình kiểu như thế này. Nhưng mà anh của em không có lừa em đâu. Anh giới thiệu cho em xem một quyển sách, gọi là “XXX”. Nó nói về một đứa nhỏ đáng thương chết vì bệnh tật, xuyên về cổ đại, nhờ vào việc chép lại “Hồng Lô Mộng” của Tào Tuyết Cần gia gia mà thành danh. A đây là xuyên qua cổ đại. Anh nghĩ quyển sách này mô tả tình huống cũng na ná của anh... Ủm... mà đây là sách lão mẹ viết không thích hợp để em xem, hội dạy hư trẻ nhỏ... ài? Sao vậy không thể tưởng tượng ra sao?”

“Hãy, Đoạn Vũ, em không phải bị điều thần kỳ mà lão ca đã trải qua dọa đến ngu người đấy chứ. Hãy, hãy, Đoạn Vũ, Đoạn Vũ, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh. Những gì lão ca em nói đều là sự thật, không có lừa em đâu”

“Hãy, hãy , hãy hãy, Đoạn Vũ? Tiểu Vũ? Vũ mao (lông chim)? Vũ dực (cánh chim)? Tiểu tử xấu này! Tỉnh! Tỉnh!”

Một đứa nhỏ đang ôm một cây gậy trúc, nhìn chăm chăm vào gương mặt gầy với những biểu tình liên tục biến đổi của hắn, không hề phản ứng.

Thật lâu, thật lâu, thật lâu, thật lâu, thật lâu mãi đến cái lúc sông phải cạn đá phải mòn, cậu đột nhiên kinh thiên kêu lên một tiếng

“Anh...!!!!”

“A! Đoạn Vũ! Thất lưng của anh sắp gãy rồi!”

Rõ ràng đang là ban ngày, trong một căn phòng, một thảm kịch đang phát sinh

...

Trên ghế sofa, Đoạn Vũ tựa như một tiểu thụ mới bị khai bao, nằm trong lòng lão ca của mình nức nở. Lục Bất Phá đem hộp giấy không để sang một bên, lôi cái áo vừa mới dùng để lau mặt mũi cho thẳng em ra, biến nó thành cái khăn tay luôn.

“Đoạn Vũ, được rồi, sao lại giống nữ sinh vậy, nước mắt cứ tuôn ra như mưa”

“Anh...” Đôi mắt mở to, ánh mắt tựa như ánh mắt của một tiểu bạch thỏ, Đoạn Vũ vẫn ôm chặt lấy anh mình không buông.

Lục Bất Phá xoa xoa đầu em mình: “Anh đã nghĩ phải mất một thời gian thì em mới tin được chuyện này. Không hổ là em của ta, năng lực thừa nhận cũng mạnh hơn người thường”

“Anh dù có biến thành phụ nữ thì em cũng có thể nhận ra”

“Phi, phi phi” đập cho thẳng em một phát, Lục Bất Phá cả giận: “Anh tình nguyện trở thành một ông già cũng tuyệt đối không muốn biến thành đàn bà, không được nguyên rửa lão ca này nha”.

“Anh...” cọ cọ vào xương sườn của lão ca, Đoạn Vũ hấp hấp cái mũi: “Em luôn nghĩ đến anh, mỗi ngày em đều mơ thấy anh, nếu vào lúc đó em...”

“Không có nếu như” không chút ôn nhu lau đi những giọt nước mắt đang trào ra của thẳng em, Lục Bất Phá nói: “Lão ca của em hiện tại sống tốt lắm. đột nhiên trẻ ra mười tuổi, vóc dáng lại dài cao, lại còn đẹp trai hơn, việc tốt như vậy liệu có mấy ai may mắn gặp được? Chung quy chỉ có lão ca thiên tài của em mới có cửa thôi. Không phải chỉ đi xa có hai năm thôi sao, anh bây giờ trở lại rồi mà”.

Đoạn Vũ vừa nghe đột nhiên vùng ngồi dậy. Lục Bất Phá xoa xoa ngực, gấu koala cuối cùng cũng tách khỏi hắn.

“Anh! Anh nói! Vì sao bây giờ mới đến tìm em? Anh không phải là ngay cả em cũng không cần đấy chứ?” sinh viên tài năng Đoạn Vũ khoa kiến trúc đại học Colombia cuối cùng phát hiện ra sự thật dường như mình đã bị lão anh bỏ qua.

nằm trong lòng một người thiếu niên trông cũng khá đẹp trai mà hắn chưa bao giờ gặp qua, tay trái của thiếu niên kia ôm lấy Đoạn Vũ, tay phải vuốt nhẹ gương mặt của cậu, hai người áp sát vào nhau, thực... ái muội.

“Vương ca?” Đoạn Vũ thét lên, nhưng không có vẻ gì định rời khỏi người thiếu niên kia. Khuôn mặt đã khóc ấy nhìn thế nào cũng dễ dàng nhận ra đã phải chịu rất nhiều ủy khuất. Vương Chỉ rút chìa khóa ra, đóng cửa lại, trong mắt xẹt qua một tia thâm trầm.

“Đoạn Vũ, bạn của em?” hắn cởi giày, xỏ dép đi trong nhà vào. Trong mắt thiếu niên ngồi trên ghế sofa kia cũng lướt qua một tia thâm trầm, tay phải giữ lấy cằm Đoạn Vũ ép cậu quay sang nhìn mình: “Vũ, hắn là ai? Bạn của em?”

Đoạn Vũ nhất thời mở lớn miệng: “Anh...” anh chẳng lẽ đã quên Vương ca? “Anh ấy là Vương...”

“Vũ không phải em bảo chỉ ở đây một mình sao? Tên kia hắn là ai vậy?” một con khỉ nào đó ngồi nhồm dậy, bóp chặt lấy cằm Đoạn Vũ, tựa hồ rất tức giận

“Anh ấy là Vương ca a, lão...” đứa nhỏ đáng thương còn chưa kịp nói xong chữ “Ca” thì đã bị con khỉ ốm xấu xa kia bóp lấy cằm làm cho câm luôn.

“Vương ca? ai là Vương ca? Vũ em cứ nhiên dám cùng người khác ở chung!” khỉ ốm tiếp tục đùa đến không biết trời đất gì, hắn hình như còn chưa phát hiện ra bản thân đã nhiễm độc từ một vị nữ vương nào đó mất rồi.

Tình cảnh này khiến Đoạn Vũ chẳng hiểu gì cả không rõ là lão ca của cậu là mất trí nhớ hay là xảy ra chuyện gì rồi. Cũng ngay lúc đó Vương Chỉ chạy tới trước ghế sofa mạnh tay kéo đứa nhỏ đáng thương kia ra khỏi lòng con khỉ ốm rồi lôi cậu sang ghế bên kia ngồi. Nhìn đến tên khỉ mà hắn rất muốn đâm cho một quyền khi đến gần, Vương Chỉ hỏi: “Đoạn Vũ sao không giới thiệu chút?”

“A này, Vương ca, anh...” đứa nhỏ đáng thương thật khó xử vừa nhìn lão ca nhà mình vừa nhìn Vương ca “Anh ấy là...”

“Tôi là bạn trai của cậu ấy” khỉ ốm mặc dịch nằm trên ghế sofa khiêu khích nói, sau đó ngoắc ngoắc tay với Đoạn Vũ “Vũ lại đây, em không nghe lời gì cả”

Đứa nhỏ đáng thương kia thật buồn khổ a, lão ca nhà cậu xảy ra chuyện gì vậy? chẳng lẽ không định nói cho Vương ca sao? Còn nữa, lão ca nhà này nói cái quái gì vậy, ngay cả bạn trai mà cũng lôi ra được, cậu nghe xong không khỏi nổi hết cả da gà.

“Vũ !!” người nào đó tiếp tục ngoắc ngoắc, sắc mặt âm trầm.

“Đoạn Vũ, đây là sao? Sao anh chưa từng nghe em bảo là có bạn trai?” Vương Chỉ ngăn lại đứa nhỏ đáng thương, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, phải bắt thẳng bé nói ra cho rõ ràng mới được.

“Vũ!”

“Đoạn Vũ!”

Hai người đầu mắt, chỉ thấy chung quanh ghế sofa, tia lửa điện bắn ra tứ phía. Mà làm cái nhân bánh quy bị kẹp giữa, đứa nhỏ đáng thương kia cuối cùng cũng từ biểu tình tà ác của lão ca mà đoán ra được tâm tư độc ác của đối phương. Cậu rời khỏi ghế sofa, bất đắc dĩ nói: “Lão ca... đừng gây rối nữa”

Vương Chỉ sững sốt, khỉ ốm hừ lạnh: “Em cùng hắn ở cùng một chỗ? Anh không phải đã nói tên này bụng dạ đen tối nhất định sẽ dạy hư trẻ nhỏ rồi sao? Em sao không nghe lời?”

“Lão ca đã quên? Đây là căn hộ gần trường mà anh mua cho em. Bởi vì không có sữa sang lại nên em vẫn thường ở lại ký túc xá. Vương ca sau khi trở về cũng chưa tìm được căn hộ thích hợp mà em lại làm phiền nhờ anh ấy tra vụ án của anh cho nên em bảo anh ấy về đây ở chung với em”

“Căn hộ anh mua cho em?” khỉ ốm mặc dịch tựa hồ chỉ nhớ mang máng hình như cũng từng có việc thế này, bất quá hắn vẫn ngáp dài vươn vai nói: “Em thương thẳng cha này làm gì? Hắn tiền nhiều, lại có xe, em cứ để hắn chạy qua chạy lại không phải là được sao? Ta đang thắc mắc đứa nhỏ ngoan ngoãn nhà mình sao

tự nhiên lại học xấu. thì ra do cha này, sau này cách hấn xa xa ra một chút, hấn ở trên đảo ngẩn ngơ lâu quá nên giờ biến thái nó chạy vào tim rồi”

“Anh... Vương ca vẫn chăm sóc em, nào có như anh nói”.

“Shhh, anh mày bắt quá mới rời mày có hai năm vậy mà giờ mày đã tay trong tay ngoài rồi. Nào nào, tiểu Vũ ngoan, anh đây làm sao có thể hại em cơ chứ?”

“Anh...” Đoạn Vũ thực đau đầu.

“đúng rồi nhắc mới nhớ” khi ốm từ ghế sofa nhảy dựng lên, không thèm để ý đến nam nhân đã hóa đá từ lúc nào.

“Đoạn Vũ, trong đồng tài sản anh để cho em có hòn đảo nào không?”

“Đảo?” Đoạn Vũ cẩn thận nhớ lại những thứ mà mình thừa kế lại từ lão ca, suy nghĩ nửa ngày rồi lắc đầu “Không có chỉ có một số bất động sản thôi”.

“Không có? Thôi vậy nói sau” khi ốm chết toi lòi cái áo vắt ở trên ghế sofa rõ ràng không phải của thằng em mình hơn nữa lúc này còn bị hấn đem ra lau nước mắt nước mũi cho thằng nhỏ, ném xuống đất rồi lau lau hai chân lên.

“Anh... đó là của Vương ca” Đoạn Vũ xông vào cướp tuy nhiên đã muộn mất rồi.

“Ai nha, sợ cái gì? Bọn họ là bộ đội đặc chủng một năm không biết phát bao nhiêu áo sơ mi a” tâm tình sáng khoái, khi ốm làm vài cái động tác thể dục sau đó hạ chỉ thị: “Đoạn Vũ đi lấy cho lão ca này chén nước nếu có nước quýt thì càng tốt. haizz nói suốt năm tiếng rồi, khát chết mất”

“Đoạn... Hoa?” hóa thạch đột nhiên sống lại.

Khi ốm liếc mắt nhìn hấn một cái: “Tao hiện tại đổi tên, gọi Lục Bất Phá. Web đệ, đã lâu không gặp dạo này trông trắng trẻo bụ bẫm nhể”.

Bạn Phá gọi bạn Vương Chỉ là Vồng Chỉ có nghĩa là trang web a =o=!

“Vương ca, em biết điều này rất khó giải thích, nhưng đó thật sự là anh trai em, Đoạn Hoa” Đoạn Vũ ở một bên nói: “Vương ca đây là sự thật!”

Vương Chỉ thần sắc quỷ dị nhìn Đoạn Vũ rồi lại quay sang đánh giá tiếp người trước mặt, mãi cho đến khi cái bản mắt phía trước ngáp ngáp vài cái đây tao nhả “Mày là... Đoạn Hoa?”.

“Ừ... tuy rằng tao biết chỉ số thông minh với khả năng nhận biết của mày rất thấp nhưng mà tao vẫn sẽ giải thích qua một chút. Đây... trên thế giới có một môn thể thao mới gọi là “xuyên qua”. “Xuyên qua” ý là gì hả?, chính là...” khi ốm mắc dịch bắt đầu hào hứng giải thích về thân phận mới của bản thân, cuối cùng hấn đối với người hai mắt đang sáng quắc lên như đuốc kia mở lớn miệng: “Nhìn mồm tao. Tao hiện tại gọi là: Lục, Bất, Phá”.

“F...k! You!”

“Anh! Vương ca!”

“Đồ web chết bầm”

Bị chọc giận, hóa thạch nhanh chóng biến thành vũ khí có tính sát thương mạnh, hai tay bóp lấy cổ của con khi ốm kia vật hấn ra ghế sofa “Con mẹ nhà người, lặp lại lần nữa xem, dám nói tao bụng dạ đen tối hả?! tao thể quái nào đen tối? chẳng qua là hồi đi học vài lần xin tí bữa trưa của mày thôi! F..k you! Cái đồ vu oan giáng họa kia”

“Cái gì mà chỉ một ít bữa trưa? Mày còn ăn vụng chocolate của tao! Bánh bích quy! Ngoại trừ cà rốt yêu quý của tao thì còn cái gì mà mày không ăn vụng?”

“F..k! mày chẳng lẽ không ăn vụng của tao sao?! Ngay cả mô hình bằng kẹo dẻo mà nữ sinh người ta tặng cho tao mày cũng đều ăn vụng! con mẹ nó, sao mày không bị độc chết luôn cho nó rồi!”

Khí ốm ra sức phản kháng, một cước đá vào đũng quần của hóa thạch, may mắn hóa thạch phản xạ nhanh không thì đã bị hủy mất tiểu tổ tông nhà mình. Tiếp đó ngay tại lúc khí ốm còn đang đắc ý phần khởi, hóa thạch đặt bàn tọa nặng trịch của mình lên cái eo nhỏ của khí ốm, tiếp tục bóp cổ hần. Khí ốm cũng không cam chịu yếu thế, suất móng vuốt để ở cầm hóa thạch, hai chân dùng sức đạp.

“Mày sao không chết ở trên đảo luôn đi, tao ngay cả vòng hoa của mày đều chuẩn bị tốt, cả tên miền của mày tao cũng đã chuẩn bị, ông trời không có mắt”

“Tao mà chết thì cũng phải lôi mày làm đệm lưng. Con mẹ nó mày không phải đã ngỏm rồi sao? Còn trở lại làm gì? Mày không chết để tao bóp cổ cho mày đi luôn!”

“Mày còn chưa chết thì tao sao có thể chết, tao chết một mình rất là buồn, muốn chết thì cùng chết”

“Anh! Vương ca! Dừng tay!”

Nghe hai người càng mắng càng thái quá, đứa nhỏ đáng thương nổi nóng. Tiến lại gần lôi hóa thạch xuống rồi tiếp tục ra tay ngăn lại hai tên vẫn còn muốn đấu tiếp: “Đủ rồi! Các anh mấy tuổi rồi mà còn như này!”

“Anh mày mới mười tám, còn chưa trưởng thành!” khí ốm vô sỉ đem tuổi trưởng thành định tại hai mươi tuổi.

“Nôn!” hóa thạch làm bộ nôn mửa “Mẹ nhà ngươi, già đến độ sắp thành lão nhân đầy nếp nhăn rồi mà còn giả trang cái gì”

“Con mẹ nó có mày mới là lão nhân đầy nếp nhăn ấy, mà không chỉ có dấu vết của tuổi già, mày trông còn na ná như mấy lão đã nằm dưới lỗ rồi nữa đó”

“Anh! Vương ca! các người nói đủ chưa?” Đoạn Vũ mới là người muốn ỏi a, gì mà lôi cả người chết vào đây.

“Hừ” hai vị nam nhân mà tổng tuổi linh hồn đã gần 60, tính tuổi thân thể đã sắp 50 đồng thời tổng hơi giận ra cho hã. Tia lửa điện vẫn như cũ bắn ra tứ phía, không quá vài giây, chẳng rõ ai động thủ trước, hai người lại xoay sang đánh nhau tiếp.

“Anh! Vương ca! đừng đánh!”

“Ồ web nông nặc mùi kia, mày cư nhiên dám nói tao đầy mùi lão nhân hả?!?”

“Vương bát đản, mày cư nhiên dám nói tao giống xác chết hử?!?”

“Tao bóp chết mày!”

“Tao giết mày!”

“Chiến!”

Khuyên bảo nửa ngày không có kết quả Đoạn Vũ cảm giận quát: “Hai người cứ đánh đi, em mặc kệ!” sau đó hầm hừ vọt vào bếp đun ấm nước.

Một giờ sau...

“Hừ hừ... hừ hừ... không còn khí lực... web chết bầm... mày, tiểu tử mày công lực so với trước đây có tăng tiến, hừ hừ, một chết...”

“Mày còn có tâm tư để nói à. Đầu thai cũng không tìm lấy cái thân thể nào cường tráng hơn một chút mà lại đi dùng cái thân thể vừa gây lại cứng nhắc thế này. Nếu là trước đây, hai ta ít nhất cũng có thể đánh suốt 3 tiếng”.

“Con mẹ nhà ngươi” Người nào đó khí cùng lực tận, dồn hết sức tặng cho cái thằng đang ngồi phịch bên người mình một quyền cuối cùng “Tao rất là vừa lòng với cái thân thể này. Tao nói cho mày biết, đồ ăn do lão mẹ hiện tại của tao làm là tuyệt nhất, so với lão mẹ trên trời ngon gấp trăm lần”.

“Thật sao?”

“Đương nhiên, sau này có cơ hội đem mày đi nếm thử. A lão mẹ cơm mẹ nấu cũng ngon lắm mẹ đừng nên giận con ha” người nào đó làm hình chữ thập đối với lão mẹ trên trời sấm hối.

“Tao nhất định phải đi, đồ ăn Trung Quốc ở Mỹ làm khó ăn chết đi được”

“Anh, còn có em”.

Bưng hai cốc nước ra, Đoạn Vũ lên tiếng rồi đem cốc nước quýt đưa cho lão ca còn cốc nước lọc đưa cho Vương ca. Hai tên này vỗ lấy, uống một hơi cạn sạch, sau đó đổ vật xuống nằm thẳng cẳng như người đã chết.

Một lát sau, một tên quay đầu: “Hãy, Vương Chỉ, mày thực bình tĩnh đó”

Tên còn lại nhẹ giọng cười cười: “Thế mày nghĩ tao làm nghề gì, còn có việc gì mà chưa từng thấy qua, mày có thể này thì hiểm quái gì chứ”

“chẳng lẽ còn có người giống như tao trên đời này?”

“Bí mật quốc phòng”

“Hừ” tuy rằng bất mãn song hần lại nở nụ cười: “Vương Chỉ tao thật cao hứng vì mày không có chộp lấy tao lôi đến phòng thí nghiệm”

“Tao không làm những người khác sẽ làm, mày vẫn nên cẩn thận một chút” Vương Chỉ không cam lòng nói: “Mày sau này còn dám bảo lão tử bụng dạ đen tối, lão tử nhất định sẽ đem bí mật của mày bắn ra ngoài. Mày cứ nằm đó mà chờ mấy chuyên gia điên cuồng tóm mày về phòng thí nghiệm làm thí nghiệm đi”

“Tao X, mày như vậy mà dám nói bụng dạ không đen tối” thưởng cho tên kia một ánh nhìn xem thường.

“So với mày còn quang minh chính đại chán. Sống lại hai năm mà giờ mới mò về đây, mẹ nó, thật muốn tấn cho mày một trận. Ngày mai tao bốc mộ mày lên, đem tro cốt mày ra cho cá ăn”

“Tro cốt rất giàu protein, nhiều dinh dưỡng”

“Con mẹ nó, mày bụng dạ mới là đen tối, tao X”.

Hai tên này lại ở nơi nào đó tranh cãi, không muốn nghe tiếp cuộc đối thoại chẳng có tí dinh dưỡng này, Đoạn Vũ ôm bát mì ngồi xem TV.

“tiểu Vũ, anh đói bụng quá! Em làm cho anh tí đồ ăn đi”

“Đoạn Vũ, anh cũng đói, nấu cho anh một bát mì lớn được không?”

Đứa nhỏ đáng thương quay đầu nhìn hai tên nằm ườn trên đất không có dấu hiệu muốn vận động, cuối cùng đành buông bát mì xuống ngoan ngoãn vào trong bếp. Tránh ở trong bếp, Đoạn Vũ sụt sịt cái mũi, lau lau khóe mắt, nở một nụ cười thật sâu.

...

Ăn uống no đủ, Vương Chỉ gọi điện cho thư kí của mình, Kiều Ban. Ba người ngồi ở ghế sofa sau khi nói lại chuyện xưa rồi tiếp đó mặc sức tưởng tượng về tương lai phía trước cuối cùng đi vào vấn đề chính.

“Tuy rằng tao không muốn thừa nhận, nhưng hiện tại quay đầu nhìn lại, vào lúc đó bản thân thật quá xúc động. Khi ấy còn rất nhiều phương pháp tốt hơn vậy mà tao lại đi chọn cái phương án tổn nhân hại mình nhất”

Lục Bất Phá thở dài, biết sai mà sửa là trẻ ngoan, tuy nhiên có một số việc biết là sai lầm rồi nhưng quay đầu đã không còn kịp.

“mày biết mình sai là tốt rồi” Vương Chỉ nói, “Mày chết thì tốt rồi, con mắt đã nhắm cái gì cũng không biết chỉ có Đoạn Vũ, chị Lyli, bọn bạn của mày đây dù qua hai năm vẫn không dám tin rằng mày đã chết. Hơn nữa thằng khốn kia sao mày nỡ bỏ Đoạn Vũ lại một mình hả? mày có nghĩ đến nó không vậy?”

“Tao sai rồi, tao sai rồi, mọi người cứ việc chỉ trích a” người nào đó gơ hai tay lên.

“Anh, chỉ cần sau này anh không bỏ lại em, em sẽ tha thứ cho anh” đứa nhỏ đáng thương khôi phục lại nguyên trạng, gắt gao ôm lấy cây gậy trúc lão ca.

Thở dài, Lục Bất Phá vỗ vỗ thẳng em, nhìn về phía Vương Chỉ: “Chuyện của Tây Môn với Nhược Lan cũng dừng lại đây thôi. Hủy án kiện với Nhược Lan đi”

Vương Chỉ cau mày, Đoạn Vũ ngồi dậy.

“Con mẹ nhà người, đừng nói với tao là nếu không có việc này mày vẫn còn trốn ở Hồng Kong dấu mặt đấy chứ” Vương Chỉ lạnh nhạt nói, nếu Đoạn Hoa dám nói là phải, hẳn nhất định sẽ làm cho thẳng cha này ra nghĩa địa nằm thêm lần nữa.

“Anh...” nghĩ đến khả năng này, Đoạn Vũ không khỏi khổ sở, hai mắt ươn ướt.

Không lập tức trả lời, Lục Bất Phá nhìn hai người lặng yên một lát sau đó đáp: “Tao chưa từng nghĩ đến việc lúc nào sẽ tới tìm mọi người”

Không khí trở nên đông lạnh.

“Năm đầu tiên tao nằm trên giường đến năm thứ hai mới có thể rời giường, phải học tiếng Trung, phải học lại rất nhiều thứ nên mấy việc kia đành để lại suy nghĩ sau. Tao thật không dám quay đầu lại nhìn, quay đầu lại chứng tỏ tao là người nhu nhược, là một kẻ hèn nhát”.

“Sau đó thấy chuyện của Tây Môn với Nhược Lan trên báo, nhìn thấy Đoạn Vũ và mày. Tao nghĩ thật lâu, đột nhiên cảm thấy bản thân rốt cuộc là sợ cái gì? Nhìn thẳng vào cái sai của mình mới là việc đúng đắn. Mặc dù những chuyện xảy ra với tao thật không thể tưởng tượng được, rất khó để chấp nhận nhưng là người nhà của tao, là bạn bè của tao thì mọi người chắc chắn vẫn sẽ tin. Nghĩ đến đây tao không còn lo lắng nữa. Sở dĩ gửi bức thư kia cho Đoạn Vũ cũng là bước đệm cho ngày hôm nay. Haizz, thằng nhỏ này lúc đầu còn tưởng tao từ thiên đường về thật chứ”

“Anh...”

“Được rồi, hai người cũng phê phán tao nửa ngày rồi. Kỳ thật dù không có chuyện của Tây Môn thì tao nghĩ tao vẫn sẽ đến tìm mọi người thôi. Bất quá...” Lục Bất Phá chăm chú nhìn đứa em cùng thẳng bạn của mình: “Chuyện này tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không thể để lão mẹ tao biết. Cho dù một tí manh mối cũng không được. Tao sẽ bảo với bà hai người là bạn tốt mới quen ở New York của tao, ai dám hé răng, tao giết người đó!”

“Sợ bà không chấp nhận được việc đứa con thực sự của mình đã chết hả?” Vương Chỉ hỏi.

Lục Bất Phá thở ra một hơi thật dài, lau lau đi nước mắt: “Chờ hai người gặp lão mẹ sẽ biết tại sao. Nhớ kỹ nhất định không được cho lão mẹ tao biết, à còn có cả bạn gái tao nữa”

“Bạn gái của mày?!!” tiếng thét vang lên

Người nào đó che lỗ tai đầy vô tội: “Tao chưa nói cho hai người?”

“Chưa có!”

“À”

“À?!! Mày cứ nhiên có bạn gái!!” hai người kia khiếp sợ “Vậy còn Tây Môn thì sao?”

Lục Bất Phá cười cười: “Tây Môn hả? ưm... Tây Môn đã kết hôn, để cho Tây Môn Nhược Lan với đứa nhỏ của họ được sống hạnh phúc đi, chuyện cũ đã qua rồi. Tao giờ là Lục Bất Phá, năm nay mười tám tuổi, sinh viên năm nhất khoa công nghệ thông tin, đại học Hồng Kong, bạn gái tên Hác Giai, là hot girl nổi tiếng kiêm hoa hậu giảng đường của Hồng Kong, bọn tao trai tài gái sắc, thanh mai trúc mã, môn đương hậu đối. a men”

“F...K!” người nào đó lại nhin không được bóp cổ tên kia. Mày tốt nhất là cứ đi chết đi!!!

“Khụ khụ..... Cứu, cứu mạng.....”

Thảm án lại diễn ra tại căn hộ nào đó, một người nào đó tìm cách chuồn êm

15. Chương 15

“Vụ án Nhược Lan – vợ của tổng giám đốc tập đoàn Thế Hoa là gián điệp kinh tế chuyên buôn bán những thông tin thương mại cơ mật lại mới có thêm một tình tiết kinh thiên nghịch chuyển. Em trai của cố phó tổng giám đốc của Thế Hoa – Đoạn Vũ vào buổi sáng hôm nay đã hủy bỏ án kiện đối với Nhược Lan, anh đã rút lại những cáo buộc trước đây về việc Nhược Lan có âm mưu hại chết anh trai mình đồng thời cũng xóa bỏ lời lên án với Tây Môn Trúc Âm. Vẫn giữ một thái độ cương quyết như trước, cục trưởng cục an toàn thương mại Vương Chỉ tiếp tục không cho Nhược Lan được nộp tiền bảo lãnh. Động thái vừa rồi của Đoạn Vũ đã khiến rất nhiều người cảm thấy khó hiểu, trong khi đây anh cũng chưa đưa ra bình luận gì thêm. Công chúng hiện đang đặt ra câu hỏi: phải chăng ở đây đã có sự thỏa thuận ngầm giữa Đoạn Vũ và tổng giám đốc Tây Môn Trúc Âm?”

Vụ án của Nhược Lan hiện vẫn được tiếp tục điều tra làm rõ”.

...

Trong khi các phương tiện truyền thông ở New York sôi sục với vụ án của Nhược Lan thì có một người lại đang lén lút đi tới bệnh viện mà Tây Môn Trúc Âm đang nằm. Cầm theo một bó hoa hồng trắng, sau khi dùng mũi nam kế với y tá nhằm thu thập tin tức về phòng bệnh của tổng giám đốc Tây Môn, hắn bước vào thang máy ấn tầng 12 – tầng chăm sóc đặc biệt.

Thắc mắc tên này là ai hả?

Khỏi phải hỏi, nhân vật khả nghi trên chính là bạn học Lục Bất Phá, người có may mắn được tham gia môn thể thao đặc biệt có tên gọi khoa học là “xuyên qua”.

Dùng hoa hồng để ngụy trang, Lục Bất Phá nhìn không chớp mắt vào từng gian phòng bệnh mà hắn đi qua kể từ khi rời khỏi thang máy. Cửa bệnh viện có rất nhiều phóng viên, nhưng rất may nơi này chỉ toàn là vệ sĩ, bất quá đối với người nào đó thế vậy cũng đủ tạo nên phiền toái. Nhân vật khả nghi bằng cặp mắt mười một trên mười của mình đã nhìn thấy một phòng bệnh đề bảng tên “Ximen” (Tây Môn) với ba vệ sĩ đứng trước cửa. Tuy nhiên hắn không đi vào mà lại tiếp tục tiến về phía trước, đi đến căn phòng ngay bên cạnh phòng bệnh kia. Hắn gõ cửa, bên trong không có tiếng trả lời vì vậy Lục Bất Phá mở cửa đi vào, trong căn phòng này căn bản không có bệnh nhân.

Tránh ở sau cửa chỉ hé ra một khe nhỏ, Lục Bất Phá chờ người ở cách vách đi ra. Hắn ngay từ đầu đã biết căn phòng này không có người, bằng không hắn nào dám gõ cửa.

Năm phút sau, cửa phòng bệnh cách vách bật mở, ba vị bác sĩ từ trong đi ra. Qua khe cửa nhỏ Lục Bất Phá nhìn thấy có một đôi vợ chồng trung niên đi ra cùng với các bác sĩ, mắt hắn trùng xuống... là cha mẹ của Tây Môn Trúc Âm, cha nuôi, mẹ nuôi của Đoạn Hoa. Những giọt nước mắt suýt nữa chảy ra, Lục Bất Phá biết bây giờ là thời gian các bác sĩ đến khám cho Tây Môn nhưng thật không ngờ cả hai người ấy cũng ở đây.

Đi được một khoảng, vị bác sĩ đứng đầu dừng lại đối với người phụ nữ sắp khóc nói: “Phu nhân, khoảng đen trong phổi của cậu nhà trước mắt chúng tôi vẫn chưa thể chuẩn đoán chính xác liệu có phải là ung thư hay không. Hiện tại phương pháp tốt nhất là phẫu thuật mở lồng ngực để lấy mẫu mô bên trong phổi đem đi xét nghiệm, kết quả lúc này mới chuẩn xác nhất. Chính là trước mắt phiền toái lớn nhất đó là tổng giám đốc Tây Môn dường như không có ham muốn sống, cậu ấy cự tuyệt mọi phương pháp trị liệu. đây là việc tương đối nguy hiểm. Mặc kệ có phải ung thư hay không, tồn tại khoảng đen trong phổi cậu nhà thế này là rất nguy hiểm, nếu cứ tiếp tục như này, kết quả rất khó nói. Hai vị nhất định phải thuyết phục cậu ấy chấp nhận trị liệu”

Vương Linh Linh không khỏi khóc ra tiếng, Tây Môn Mộc Nhất giờ đây nhìn già đi thật nhiều, ông chỉ nói một câu: “Tôi đã biết”. Sau đó đỡ vợ quay về phòng bệnh.

Nơi đây là bệnh viện trực thuộc gia tộc Tây Môn, đối với lần nhập viện này của Tây Môn, bệnh viện đã áp dụng những biện pháp an ninh nghiêm ngặt nhằm bảo mật thông tin sau khi chuyển khoảng đen trong phổi của Tây Môn bị lộ ra với các phương tiện truyền thông. Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Lục Bất Phá dựa đầu vào

cửa, sờ dĩ hần vào phòng này là vì muốn hỏi thăm tin tức về bệnh tình của Tây Môn từ mấy vị bác sĩ. Hiện tại điều này có vẻ như không cần nữa rồi.

Tên ngốc! Cậu rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy? vì sao lại cự tuyệt trị liệu? vì sao không còn ham muốn sống? Chẳng lẽ đối với việc Nhược Lan phản bội, cậu thực ra không còn bình tĩnh nổi như vẻ bề ngoài? Vậy cậu cũng không nên dùng cách tự sát a, cậu chết rồi thì con cậu sẽ làm sao? Vợ cậu vẫn còn chờ cậu cứu đấy! Cay đắng đập tay vào tường, Lục Bất Phá cảm thấy chính mình càng ngày càng không hiểu nổi người kia.

Trong phòng bệnh, Tây Môn Mộc Nhất cùng vợ Vương Linh Linh ngồi ở bên giường, Tây Môn Trúc Âm nằm ở trên giường đã tỉnh lại, thân hình gầy gò nhìn đến thực đau lòng, tuy vậy ngược với vẻ suy yếu của mình, khuôn mặt của anh vẫn giữ nét bình tĩnh lạnh nhạt như trước.

“Trúc Âm... con hận Nhược Lan thì li hôn cô ta đi, vì sao lại tự tra tấn bản thân như này?” Vương Linh Linh vừa khóc vừa nói “Cho dù không vì chúng ta, con cũng phải vì Dật Hoa... Trúc Âm... sao con tàn nhẫn đến mức bắt chúng ta người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh...”

“Mẹ con không sao, qua vài ngày là có thể xuất viện” Tây Môn Trúc Âm khẽ sờ lên bàn tay của mẹ mình.

Vương Linh Linh khóc càng thêm thương tâm: “Trúc Âm, mẹ biết trong lòng con giờ rất khổ tâm, con tự trách mình lúc trước hiểu lầm Đoạn Hoa, tự trách mình bức tử nó. Nhưng Trúc Âm à, đứa nhỏ kia mẹ rất hiểu, nếu thằng bé ở trên trời mà nhìn thấy con như này chắc hẳn nó sẽ vô cùng bất an...” Tây Môn Trúc Âm nắm chặt tay mẹ, môi cắn chặt không nói lời nào. Mỗi lần nhắc đến Đoạn Hoa anh đều bảo trì yên lặng.

“Cùng Nhược Lan ly hôn” Tây Môn Mộc Nhất mở miệng “Lúc trước con muốn kết hôn với cô ta, ta tuy không đồng ý nhưng vì lo cho đứa nhỏ trong bụng cô ta nên ta và mẹ con cũng đành ngậm tán thành. Lần này mặc kệ con nói cái gì ta cũng không quan tâm. Người đàn bà này đã hại con nuôi ta, hiện giờ hại đến đứa con ruột này của ta, tương lai cũng rất có thể hại đến cháu trai ta. Ngày mai ta trên danh nghĩa của con sẽ nộp đơn ly dị tới tòa án” cha của Tây Môn đã bị đứa con dâu mà ông chẳng có mấy cảm tình kia hoàn toàn chọc tức. Nếu không có người đàn bà đó, con nuôi của ông sẽ không chết mà đứa con trai này cũng sẽ không giống bây giờ nửa sống nửa chết.

“Ba”.

“Lần này dù có thế nào con cũng phải nghe lời ta” Tây Môn Mộc Nhất giận dữ nói “Ta làm thế không phải vì cô ta từng là gián điệp kinh tế! Nếu thiệt tình yêu con thì lúc trước cô ta nên nói cho con! Con vì cô ta mà đầu đá quyết liệt với Đoạn Hoa, chẳng lẽ còn vì cô ta là gián điệp kinh tế mà không cần sao?! Gia tộc Tây Môn của chúng ta không cần loại con dâu tư lợi này! Đừng nói với ta rằng hai năm nay con thực hạnh phúc, nếu con hạnh phúc như đã nói thì con đã không đem bản thân biến thành cái dạng này!”

“Ba” Tây Môn thần nhiên mở miệng “Việc này cùng Nhược Lan không liên quan”

“Đến giờ ngươi còn bảo vệ nó?!” tâm tình vốn đã không tốt, hiện tại cha của Tây Môn sắp phát hỏa lên rồi.

Tây Môn Trúc Âm lắc đầu: “Cố ý cưới cô ta là con, hiểu lầm Đoạn Hoa cũng là con, thương tổn Đoạn Hoa vẫn là con. Con mới là kẻ đầu sỏ gây ra cơ sự hiện tại. Không phải Nhược Lan thì cũng sẽ là một người phụ nữ khác, Nhược Lan chẳng qua chỉ là vừa may xuất hiện đúng thời điểm mà thôi”.

“Vì sao?!” cha của Tây Môn tức giận đến run cả người “Người nếu không chấp nhận Đoạn Hoa thì trực tiếp từ chối nó không phải là được sao? Đoạn Hoa chẳng lẽ lại giống một thằng stalker sẽ bám riết theo người? Vì sao nhất định phải tìm một người phụ nữ để cự tuyệt nó?”

Đối mặt với lời chỉ trích của cha, Tây Môn bảo trì lặng yên.

“Người nói đi!!! Người rốt cuộc là điên loạn đến mức nào?! Mọi chuyện cần xảy ra thì đều đã xảy ra rồi, ngươi còn vì điều gì mà không chịu nói?? Chẳng lẽ ngươi thật muốn đợi đến khi chết rồi mới chịu mở miệng?”

“Mộc Nhất” Vương Linh Linh vừa khóc vừa giữ chặt chồng “Không cần bức Trúc Âm... nó đã...Anh cũng không nên tức giận, vạn nhất anh cũng ngã xuống, anh nói em và Dật Hoa biết làm sao bây giờ?”

Tây Môn Mộc Nhất hít một hơi thật sâu giúp huyết áp của mình hạ xuống, nói giọng khàn khàn “Ly hôn với Nhược Lan đi! Chờ người hết bệnh rồi đến mộ Đoạn Hoa dập đầu tạ lỗi”

Vương Linh Linh không kìm được tiếng nức nở, Tây Môn Trúc Âm như trước lặng im.

Ở một gian phòng khác, một người cuộn mình trên mặt đất lau đi nước mắt, toàn bộ cuộc nói chuyện ở phòng bên đều qua chiếc ống nghe rơi vào tai hắn, một chữ cũng không bỏ sót. Mãi đến khi phòng cách vách không còn tiếng động, hắn mới mang theo đôi mắt đỏ hồng cùng bó hoa hồng ngụy trang rời khỏi phòng bệnh. Không thèm để ý mấy người vệ sĩ đang nhìn chằm chằm mình, con thỏ đực này xuyên qua bó hoa hồng nhìn gian phòng bệnh của người kia vài lần rồi vào thang máy.

Trở lại chỗ ở của Đoạn Vũ, nói vài lời chào với thằng em trai vẫn ngồi nhà chờ trực, Lục Bất Phá đặt mông xụi lơ ở sô pha, ôm gối ngẩn người. Nhìn ra lão ca tựa hồ vừa khóc, Đoạn Vũ cầm theo một cốc nước quýt ngồi bên cạnh anh mình.

“Anh... anh ta có khỏe không?” lão ca đã quay lại, nỗi hận của Đoạn Vũ với Tây Môn đã vơi đi hơn phân nửa. Đương nhiên với cậu mà nói, Đoạn Vũ luôn hy vọng từ nay về sau vĩnh viễn không còn quan hệ gì với người đàn ông đó.

“Không tốt, cậu ta bệnh sắp chết” cầm cốc nước quýt, một hơi uống cạn, Lục Bất Phá tựa vào vai của thằng em “Tiểu Vũ, cậu ấy không thương anh.

“Anh...” Đoạn Vũ ôm “Yếu ớt” lão ca.

“Bây giờ nhớ lại chuyện lúc trước, lão ca dù chỉ một chút cũng không trách cậu ta mà cũng chẳng khổ sở”.

Vỗ vỗ lão ca, Đoạn Vũ biết lão ca đang nói dối, làm sao mà chuyện có thể đơn giản như vậy.

“Ta nói thật.”

“Ừ”

Nghe ra thằng em không tin, Lục Bất Phá cũng chẳng giải thích gì thêm mà lại nói: “Tuy nhiên nếu bỏ qua tình yêu của anh với cậu ấy thì bọn anh còn có một tình bạn rất sâu đậm. Tình bạn mười tám năm không phải giả”.

“Anh ta làm những chuyện đó với anh nhìn thế nào cũng chẳng ra hai người là bạn bè” Đoạn Vũ vừa nói ra liền bắt đầu tức giận.

“Em sao lại nhìn mất hết cả hi vọng như vậy?” Lục Bất Phá trừng mắt, liếc nhìn thằng em một cái rồi nói tiếp “Nhớ lại khoảng thời gian kia, anh mày thực cảm thấy hỗn loạn. Cậu ấy đối xử với anh rất tốt. Aizz, nói bằng lương tâm thì ngoài việc lo lắng xem hôm nay ăn cái gì khi cùng cậu ấy sống chung còn lại chuyện gì anh đây cũng không phải để ý. À, còn có suốt ngày phải lo về mấy tính máy tiếc cho cậu ta. Trừ bỏ mấy việc đó còn không cậu ta chăm sóc anh tốt lắm, mà không chỉ anh còn cả em nữa. Cha nuôi mẹ nuôi đối xử với chúng ta tựa như con ruột, nhất là sau khi ba mẹ mất”

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Đoạn Vũ cũng phải gật gật đầu.

“Mặc dù không cần tình yêu của anh nhưng cậu ấy lại cần đến tình bạn này. Tình bạn của anh phần lớn đều dành cho cậu ấy, hiện tại cậu ấy bệnh thật sự rất nặng, lòng anh cũng cảm thấy rất khó chịu”.

“Lão ca đừng để ý tới anh ta nữa. Để cho vợ của anh ta quản anh ta đi”

“Người, thằng nhỏ này” Lục Bất Phá nhắm mắt lại “Đoạn Vũ... Thực ra khó có thể nói chuyện này là tốt hay là xấu. Nếu anh không chết thì sẽ không thành Lục Bất Phá. Anh không thành Lục Bất Phá thì sẽ không gặp được ba mẹ hiện tại cũng sẽ không có được cuộc sống như mình vẫn mong muốn. Tiểu Vũ hiện tại anh thực hạnh phúc, cực kì hạnh phúc. Có ba mẹ anh yêu thương, có một đám bạn bè ở trường, lại tìm được cả em và Vương Chỉ hơn nữa anh còn trẻ khỏe lại như này, có thể tiêu xài thêm một cái thanh xuân nữa, em nói anh có thảm không?”

Đoạn Vũ không trả lời.

“Ai...” thở một hơi dài, Lục Bất Phá ần ần thái dương: “ Nghĩ một cái biện pháp... bằng không anh khó mà có thể sống vui vẻ”.

“Anh muốn đi tìm anh ta?” Đoạn Vũ nóng nảy.

“Anh chưa có nói là muốn đi tìm cậu ta” Lục Bất Phá vội nói để hạ hỏa thành em “Chỉ là nói muốn tìm một biện pháp để cho cậu ấy với anh đều có một cuộc sống bình thường mà không phải đắm chìm bản thân trong những kí ức của quá khứ”

Qua thật lâu, Đoạn Vũ không cam lòng hỏi:“Vậy anh định như nào?”

Lục Bất Phá cười hắc hắc:“Anh cũng không biết.”

Đoạn Vũ đứng lên, không chút thương tiếc bỏ mặc lão ca mình ngồi đó: “Em đi nấu mì.”

“A!!! anh không muốn ăn mì ăn liền! anh muốn ới à!” Lục Bất Phá bay lên ôm lấy lão đệ ai oán: “Tiểu Vũ, em mua chút đồ ăn bình thường đi được không? Đừng ăn mì tôm nữa. Mua đồ ăn sẵn ở ngoài cũng được mà”.

“Mấy cửa hàng gần đây chỉ có bán bánh pizza và hamburger thôi”

“Ờ! anh muốn ăn đồ ăn Trung Quốc, anh muốn uống canh”

“Không có”

“Tiểu Vũ.....”

“Lão ca ngốc, xuyên qua mà cũng không học nấu cơm” đồng dạng không muốn thưởng thức mấy đồ ăn bên ngoài hơn nữa lái xe đi rất xa để mua thức ăn, Đoạn Vũ dứt khoát đi vào phòng bếp nấu mì.

“Anh cũng chẳng biết tại sao bản thân mình nấu ăn “siêu quần” như vậy lại xuyên vô về đây a” Lục Bất Phá quay cuồng trên ghế sofa “Anh không muốn ăn mì ăn liền, đừng ăn mì mà, đừng ăn mì mà... tiểu Vũ, thêm một quả trứng được không?”

“Không có trứng”

“A!! Em sao sống qua ngày được vậy?”

“Anh có ý gì? Là ai nhẫn tâm vứt bỏ em hả”.

“Anh sai rồi, anh sai rồi, đây mông đây, em có thể tùy ý đánh nhưng mà cho anh một quả trứng đi a a a..”

“Bộp bộp!”

May mắn buổi tối khi đi làm về, Vương Chỉ hảo tâm mang về mấy loại đồ ăn bình thường. Có chân gà, có sườn lợn rán, cơm Trung Quốc mặc dù chưa đúng tiêu chuẩn cho lắm từ nhà hàng Trung Hoa, còn có cả một hộp mì lớn, chân giò hun khói và cả trứng chim. Lục Bất Phá cảm động đến rơi nước mắt thiếu chút nữa lao tới ôm chân tên kia. Ăn cơm xong, Lục Bất Phá nhờ Vương Chỉ sắp xếp cho một vị trí ở bệnh viện, tên kia cũng biết được hết tình hình ngày hôm nay từ Đoạn Vũ, hẳn chẳng nói gì nhiều ngoài một câu: “Cẩn thận, đừng nhóm lửa trên người” rồi đi gọi điện thoại.

“Anh... Anh thực sự muốn đi làm y tá ở bệnh viện?” Đoạn Vũ vẫn muốn khuyên lão ca nhà mình thay đổi chủ ý.

Lục Bất Phá tay trái cầm sườn lợn rán, tay phải nắm chân gà, cái mồm bóng đến sáng loáng, đầy bất nhả nói: “Cậu ta không uống thuốc, không chịu làm trị liệu vì thế cần phải có một y tá pờ-zồ tới dạy dỗ một chút ha”

“Anh” Đoạn Vũ do dự một hồi, nhỏ giọng hỏi, “Anh... anh không phải.....”

“Không có” cắn một miếng thịt, Lục Bất Phá nói: “Anh chỉ nghĩ đến bản thân... Ờm, nhưng mà hôm nay anh nghe thanh âm của cậu ấy, thực hoài niệm nhưng không có đau lòng. Nếu anh còn thương cậu ấy, nghe cậu ấy nói không yêu anh thì anh phải đau lòng chứ. Nhưng điều đó không xảy ra. Bây giờ chỉ giống như người bạn nhiều năm không gặp tuy vậy vẫn buồn tí. Mà nói thật anh cũng hoài nghi lúc trước không biết có phải anh thích cậu ấy thật hay không nữa, có lẽ chỉ là thấy cậu ấy có bạn gái nên nhất thời không thích

ứng được, muốn đem cậu ấy cướp về. Ai nha, lúc đó anh cứ như bị tẩu hỏa nhập ma vậy cũng chẳng hiểu bản thân đang làm gì”.

“Tẩu hỏa nhập ma nghĩa là gì?” không có biết gì mấy về tiểu thuyết võ hiệp Trung Quốc, Đoạn Vũ hỏi.

“Haizz, đã bảo em xem “XXX” đi mà, cái câu đó có nghĩa là trúng tà” nói trắng phần ngu ngốc của thằng em, Lục Bất Phá liếc nhìn Đoạn Vũ một cái rồi liếm liếm ngón tay. Nếu sớm biết tới nơi này cả ngày chỉ được ăn mì tôm thì hẳn đã mang theo cả nồi gà hầm bọt của lão mẹ qua đây rồi.

“Anh, có thực là anh sẽ không yêu anh ta nữa?” Đoạn Vũ vẫn lo lắng.

“Thằng anh này của em đã có bạn gái rồi thì làm sao yêu người khác được nữa chứ?” thở dài, Lục Bất Phá vươn hai tay ôm lấy Đoạn Vũ “Lão đệ à, nếu anh đây dám có hai tâm thì chị dâu mày nhất định sẽ “lộng sát” anh, cứ yên tâm đi”.

“Vậy là tốt rồi, nên có chị dâu lợi hại một chút để quản anh” Đoạn Vũ cũng quay sang ôm lão ca “Anh, anh không được bỏ em lại lần nữa đâu đấy”

“Sẽ không , không bao giờ nữa, lúc trước anh điên rồi, hiện tại ông trời lại cho anh một cơ hội nữa, anh sẽ không làm việc điên rồ kia lần nữa” đẩy Đoạn Vũ ra, Lục Bất Phá nghiêm mặt nói: “Lão đệ, đi nấu cho lão ca một bát mì. Anh muốn có trứng với chân giò hun khói”

“À há” Đoạn vũ ngoan ngoãn đứng lên đi nấu mì tôm đồng thời gọi lớn: “Vương ca, anh có muốn ăn mì tôm không?”

“Nấu cho anh hai gói mì, thêm hai quả trứng còn thêm cả chân giò hun khói nữa!” đang gọi điện thoại, người nào đó nói với lại.

...

Vương Chỉ đối với việc kia cũng không phản đối, giữa trưa ngày hôm sau, hắn liền đưa Lục Bất Phá đến bệnh viện. Cũng chẳng rõ tên này giờ ra mánh gì chỉ biết một giờ sau Lục Bất Phá đã được mặc một cái áo khoác trắng, trở thành một gã y tá thực tập ở tầng 12- tầng chăm sóc đặc biệt.

“Vương Chỉ, rốt cuộc là mày quá pờ-zồ hay là bệnh viện này quản lí rất lỏng lẻo?” Giật nhẹ bộ quần áo y tá trên người, Lục Bất Phá cảm thán cảm thán.

Vương Chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “y tá trưởng bệnh viện này là bạn của bạn tao, tao nói tao là bạn của của tên kia, đang rất lo lắng cho cậu ta nên đã tìm đến một vị y tá cực kì có kinh nghiệm trong việc giải quyết những phần tử khó trị như tên đó, bọn họ liền đồng ý ngay”

“A” đơn giản như thế thôi sao?

“Bởi vì tao thực sự là bạn của cậu ta, tao không có nói sai” tuy rằng việc đó thuộc thì quá khứ rồi.

Nhún nhún vai, Lục Bất Phá không tỏ thái độ gì mà nói: “Tao sẽ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần cậu ta chịu trị liệu là xong. Ba ngày nữa, đội bóng của tao sẽ tới tao còn phải tham gia trận đấu”.

“Vậy mày cứ bắt đầu cầu nguyện đi là vừa”

Thang máy lên đến tầng 12, Vương Chỉ đẩy tên kia ra khỏi thang máy “Có việc gì thì cứ tìm Serena, chúc mày may mắn” sau đó không chút lưu tình đóng cửa thang máy lại. Khỏi phải nói, hắn đây cũng đã lên tìm đến bác sĩ chính của Tây Môn nói với ông ấy chỉ có nhân tài này mới làm cho cậu ta nghe lời, vị bác sĩ kia vì thế cũng đồng ý. Ra khỏi thang máy, di động của Vương Chỉ vang lên, hắn hô tiếng không ổn rồi tiếp điện thoại.

“Chị Lyli”

“Đoạn Vũ vì sao rút đơn kiện!”

“Chị Lyli, này...”

“Chị ở quán rượu đợi chú!”

Điện thoại treo.

“Thời tiết hôm nay đẹp thật” người nào đó bất đắc dĩ huýt sáo.

...

“Đồ web chết bầm” lẩm bẩm một tiếng, Lục Bất Phá chỉnh trang quần áo, xoay người, hai tay đẩy xe, trên xe có thuốc và túi nước truyền. Mấy vệ sĩ đứng ở trước cửa hiển nhiên không nhận ra hắn, họ cười đầy thân thiết với “nhân vật khả nghi lần trước”, Lục Bất Phá hít một hơi thật sâu rồi mở cửa phòng bệnh.

“Ngài Tây Môn, đến giờ uống thuốc”

Bệnh nhân ngồi trên giường không đáp lại, anh chăm chú xem báo chí ngày hôm qua, cau mày nhìn tiêu đề tin tức trang nhất: Em trai cố phó tổng giám đốc “Thế Hoa” – Đoạn Vũ đã hủy bỏ những cáo buộc đối với vợ chồng Tây Môn...

16. Chương 16

Tuy rằng đã dành cả đêm cộng thêm một buổi sáng để chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, tuy rằng người bệnh ngồi trên giường kia đang cầm tờ báo hoàn toàn che khuất khuôn mặt, tuy rằng hắn đã tự nhủ với bản thân là người kia căn bản không thể nhận ra hắn, tuy rằng blah, blah... thì bạn y tá trẻ tuổi đang đứng ở cửa kia vẫn vô cùng khẩn trương. Cũng may toàn bộ tâm tư của Tây Môn Trúc Âm giờ đều đặt vào mấy trang báo, căn bản cũng chẳng thêm quan tâm xem y tá vừa vào là ai.

Hít một hơi thật sâu, mười phút đã trôi qua, Lục Bất Phá mắt vẫn thấy tên đang nằm trên giường kia tiếp tục cầm tờ báo nghiền cứu như trước, người này thậm chí còn không thêm tặng cho hắn một cái liếc nhìn. Sự khẩn trương của hắn mau chóng bị nổi tức giận thay thế: tên này học được cái kiểu vô lễ thế này từ bao giờ vậy hả???

“Rầm” cửa bị đóng lại một cách thật lực. Người ngồi trên giường bỏ tờ báo xuống nhìn thấy vị nam y tá kia vẫn còn ở trong phòng, anh có chút kinh ngạc. Cũng ngay cái lúc tờ báo được hạ xuống, trên khuôn mặt của người y tá đứng ở cửa hiện lên nét kinh ngạc, người này sao lại gầy thế này so với hắn, hai người đứng là “kẻ tám lạng người nửa cân”.

Tây Môn Trúc Âm lại mở tờ báo ra, lúc này anh đem báo đặt ở trên đùi, thản nhiên nói: “Tôi không uống thuốc, cậu đi ra ngoài đi”.

Tên ngốc này chẳng lẽ mới chạy từ trại tị nạn ở châu Phi về? nam y tá trẻ tuổi híp mắt nhìn tên vô lễ kia một hồi rồi lại nhìn vài lần sang khay cơm trưa đặt ở tủ đầu giường...rõ ràng là chưa hề được động qua! Hắn cười lạnh trong lòng: “Cậu cho rằng cậu tích kiệm một bữa cơm thì có thể giải quyết được vấn đề thiếu lương thực của thể giới sao? ĐỒ THỐI THÁY NÀY!

Cuộn tay áo lên, nam y tá mới tới đi đến bên giường, “Xoạt” giật lấy tờ báo trong tay bệnh nhân... ta vò! ta vò! ta vò!... hắn cuộn tròn tờ báo lại rồi ném về phía rổ, trúng mục tiêu! Tờ báo đã nằm gọn trong thùng rác ở góc tường. Vỗ vỗ tay, hắn không thèm nhìn người nào đó đang tức giận, điều chỉnh cái giường sau đó bê cái bàn nhỏ ở chân giường đặt xuống đó cuối cùng mới đem cơm trưa để lên.

“Ngài Tây Môn, mời ngài dùng cơm trưa, nửa giờ sau ngài cần uống thuốc” nhìn bảng lịch, nam y tá trẻ tuổi nghiêm túc nói: “Ngài đã qua thời gian uống thuốc”.

Tây Môn Trúc Âm dựa vào giường, từ sâu trong đôi mắt hiện lên ba chữ ‘Bị quấy rầy’, ánh nhìn chứa đầy sự lạnh lùng cùng dừng dừng.

“Cậu là ai?”.

“Tôi là y tá mới tới, được giao nhiệm vụ đặc biệt là quản lý ngài” lấy thìa xúc đồ ăn một cách linh hoạt, nam y tá trực tiếp làm một thìa lớn tướng đưa đến bên miệng bệnh nhân: “Ngài muốn tự ăn hay là để tôi đút? Tôi đây không ngại đút cho ngài đâu, ngày nào tôi cũng ở nhà đút cơm cho bà nội mà”.

Tây Môn Trúc Âm mím chặt miệng, sắc mặt tương đối khó coi. Hai người cứ thế giằng co một hồi, Tây Môn Trúc Âm áp dụng chiến thuật giữ thái độ bất hợp tác trong hòa bình. Anh nhắm hai mắt lại lựa chọn không nhìn. Đột nhiên, mũi anh bị một người nắm lại, hai mắt lập tức mở to, anh cảm tức nhìn tên y tá cả gan làm loạn mà tên kia thì nhìn anh cười bỉ ổi như một thằng lưu manh, trưng cái bộ mặt khiến người khác ghen đùng lại vì tức.

“Người...”

Vừa mới mở miệng, một thìa cơm ngay lập tức được nhét vào mồm anh, cái tay để trên mũi cũng bỏ ra, Tây Môn Trúc Âm chặt vật nuốt miếng cơm kia xuống. Sau đó anh mau lẹ ấn vào cái chuông điện tuy nhiên có một người còn nhanh hơn đã kịp nhổ chỗ cắm dây chuông.

“Ngài Tây Môn, ngài hạ nhiệt đi, ở phòng bệnh này tôi là sếp của ngài, ngài phải nghe lời tôi” nam y tá đắc ý nháy nháy mắt, lại xúc một thìa cơm “Ngài định tự ăn hay để tôi dứt?”

Tây Môn Trúc Âm trừng trừng nhìn đôi mắt xinh đẹp tràn đầy sự khiêu khích của kẻ đối diện, sắc mặt càng ngày càng lạnh, đột nhiên anh vươn tay định gạt hết đồ ăn trên bàn kia nhưng bất hạnh là đối phương dường như biết rõ ý niệm đó trong đầu anh nên đã mau lẹ bắt lấy cổ tay của anh. Tay của Tây Môn vừa mới vùng vẫy thoát ra được thì nam y tá trẻ tuổi lại nhanh chóng tóm được cổ tay của anh thêm một lần nữa chế trụ anh. Đôi mắt màu lam ánh lên tia kinh ngạc, anh nhìn thẳng vào đôi mắt màu đen của đối phương, tay phải bị bắt được không thể nhúc nhích.

“Ngài đánh không lại tôi đâu, nếu tôi là ngài thì tôi sẽ ngoan ngoãn ăn cơm uống thuốc rồi đi ngủ. Hay là ngài vẫn thích mấy phóng viên ngoài kia chụp được cảnh tôi dứt cơm cho ngài?” áp chế nổi bất an cùng thẳng thốt khi nắm lấy cái cổ tay gây đến độ chỉ còn da bọc xương của người kia, nam y tá vẫn như cũ giống hệt thằng lưu manh hời.

Đôi mắt màu lam giờ đây dị thường thâm thúy, bàn tay trái tự do đột nhiên dùng lực, đối phương cảnh giác buông tay phải của anh ra, đoạt lấy bát đựng đồ ăn trên bàn, sau đó nhanh chóng đổi tay, vươn tay phải ra áp chế tay phải của người kia, hấn thành công. Nhưng mà...

“Xoảng”

Bát sứ bị tay trái của Tây Môn gạt xuống đất, thìa cơm nằm chổng chơ trên mặt đất, đồ ăn vương vãi, bát sứ vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“Tây Môn Trúc Âm!” nam y tá ném cái thìa, khuôn mặt bị chọc tức đỏ bừng bừng “Người không cần quá phận”. Nhìn thức ăn vương vãi trên đất, nhìn lại cái bản mặt như cá chết của tên kia, nam y tá xoay người bước đi.

“Rầm!” toàn bộ hành lang đều có thể nghe thấy tiếng cửa đóng sập lại. Trong khi đó, người vừa chọc giận nam y tá ngây ngốc nhìn về phía cái cửa vừa đóng, trong mắt dần lộ ra tia nghi hoặc tiếp đó là một vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Nửa giờ sau, hành lang truyền đến tiếng bước chân bình bịch, “Rầm” cửa bị một người đá ra. Nam y tá vác theo vẻ mặt giận dữ đã trở lại, chỉ thấy tên này một tay cầm chổi với hốt rác, một tay xách cặp lồng cháo mà hấn mới phóng đến nhà hàng gần đó để mua.

Trước hết để cháo sang một bên, nam y tá chân tay lanh lẹ đem đồng hồ độn trên sàn dọn dẹp sạch sẽ, lau chùi xong xuôi, hấn cầm bát cháo ngồi xuống giường, cười lạnh: “Tây Môn tiên sinh, ngài muốn làm gì thì làm nhưng mà tôi nhắc trước cháo này vừa mới nấu xong, rất là nóng, nếu không cẩn thận nó đổ vào người ngài, có bị phỏng cũng không liên quan đến tôi đâu đấy, bởi vì đó là ngài tự làm tự chịu a”.

Mở nắp cặp lồng mà hấn mượn ở khách sạn ra, khói bốc lên nghi ngút. Nam y tá múc một thìa cháo nóng lên thổi thổi rồi mới đưa đến bên miệng bệnh nhân: “Ngài Tây Môn, mời ăn cháo”.

Mím cười lễ phép, ngữ khí cung kính, đây nghiêm nhiên là một vị y tá đầy lịch sự a! Có điều tia nguy hiểm hiện lên trong mắt hấn cũng hết sức rõ ràng.

Tây Môn Trúc Âm mím chặt môi, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào nam y tá kiêu ngạo. Mãi đến khi, nam y tá dần mất kiên nhẫn, lửa giận cháy bùng bùng khắp nơi, anh mới mở miệng ra. Dò xét thìa

cháo một lượt rồi anh mới chịu ăn.

“Sớm ngoan ngoan thế này có phải tốt không? Lãng phí lương thực như kia cẩn thận có ngày bị sét đánh đó” hần muốn ăn nhưng lại không được ăn còn người này có đồ ăn thì lại ứ chịu ăn, thật sự là tên khốn mà!!!

Trong lòng oán thầm người nào đó, nam y tá giống như cho gia súc ăn, đút cháo liên tục vào miệng bệnh nhân, không một hơi ngừng nghỉ. Thật vất vả mới có được một giây phút tự do cho cái mồm, bệnh nhân lúc này mới hỏi: “Cậu tên là gì??”

“Anh muốn đi tố cáo tôi sao? Tôi sẽ không nói cho anh” cố gắng chịu đựng sự phản đối của cái bụng khi hần đem thìa cháo gà thơm ngào ngạt kia đút vào miệng bệnh nhân, nam y tá quyết định sau khi làm việc xong sẽ đến nhà hàng Trung Quốc đánh chén một bữa cháo no nê. Oái ờ quá! món cháo của lão mẹ, bát canh của lão mẹ, cơm của lão mẹ... nam y tá không biết lúc này nhìn hần chẳng khác nào một tên bị bỏ đói lâu ngày.

Vẫn chăm chú nhìn nam y tá, ánh mắt của Tây Môn Trúc Âm lại âm trầm vài giây, đẩy cặp lông ra, anh nói: “Đủ rồi!”

Nam y tá nhú mày: “Anh ăn quá ít”

Bệnh nhân lắc đầu, quả thật thế là đủ rồi.

Nếu mà là trước đây, người nào đó chắc chắn sẽ đem chỗ cháo còn lại của bệnh nhân ăn hết, nhưng mà... có tỉnh táo trước sự mời gọi đầy quyến rũ của chỗ cháo gà kia, nam y tá thậm thề với chính bản thân tối nay tuyệt đối không ăn mì nữa!

Quay đầu nhìn đến xe đẩy với đồng thuốc trên đó, nam y tá lúc này mới nhớ ra bệnh nhân còn chưa uống thuốc. Ngay lập tức lấy thuốc mà bác sĩ trưởng dặn dò nhất định phải cho người này uống, hần rót một cốc nước ấm rồi xoay người.

“Tây Môn tiên sinh, ngài cần uống thuốc”.

Ngoài dự đoán của y tá, lúc này Tây Môn Trúc Âm không còn búng bình đánh bay cốc nước mà ngoan ngoan uống thuốc theo yêu cầu.

“Tây Môn tiên sinh, ngài cần tiêm thuốc” ba phút sau, nam y tá rút hung khí ra. Chiếc kim tiêm nho nhỏ dưới ánh mặt trời rực rỡ lóe sáng đầy nguy hiểm. Đeo khẩu trang, người nào đó trong mắt tràn ngập khoái ý trả thù: “Nào nào, cởi quần ra ngài Tây Môn”.

Lần này, bệnh nhân không còn thỏa hiệp, nắm chặt chăn, hai mắt nhắm lại “Tôi cự tuyệt”.

“Cởi quần!”

“...” im lặng là vàng.

Nam y tá mặt nhăn mày nhú, đã làm đến chức cha rồi vậy mà tên này vẫn còn sợ bị tiêm a. Vòng qua phía bên kia của giường, nam y tá huých huých quý ngài đang giả bộ ngủ: “Tây Môn tiên sinh? Ngài không phải sợ tiêm đấy chứ?”

“...” im lặng là vàng, phép khích tướng hiển nhiên là vô dụng.

Nam y tá nổi giận. Điều bệnh đến sắp thành xương khô thế này rồi mà vẫn còn tùy hứng!

“Roạt rào” hai tiếng, trong phóng tới hần, bệnh nhân mở to hai mắt, nam y tá đã kéo rèm lại. Nhanh chóng, tên kia đến gần, đứng bên giường.

“Tây Môn tiên sinh, tôi sẽ tiêm cho ngài” không còn nét kiêu ngạo như lúc trước, nam y tá nói thực bình tĩnh, trong căn phòng tối, đôi mắt hần dường như đang che đậy một nỗi niềm gì đó.

Tây Môn Trúc Âm nhìn thẳng vào khuôn mặt đối phương, một lát sau, anh hỏi: “Cậu tên là gì?”

“Nếu nói cho ngài thì ngài chịu tiêm hả?”

“Ừ”

“Nói cho ngài thì ngài sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, uống thuốc?”

“Ừ”

“Được! tôi nói cho ngài tên của tôi. Tôi gọi là... ừm... nhóc tiểu Phá” mấy chữ ở cuối câu, nam y tá nói bằng tiếng Trung.

Đây là tên gì vậy? trên mặt bệnh nhân hiện rõ hai chữ “bất mãn”, nam y tá “Tiên hạ thủ vi cường” (kẻ ra tay trước sẽ chiếm ưu thế), nói: “Đó, tôi nói cho ngài rồi a, ngài không được đổi ý”.

“Đó không phải là tên” bệnh nhân tuy rằng bất mãn nhưng vẫn nói đầy thản nhiên.

“Đấy sao không phải là tên? Lão mẹ tôi vẫn gọi tôi như vậy mà” nam y tá chơi được bệnh nhân một vỏ dặc ý dặt dào, sau đó hắt đi tới cầm lấy hung khí ở cách đó không xa, lộ ra nụ cười đầy dữ tợn: “Tây Môn tiên sinh, mời ngài . cởi . quần . ra”.

Mặc dù bị người nào đó chơi đùa rõ ràng nhưng người bệnh nhân không thích bị tiêm này vẫn ngoan ngoãn thực hiện thỏa thuận, nằm sấp xuống xóc chân lên. Tuy vậy chỉ thế thôi a, người này không có bất cứ hành động gì thêm chỉ nằm đó để chờ nam y tá kia cởi quần cho mình.

“Tây Môn tiên sinh, ngài cởi quần ra” không biết tại làm sao, giọng của nam y tá nghe có chút khản trương.

“Cậu là y tá” đây là phạm vi chức trách của cậu. Bệnh nhân đơn giản nhắm mắt lại chờ đợi ai đó tiêm.

Nắm chặt tay lại một hồi rồi mới thả ra, nghĩ đến sức khỏe của bệnh nhân hơn nữa cũng hiểu rất rõ tính cách của người này, nam y tá khẽ cắn môi đi đến bên giường, nắm lấy cả bệnh phục lẫn quần trong của bệnh nhân, hắt dùng sức kéo xuống. Đồng thời cùng lúc đó, cái mông chẳng còn mấy thịt của bệnh nhân lộ ra.

Đứng ở chỗ mà bệnh nhân không nhìn thấy, khuôn mặt của nam y tá lộ đầy vẻ lo lắng. Nhanh chóng tìm thấy vị trí tiêm ít đau nhất trên mông bệnh nhân, nam y tá bôi cồn i-ốt, xoa nhẹ để chỗ đó thả lỏng “Tây Môn tiên sinh, ngài phải ăn nhiều vào, không ăn nhiều thì thân thể làm sao tốt được? ăn nhiều cơm thân thể chắc khỏe, ngài sẽ không phải tiêm nữa”. Nói còn chưa hết, kim tiêm trên tay nam y tá đã đâm chuẩn xác xuống. Bệnh nhân kêu rên một tiếng nhưng không hề động đậy mà dần thả lỏng.

Chậm rãi tiêm thuốc vào, nam y tá lại không hề báo trước rút kim ra, đem bông y tế đặt lên chỗ vừa tiêm xoa nhẹ một lúc, làm xong xuôi, hắt quay mặt sang chỗ khác nhẹ nhàng kéo quần lại cho bệnh nhân.

Bệnh nhân nằm trên giường không nhúc nhích, nam y tá đắp lại chăn thật cẩn thận cho người kia, chỉnh lại gối đệm, xoay người chuẩn bị từng li từng tí. Nằm ở trên giường – nơi nam y tá không nhìn thấy, bệnh nhân hai tay nắm chặt lấy gối, đôi mắt màu lam nhạt trong bóng đêm dường như đang tỏa sáng.

Chuẩn bị tỉ mỉ mọi thứ xong, nhìn lại bệnh nhân đang nằm trên giường, nam y tá qua lớp chăn mỏng xoa nhẹ một hồi lên chỗ mà bệnh nhân vừa bị tiêm. Tên gốc này kết hôn đã hai năm rồi vậy mà mấy tật xấu vẫn chẳng thay đổi gì cả.

Xoa được khoảng 5 phút, nam y tá mở miệng: “Tây Môn tiên sinh ngài còn cần truyền nước nữa. Là đường gluco”.

Bệnh nhân lần này ngoan ngoãn hợp tác, lật người lại, lộ ra tay trái. Nam y tá đối với thái độ này của bệnh nhân hết sức vừa lòng. Hắt chuyển tay cầm lấy tay của bệnh nhân, vỗ nhẹ vào mu bàn tay sau khi đã khử trùng rồi đem kim đâm vào chỗ ven thấy rõ nhất. Tiếp đó mau chóng dán một băng dính vào đó.

Từ đầu đến cuối, nam y tá luôn cúi đầu còn bệnh nhân thì vẫn luôn nhìn chăm chú vào nam y tá. Làm xong hết thấy, nam y tá không nói lời nào, đẩy xe rời đi. Bệnh nhân không rời mắt khỏi cánh cửa đã đóng lại kia, tay phải sờ lên mu bàn tay trái đã được ghim kim, không ngừng hít sâu.

Đợi nửa tiếng, đến lúc bệnh nhân nghĩ rằng người y tá kia sẽ không quay lại thì cửa mở. Nam y tá ôm theo một bình nước thủy tinh nhỏ đi tới, ở trong đầy nước. Đi đến bên giường, hắt đem bình thủy tinh đặt ở phía bên tay trái của bệnh nhân, trong bình là nước ấm.

“Oài mãi mới tìm được cái này, chấp nhận dùng tạm đi” lại đem chăn của người bệnh sửa sang lại lần nữa, nam y tá nói một hơi: “Tôi đi ăn cơm, nửa tiếng sau trở lại”. Không đợi bệnh nhân mở miệng, nam y tá đã mở cửa chạy.

Nằm ở trên giường, tay trái cảm thụ hơi nóng hằm hập tỏa ra từ chiếc bình, Tây Môn Trúc Âm nhìn lên trần nhà, ngực phập phồng.

...

“Ngốc thế hả?? trời mưa to như vậy mà cậu còn mò đi tìm tôi làm gì?”.

“Điện thoại của cậu cứ tắt, tôi lo cậu gặp chuyện không may”.

“Điện thoại hết pin. Tôi đến chỗ chị Lily thì làm gì có thể xảy ra việc gì?”

“Kỹ năng lái xe của cậu không tốt”.

“... Ngốc quá, tôi không phải đã nói sẽ lái xe cẩn thận sao?”

Một người vừa nhìn vào cái nhiệt kế mới rút ra khỏi miệng của người kia thì sắc mặt trở nên không tốt.

“39 độ 2, sốt cao, cậu phải đến bệnh viện”.

“Không đi”.

Người này luôn luôn ghét bệnh viện.

“Cậu sốt cao lắm! Cứ như thế này thì cái đầu thông minh của cậu sẽ bị hâm thành ngu ngốc mất. Tôi đưa cậu đi bệnh viện”.

“Sốt thế này là do bị cảm lạnh. Uống thuốc, ngủ một giấc là tốt ngay thôi” giọng nói của người này khản đặc lại: “Lấy thuốc hạ sốt cho tôi”.

“Cần tiêm thuốc! chẳng lẽ cậu đã quên mình kháng lại được được tính của thuốc hạ sốt ?”

“Vậy đổi loại thuốc hạ sốt mới” nam nhân cố giả vờ lần cuối.

Biết rõ nam nhân này cực kì ghét bị tiêm, hần nheo hai mắt lại, nói giọng cực kì nhẹ nhàng: “Tổng giám đốc Tây Môn, ngài cần phải tiêm”. Bất quá hình như có một ngọn lửa đang phừng phừng bốc lên trong lòng người nào đó thì phải.

Nam nhân hiểu rõ hần, anh ngậm miệng lại, không hề phản kháng. Đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, hần rất nhanh đi lấy kim tiêm. Vì suốt ngày phải đối phó với nam nhân siêu cấp ghét bệnh viện với tiêm thuốc này mà hần sớm đạt đến trình độ thượng thừa, thừa tiêu chuẩn đi làm y tá.

“Nằm úp xuống, cởi quần ra”.

Nam nhân nhú mày nhìn kim tiêm trong tay hần, vẻ mặt đầy miễn cưỡng.

“Nằm úp xuống, cởi quần”.

Không dám trì hoãn tiếp, nam nhân thở dài, xoay người nằm úp nhưng không có động thủ cởi quần.

“Cởi quần”.

“...” nam nhân giả chết.

Bực mình đánh bốp một cái vào mông của tên này, hần đem cả quần ngủ với quần trong của nam nhân lột xuống: “Lúc này đáng nhẽ phải để cho mấy cô gái ở công ty thích cậu nhìn thấy bộ dạng của cậu hiện tại, mấy cô ấy nhất định sẽ ngay lập tức di tình dừng luyện”. Nam nhân từ chối cho ý kiến, anh không cần.

Xoa bóp một hồi ở chỗ bị tiêm quen thuộc của nam nhân, hần đỏ còn I ốt lên.

“Ngày mai cậu ở nhà nghỉ ngơi, một mình tôi đến công ty thôi” nói còn chưa xong, không để người nằm kia kịp lo sợ, kim tiêm trên tay hần đã nhanh chóng đâm xuống. Nam nhân thét lớn một tiếng, cái mông cứng nhắc chậm rãi thả lỏng.

“Gọi cho chị Lily bảo ngày mai cậu không đến công ty”.

Rút kim ra, hắn kéo cái quần lên cho nam nhân, cẩn thận đắp lại cái chăn rồi xoa nhẹ lên cái mông vừa bị tiêm nằm cách một lớp chăn của người này: “Được rồi, tí nữa tôi gọi cho chị Lily, nếu công ty có việc gì thì tôi sẽ đến”.

Xoa nhẹ được năm phút, hắn buông tay ra, nam nhân lúc này mới lật người lại. Đối mặt với nam nhân đã thay đổi rất nhiều so với trước đây, hắn hừ nói: “Ai có thể nghĩ rằng tổng giám đốc Tây Môn lại có bộ dạng thế này?”.

“Hoa” nam nhân giữ chặt tay hắn, ám chỉ.

“Không đâu, nóng lắm!!” hắn không muốn nhưng nam nhân cũng không chịu buông tay.

Do dự một hồi, cuối cùng hắn cũng đành đầu hàng, cởi giày bỏ lên giường, xốc chăn lên chui vào nằm cạnh nam nhân. Trong chăn thực nóng, người của nam nhân cũng thật nóng nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy dường như người này lại đang rất lạnh. Vòng tay ôm lấy người bên cạnh, nam nhân cũng ôm lấy kéo hắn vào lòng, hắn nói: “Một tiếng, tui sợ nóng lắm”.

“Ừ” ôm sát hắn, nam nhân bị bệnh nhắm mắt lại muốn ngủ.

Nằm ở chỗ nóng thế này khiến mồ hôi hắn túa ra như mưa, hắn thực không hiểu tại sao mỗi lần sinh bệnh người này đều muốn ôm hắn ngủ? không sợ truyền bệnh cho hắn sao? Nghĩ đến trong đầu nam nhân có khả năng đang tồn tại một âm mưu ác độc, hắn mở miệng: “40 phút”.

“...” không rõ lúc này nam nhân đã ngủ hay tạm thời giả chết.

Buổi sáng ngày hôm sau, cơn sốt đã hạ nhưng hắn vẫn cực kì mất hứng vì sắc mặt của tên kia nhìn thật không tốt. Cầm bát cháo mà mẹ nuôi bảo người mang tới, hắn tọng cháo liên tục vào miệng nam nhân, không một giây ngơi nghỉ, không cho nam nhân có cơ hội mở miệng. Nam nhân muốn nói nhưng khổ nỗi cái miệng lại không thể. Đối với người bên cạnh đang phừng phừng lửa giận, nam nhân thôi đành để hắn muốn làm gì thì làm. Có như vậy mới xoa dịu được cơn tức của hắn.

Cuối cùng cũng ăn xong cháo, nam nhân đã có thể mở miệng.

“Ngày mai tôi sẽ khỏe”

“.....” Bĩu môi, hắn rõ ràng không tin.

Nam nhân sờ nhẹ khuôn mặt hắn: “Không lừa cậu”.

“Hừ”.

“Kia...” khẽ cắn môi nam nhân lại một lần nữa nhượng bộ: “Cậu lại tiêm cho tôi được chứ?”.

Đôi mắt tinh anh của hắn lóe sáng: “Cậu nói đấy nhá”.

Nam nhân bắt đầu dĩ gạt nhẹ đầu.

“Nằm úp xuống, đem quần cởi ra” cứ như sợ người kia đổi ý, hắn chạy như bay khỏi phòng ngủ. Nam nhân rất nghe lời nằm úp xuống nhưng mà tất nhiên như mọi khi... chỉ thể thôi, cái quần vẫn nằm nguyên ở vị trí mà mọi khi nó vẫn ở.

...

Tại một nhà hàng Trung Quốc gần bệnh viện, một người thiếu niên vừa ăn cơm vừa khóc rống bên cái điện thoại mà hắn hiện dùng để gọi cho lão mẹ đang vì vụ tận hưởng thiên đường Maldives.

“Lão mẹ... con muốn ăn cơm lão mẹ làm, đồ ăn ở đây khó nuốt quá... lão mẹ ơi! Lão mẹ à! Lão mẹ làm một nồi chân gà hầm rồi chuyển đường hàng không đến đây cho con được không???”

“Thằng nhỏ ngốc nghếch này” Lục Đường Phương Phương vỗ về “Đồ ăn ở khách sạn chán vậy sao?”.

“Con không ở khách sạn. Tại sân bay con kết thân được với một người bạn, con ở luôn tại nhà cậu ấy. Nhưng mà chỗ ở của thằng này rất là thiếu thốn cái gì cũng không có, mỗi ngày con chỉ được ăn mì tôm trừ bữa. Lão mẹ...”

Lục Đường Phương Phương nhú mày hỏi: “Có phòng bếp không vậy?”.

“Có!”

“Nhóc tiểu Phá, người đến khu phố tàu mua một cái xoong, nhìn xem có mua được hành với gừng hay không. Nếu có thì sau đó tới siêu thị mua ức gà hoặc cá cũng được”

“Lão mẹ, con là trời sinh nấu ăn ngu dốt...” vừa nghe ra ý lão mẹ bảo mình phải xắn tay chui vào bếp, tên thiếu niên này vội lắc lắc đầu.

“Không tự mình làm chẳng lẽ muốn chết đói hả? nếu lúc về Hồng Kong mà người gầy đi thì ta chắc chắn cho người đi làm thái giám đấy!” nữ thần nổi lên giọng tỏ.

“Được rồi! được rồi” thiếu niên ai oán “Lão mẹ thế canh gà làm như nào? Con muốn uống canh gà”.

“Thằng ngốc a”.

Một ngày đẹp trời, một vị nữ thần thông qua điện thoại dạy thằng con ngốc của mình cách nấu canh, nấu nước liu liu rồi rất đơn giản cho một ít cơm vào. Lấy bút ghi chép lại cẩn thận, Lục Bất Phá nhẹ giọng hỏi: “Lão mẹ... một người bạn của con ..à.. chính là người mà con kết bạn ở sân bay ấy, phổi của cậu ấy không được tốt, vậy uống canh gì thì ổn?”.

Phía bên kia đường dây lặng yên trong chốc lát, một lúc sau, nữ thần mở miệng: “Ăn gì bổ đấy. Người cứ đi mua phổi heo rồi cho lê với hạnh nhân thêm vào nước”.

Thiếu niên liên tục gật đầu ghi nhớ từng chi tiết cùng những điều cần lưu ý, còn cả lửa thế nào, phổi heo tẩy sạch ra sao. Cứ thế sau một hồi tiếp thu sự khai sáng từ lão mẹ, thiếu niên đã viết đầy năm mặt giấy.

“Lão mẹ, cảm ơn nhé”.

“Uống thuốc Đông y không thể ăn mỡ miếc nhiều, người phải chú ý khi nấu canh cố gắng hớt bớt lớp mỡ đi. Chỗ thuốc Đông y chuẩn bị cho người có uống đầy đủ không hả?”.

Người nào đó sững sốt nhưng cũng nhanh chóng đáp: “Uống! Uống! Thuốc Đông y do lão mẹ đặc biệt chuẩn bị con nào dám không uống” xong đời! Hai ngày nay nhiều việc quá nên quên mất tiêu.

“Ừ, nhớ đúng giờ uống thuốc đấy, tự mình nấu canh mà uống không được tiếp tục ăn mì nữa đâu đấy”.

“Vâng, vâng, bẩm lão mẹ, nô tài xin nhớ”.

Những lời này khiến nữ thần mỉm cười, lại dặn dò con thêm vài câu, nữ thần cúp điện thoại. Thiếu niên vội lấy điện thoại di động ra mở mục nhắc nhở: Uống thuốc!.

...

Vào lúc nam y tá làm việc với bệnh nhân, Vương Chỉ ngồi sấm hối trong một quán bar còn chưa mở cửa; Tây Môn lão tiên sinh cùng vợ ngồi ở phòng thăm của nhà giam nhìn một người sấm hối.

Cảnh thứ nhất.

Nhân vật: Vương Chỉ và chị Lily.

Địa điểm: quán bar.

“Đoạn Vũ vì sao rút đơn kiện?” là một người chị của Đoạn Hoa, Lily không khỏi chất vấn. Đoạn Hoa không chỉ như một người em của chị mà còn là ân nhân cứu mạng con gái chị. Đoạn Hoa chết khiến không chỉ có Đoạn Vũ đau khổ mà còn cả chị cũng vô cùng đau khổ.

Wang Chỉ cúi thấp đầu, trong lòng đặt ra bốn phương án để lựa chọn:

Nói cho chị Lily chân tướng sự việc.

Tìm một giải thích hợp lý.

Để chị Lily trực tiếp hỏi Lục Bất Phá

Im lặng.

“Vương Chỉ trả lời chị, Đoạn Vũ vì sao rút đơn kiện?” Lily nhìn như sắp khóc: “Tây Môn có thể không chấp nhận Đoạn Hoa nhưng cũng không nên tổn thương nó như vậy lại càng không nên dung túng con đàn bà đó hãm hại nó. Tây Môn hiện tại bị bệnh nếu Đoạn Vũ cảm thấy hấn đáng thương cho nên rút đơn kiện thì chị còn chấp nhận được. Nhưng mà chị không thể chấp nhận được việc buông tha cho Nhược Lan như vậy! Con đàn bà đó đến giờ vẫn chưa thém nói một câu “Thực xin lỗi” với Đoạn Hoa. Chị tuyệt đối không tha thứ cho ả”.

Vương Chỉ cúi thấp đầu, lôi từ trong túi ra một cái khăn tay nhăn nhúm, nguyên bản định đưa cho chị Lily nhưng rồi lại rút về vì hình như hấn đã dùng nó để lau mồm rồi thì phải.

“Biết vì sao chị vẫn còn ở lại Thế Hoa không?” Lily cuối cùng nhin không được đã bật khóc: “Chị muốn nhìn thấy Nhược Lan phải chịu quả báo, chị muốn nhìn thấy Tây Môn hối hận”.

Vương Chỉ ngẩng đầu, hấn đã chọn được phương án tốt nhất.

“Chị Lily không phải là em với Đoạn Vũ muốn rút đơn kiện mà là Đoạn Hoa bảo bọn em rút đơn kiện”.

Lily trong nháy mắt quên cả khóc, chị mở to hai mắt nhìn người kia.

“Chị Lily, em biết chuyện này thực khó hiểu, nhưng xin chị hãy tin những gì em nói, em tuyệt đối không lừa chị” ho nhẹ hai tiếng, Vương Chỉ cầm đôi bàn tay lạnh lẽo của chị Lily, quay sang nhìn hai phía rồi mới nhỏ giọng nói: “Đoạn Hoa không chết”.

Lily hô hấp dường như ngừng lại, ngậy ngốc nhìn.

Vương Chỉ vươn hai cái tay dài của mình đặt lên vai chị Lily, lại kề mặt nói như muỗi kêu: “Em đưa chị đi gặp nó, để cho nó nói rõ với chị”.

Cho dù đã chuẩn bị kĩ lưỡng, Vương Chỉ cũng thiếu chút nữa bị chị Lily nhà hấn ném bay.

“Đưa chị đi... Đưa chị đi!” chị Ly li suy sụp tới nơi rồi, cả người đều run rẩy, chị không còn đủ khí lực nắm lấy vạt áo của Vương Chỉ lắc chết hấn.

“Chị Lily...” Vương Chỉ thu hết cái gan lộn của mình ngăn lại tay chị Lily, hít mấy hơi thật sâu: “Đi”.

==

17. Chương 17

Cảnh thứ hai

Nhân vật: Nhược Lan, Tây Môn Mộc Nhất, Tây Môn Vương Linh Linh.

Địa điểm : Phòng thăm của nhà giam.

Nhược Lan cúi thấp đầu nức nở khóc, Tây Môn Mộc Nhất ngồi phía đối diện vẻ mặt đầy giận dữ, Vương Linh Linh nắm lấy tay chồng nhắc nhở ông chú ý đến huyết áp. Làm việc cho gia đình Tây Môn đã hơn bốn mươi năm nay, luật sư kiêm thư kí riêng của Tây Môn Mộc Nhất – Thiệu Viễn cũng bị lão gia nhà này gọi từ Vancouver về, ngồi ở bên trái ông.

Tây Môn Mộc Nhất chẳng chút để ý đến hai hàng nước mắt đang chảy không ngừng trên khuôn mặt con dâu, ông nhìn Thiệu Viễn ý bảo người kia bắt đầu làm việc.

Thiệu Viễn hiểu ý, lấy mấy văn kiện từ trong túi công văn của mình ra đặt trước mặt Nhược Lan.

“Đây là đơn xin ly hôn, ký tên lên đó” cha của Tây Môn tức giận nói.

Nhược Lan kinh ngạc ngẩng đầu, môi run lên bần bật. Vương Linh Linh thấy người con dâu xinh đẹp ngày xưa giờ đây sắc mặt tái nhợt, cực kì tiêu tụy có chút thương cảm. Bà khuyên: “Nhược Lan, tôi và bố chồng cô ngay từ đầu đều không tán thành cuộc hôn nhân này. Nhưng vì Trúc Âm cứ kiên quyết làm nên chúng tôi cũng đành đồng ý. Khi cô sinh ra Dật Hoa, chúng tôi đã rất cảm kích nên thôi cũng cố chấp nhận một người con dâu như cô”.

“Cha, mẹ, van xin hai người, đừng bắt con ly hôn với Âm...” Nhược Lan đẩy mấy văn kiện ra, sống chết lắc đầu: “Con không muốn ly hôn, con không muốn rời xa Âm, cha, mẹ, van cầu hai người...” chuyện cô luôn sợ hãi cuối cùng đã đến.

“Nhược Lan!” Tây Môn lão gia lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ đến bây giờ cô vẫn còn không hiểu lý do tại sao tôi muốn cô ly hôn với Trúc Âm! Cả đời này, tôi quyết không chấp nhận một đứa con dâu như cô. Bởi vì cái nhà này không thể nhận một đứa con dâu tâm địa độc ác đến vậy!”. Ông lớn giọng nói khiến Nhược Lan không khỏi lại bật khóc. Đây cũng là lần đầu tiên người bố chồng này tức giận quát mắng trước mặt con dâu.

“Cô khổ tâm, cô bất đắc dĩ nhưng nếu cô thực sự là một người lương thiện thì chắc chắn cô sẽ không lừa dối Trúc Âm lại càng không âm thầm hãm hại người bạn tốt nhất của nó”.

Nhược Lan khóc không thành tiếng.

“Nếu cô vì sợ Trúc Âm bởi vì thế mà không cần cô nên mới nói dối nó thôi thì tôi đây cũng có thể chấp nhận. Nhưng mà cô! Cô không chỉ không áy náy mà còn đi cấu kết với người cha vô liêm sỉ của mình cùng nhau hãm hại Đoạn Hoa! Cô luôn miệng nói cô yêu Trúc Âm, đây là tình yêu của cô dành cho nó sao?! Không! Cô không yêu nó! Cô chỉ yêu chính bản thân mình”.

“Trúc Âm bị bệnh, rất có thể là ung thư nhưng nó lại cự tuyệt trị liệu, cự tuyệt uống thuốc! Cô nói xem đó là vì sao?! Nó đang sám hối cho phút hồ đồ khi trước đấy! Nó sám hối vì đã hiểu lầm Đoạn Hoa đấy! Nó bây giờ là một mạng đèn một mạng!” nước mắt của Nhược Lan trong mắt của Tây Môn Mộc Nhất không gì hơn ngoài hai chữ “ghê tởm”. Ông chưa bao giờ ghét một người phụ nữ nào đến thế, vậy mà cái người này không chỉ là con dâu của ông mà còn là mẹ của cháu nội ông.

“Trúc Âm bị ung thư?” Nhược Lan dường như muốn ngắt.

Vương Linh Linh khóc: “Phổi của nó có một khoảng đen, bác sĩ bảo rất có thể đó là ung thư. Giờ còn chưa chuẩn đoán chính xác được vì nó không chịu điều trị, bác sĩ bảo... bảo Trúc Âm không còn ham muốn sống nữa”.

“Không còn ham muốn sống...” Nhược Lan cả người xụi lơ ở trên ghế, thân thể run rẩy.

“Hết thấy những việc này là vì ai mà tạo thành?!” Tây Môn lão gia đập mạnh một cái xuống bàn, “Là cô! Nếu lúc trước cô nói rõ chân tướng cho Trúc Âm, nếu lúc trước cô không ích kỷ như thế, nếu cô có thể đứng trên lập trường của Trúc Âm mà lo lắng cho nó chứ không phải đi hãm hại Đoạn Hoa vì sợ bí mật của bản thân bị lộ thì nó đã không tới mức tìm đến cái chết như bây giờ! Trúc Âm hồ đồ nhưng cô cũng là một kẻ đứng từ sau lưng hại nó!”.

Nước mắt Nhược Lan chảy xuống ướt đầm áo, cô ngồi ngất dại trên ghế không nói nổi một lời.

“Anh...” Vương Linh Linh không đành lòng.

Tây Môn lão gia hít mấy hơi thật sâu để hạ huyết áp xuống: “Linh Linh, em để cho anh nói hết, những lời này ghen ở trong lòng anh lâu lắm rồi, thật khó chịu!”.

Vương Linh Linh lau đi nước mắt, không cất tiếng.

“Đoạn Hoa chết đã hai năm rồi vậy mà cô đã bao giờ ra thăm mộ nó chưa? Cô đã bao giờ cắn rứt lương tâm chưa? Không hề! Cô cắn bản là không hề có! Nếu không phải có người đem chuyện này phan phui ra thì chắc cô vẫn cứ thoải mái làm thiếu phụ nhân nhà Tây Môn chúng tôi! Nếu tôi là cô, tôi đã ngay lập tức ký vào đơn ly dị! Trúc Âm thích được cô thì đúng là hãm rồi! Tôi không thể chịu được việc có một đứa con dâu như thế này thêm nữa. Ký tên lên thỏa thuận ly hôn đi!”.

“Thực xin lỗi... cha... thực xin lỗi” Nhược Lan hai mắt đầm lệ, nhạt nhòa nhìn mấy tờ thỏa thuận ly hôn kia, tay phải run run nhận bút. Qua thật lâu, cô ký tên mình xuống giấy tờ đồng thời điểm chỉ.

Thiệu Viễn lập tức thu hồi đơn ly dị cùng một số giấy tờ khác chỉ để lại một văn kiện: “Đây là điều khoản bồi thường cho cô. Sau khi ly hôn, cô sẽ được chu cấp 200.000 mỗi tháng. Mặt khác một tòa biệt thự cùng hai khu nhà trọ trên danh nghĩa của lão gia sẽ chuyển sang cho cô. Tuy nhiên cô phải từ bỏ đòi hỏi về tài sản dưới tên của thiếu gia và quyền chăm sóc thăm nuôi đối với tiểu thiếu gia”. Nói cách khác Nhược Lan sẽ nhận được tiền và nhà cửa để đổi lấy việc cắt đứt mọi liên hệ với gia đình Tây Môn. Tuy chẳng lấy gì là quý mến đứa con dâu này nhưng Tây Môn lão gia cũng không bạc đãi cô.

Nhược Lan nhìn qua mấy giấy tờ trên bàn rồi ký tên và điểm chỉ xuống văn kiện từ bỏ phần tài sản của Tây Môn Trúc Âm và từ bỏ quyền thăm nuôi chăm sóc con. Tuy nhiên cô lại đẩy giấy tờ về cấp dưỡng sau ly hôn ra.

Vương Linh Linh khuyên: “Nhược Lan, vụ án của cô, chúng tôi sẽ tìm người giải quyết. Bố chồng cô tuy có chút nặng lời nhưng tiền chu cấp với nhà cửa cô cứ nhận lấy, như vậy cuộc sống sau này của cô cũng không có gì phải lo lắng”.

Nhược Lan lắc đầu: “Mẹ... cha mắng đúng lắm... con luôn mồm nói mình rất yêu Trúc Âm nhưng mà hết thấy mọi việc con nói mình làm cho anh ấy thực ra chỉ là... vì bản thân mà thôi. Lúc Trúc Âm với Đoạn Hoa xảy ra mâu thuẫn, con không những không khuyên anh ấy mà còn... vu hãm Đoạn Hoa khiến Trúc Âm... đuổi cậu ấy đi...”.

“Nhược Lan... thôi cứ ký tên vào thỏa thuận đi” Vương Linh Linh cầm lấy tay cô, đem bút nhét vào.

Nhược Lan cự tuyệt, đứng lên, nắm lấy tay Vương Linh Linh: “Mẹ... chờ Dật Hoa trưởng thành, mẹ nói với nó là mẹ nó chết vì bệnh... mẹ ... con xin mẹ đừng nói với thằng bé rằng mẹ nó là một người phụ nữ...”.

“Nhược Lan...” Vương Linh Linh lệ lại trào ra.

Nhược Lan quỳ rạp xuống đất, dập đầu lạy ba cái đối với cha mẹ chồng: “Cám ơn cha mẹ...” sau đó đứng lên rời khỏi phòng thăm.

“Anh...” Vương Linh Linh nhịn không được. Nhược Lan dù ngàn sai vạn sai nhưng cuối cùng cô cũng nhận ra sai lầm của bản thân.

Tây Môn lão gia nắm chặt tay lại, ồ ồ thở dốc nhưng vẫn nói: “Ly hôn đối với hai đứa bọn nó đều tốt. Nếu ... nếu Trúc Âm nó...” nghĩ tới đứa con sẽ chết, người cha này không kìm được nước mắt “Nếu Trúc Âm đoán mệnh thì chúng ta đành chấp nhận. Anh sẽ cố gắng sống đến ngày đứa cháu đích tôn của mình trưởng thành, giáo dục thằng bé cho tốt, sẽ không để thằng bé giống cha nó không có chút tiền đồ. Anh không thể để cho Nhược Lan tiếp tục hại cháu trai mình. Cô ta đã hủy hoại đời con trai của anh”.

“Anh...” Vương Linh Linh khóc ngã vào lòng chồng. Tây Môn lão gia ôm chặt lấy vợ.

Lệ già tuôn rơi.

...

Ăn vẫn còn chưa no, nam y tá miễn cưỡng đẩy xe vào phòng bệnh của tổng giám đốc Tây Môn. Người nằm trên giường mở to hai mắt nhìn chăm chú theo vị nam y tá của mình kể từ lúc hắn mở cửa đi vào. Nam y tá rút kim ghim trên tay bệnh nhân ra sau đó lấy túi nước truyền, từ đầu tới cuối hắn không thèm để ý đến đôi mắt màu lam chứa đầy những suy nghĩ sâu xa vẫn ngóng theo mình. Xong xuôi, hắn lại xoay người đẩy xe đi.

“Đợi đã” bệnh nhân lên tiếng.

Nam y tá quay đầu, vẻ mặt hiện lên năm chữ “Còn gì phải làm sao”.

“Tôi khát”.

“À” nhớ tới cái dây chuông bị mình rút ra khỏi ổ cắm, nam y tá áy náy quay lại rót cho bệnh nhân không nhúc nhích được kia một cốc nước ấm rồi đặt lên tủ đầu giường. Sau đó nam y tá lại đẩy xe đi ra, cước bộ đầy tiêu sái.

“Đợi đã” bệnh nhân lại lên tiếng.

Nam y tá lại quay đầu, vẻ mặt lại hiện lên năm chữ “Còn gì phải làm sao”.

“Tôi không lấy được”.

Người này hình như đã biến từ bệnh nhân có vấn đề về phổi sang bệnh nhân sống thực vật rồi thì phải . Hơn nữa đây là một người thực vật có cái đầu rất nặng hoạt động.

“Anh có tay”.

Nam y tá hiển nhiên rất khó đối phó.

“Tay tôi đau”.

Mặt bệnh nhân không chút thay đổi, đáp trả đầy bình tĩnh.

“Tay bị ghim kim là tay trái”.

Nam y tá không nhúc nhích.

“Tay phải không còn khí lực”

Bệnh nhân vẫn bình tĩnh như cũ đáp.

“Vậy anh cứ nằm đó chịu khát đi”

Nam y tá nổi giận, tên này bình thường là đàn ông trẻ khỏe thể mà cứ mỗi lần ốm đau thì lại ngay lập tức hóa thành thiếu nữ a! Không thêm để ý! Tiêu sái bước đi được ba bước.

“Cậu dám đi thì tôi sẽ không ăn cơm không uống thuốc” bình tĩnh uy hiếp.

Nam y tá quay đầu, hai mắt tóe lửa: “Anh mấy tuổi rồi? Anh cho bản thân là thằng con mình sao? Con anh đã cai sữa biết đi rồi đấy”

Ngụ ý câu này là: anh không bằng thằng con mình.

Hàng lông mi che khuất một tia sáng chột lóe lên trong đôi mắt màu lam nhạt, bệnh nhân lại tiếp tục chiến thuật “im lặng là vàng”.

Hàm răng nghiến kèn kẹt, nam y tá không thể chịu được nữa lại vọt tới bên giường. Bệnh nhân đầy hợp tác ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt màu lam nhạt lẳng lặng nhìn hẩn.

“Xem như anh lợi hại!” nam y tá giơ nắm tay lên sau đó lấy cái cốc đưa tới bên miệng bệnh nhân “Uống!” bệnh nhân chậm rãi thưởng thức hết cốc nước.

Buông mạnh cái cốc xuống, không cho bệnh nhân có thêm cơ hội gây sự, nam y tá vứt bỏ sự tiêu sái bằng tốc độ ánh sáng lao nhanh ra khỏi phòng. Tiếng đóng cửa vang vọng toàn bộ hành lang.

Bệnh nhân lấy chiếc di động từ dưới gối ra, bấm một dãy số.

“Bác sĩ White, mời ngài đến phòng bệnh của tôi một chút. Cảm ơn”.

Khi bạn nam y tá của chúng ta đang trốn trong một góc toilet thóa mạ một người nào đó thì người bệnh kia đang ở trong phòng bệnh của mình hỏi bác sĩ trưởng về lai lịch của nam y tá.

Bác sĩ White chà xát kính mắt, nhẹ nhàng nói: “Buổi sáng hôm nay một người bạn của cậu – cậu Vương Chỉ, cũng là cục trưởng Vương của cục an toàn thương mại đã đến và bảo rất lo lắng cho tình hình sức khỏe của cậu. Sau khi nghe nói cậu không hài lòng với y tá của bệnh viện, cậu ta đã đề cử cho tôi cậu y tá tiểu Phá này. Cậu ấy nói y tá này có kinh nghiệm làm y tá rất phong phú, đặc biệt am hiểu chăm sóc bệnh nhân như cậu. Ban đầu tôi cũng không đồng ý bởi vì giấy tờ của cậu y tá này không được đầy đủ nhưng cục trưởng Vương cam đoan rằng cậu ta sẽ giúp sức khỏe cậu bình phục. Tôi cũng tin cục trưởng Vương sẽ không hại cậu cho nên liền thử một lần, để cậu y tá này đảm nhận công việc chăm sóc cậu”.

Tây Môn Trúc Âm hai mắt thâm trầm: “Vương Chỉ nói cậu ta gọi là gì?”.

Bác sĩ White lộ ra vẻ mặt kỳ quái: “Cậu hộ sĩ này tên rất khó phát âm, kêu ... Tiểu Phá... Hại! hay sao đó? Đây là tên Trung Quốc?”

“Cậu ta bao nhiêu tuổi?”

“Theo lý lịch mà cục trưởng Vương mang tới thì năm nay 25 tuổi”.

25 tuổi? Ý niệm hiện ngay ra trong đầu Tây Môn Trúc Âm lúc này chính là: Giả!

“Thiếu gia, cậu không hài lòng với cậu ta sao?” bác sĩ White hỏi. Kỳ thật ông rất vừa lòng, tuy rằng lý lịch của cậu y tá tiểu Phá này có đôi chỗ cần xem xét nhưng mà cậu ta cư nhiên có thể làm thiếu gia uống thuốc, chịu điều trị do vậy ông vạn phần hy vọng cậu ta có thể ở lại.

“Không” Tây Môn Trúc Âm mở miệng: “Tuy nhiên, tôi chỉ chấp nhận cậu ta làm y tá của tôi. Nếu đổi người khác, tôi tiếp tục cự tuyệt điều trị”.

“Thiếu gia?” bác sĩ White nửa lo nửa mừng.

Sau khi vị bác sĩ White bắt đắc dĩ rời phòng, Tây Môn Trúc Âm lại lấy điện thoại ra gọi.

“Điều tra cho tôi một người”.

“Cậu ta hiện tại là y tá của tôi, giới tính: nam, biệt danh nhóc tiểu Phá, tuổi trong khoảng từ 16 đến 19”.

“Cậu ta quen Vương Chỉ. Điều tra xem những người gần đây nhất mới xuất hiện bên cạnh Vương Chỉ, đặc biệt là người lạ”.

“Đợi đã. Còn có một người, giúp tôi điều tra xem hướng đi gần đây nhất của cậu ta, Đoạn Vũ, em trai Đoạn Hoa. Điều tra xem cậu ta vì sao hủy bỏ án kiện”.

“Tôi chờ tin tức của anh, càng nhanh càng tốt:.

...

Máng người nào đó xong, tâm tình thật vui vẻ, nam y tá vừa mới rời khỏi nhà vệ sinh thì đã bị người mời tới phòng viện trưởng đồng thời cũng là bác sĩ trưởng điều trị cho Tây Môn – văn phòng bác sĩ White. Tại đây hắn nhận được tin dữ.

“Cái gì?! Đêm tôi cũng cần ở lại bệnh viện”

“Đúng vậy. Tình huống của cậu Tây Môn có chút đặc biệt. Cậu đã làm rất tốt cho nên buổi tối cũng ở lại luôn đi”.

“Không! Tôi cự tuyệt!”

Viện trưởng White nặng nề đặt tay trái lên bờ vai gầy của nam y tá, khẩn cầu nói: “Cậu tiểu Phá, tình trạng của cậu Tây Môn giờ đặc biệt nguy hiểm. Trước mắt tuy chưa thể chuẩn đoán chính xác nhưng khả năng ung thư là hơn 80%. Thêm một ngày điều trị là thêm một chút hy vọng để cứu sống cậu ấy. Chúng tôi cần cậu”.

Miệng nam y tá đắng ngắt lại, 80% là ung thư? Đờ đẫn gật đầu, nam y tá nói: “Được, tôi sẽ ở lại, tôi.. tôi về trước thu xếp một số đồ đạc”.

“Cảm ơn cậu tiểu Phá” viện trưởng White cảm kích ần ần bờ vai hắn, trong lòng thở dài nhẹ nhõm.

=====

18. Chương 18

Không nhớ nổi bản thân đã rời bệnh viện như thế nào, đầu óc của nam y tá chỉ xoay tròn quanh con số 80%. Hắn biết tên kia có hút thuốc nhưng thực sự cũng hút không nhiều, chỉ khổ cái là người này lại có

một thói quen không tốt đó là mỗi khi tâm trạng không vui thì liền hút thuốc liên tục, hết điếu này đến điếu khác hút cho đến khi hết thuốc thì thôi. Có đôi lúc hút hết rồi cậu ta lại đi mua thêm bao khác để hút tiếp. Trong trí nhớ của hắn, mấy lần tên đó phát khùng như vậy đều là vì hắn cùng tên đó cãi nhau nên trốn nhà đi. Mỗi khi hắn quay về, trong phòng khói thuốc mù mịt, cảnh sắc mịt mờ. Từ đó về sau, vô luận hắn tức giận đến mức nào cũng không bỏ nhà đi bụi nữa, nhiều lắm cũng chỉ trốn vào trong phòng khóa trái cửa, bắt tên kia gõ cửa một giờ, xin lỗi thêm một giờ nữa.

Chẳng lẽ đây là di chứng sau vài lần hút thuốc kia? Ngồi trên taxi, ngực Lục Bất Phá giống như bị thứ gì đó đè lên, nặng trĩu, không thể thở nổi. Đều do hắn, nếu lúc đó bản thân không vì giận dữ mà bỏ nhà đi thì tên kia đã không hút nhiều thuốc như vậy. Đây là hắn nợ tên đó, hiện tại ở đây chăm sóc cậu ta cũng là điều nên làm, đừng nói ở lại bệnh viện túc trực cả đêm cho dù bảo hắn đi làm nô lệ cho cậu ta, hắn cũng chịu. Lục Bất Phá rất thất vọng, cái chết của mình hắn chẳng quan tâm nhưng nhìn tên kia chết hắn lại không mặc kệ được. Vô vô đầu, hắn thu hồi thất vọng, hiện tại nghĩ gì cũng không quan trọng bằng việc đốc sức cổ gắng chăm sóc tên kia. Dù sao trong một hình hài xa lạ thế này, hắn không nói thì tên kia cũng không thể nhận ra hắn được. Ai có thể nghĩ tới trên đời này lại tồn tại một môn thể thao gọi là xuyên qua a, không có gì phải sợ.

Tự điều hòa tâm trạng xong, Lục Bất Phá lấy lại tinh thần. Bảo lái xe đưa mình đến khu phố Tàu, hắn muốn mua nồi áp suất, hành, gừng, hạt hạnh nhân còn có... lấy ra mấy tờ giấy ghi bí quyết gia truyền, Lục Bất Phá phát hiện ra mình cần mua rất nhiều thứ.

6 giờ tối, một thiếu niên tay xách nách mang, ôm túi lớn túi nhỏ đá văng cửa ra. Còn chưa thấy rõ người ra mở cửa là ai, hắn liền đem mấy túi đồ trên tay mình ném vội cho đối phương cầm hộ.

“A, mệt chết mất, mau giúp, mau giúp bản tọa a” thần kinh đang căng ra, hắn không phát hiện ra không khí trong phòng có chút khác thường.

“Lão ca đi đâu về vậy?” Đoạn Vũ xách túi đồ vào rồi đặt xuống đất. Sao lại có xoong nồi thế nhỉ?

“Anh đến khu phố Tàu. Mệt chết mất, tay anh muốn rã cả ra đây này. Em đem mấy túi này mang vào trong bếp, anh muốn uống chút nước” thay dép đi trong nhà vào, người nào đó lao thẳng đến vô lấy cốc nước lạnh đặt trên bàn trà.

“Đoạn Hoa” thanh âm của một người phụ nữ vang lên.

Người nào đó theo bản năng quay đầu lại đáp “Vâng?” một tiếng xong liền giặt mình sũng ướt. Trong đầu hiện lên hai chữ: Xong đời.

“Đoạn . Hoa ?” đối phương kích động, không dám tin nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hắn, từng bước từng bước tiến lại gần.

Đối phương che miệng lại, nước mắt tràn mi, thẳng thốt hỏi: “Thật sự là em?”.

“Chị Lily “ không dám làm ra cái vẻ không đúng đắn như đối với Vương Chỉ hay Đoạn Vũ, thẳng nhóc tiểu Phá này đành ngoan ngoãn đi tới, ôm lấy đối phương: “Chị Lily... em nhớ chị...” Nếu không muốn chết vô cùng thảm, lúc này không làm nũng thì còn muốn khi nào làm?

“Đoạn Hoa... ?” Lily không kìm được lại hỏi lần nữa, hai tay run run, sờ lên khuôn mặt xa lạ kia: “Là em sao? Là em sao?”.

Nhóc tiểu Phá sụt sịt cái mũi, cầm lấy bàn tay hơi lạnh của Lily: “Là em. Chị Lily. Chị có vì bộ dạng thay đổi mà không thương em nữa?”.

Nước mắt chậm rãi chảy trên khuôn mặt chị Lily, một giọt nối tiếp một giọt, càng ngày càng nhiều,

“Chị Lily, chị có vì em làm con vẹt chạy mất mà không thương em?”

“Chị Lily, chị có vì em làm hỏng bức tường mà không thương em?”

“Chị Lily, chị có vì em ăn hết dâu tây chuẩn bị cho bữa tiệc chiêu đãi khách vào buổi tối mà không thương em?”.

Một đứa nhỏ mà Lily đã nhìn nó lớn lên, một đứa nhỏ bướng bỉnh nghịch như quỷ, mỗi lần gây họa liền giả bộ đáng thương bám lấy chị hỏi: “Chị Lily, chị có vì.... Mà không thương em?”.

Nhưng lúc này đây...

“Chị sẽ không vì người thay đổi bộ dạng mà không thương người” chị Lily vừa khóc vừa nói: “Chị sẽ không vì người đã thay đổi bộ dạng cũng không thèm nói cho chị biết mà không thương người!”.

À vâng Lily tỷ đã bùng nổ và đang giáo huấn thằng nhỏ nhà chị -> thay đổi xưng hô nha

“Chị Lily.... Oa!”.

Hai lỗ tai bị một người nào đó nhéo, đứa nhỏ quá phẫn nộ oa oa kêu đau nhưng cũng chẳng dám giãy dụa.

“Vì sao không nói cho chị biết? Người tính lừa chị cả đời à? Cái đứa nhỏ bướng bỉnh hư hỏng này! Lúc này chị nhất định phải dạy lại người!”.

“Chị Lily... Hu hu... chị ơi em biết em sai rồi chị ơi, đau mà...”.

Đáng tiếc là dù thằng nhóc đã cả gan chọc giận đại tỷ nhà mình có cầu xin hối lỗi thế nào thì lỗ tai của một nhóc tiểu Phá nào đó vẫn không thoát được hiện thực bị nhéo đầy tàn khốc! Có một số người không đánh không được a!

Nửa giờ sau, một người nào đó đã được điểm xuyết thêm một đôi mắt mọng nước (bởi vì bị ngâm trong nước mắt lâu quá) trên khuôn mặt. Vừa mới bị xử phạt xong, đứa nhỏ tiểu Phá vác theo hai cái tai hồng hồng sưng sưng của mình nhắm mắt vẫy đuôi chạy theo phía sau nữ thần, không dám rời xa nửa bước. Nữ thần này nhà hần một khi đã nổi giận thì hung ác chẳng kém gì Lục Đường Phương Phương nữ vương điện hạ. Mà trừng phạt thằng em không nghe lời xong, Lily nữ thần liền vào nhà bếp dựa theo yêu cầu của người nào đó, nấu cháo, làm canh, chế biến mấy món Trung Quốc mà tên đó thích. Trong khi đó hai tên Vương Chỉ và Đoạn Vũ sau khi xem xong màn biểu diễn đặc sắc kia, vì lo sợ rằng một nhân vật lòng dạ hẹp hòi nào đó sẽ trả thù nên đã lấy cớ đi mua đồ uống vội chuồn ra ngoài.

Đứng từ đằng sau ôm lấy chị Lily, một thằng em đáng thương hai mắt mọng nước, nỉ non hỏi: “Chị Lily, em gái dễ thương đâu rồi?”

“Lauren đưa con bé đến đến Florida thăm ông nội rồi. Hai ngày nữa sẽ về” Lauren là chồng của chị Lily. Em gái dễ thương cũng chính là Giai nhi, con gái của chị Lily, năm nay 8 tuổi.

“Con bé có khỏe không?”.

“Nó giờ tốt lắm” chị Lily tay phải buông dao xuống, sờ lên hai tay đặt bên hông mình: “Tỷ mà người hiền cho con bé, sau khi cấy ghép xong giờ đã ổn lắm rồi. Con bé thực khỏe mạnh. Sau khi ghép tửy xong, nó luôn hỏi chị tại sao chú Hoa không đến thăm nó? Tiếp sau đó nó lại hỏi chị, tại sao chú Hoa lại lên... thiên đường?”.

“Chị Lily... thực xin lỗi...” Lục Bất Phá ôm chặt lấy người chị đang nghẹn ngào của mình, càng ngày càng hối hận cái quyết định xúc động ngày trước của bản thân.

“Đoạn Hoa”.

“Chị Lily...”.

“Thằng kia không thương người nhưng còn có rất nhiều người yêu người... Đừng vì một kẻ không yêu mình mà vứt bỏ tính mạng của bản thân... đừng làm thế nữa.... Đừng làm cho những người luôn yêu thương người... thương tâm...”.

“Chị Lily...” nhóc tiểu Phá hai mắt dần nhòa đi “Sẽ không bao giờ nữa, nhất định không bao giờ nữa”.

“Nhớ kỹ lời này của người”.

“Em nhớ kỹ, vĩnh viễn sẽ không quên”.

Chị Lily hấp hấp cái mũi, lau đi nước mắt, miễn cưỡng cười một cái: “Tốt lắm, người đi ra ngoài đi. Người cứ đứng lì trong này ảnh hưởng tới chị nấu cơm”.

“Em muốn ở trong này với chị” đứa nhỏ nào đó buông tay nhưng cũng không chịu đi.

Chị Lily lau lau cái tay, nhìn đến đôi tai hồng hồng sưng sưng kia liền cười trừ: “Ra phòng khách xem mạng hoặc chơi game đi. Chẳng phải buổi tối còn phải tới bệnh viện nữa sao?”.

“Chị Lily...” Nhóc tiểu Phá nhăn nhó hỏi: “Chị không phản đối?”.

Lily không cười chỉ thản nhiên nói: “Chị trách nó, hận nó cho dù chị với nó quen biết mười tám năm, cho dù nó là người rất quan trọng với người thì chị vẫn không tha thứ cho nó”.

“Chị Lily...”.

Vỗ vỗ vào khuôn mặt khó xử của nhóc tiểu Phá, Lily thở dài nói đầy dỗi hờn: “Người đi đi. Chị không cần trở người. Chỉ cần người hứa không hồ đồ thêm lần nữa, cho dù chị có hận thằng đó thì chị cũng không ngăn cản người, bởi vì đó là chuyện người cần làm”.

“Chị Lily...” trừ bỏ ôm đối phương, người nào đó cũng chẳng biết cách nào khác để bày tỏ sự cảm kích cùng hối lỗi với người chị này.

“Bất Phá” gọi cái tên thứ hai của thằng em “Nếu đã quyết tâm bắt đầu lại lần nữa thì đừng yêu thằng kia nữa biết chưa? Làm xong việc người cần làm thì buông ra hết mọi quá khứ. Đoạn Hoa đã... chết, giờ người là Bất Phá, một thằng em trai chị mới nhận”.

“Vâng...” cắn chặt răng, nuốt lại nước mắt, nhóc tiểu Phá gật gật đầu “Không thương, sẽ không yêu nữa, đem việc Đoạn Hoa cần làm làm cho xong rồi em sẽ không gặp cậu ta nữa”.

Lily ôm chặt lấy đối phương, nghẹn ngào gật đầu: “Tốt”.

Cửa phòng bếp, Vương Chỉ bật miệng Đoạn Vũ sau đó lặng lẽ đưa cậu đến phòng làm việc. Đoạn Vũ nước mắt không ngừng rơi, trong lòng chửi liên tục tên khốn nào đó.

=====

9 giờ tối, nam y tá vác theo bầu tâm sự nặng trĩu đứng ở cửa phòng bệnh cũng chẳng thèm để ý vệ sĩ ở hai bên cửa đang nhìn hẩn chăm chăm đầy quỷ dị. Tay hẩn cầm cái cặp lồng – bên trong là món phổi heo hầm lê với hạnh nhân được chị Lily làm theo công thức của lão mẹ. Hai lỗ tai vẫn còn đỏ đỏ đau êm ỉm, vai trái có chút đau mà ngực cũng đau như thế, tóm lại hẩn toàn thân cao thấp chỗ nào cũng đau, cực kì không thoải mái.

Haizz chỗ nào cũng đau đó, khắc khắc

Tiếng ho khan truyền từ trong phòng bệnh ra như đâm thẳng vào tâm hẩn khiến thân thể hẩn có chút chấn động. Nam y tá vỗ vỗ mặt lấy lại tinh thần sau đó xoay nắm cửa đi vào. Cúi đầu tiến lại bên giường, hẩn đặt cặp lồng xuống tủ đầu giường: “Chị của tôi làm món canh đối với bệnh phổi này rất ...” hai chữ “có lợi” còn chưa kịp chạy ra khỏi cổ họng, nam y tá đã nhìn thấy khay cơm tối chưa được động đến một miếng, cơn bực bội trong nháy mắt trào lên.

“Anh lại không chịu ngoan ngoãn ăn cơm hả?!!!” đập bốp một cái xuống cái tủ “đáng thương”, nam y tá cố gắng nhấn lại cơn đau truyền đến từ bàn tay bắt đầu giáo huấn bệnh nhân không nghe lời: “Nói! Vì sao không ăn cơm tối!”.

Ánh mắt của bệnh nhân ngồi trên giường không đặt vào khuôn mặt hẩn mà đặt vào đôi tai hồng hồng sưng sưng kia. Im lặng là vàng.

“Vì sao không ăn cơm tối!” ngồi xuống, không để cho bệnh nhân có đường thoát, nam y tá vẻ mặt giận dữ hỏi. Cuối cùng, ánh mắt người bệnh cũng chịu rời đến khuôn mặt nam y tá, ngoan ngoãn cầm lấy bát cơm tối đã nguội lạnh, anh gấp một miếng rau bỏ vào trong miệng. Đột nhiên bát cơm trong tay anh bị đoạt đi. Nam y tá đứng lên, vác theo khuôn mặt lạnh băng mức cho bệnh nhân một bát canh nóng, để một cái thìa vào bát rồi đưa cho người bệnh. Bệnh nhân không dám chần chờ lập tức tiếp nhận. Tất nhiên sau đó nam y tá vẫn không thèm nhìn anh, cái mặt vẫn lạnh băng cầm khay cơm tối đem ra ngoài.

Đôi mắt lam nhạt của bệnh nhân chợt lóe lên một tia sáng. Anh ngửi mùi thơm bốc ra từ bát canh rồi chậm rãi uống từng thìa từng thìa một, canh mang theo cái ngọt tinh khiết của lê, thấm nhuần hương vị đặc biệt của phổi heo, uống vào thật ấm áp.

...

“Cậu! Cậu! Sao lại hút nhiều thuốc thế này hả!!! Lần này cứ nhiên là năm bao! Hút hết năm bao! Cậu không sợ phổi mình thủng luôn à?”.

“Cậu đi đâu?”.

“Cậu cậu cậu... tức chết tôi, tức chết tôi!”.

“Cậu đi đâu?”.

Căn bản cũng chẳng quan tâm phổi mình có thủng hay không, nam nhân chỉ để ý xem người vừa cãi nhau với mình đã chạy đi đâu.

“Cậu hôi lắm!”.

Tức giận hắn đem cái gạt tàn một phát đá văng, gạt tàn bay đi, hắn lại tức đến hai mắt đỏ ngầu, bỏ nhào đến trên người nam nhân, hắn dùng sức cắn vào cổ tên kia một cái, nam nhân không nhúc nhích mặc cho hắn khập. Rồi đột nhiên hắn lại xoay người vọt thẳng vào phòng ngủ, không muốn nhìn thêm một chút nào nữa cái tên ngốc không biết quý trọng bản thân này.

Nam nhân nhả ra một ngụm khói, đi đến phòng ngủ, gõ cửa: “Hoa, cậu đã đi đâu?”.

“Tôi đi bộ” cửa đóng lại cái rầm một phát, tiếp đó có cái gì đấy nện liên tục lên cửa. Lại nhanh chóng ra mở cửa, hắn hằm hằm đi thẳng đến nhà bếp. Nam nhân lại đi theo hắn tới nhà bếp. Dấu răng trên cổ nam nhân hiện lên thật rõ ràng mà vừa thấy nó, hắn lại muốn nổi khùng.

Tìm cái hộp thuốc, hắn lấy một cái cốc lớn sau đó đổ đầy nước giơ lên trước mặt nam nhân. Người kia ngoan ngoãn đón lấy giữa đầu uống nước. Đợi nam nhân chặt vạt mãi mới uống xong cốc nước, hắn lại đem mười viên nhuận phế tống vào miệng tên ngốc này.

“Lần này là tôi không đứng, tôi không nên tự tiện đặt vé đến Berlin khi chưa có sự đồng ý của cậu” nam nhân nuốt mấy viên thuốc xuống bắt đầu kiểm điểm.

Sau khi đã phát hỏa và cắn cho nam nhân một cái, hắn mặc dù không còn quá tức giận nhưng mặt vẫn nặng trĩu đáp: “Quên đi, đặt vé cũng đã đặt vé rồi. Buổi tiệc của thằng Tom tôi đành tìm có từ chối vậy. Tôi không yên tâm để một thằng ngốc máy tính như cậu đi Berlin, vạn nhất bị thằng nào lừa thì toi. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu cậu tự tiện quyết định”. Không phải vì việc đó mà hắn tức giận đâu, cái làm hắn phát hỏa là thứ khác cơ “Vì sao cậu luôn như vậy? Cậu không thể gọi điện cho tôi sao? Vì sao nhất định phải ngược đãi phổi mình? Cứ hút thế vậy phổi cậu nhất định sẽ nát be nát bét đấy”.

“Cậu tức giận, tôi gọi điện thoại cho cậu chỉ khiến cậu càng thêm giận. Lúc nào bình tĩnh lại, cậu sẽ tự động trở về “ Nam nhân nói.

“Nhưng mà tôi trở về thì lại muốn phát hỏa!” một tảng nước phủ lên đôi mắt hắn, không biết là vì giận quá hay là sợ phổi tên kia thật có vấn đề mà hắn muốn khóc: “Từ hôm nay trở đi không được hút thuốc nữa”.

“Được”.

“Sau này mặc kệ tôi có giận cậu thế nào cũng sẽ không bỏ đi nữa”.

“Được” khóe môi của nam nhân hơi gợn lên.

“Cậu không được phép hút thuốc nữa”.

“Được” nam nhân sờ nhẹ lên đôi mắt hắn “Thực xin lỗi, tôi sẽ không hút nữa”.

Hắn gạt tay nam nhân ra “Người cậu hôi quá, tôi đi ngủ”. Bỏ lại nam nhân, hắn quay về phòng ngủ của mình. Nam nhân nhìn hắn cười nhẹ, đi vào phòng tắm. Tắm rửa xong, nam nhân đứng trước cửa phòng

ngủ của hắn, bàn tay giơ lên hồi lâu lại chậm rãi hạ xuống, nam nhân trở về phòng ngủ của mình – căn phòng ngay cạnh phòng người kia.

...

Mới nhớ đến đây thì một nam y tá mặc một chiếc áo dài trắng phùng phùng lửa giận vọt vào phòng, hai tay lui vào trong tay áo để cầm bát cơm đang nóng hừng hực. Vẫn không thèm để ý tới bệnh nhân, nam y tá nhanh chóng đặt bát sứ nóng đến bỏng cả tay kia xuống tủ đầu giường, bỏ cái nắp ở trên ra, khói bốc lên nghi ngút. Dem thức ăn cho vào một cái bát con, nam y tá đem bát đưa cho bệnh nhân. Thấy tên này đã đem canh uống hết, sắc mặt của nam y tá mới tốt lên chút ít nhưng vẻ cau có vẫn chưa tán đi được.

“Ăn cơm xong đi tản bộ chút:.

Bệnh nhân thật nghe lời đáp lại “Ừ” sau đó chuyên tâm ăn cơm. Nhìn khuôn mặt hóp lại của người này, trong đầu nam y tá lại hiện con số 80%. Lau đi nước mắt hơi vương trên khóe mi, hắn lại lấy thêm cho bệnh nhân bát canh nữa.

“Hai ngày nữa tôi có chút việc, đại khái trong khoảng 10 ngày sẽ không thường xuyên có mặt ở đây được. Anh phải ăn cơm uống thuốc đúng giờ, nếu tôi biết anh lại thế này thì tôi sẽ không thèm quan tâm đến sống chết của anh, mặc kệ anh đấy”. Nghĩ tới chỉ còn mấy ngày nữa đội hữu cùng huấn luyện viên sẽ tới, hắn muốn bắt đầu chuẩn bị bất quá bây giờ vẫn còn chút đau đầu với tên khốn bôc đồng này.

Bệnh nhân dừng ăn cơm, ngẩng đầu hỏi: “Cậu muốn đi đâu?”.

Nam y tá nhếch môi, khoe ra mấy cái răng nanh đẹp long lanh của mình: “Không có quan hệ gì đến anh. Chuyên tâm ăn cơm đi!”.

Bệnh nhân cầm chén đặt lên bàn sau đó nằm xuống, kéo chăn lên lại một lần nữa chơi thủ đoạn bất hợp tác với nam y tá.

Nam y tá tức giận rồi đẩy nhá, nắm chặt hai tay lại, trong đầu không ngừng hiện lên 80%.

Bình tĩnh!

80%

Bình tĩnh!

80%

“Yah” gầm lên đầy tức giận, nam y tá bỏ nhào lên người bệnh nhân, mở rộng cái mồm đỏ au của mình cắn khập xuống chỗ cổ lộ ra của người bệnh. Ta cắn! ta cắn!

Đôi mắt màu lam nhạt ánh lên tia khiếp sợ, đang chìm trong sự phẫn nộ nam y tá không phát hiện ra thân thể bệnh nhân giờ đang run lên, không phát hiện ra miệng bệnh nhân đang mở ra, không tiếng động nói: “Hoa...”.

19. Chương 19

Nam y tá có cắn chết bệnh nhân không? Thật đáng tiếc, câu trả lời là không. Chẳng thèm quay đầu lại mà cứ phăng phăng tiến về phía trước, cái người đáng nhẽ đang phải bồi bệnh nhân đi tản bộ bỏ mặc đối tượng cần mình chăm sóc lại sau lưng. Tuy hắn đã ưu ái lưu lại trên cổ bệnh nhân hai hàng dấu răng đều tăm tắp đỏ tươi nhưng bản thân nam y tá cũng phải trả giá đại giới. Không cam lòng nói cho bệnh nhân biết chuyện hắn phải tham gia trận bóng rổ, thằng nhóc tiểu Phá đây cũng đem luôn việc mình đến từ Hồng Kong dấu nhem đi.

Mặc dù vừa mới ăn xong, vẫn còn khá yếu, nhưng bệnh nhân vẫn theo sát phía sau nam y tá cứ như sợ bản thân chỉ cần hờ ra một chút là người kia sẽ biến mất. Đi được khoảng mười mét, nam y tá ngừng lại, khi

nghĩ tới sức khỏe bệnh nhân, nghĩ đến việc bệnh nhân vừa mới ăn no không thể hoạt động quá mạnh, cước bộ của hắn không khỏi chậm dần, nam y tá dừng lại đứng bên cạnh bệnh nhân, cúi đầu không nói lời nào.

Thậm chí hơn nam y tá cao tới 187 cm kia vài cm nữa, tầm mắt bệnh nhân vẫn thủy chung dừng ở trên người nam y tá, chú ý tới từng cử động nhỏ của hắn, quan sát người này ‘nhất nhãn mà cười’ (thành ngữ a, nam y tá căn bản không có cười). Nhìn tới đôi tai sưng sưng hồng hồng kia, bệnh nhân nhìn không được đưa tay chạm vào nơi đó.

“Au...” nam y tá nhanh tay che đi đôi tai của mình “Đừng đụng mà, đau lắm!”.

Bệnh nhân hai mắt âm trầm: “Sao lại thế này?”.

Nam y tá nhất thời trưng ra vẻ mặt ủy khuất song vẫn mạnh miệng nói: “Không liên quan gì đến anh”.

Bệnh nhân cứ thế nhìn chăm chú vào hắn, một lát sau, nam y tá chịu hết nổi đành không cam lòng trả lời: “Tôi... tôi làm chị gái khóc... chị ấy.. ừm... chị ấy liền giáo huấn tôi một trận...”

“Để tôi xem nào” bệnh nhân bắt lấy tay của nam y tá, ngay lập tức tên này sống chết cố dằn ra: “Rất đau a!”.

“Tôi chỉ nhìn thôi” bệnh nhân buông tay. Nam y tá do dự một lúc rồi bỏ tay xuống để cho bệnh nhân nhìn hai lỗ tai đỏ hồng của mình. Như sợ bệnh nhân sẽ hiểu lầm chị gái của mình là một người cực kì hung dữ, hắn liền giải thích thêm: “Chị của tôi rất thương tôi, lần này tôi quá phận khiến chị ấy khóc, chị ấy cũng không nổi đánh mà chỉ véo tai trừng phạt mà thôi”.

Bệnh nhân đột nhiên cúi đầu thối nhẹ vào lỗ tai của nam y tá. Nam y tá giật nảy người, thiếu chút nữa đụng vào cằm bệnh nhân: “Anh, anh, anh... anh muốn làm gì?”.

Bệnh nhân thản nhiên đáp: “Thối một chút sẽ dễ chịu hơn”.

“Không cần” trong bóng đêm, mặt nam y tá đỏ ửng bất quá trong nháy mắt ánh hồng ấy lại biến mất: “Ngày mai sẽ ổn thôi, không cần thối”.

“Tôi đi tìm ít đá” bệnh nhân xoay người bước đi, ngay lập tức anh bị nam y tá kéo lại.

“Không cần đi, ngày mai là tốt thôi, cũng chẳng phải là chuyện hay ho gì mà truyền ra ngoài. Tốt nhất vẫn là đừng để người khác biết” nam y tá lăm bắm, cầm lấy áo của bệnh nhân, quyết không buông tay.

“Vậy thì để tôi thối cho một chút” bệnh nhân xoay người, ánh mắt thành khẩn: “Thối một chút là dễ chịu ngay thôi”.

“Không cần” nam y tá cúi thấp đầu “Nhột lắm”.

Ánh mắt màu lam nhạt cố nén kích động cùng bất an, càng thấp giọng nói: “Tôi sẽ không làm cậu nhột đâu mà”.

“Không cần” nghĩ đến việc bệnh nhân sẽ đứng sát rạt cạnh mình, nam y tá vội vã từ chối.

Bệnh nhân túm lấy tay áo của nam y tá, bắt đầu thối “Phù phù.. Phù phù hô..”. Nam y tá muốn tránh nhưng người kia nắm quá chặt khiến hắn trốn không được. Lỗ tai cũng không ngứa ngáy như trong tưởng tượng, ánh mắt có chút u ám, nam y tá liền cố thể cúi thấp đầu để cho bệnh nhân thối thối lỗ tai cho mình. Từng có một người tên là Tây Môn Trúc Âm “thiên tài máy tính” thường hay giúp một kẻ gọi là Đoàn Hoa thối thối lỗ tai như vậy, bởi vì kẻ đó cứ đến mùa đông là hai lỗ tai lại ứng đỏ.

Thối thật lâu, mãi đến khi bệnh nhân bắt đầu ho khan, nam y tá mới từ cõi mộng bừng tỉnh, ra sức giãy dụa thoát li khỏi vòng kim kẹp của người kia, hắn lùi lại phía sau hai bước: “Tiêu hóa hẳn cũng xong hết rồi, cần phải trở về thôi”. Dứt lời không đợi bệnh nhân lên tiếng, nam y tá xoay người bước đi. Bệnh nhân vội vã đuổi theo hắn, ánh mắt của anh mãi dõi theo người này.

...

“Cái gì? Em.. em còn phải ngủ lại phòng cùng anh ta?” sau khi được y tá trưởng giao cho nhiệm vụ ở lại phòng bệnh trông chừng bệnh nhân đêm nay, ánh mắt của nam y tá không khỏi hiện lên tia bối rối: “Không cần! Em cự tuyệt! Em cực kì phản đối! Không cần! không cần!”.

Y tá trưởng Serena – một người phụ nữ mang sắc mặt hòa ái với thân hình có chút quá khổ nhìn nam y tá người châu Á xinh đẹp đang khẩn cầu, tay phải nhẹ nhàng lau đi vết thức ăn còn dính lại bên miệng trên khuôn mặt tuần tú kia.

“Làm phiền em rồi. Chắc em cũng biết Tây Môn thiếu gia là người chủ đứng sau bệnh viện này”.

“Thế thì sao?” hần đương nhiên biết, nam y tá không thỏa hiệp.

“Cậu ấy cần một vị y tá cực kì kiên nhẫn hết sức vĩ đại chăm sóc cho, mà em là sự lựa chọn tốt nhất” Serena đổi tay tiếp tục lau đi vết thức ăn “Trước khi em tới đây, cậu Tây Môn cự tuyệt mọi trị liệu, nhưng kể từ lúc em xuất hiện thì cậu ấy lại hết sức nghe lời. A, thật phiền em quá nhưng mà cậu Tây Môn rất cần có y tá. Em là niềm tự hào của bọn chị nha”. Hai tay cầm lấy tay của nam y tá, Serena xoa nhẹ “Bé Hại a! cậu Tây Môn bệnh rất nặng hiện tại cực kì cần một người ở lại phòng bệnh chăm sóc chú ý tới bệnh tình của cậu ấy, kính nhờ em”.

“Bệnh rất nặng” vài từ này cùng với 80% lần thứ n hiện lên mạnh mẽ thọc thẳng vào tâm trí của nam y tá. Sau một hồi chối từ, cuối cùng hần đành không cam lòng gật gật đầu.

“Oh, bé Hại yêu quý, thằng nhỏ đáng yêu này của chị, em thật tốt” Serena hôn chụt một cái lên khuôn mặt thiếu niên xinh đẹp, sau khi lưu lại dấu son môi hồng hồng, chị thỏa mãn rời đi. Nhóm y tá đứng một bên cười trộm, mấy nữ y tá ở đây đều rất thích thằng bé này

...

Đứng trong phòng y tá bồi hồi thật lâu, khi ngược lên đã thấy đồng hồ điểm qua 12 giờ, nghĩ đến tên chết dẫm bốc đồng kia, nam y tá lập tức uống thuốc đông y, rất nhanh vọt đi tắm rửa khoác tấm áo choàng y tá trắng phau lên người rồi cẩn thận đi đến phòng bệnh của người kia. Lại phải đứng bần thần chừng mười phút trước cửa phòng, nam y tá mới xoay nắm cửa, bước vào. Mau chóng đóng cửa lại, hần tiến lại gần cướp lấy tờ tạp chí kinh doanh trên tay bệnh nhân.

“Ngài Tây Môn, chẳng lẽ ngài không xem lịch biểu sao?” một tay chỉ vào tấm bảng treo ở đối diện giường, vẻ mặt của nam y tá cực kì giận dữ. Bệnh nhân sau khi thấy bộ quần áo ngủ bên dưới lớp áo choàng trắng liền ngoan ngoãn nằm xuống, đắp chăn, nhắm mắt lại.

Bệnh nhân nghe lời như vậy khiến cho một bụng ầm ục của nam y tá không thể theo đường miệng mà thoát ra được. Hần nặng nề hừ ra một tiếng giận dữ, đi đến bên cạnh giường đơn, bật đèn bàn lên rồi mới tắt đèn chính trong phòng bệnh. Ánh sáng mờ đi, trong phòng tối hẳn, lúc này nam y tá mới phát hiện ra bản thân bây giờ đã cực kì mệt mỏi. Gắng sức cả ngày, giờ đến cái chân cũng không nhắc nổi nữa.

Nằm lên giường, đắp chăn cẩn thận, tắt đèn bàn đi, nam y tá xoay người đưa lưng về phía bệnh nhân, ngáp một cái. Chỉ chốc lát sau, trên giường truyền đến tiếng ngáy nho nhỏ của nam y tá, hần quả thực rất mệt rồi.

Lúc đồng hồ điểm 2 giờ sáng, ở trên giường, bệnh nhân ngồi dậy, đi chân trần vụng trộm lại gần giường của nam y tá. Tên kia bây giờ ngủ cực kì say, không hề phát hiện ra có người đã chui vào ổ chăn của mình. Hần rót nước miếng lẩm bẩm rên: “Lão mẹ... chân gà... ăn...”

Bệnh nhân nhẹ nhàng ôm lấy hần, xoay người tên kia lại, nam y tá thuận thế chui vào trong lòng bệnh nhân, đột nhiên hần dùng tiếng anh nói ra một câu: “Thằng khốn... không được chết...”. Nước mắt khê lăn trên khuôn mặt nam y tá.

Trong bóng đêm, bệnh nhân nhẹ nhàng ôm lấy nam y tá, cả người run run. Thanh âm nức nở bị đè nén khê truyền ra. Anh không dám dùng sức vì lo sợ sẽ làm cho người đang nằm trong lòng tỉnh giấc. Đôi môi run run chạm nhẹ lên trên khuôn mặt nam y tá, bệnh nhân vô thanh khê gọi: “Hoa... Hoa... Hoa...”.

Lỗ tai đau, người không được thoải mái, nam y tá xoay người, nằm thẳng trong lòng bệnh nhân, tiếp tục lẩm bẩm: “Tên chết dẫm... tên chết dẫm... không được chết...”.

Tay bệnh nhân run run luồn vào trong áo của nam y tá, đặt lên vị trí trái tim của người kia. Bàn tay có thể cảm nhận thật rõ ràng trái tim đang đập mạnh mẽ của người đang nằm trong lòng. Bệnh nhân vùi đầu vào cổ nam y tá, cắn chặt môi.

...

Nam y tá cảm thấy hôm nay ngủ cũng khá ngon, nếu không phải trong mộng, bản thân giống như bị quỷ áp giường thì có lẽ hẳn sẽ còn ngủ ngon hơn. Bất quá nếu so ra thì đây là giấc ngủ ngon nhất của hắn kể từ nửa tháng nay, nếu không vì cái mũi quá tinh anh, ngửi được hương thơm khiến hắn cực kì đói khát thì có lẽ hẳn vẫn còn có thể nướng thêm hai tiếng nữa.

“Lão mẹ... mẹ làm cái gì thế? Thơm quá à!” nam y tá lẩm bẩm, miến cưỡng mở to mắt: “Con muốn ăn.... A!!”. Nam y tá vội ngồi dậy, hai chữ cà nướng còn chưa ra được khỏi miệng đã biến thành thán từ. Bệnh nhân đã tỉnh, không chỉ đã tỉnh mà trong phòng còn có thêm hai người nữa!

Đôi vợ chồng trung niên đứng cạnh giường sắc mặt đặc biệt khác thường nhìn về phía nam y tá đang mang về mặt kinh ngạc (kích động?), mặc bộ quần áo ngủ, tóc tai tán loạn. Người phụ nữ hiền lành mở miệng hóa giải bầu không khí xấu hổ trong phòng: “Chắc đói bụng rồi phải không? Có muốn ăn chút cháo không? Là ta tự tay nấu, cháo quế hoa viên (1)”.

“Muốn!” mồm miệng phản ứng còn nhanh hơn cả đầu óc, nam y tá quần bách vò vò chán, trên mặt chuyển từ xanh sang đỏ, từ đỏ sang trắng, thật giống miếng thịt ba chỉ.

“Ha ha... mau tới mau tới kéo cháo nguội thì ăn mất ngon” Tây Môn lão gia cười ra tiếng, tự tay tiếp đón tiểu y tá then thùng lại ăn cháo. Ngay từ cái nhìn đầu tiên ông đã rất thích nam y tá tâm tư thuần lương này.

“Cảm ơn...” xuống giường, nam y tá xỏ dép lê đi tới bên người Tây Môn lão gia cùng Tây Môn phu nhân, cúi đầu nhu nhu cái mũi. Cha nuôi và mẹ nuôi đều ở, thật muốn khóc.

“Nào, ăn đi thôi. Nếm thử xem ta làm có ngon không” Vương Linh Linh cầm bát đưa cho tiểu y tá, vừa cười vừa nói.

“Thơm như vậy thì nhất định rất ngon” tiểu y tá cố kìm lại giọt nước mắt sắp rơi, mở to miệng nhét cháo vào mồm. Món cháo quế hoa viên do mẹ nuôi làm là ngon nhất. Sau khi nuốt xuống, hai mắt tiểu y tá hơi đỏ lên, hắn ngẩng đầu hướng cặp vợ chồng trung niên kia cười thật to: “Ăn ngon!”.

Vương Linh Linh tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, khóe miệng cứng nhắc lại, bà xoay người giả bộ dọn dẹp, thuận thế lau đi giọt nước mắt vương trên khóe mắt: “Ăn ngon thì ăn nhiều thêm một chút, con nuôi của ta cũng thích nhất cháo này”. Miệng nam y tá trở nên đắng ngắt, hắn cúi đầu hùng hục ăn.

Tây Môn Mộc Nhất thở dài đầy thương cảm, ôm lấy vợ tuy thế ông vẫn nhìn chăm chú vào tiểu y tá, nói: “Trúc Âm, hiện tại có được một y tá nhiệt tình thế này rất khó đấy. Con phải nghe lời bác sĩ và y tá, không được tùy hứng nữa! ta mặc kệ con suy nghĩ như thế nào, Nhược Lan đã đồng ý ly hôn và đã kí giấy ly hôn rồi. Vì Dật Hoa, con phải mau chóng mà bình phục đi...”.

Tiểu y tá đột nhiên ngẩng đầu, một viên bánh trôi nếp mắc ngang lại trong cổ họng. Bệnh nhân nhanh tay lẹ mắt buông bát cháo trên tay xuống, vội vã cầm lấy cốc nước của mình đưa đến bên miệng nam y tá. Biện cố bất ngờ này khiến cho mấy lời muốn nói tiếp của Tây Môn lão gia không xuất khẩu nổi.

“Khụ khụ... khụ khụ khụ...” Tiểu y tá ho đến mức ruột gan như đảo lộn. Bệnh nhân vội dùng tay áo lau sạch miệng cho hắn rồi uy tiểu y tá uống mấy ngụm nước đồng thời đập nhẹ vào lưng giúp hắn thuận khí.

“Khụ khụ khụ, tốt, tốt rồi, khụ khụ...” Cha nuôi, mẹ nuôi cứ nhìn chăm chăm khiến hắn vội vã đem bệnh nhân đẩy lại xuống giường rồi nói “Tôi... tôi đi rửa mặt”. Sau đó nhanh chóng xoay người mở cửa đem theo nửa bát cháo bỏ trốn mất dạng.

“Trúc Âm... cậu ta...” Vương Linh Linh hết nhìn con lại nhìn về phía cánh cửa. Tại sao bà lại cảm thấy có chút kì quái?

“Ăn nhanh quá nên bị nghẹn” Tây Môn Trúc Âm lại nằm xuống, lấy bát cháo của mình rồi nói với cha mẹ: “Con sẽ phối hợp với bác sĩ White, tiếp nhận trị liệu”. Sau đó anh ăn từng thìa cháo một cho đến khi hết chén cháo. Đem bát đưa cho người mẹ đã sắp khóc của mình, anh nói: “Mẹ, cho con thêm một bát nữa”.

Nước mắt vui mừng của người mẹ thật sự tuôn rơi, Vương Linh Linh lập tức múc cho con một bát cháo nữa, tuy rằng không biết vì nguyên nhân gì mà con bà lại có dự vọng sống nhưng trong lòng bà giờ đã không

ngừng cảm tạ ông trời.

“Tốt, tốt, tốt lắm” Tây Môn lão gia cuối cùng cũng buông xuống một nửa tâm, nếu ông nhìn không lầm thì người làm cho con mình thay đổi chủ ý, ngoan ngoãn nghe lời chính là tiểu y tá kia. Ông nhất định phải cảm tạ đối phương cho tốt.

...

Trốn vào văn phòng của Serena, nam y tá thất thanh khóc rống. Serena đau lòng đem hân ôm vào trong lòng: “Đứa nhỏ, lại xảy ra việc gì rồi? Có phải cậu Tây Môn lại bắt nạt em không?”

“Không phải... em nghĩ mẹ...” nam y tá khóc thật thương tâm. Cha nuôi mẹ nuôi đứng ngay trước mặt mà hân không thể chạy đến nhận. Đều là tại tên khốn nào đó, tên khốn khiến hân không thể nhận cha nuôi mẹ nuôi, tên khốn luôn bắt nạt hân.

“Ôi, Hại à, đứa nhỏ đáng thương của chị. Em trở về thăm mẹ đi, chỗ viện trưởng cứ để chị lo cho” Serena sụt sịt cái mũi, chị cũng muốn khóc.

Ôm chặt lấy người chị này, tiểu y tá nghẹn ngào: “Serena... em khóc xong là ổn thôi...” kể từ lúc hân chết cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Lục Bất Phá khóc lớn như vậy.

“Vậy em cứ khóc đi, chị luôn cạnh em mà” Serena ôm càng chặt lấy tiểu y tá, thề rằng tuyệt đối không để bệnh nhân có cơ hội bắt nạt được đứa nhỏ này của mình.

...

Chờ tên khốn nào đó tốt hơn, hân sẽ không bao giờ quay lại Mĩ, vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không gặp lại tên đó. Chẳng sợ tên đó lại bị nhóm bạn tốt bắt nạt, chẳng sợ phỉ của tên đó lại ... trên người lại mọc ra một bọc mủ, hân cũng quyết không gặp lại... hân không tha thứ, vĩnh viễn không tha thứ cho tên đó! Lão mẹ... con nhớ mẹ.. có người bắt nạt con của mẹ...

Sau khi khóc lóc xong xuôi, tiểu y tá lại biến trở về nam y tá vốn có. Vác theo đôi mắt hồng hồng cùng cái mũi đỏ ửng, mặt hân không chút thay đổi, đẩy cái xe đến phòng bệnh nhân, máy móc đưa thuốc cho bệnh nhân, lại máy móc chích thuốc, lấy nước cho người đó, sau đó hân máy móc đẩy xe rời đi.

“Đợi đã” từ đầu đến cuối cực kì nghe lời, bệnh nhân gọi với lại người đang rời đi.

Không để ý tới người! Nghẹn cả bụng ủy khuất, nam y tá không quay đầu lại mở cửa đi thẳng. “Rầm!” tiếng đóng cửa vang vọng cả hành lang. Cửa vừa đóng lại, bệnh nhân liền trèo từ trên giường xuống. Mang theo túi nước truyền gluco, anh mở cửa.

“Thiếu gia” vệ sĩ đứng ở cửa ngăn lại anh.

“Y tá của tôi đi đâu?”

“Cậu ấy đi về phòng y tá”.

“Tôi đi tìm y tá của tôi”.

Vệ sĩ đứng ở cửa cũng đi cùng. Lúc Tây Môn thiếu gia đi đến phòng y tá, trong phòng ngào ngạt ‘hương thơm’ của thuốc Đông y, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy nam y tá của mình đang đứng ở một góc, cầm trên tay một cái bát đựng thứ nước gì đó đen tuyền, mặt mũi đầy thống khổ, ánh mắt dị thường u oán. Chợt nghe hân hừ một tiếng rồi nắm lấy cái mũi của mình, ngửa đầu lên đem bát nước đen kia uống vào bụng.

“Tiểu Phá!” bệnh nhân vọt tới làm cho vệ sĩ cầm túi truyền đứng bên cạnh phản ứng không kịp, suýt chút nữa làm cho kim truyền trên tay bệnh nhân rơi ra.

“Tây Môn thiếu gia?! Sao ngài lại tới đây?” một vị y tá cả kinh kêu lên.

Căn bản không thèm quan tâm đến tay trái đang truyền dịch của mình, Tây Môn Trúc Âm nhận một cốc nước từ tay một người vệ sĩ, nâng đầu của nam y tá lên uy hân uống. Nam y tá há to mồm uống hết, về mặt vắn vẹo.

“Đây là cái gì?” ánh mắt màu lam trở nên thâm trầm.

“Thuốc a” cố ý hà hơi vào mặt đối phương một cái với ý định độc chết tên kia, nam y tá cả giận nói: “Ai cho anh đi ra ngoài?” cúi đầu nhìn thấy tay trái đã chảy máu của bệnh nhân, nam y tá mắng thêm câu: “Tên khốn này!” sau đó nhanh chóng xé tấm băng dính trên tay bệnh nhân, điều chỉnh lại kim truyền cho tên kia.

“Cậu không khỏe sao? Tại sao lại phải uống thuốc đông y?” bệnh nhân chỉ quan tâm tới tình trạng của nam y tá.

“Tây Môn thiếu gia” nghe thấy lời thăm hỏi ân cần này, y tá trưởng Serena không khỏi cao hứng đứng bên cạnh nam y tá: “Sức khỏe của Hại không được tốt, mỗi ngày đều phải uống thuốc, mà thuốc ấy phải là thuốc đông y!” đối với người phương Tây mà nói thì thuốc đông y là cực kì thần bí.

“Serena...” nam y tá không muốn để bệnh nhân biết sức khỏe của mình không được tốt, vội gọi ngăn cản. Nhưng tiếng gọi này đến tai Serena lại mang một ý nghĩa khác.

“Tây Môn thiếu gia, Hại nhân một mình ở New York lẻ loi hiu quạnh đã thực đáng thương rồi. Cậu đừng bắt nạt Hại nhân của chúng tôi nữa, thằng bé vừa rồi khóc rất lâu”.

“Serena...” nam y tá muốn ngăn lại.

Khi này nam y tá bước vào phòng bệnh, bệnh nhân cũng đã phát hiện ra hắn vừa khóc bởi vậy anh mới ngoan ngoãn nghe lời như thế. Tay phải nắm lấy tay nam y tá, chăm chú nhìn nam y tá: “Thực xin lỗi, đều là lỗi của tôi”.

Tất cả y tá trong phòng kể cả Serena miệng đều mở thành hình chữ O hết.

Nam y tá như bị điện giật, vội vã dặt tay bệnh nhân ra rồi đứng lên: “Ai... ai cần anh giải thích, tôi không phải vì anh.. tôi nhớ mẹ tôi!” rống xong, nam y tá chạy. Vì sao lại quan tâm đến hắn như vậy? hắn với cậu ta giờ không quen không biết mà! Tim đập loạn nhịp mấy hồi rồi đột nhiên lại nhói đau giống như bị một nhát dao đâm.

“Oh... Bé Hại của chúng ta thẹn thùng” Serena ngọt ngào thốt lên.

Tây Môn đại thiếu gia cũng đứng dậy đi ra ngoài, anh hỏi một người vệ sĩ: “Y tá của tôi chạy đi đâu?”. Vệ sĩ chỉ chỉ về phía nhà vệ sinh nam. Tây Môn thiếu gia cầm lấy túi truyền gluco từ tay vệ sĩ đi về phía đó.

“Tây Môn thiếu gia, cậu không được làm cho bé Hại nhà chúng tôi khóc đâu đấy” Serena hai tay chống nạnh uy hiếp.

“Sẽ không, không bao giờ nữa” Tây Môn thiếu gia bước vào WC nam.

“Anh! Anh sao lại vào đây!” tiếng rống giận của nam y tá vang vọng toàn hành lang

=====

20. Chương 20

Lục Bất Phá đang bị người theo dõi, nói chính xác ra thì hắn đang bị dính chặt lấy. Một cái kẹp dính dùng lực dính vạn năng của mình bám chặt phía sau hắn. Hắn rẽ phải, kẹp dính rẽ phải, hắn rẽ trái, kẹp dính rẽ trái. Hắn ừm... thì cũng chỉ có thể ừm ở phòng vệ sinh riêng trong phòng bệnh của kẹp dính, nếu hắn đi toilet công cộng thì kẹp dính sẽ dán chặt vào cửa buồng vệ sinh đợi hắn, tuyệt đối không sợ hương khí nơi đây làm cho mình nghẹt thở.

“Anh đừng có lằng nhằng theo tôi nữa!” Trùng mắt rống giận với người đang ngồi trên giường, nam y tá muốn giết người a... mà ngày mai đồng đội cùng huấn luyện viên cũng tới rồi.

“Cơ thể của cậu bị làm sao?” bệnh nhân lặp lại câu hỏi cũ.

Cẩn cẩn môi, nam y tá vẫn không đáp, một lát sau hần uy hiếp nói: “Ngày mai, đồng đội của tôi tới đây. Anh. Không. Được. Phép. Bám. Theo. Tôi!”. Hồi hần còn là Đoạn Hoa, người này cũng không dính hần tới mức này, trong lòng nam y tá nói không ra nổi đây là tư vị gì.

“Cơ thể của cậu bị làm sao?” trong mắt của bệnh nhân chỉ có nam y tá, anh lại tiếp tục hỏi.

Nghiến răng một hồi, lần này nam y tá không có thỏa hiệp giống như dĩ vãng: “Không có liên quan gì đến anh”.

Ánh mắt màu lam nhạt trở nên trầm xuống, bệnh nhân đột nhiên xoay người một cái đem nam y tá đứng bên cạnh đè xuống giường. Mặt nam y tá đỏ bừng lên sau đó nhanh chóng chuyển sang trắng bệch, rồi lại đỏ, rồi lại trắng, nói tóm lại mặt hần giờ chẳng khác nào một miếng thịt ba chỉ.

“Buông ra!” nam y tá phản công, tuy nhiên do mấy ngày gần đây phải hoạt động nặng nhọc nên thể lực cũng chẳng dư dả mấy, chống đỡ cũng hết nổi. Còn bệnh nhân thì không rõ khí lực từ đâu tuôn trào mà đem nam y tá ép chặt được xuống giường.

“Cơ thể của cậu bị làm sao?”

Hừ “ nam y tá cũng học tập chiến thuật bất hợp tác phi vũ trang, bắt chước bệnh nhân im lặng là vàng. Đánh chết hần cũng không nói. Tuy rằng hần thường bị đối phương bắt nạt nhưng nếu lúc hần đã không muốn nói thì sẽ tuyệt đối không ai cạy nổi mồm được.

Bệnh nhân cẩn môi, đầu hơi cúi xuống, thanh âm trở nên chậm rãi: “Tôi muốn biết”

Lửa giận trong mắt nam y tá loáng cái giảm đi phân nửa, môi động động: “Tôi không muốn nói”.

“Tôi muốn biết đến không nở ngủ, ăn cũng không thấy ngon, cơ thể của cậu bị làm sao? Tại sao cậu lại phải uống thuốc đông y? nghiêm trọng lắm sao? Nghiêm trọng đến mức nào?”

Nam y tá vẫn còn nửa cơn giận bất quá ngực lại không khỏi nhói đau, mạnh miệng đáp: “Tôi là y tá của anh chứ đâu phải anh là y tá của tôi. Chờ anh hết bệnh thì tôi với anh cũng chẳng còn quan hệ gì nữa. Vì thế tôi cũng không cần phải báo cáo tường tận như vậy, chúng ta cũng đâu phải bạn bè”. Nói xong, nam y tá cảm thấy cánh tay của mình bị bệnh nhân siết chặt lại.

“Anh buông tay! Đau quá!” mặt của mr.gây trúc mau chóng biến từ thịt ba chỉ trở lại thịt nạc nguyên chất.

Bệnh nhân lập tức buông tay: “Thực xin lỗi”. Nói xong liền kéo tay áo của nam y tá lên xem xét tình hình, quả nhiên nơi đó tím xanh.

“Anh đứng lên” hai tay đã được tự do, gây trúc nam y tá liền đẩy bệnh nhân ra, rõ ràng gây chỉ có da bọc xương mà sao khỏe như vậy? bệnh nhân lùi lại một chút nhưng cũng không rời đi. Nam y tá xoa xoa cánh tay buông thõng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Anh đứng lên đi. Tôi chỉ là y tá của anh, anh đừng làm phiền tôi như thế, cứ như này chỉ làm mọi việc thêm phức tạp thôi” nam y tá tận lực không đụng đến thân thể bệnh nhân, mấy cái đó làm cả người hần cảm thấy không thoải mái, hần giờ là một thằng nhóc tên tiểu Phá chứ không phải là Đoạn Hoa.

Lúc này, ngoài dự đoán của nam y tá, bệnh nhân cư nhiên thối lui. Sừng sốt mất một giây, nam y tá ngay lập tức vọt từ trên giường bệnh xuống chạy tới vị trí an toàn bên ngoài.

“Anh nên nghỉ trưa, đến giờ uống thuốc buổi chiều tôi đến” dặn dò xong, nam y tá cong đuôi chạy vọt ra khỏi phòng bệnh. Bệnh nhân không đuổi theo nam y tá mà lại đứng trong phòng, lờ đi động từ túi quần bệnh phục ra. Nếu không vì đi động kêu thì anh cũng không dễ dàng buông tha như vậy.

“Là tôi... điều tra ra rồi?”.

“Không, không cần đưa đến bệnh viện, tôi đi tới chỗ anh.”

Cúp điện thoại, bệnh nhân đổi bệnh phục, dặn dò vệ sĩ đứng ở ngoài cửa che dấu giúp mình rồi dẫn theo hai vệ sĩ trốn đi bằng đường thang bộ. Bên ngoài bệnh viện vẫn có rất nhiều phóng viên, bệnh nhân và hai vệ sĩ đi thẳng xuống bãi đỗ xe ở tầng hầm.

...

Nam y tá của chúng ta giờ ở đâu? Hẳn không ở phòng ngủ của mình cũng không ở trong phòng của chị Serena mà là ở phòng nghỉ của viện trưởng White.

“Vì sao còn chưa tiến hành làm sinh thiết phổi cho Tây Môn?” mặt của nam y tá đầy vẻ nghi ngờ.

Bác sĩ White nâng cái kính của mình lên, tha thứ cho sự bất kính của nam y tá vì dám nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp của mình, ông giải thích: “Cậu Tây Môn bị suy dinh dưỡng đồng thời có chút triệu chứng của bệnh thiếu máu, nếu giờ tiến hành làm sinh thiết luôn thì chỉ e sau này sẽ gây ra những biến chứng xấu. Theo phim chụp ngày hôm qua cho thấy vết đen trong phổi cậu Tây Môn cũng không mở rộng thêm, điều này đối với chúng ta đã là tin rất tốt rồi. Còn về kiểm tra sinh thiết thì phải chờ các thông số về tình trạng thân thể của cậu ấy khôi phục lại trong phạm vi cơ bản thì mới có thể tiến hành, vì vậy hiện tại công việc điều trị chủ yếu là cải thiện sức đề kháng với tăng cường dinh dưỡng cho cậu Tây Môn”.

Nam y tá vẻ mặt đầy khó tin: “Anh ta bị suy dinh dưỡng? Còn bị thiếu máu?”. Tên khốn kia ăn một chút thôi cũng đã gấp hai lần suất ăn của hắn, hắn còn chưa bị thiếu máu thể mà tên kia đã bị? Hẳn không tin, đánh chết hắn cũng không tin là tổng giám đốc tập đoàn Thế Hoa – ngài Tây Môn bị suy dinh dưỡng!

Bác sĩ White thở dài: “Lấy thân phận của cậu Tây Môn thì tuyệt đối không thể có chuyện bị suy dinh dưỡng với thiếu máu được. Tuy nhiên căn cứ vào kết quả kiểm tra thì quả thật cậu Tây Môn bị thiếu dinh dưỡng cộng thêm thiếu máu. Sau khi vào nằm viện, cậu Tây Môn từng có dấu hiệu tuyệt thực, tôi hoài nghi một khoảng thời gian dài trước lúc nhập viện, cậu ấy cũng không ăn uống đầy đủ thậm chí còn thiếu ngủ trầm trọng. Tôi cảm thấy khi đó Tây Môn thiếu gia...”.

Bác sĩ White lo lắng một chút cuối cùng vẫn quyết định nói cho nam y tá hung hãn biết: “Tôi cảm thấy cậu Tây Môn có khuynh hướng tự sát. Tuy rằng tôi không rõ nguyên nhân là gì”.

Tự sát?! Nam y tá ngây ngẩn cả người. Đầu óc trống rỗng, một lúc lâu sau đó cũng chưa khôi phục lại được bình thường. Tự sát? Vì sao cậu ta lại muốn tự sát? Chẳng lẽ do nhóm bạn tốt, Vương Chỉ với Đoạn Vũ gây sức ép quá? Nam y tá ngay lập tức bác bỏ, hắn quen biết tên khốn đó mười tám năm rồi, mặc kệ có khó khăn đến mức nào, tên khốn ấy cũng không có ý nghĩ vứt bỏ bản thân, vậy cậu ta vì sao lại định tự sát?

Thấy khuôn mặt nam y tá mặt cắt không còn giọt máu, bị dọa không nhẹ, bác sĩ White lập tức an ủi: “Tuy nhiên đó cũng chỉ là giả thuyết mà thôi. Có thể là tôi đã nhầm. Hơn nữa bây giờ cậu Tây Môn cực kì phối hợp điều trị, tất cả những điều này chỉ có thể nói là nhờ công lao của y tá tiểu Phá thôi. Hy vọng cậu có thể phối hợp tốt với công tác của tôi, chăm sóc tốt cho cậu Tây Môn”.

“Thật sự 80% là ung thư phổi sao?” nam y tá run giọng hỏi.

Đối với sự thương tâm của hắn, bác sĩ White có chút ngạc nhiên, ông nâng kính đáp: “Trong phổi xuất hiện vết đen đối với thân thể mà nói đã là một việc cực kì nguy hiểm. Ngoài ra cậu Tây Môn còn có tiền sử hút thuốc rất nhiều, cậu ấy mỗi ngày hút chừng ba bao như vậy gây ra một áp lực cực kì lớn đối với phổi. Hơn nữa những người hút thuốc có tỉ lệ ung thư phổi cao hơn nhiều so với những người không hút. Đương nhiên viêm phổi cũng có thể tạo nên khoảng tối trong phổi, cậu Tây Môn có triệu chứng ho khan, ho ra đờm có lẫn tơ máu. Tuy nhiên thông qua việc điều trị mấy hôm nay thì khả năng bị viêm phổi cũng đã bị loại trừ”.

“Nói vậy thực là ung thư?” nam y tá không phát hiện ra bản thân đã sắp khóc.

Bác sĩ White lau đi mồ hôi lại nâng kính nói tiếp: “Tuy là nói như vậy nhưng trước khi tiến hành làm sinh thiết thì hết thấy vẫn đều có thể hi vọng”.

“Cảm ơn ngài, viện trưởng” nam y tá đỡ đỡ rồi khỏi văn phòng viện trưởng. Bác sĩ White ngồi xuống, thở dài.

Tay chân như nhũn cả ra, nam y tá cứ đi cứ đi mãi đến khi ngẩng đầu mới phát hiện ra bản thân đã đứng trước cửa phòng bệnh nhân. Nghĩ đi vào nhưng đột nhiên hắn lại không biết nên đối mặt với người kia như thế nào. Bởi vậy không hề phát hiện ra trước cửa đã thiếu mất hai vệ sĩ, nam y tá xoay người rời đi, hắn cần suy nghĩ một chút, suy nghĩ lại mọi việc.

...

Lục Bất Phá. Nam. 18 tuổi, sinh ngày 14 tháng 2 năm XXXX tại Hồng Kong, Trung Quốc. Cân nặng 154 pound (tầm 70 kg), chiều cao 187 cm. Cha: Lục Duy Thành, tổng giám đốc kiêm chủ tịch Duy Tín Entertainment. Mẹ: Lục Đường Phương Phương, bà chủ gia đình kiêm tiểu thuyết gia đam mê. Ngày 11 tháng 4 năm XX06, Lục Bất Phá bí mật lái xe thể thao Mercedes-Benz của cha mình đi cuối cùng xảy ra tai nạn xe hơi nghiêm trọng trên đường cao tốc Hồng Kong. Sau khi nghe bác sĩ chuẩn đoán là chết não, Lục Đường Phương Phương đã đại não bệnh viện XX, dùng giày cao gót đạp cho vị bác sĩ kia một phát khiến người này chấn động não. Kết quả bệnh viện phải chuẩn đoán lại là Lục Bất Phá bị rơi vào trạng thái sống thực vật.

Một năm sau, tức ngày 21 tháng 5 năm XX07, lúc 9 giờ 22 phút sáng, người bị rơi vào hôn mê sâu kì tích tỉnh lại, tại bệnh viện XX lại nổi lên một hồi sóng gió. Ngày thứ hai, người lúc trước cứ khẳng khẳng là Lục Bất Phá bị chết não – bác sĩ họ Vương bị Lục Đường Phương Phương dùng giày cao gót đạp cho gãy chân. Ở bệnh viện điều dưỡng một năm, Lục Bất Phá vào ngày 1 tháng 5 năm XX08 xuất viện, đến tháng 9 cùng năm đỗ đại học Hồng Kong vào khoa công nghệ thông tin, tháng 10 gia nhập đội bóng rổ trở thành cầu thủ chủ lực. Ngày 15 tháng 6 năm XX09, một mình lên máy bay HX1800 từ Hồng Kong sang New York .

Mẹ: Lục Đường Phương Phương – ảnh chụp 1.

Cha: Lục Duy Thành – ảnh chụp 2.

Bạn gái: Hác Giai, tài nữ khoa tiếng Trung đại học Hồng Kong, hoa khôi giảng đường – ảnh chụp 3.

Bạn tốt: Thích Quang Tổ, cùng lớp với Lục Bất Phá – ảnh chụp 4.

Đồng đội trong đội bóng rổ: tỉnh lược trăm chữ – ảnh chụp 5, 6, 7...

Lục Bất Phá hiện tại đang ở nhà của em trai Đoạn Hoa – Đoạn Vũ, cùng Vương Chỉ và Đoạn Vũ ở chung. Trước đây không có dấu hiệu nào thể hiện bọn họ quen biết nhau. Thư kí của tổng giám đốc Thế Hoa – Lily cũng xuất hiện tại nhà của Đoạn Vũ, hơn nữa thái độ với người này cực kì thân mật – mời xem ảnh chụp a, b, c, d...

Ngồi ở xe hơi trên đường trở lại, Tây Môn Trúc Âm lại mở tập tư liệu về “tiểu Phá” mà anh ủy thác cho thám tử điều tra xem xét lần nữa, nói thực ra, những điều muốn biết anh đã biết, những điều không muốn biết anh cũng đã biết.

Trên tập tài liệu, Lục Bất Phá thức tỉnh ngày ... 21 tháng 5 bị Tây Môn Trúc Âm khoan một tròn đồ to đùng.

Cân nặng – 70 kg, bị Tây Môn Trúc Âm vẽ thêm một tròn đồ to không kém.

Bạn gái Lục Bất Phá – hoa khôi giảng đường, bị Tây Môn Trúc Âm khoan cho ba tròn đồ siêu bự.

Bạn tốt cùng lớp của Lục Bất Phá – một tên lực lưỡng mặt mũi ngờ nghệch bị Tây Môn Trúc Âm vẽ cho hai đường tròn siêu bự.

Đồng đội của Lục Bất Phá – bá vai bá cổ với hắn, cười đùa với hắn, đứng sát rạt vào cạnh hắn – tất cả đội viên đội bóng rổ bị anh khoan cho hai đường tròn siêu bự.

Ảnh chụp Lục Bất Phá và Đoạn Vũ ra khỏi nhà hết sức thân thiết, cùng với Vương Chỉ kẻ vai sát cánh đầy thân mật, còn cả cùng với Lily lau nước mắt bị Tây Môn Trúc Âm vẽ cho mười khoan tròn đồ cỡ đại bự.

Tây Môn Trúc Âm gắt gao cắn cắn môi, ánh mắt màu lam nhạt trở nên thâm trầm, anh lấy di động ra gọi điện thoại cho viện trưởng White, đối phương lập tức nói cho anh biết việc của nam y tá đến tìm hiểu bệnh trạng của anh hôm nay, còn cả việc nam y tá cực kì lo lắng.

“Tuần này sắp xếp việc kiểm tra luôn đi, cơ thể của tôi tôi tự biết, không có vấn đề”.

Cúp điện thoại với bác sĩ White, Tây Môn Trúc Âm lại gọi một cuộc điện thoại khác.

“Từ bây giờ tôi muốn biết hết mọi hành tung của Lục Bất Phá, bao gồm cả hồi cậu ta còn ở Hồng Kong. Và cả tư liệu về bạn gái cậu ta tôi cũng muốn tường tận”.

21. Chương 21

Khi quay trở lại bệnh viện biết nam y tá vẫn chưa phát hiện ra mình kỳ thật không có ở trong phòng, bệnh nhân mới thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh đổi lại bệnh phục, che dấu mọi dấu vết ‘phạm tội’, anh trèo lên giường giả bộ ngủ. Đồng hồ điểm 4 giờ chiều, rất đúng giờ, cánh cửa phòng bệnh lại bật mở. Người đi vào phát hiện ra bệnh nhân vẫn còn ngủ vội nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó đi tới bên giường lẳng lặng nhìn bệnh nhân. Bệnh nhân vẫn tiếp tục giả bộ ngủ.

Một lúc sau người này nhẹ nhàng vuốt ve vầng trán rồi lại rất nhẹ sờ khuôn mặt của bệnh nhân, Tây Môn Trúc Âm có thể nghe rõ tiếng lẩm bẩm của đối phương: “Sao lại hành hạ thân thể của mình như vậy?”. Ngay sau đó anh nghe được người này thở dài một hơi mang theo nồng đậm sự chua xót. Rồi mới...

“Hãy!!! Dậy! Dậy! Uống thuốc nào!” có người đang dùng hết sức mạnh lắc lắc cơ thể anh. Bệnh nhân lập tức phối hợp mở to mắt, làm bộ như không hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

“Uống thuốc” nam y tá sắc mặt thối không thể tả xoay người lấy thuốc ở trên xe đẩy, ánh mắt của bệnh nhân liền lóe sáng nhưng đến khi nam y tá xoay người lại trong nháy mắt nó lại khôi phục nét mỏng lung ban đầu.

“Uống thuốc rồi ngủ tiếp” nam y tá thanh âm trở nên ôn nhu hơn chút tuy nhiên sắc mặt vẫn không được tốt. Bệnh nhân suy yếu ngồi xuống, nghe lời cầm lấy thuốc rồi nhận cốc nước, ngửa đầu lên uống một hơi.

“Hôm nay còn phải truyền gluco với truyền thêm chút nước muối”.

Bệnh nhân nằm xuống nghe lời vươn tay trái. Nam y tá lau cồn i-ot lên mu bàn tay của anh sau đó đem kim truyền đâm vào. Làm xong hết thấy, hắn đem một cái chai chứa đầy nước ấm nhét vào trong tay bệnh nhân.

“Tiểu Phá” bệnh nhân suy yếu mở miệng.

“Làm sao?” đôi mắt nam y tá sụp xuống, không nhìn bệnh nhân.

“Tôi đói bụng” bệnh nhân càng yếu ớt mở miệng.

Nam y tá nâng lên hai mắt, trong mắt hiện lên hai chữ ‘kích động’ rõ ràng: “Anh đói bụng? tôi đi tìm xem có cái gì đồ để ăn nhé”. Nói xong liền xoay người định đi. Đói bụng là chuyện tốt!

“Đợi đã”.

Bệnh nhân ho khan vài tiếng “Tôi muốn ăn món cháo hôm trước cậu mua, nó rất ngon”.

“Tôi đi mua cho anh” nam y tá vừa nghe, lập tức mở cửa đi ra ngoài. Bệnh nhân thâm trầm nhìn cánh cửa vừa đóng lại, trong lòng kích động không thôi. Bộ dạng thay đổi, chiều cao thay đổi, thanh âm cũng thay đổi nhưng thói quen của cậu ấy, từng động tác nhỏ của cậu ấy, cả những phản ứng đặc biệt của cậu ấy mỗi khi ở cạnh anh từ từng cảm xúc nhỏ nhất cho đến tính tình, một chút, một chút cũng không thay đổi.

Anh thực không rõ việc này rốt cuộc là như thế nào? là cậu ấy ở trên thiên đường vì lo lắng nên xuống đây nhìn anh? Nhưng Lục Bất Phá rõ ràng là có tồn tại. Bệnh nhân từ dưới gối rút ra một bức ảnh, nụ cười xa lạ, khuôn mặt xa lạ, con người xa lạ nhưng lại đem đến cho anh một cảm giác quen thuộc, quen thuộc đến mức dù có nhắm mắt lại anh cũng biết đối phương là ai. Mười tám năm, bọn họ ở cùng một chỗ mười tám năm, anh yêu cậu ấy mười lăm năm liệu anh nhận lầm người được sao? Làm sao có khả năng nhận sai đây? Chẳng lẽ linh hồn của cậu ấy vẫn lưu luyến không rời rồi anh nên mới nhập vào thân thể của người tên là Lục Bất Phá này? Nhưng tại sao cậu ấy không đến tìm anh ngay? Không đúng, cậu ấy có lý do không đến tìm anh sau những điều thương tổn mà anh đã làm ...

Cậu ấy liệu có rời đi? Đến lúc thế gian này không còn điều gì làm cậu ấy lưu luyến, liệu linh hồn cậu ấy có rời bỏ thể xác mượn tạm kia không? Giống như cậu ấy đã từng vứt bỏ anh lại, không bao giờ còn quan tâm đến anh nữa.

Đề lại ngực, Tây Môn Trúc Âm nặng nề thở dốc. Lúc này, bằng mọi cách anh sẽ không để xảy ra bất kì vấn đề nào nữa. Cho dù phải chết anh cũng không muốn rời xa cậu ấy. Nếu quả thật cậu ấy đang mượn tạm thân thể của người khác, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi thì anh cũng chỉ mong khi rời đi cậu ấy mang theo cả linh hồn anh đi cùng.

Chỉ có một mình, sống trên đời này ... rất khổ.

Nhắm mắt lại, bệnh nhân đè nén sự kích động cùng thống khổ ở trong lòng. Linh hồn của cậu ấy ở lại nhân gian này đã được hai năm, không biết lúc nào thượng đế sẽ gọi linh hồn cậu ấy về, anh nhất định không làm điều gì để phải tiếc nuối nữa, quyết không!

Chai nước ấm trong tay bệnh nhân dần dần biến lạnh, cửa phòng bệnh cuối cùng cũng mở ra, tuy nhiên người bước vào lại nằm ngoài dự đoán của bệnh nhân. Người tới đóng cửa, tháo kính xuống, đối với anh cười cười chẳng có mấy ý tốt, đi đến bên giường ngồi xuống. Tên này tự nhiên như thể đây là phòng bệnh của hắn, lấy ra một quả táo trong ngăn tủ mà nam y tá mua cho bệnh nhân, lau lau rồi đưa lên miệng gặm một miếng.

Ăn được nửa quả, người tới mới mở miệng: “Tôi nghe nói cậu phải người điều tra Bất Pháp”.

Bệnh nhân nhìn thời gian biểu: “Cậu ấy sắp quay lại”.

Người tới lại thả lỏng nói: “Tôi tìm người giữ chân cậu ấy rồi, cả tiếng nữa cũng chẳng mò về được đâu a”.

Bệnh nhân nhíu mày: “Là ai?”.

“Em trai của cậu ấy” câu trả lời của người tới làm bệnh nhân yên tâm.

“Không hỏi tại sao hôm nay tôi lại đến à?” Ăn xong hết nửa còn lại của quả táo, người tới ném hột táo vào trong thùng rác.

“Cục trưởng cục an toàn thương mại, cựu đội trưởng của lực lượng đặc biệt Hoa Kỳ, cậu biết là tôi sẽ không ngạc nhiên mà” so với vẻ đầy yếu ớt lúc nam y tá có mặt khi nãy, sắc mặt của bệnh nhân giờ tốt lắm.

Vương Chỉ cũng chẳng ngạc nhiên, nhún nhún vai: “Tôi nghĩ cậu muốn trực tiếp hỏi tôi một điều gì đó?”.

“Cậu cũng chưa chắc sẽ nói cho tôi biết” Tây Môn Trúc Âm thản nhiên đáp đồng thời nhìn vào đôi mắt của đối phương: “Cậu hi vọng tôi sẽ đi điều tra và sẽ nhận ra mối liên hệ cực kì kỳ lạ giữa Lục Bất Pháp với cậu ấy”.

Vương Chỉ cười cười: “Tôi nghĩ cậu đã điều tra ra được rồi”.

Tây Môn Trúc Âm bình tĩnh nhìn đối phương: “Cậu ấy là Đoạn Hoa”. Khẳng định.

“Tôi cũng không nói là không phải a” Vương Chỉ hai tay vân vê.

Hiếm khi biểu lộ cảm xúc trước mặt người khác, tuy nhiên đến lúc nghe được câu trả lời này bệnh nhân không nén nổi sự kích động trong người, anh hít sâu từng ngụm, từng ngụm một, cắn chặt môi. Sau khi đã đem cảm xúc một lần nữa điều chỉnh lại bình thường, anh hỏi: “Cậu đến đây tìm tôi có việc gì?”.

“Tôi nghĩ chắc cậu cho rằng tôi tới tìm cậu để nói cho cậu biết cậu ta là Đoạn Hoa” Vương Chỉ ngoắc ngoắc khóe miệng.

Tây Môn Trúc Âm nhìn xuống tay của mình, một lát sau anh đáp: “Đúng là cậu ấy. Chỉ cần tôi khẳng định đúng là cậu ấy, thế là đủ”.

Vương Chỉ hừ lạnh một cái: “Cậu vẫn bình tĩnh như vậy a, tổng giám đốc Tây Môn”.

Đối phương bảo trì im lặng.

Có lẽ là đã nhìn đủ cái bộ dạng lặng yên này của Tây Môn Trúc Âm, Vương Chỉ không nhịn nổi mới nở một nụ cười, châm chọc nói: “Vậy nếu cậu đã khẳng định thì tiếp sau cậu định làm gì nữa? Oh tôi quên mất, cậu yêu vợ mình đến vậy cơ mà, vì cô ta cậu không tiếc dả thương cậu ấy, đuổi cậu ấy đi. Hiện tại cậu lại ly hôn với vợ, tuy rằng theo như tin tức thì là do Tây Môn lão gia không chịu nổi hành động ngu xuẩn

của thằng con nên sử dụng thủ đoạn bắt con dâu phải kí vào đơn ly dị. Bất quá tổng giám đốc Tây Môn hiện tại lại ở bệnh viện vui vui vẻ vẻ với y tá của mình thế này tựa hồ cậu cũng chẳng yêu vợ mấy nhỉ”.

“....” Im lặng, im lặng là vàng.

Vương Chỉ lại cầm một quả táo, gặm một miếng: “Tây Môn, cậu không muốn nói gì sao? Cho tôi một giải thích hợp lý, tại sao lúc trước cậu lại đối xử với cậu ấy như thế, nếu cậu có thể nói phục, tôi sẽ tiết lộ cho cậu biết tại sao Đoạn Hoa lại biến thành Lục Bất Phá”.

Đôi mắt màu lam trong nháy mắt tỏa sáng nhưng cũng ngay lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có, bệnh nhân thần nhiên nói: “Khi đó, tôi nghĩ làm như vậy là tốt nhất cho cậu ấy, nhưng không ngờ sự việc sau đó... nguyên nhân năm ấy, tôi sẽ nói cho cậu ấy, trước lúc đó, tôi không nghĩ nói cho bất kì kẻ nào, cũng không tranh thủ sự tha thứ của ai. Tôi chỉ cần sự tha thứ của cậu ấy”.

Vương Chỉ có chút ngoài ý muốn, hẳn nghĩ người này đến bây giờ vẫn còn kiêu lời đến như này chẳng lẽ quả thật khi trước là có ẩn tình? Hắn hỏi: “Cậu thương cậu ấy chứ? Không cảm thấy việc cậu ấy là đồng tính luyện ái thật dơ...”

“Vương Chỉ!” Tây Môn Trúc Âm cắt ngang lời hắn: “Không được nói cậu ấy như thế”.

Vậy là cậu thương cậu ấy? Vương Chỉ muốn hỏi tiếp nhưng nhìn sắc mặt của đối phương, hắn cảm thấy bản thân cũng không cần phải hỏi lại. Tuy nhiên giờ hắn càng thêm tò mò, vào lúc đó tại sao cậu ta lại tuyệt tình với Đoạn Hoa như vậy?

Hai người đều lặng yên, Vương Chỉ chậm rãi gặm táo, thời gian ì ạch bò qua được mười phút, hắn lại mở miệng: “Lần này là ung thư sao?”.

“Bác sĩ bảo khả năng là 20% “ Tây Môn bình tĩnh đáp: “Đừng nói cho cậu ấy, hai ngày nữa tôi sắp xếp làm sinh thiết”.

“Không phải 80% sao?” Vương Chỉ sửng sốt, lập tức hắn hừ lạnh một tiếng. Đối phương cũng không giải thích gì thêm.

Tiếp đó lại là một khoảng thời gian dài yên lặng, Vương Chỉ lại mở miệng: “Nếu chuẩn đoán chính xác là ung thư, cậu định xử lý như thế nào?”.

Ánh mắt màu lam dập dờn bông bênh, qua thật lâu, Tây Môn Trúc Âm mới trả lời: “Nói cho cậu ấy”.

“Không sợ cậu ấy chịu không nổi” Vương Chỉ lại một lần nữa bắt ngờ.

Vào lúc đối phương nghĩ tên này sẽ tiếp tục im lặng là vàng, Tây Môn Trúc Âm thần nhiên nói: “Trước khi chết tôi sẽ thu xếp mọi việc”.

“Cậu nói mọi việc là cái gì?”

“...” Im lặng là vàng.

Vương Chỉ bắt đầu bực mình: “Tôi thực không chịu nổi tên khốn nhà cậu, cái gì cũng không chịu nói, cũng chỉ có cậu ta mới đủ khả năng chịu được loại tính cách như cậu”.

“...” Im lặng là vàng.

Hít sâu mấy hơi, không để chính mình bị tên này làm cho tức chết, Vương Chỉ lại mở miệng: “Cuối cùng tôi hỏi lại cậu một vấn đề, nếu cậu không muốn trả lời thì tôi đây cũng chỉ có thể nói thật có lỗi”.

Tây Môn Trúc Âm nhìn hắn.

“Đối với cậu, cậu ta có ý nghĩa như thế nào?”.

Lần này Vương Chỉ không phải đợi lâu.

“Toàn bộ, hết thấy”.

“Tôi còn có một vấn đề nữa” Vương Chỉ hiển nhiên là học số học không được tốt a “Trước lúc đó, trước khi cậu ấy xuất hiện, trước khi cậu biết rằng cậu ấy còn sống, cậu nguyên bản định tính làm gì? Cùng người vợ xinh đẹp ôn nhu, cùng đứa con đáng yêu sống cuộc sống hạnh phúc?”.

“Tôi sẽ làm cho khả năng bị ung thư thành 100%” bình tĩnh đậm mạc, cứ như đang nói về một người khác.

Vương Chỉ một phát ngoạm luôn nửa quả táo, mấy phút sau hắn mới nghiêng rằng: “Đã có ai nói với cậu rằng cậu là thằng điên chưa?”.

“...” Im lặng là vàng.

Phun ra hạt táo mà thiếu chút nữa hắn nuốt vào bụng, Vương Chỉ theo thói quen lấy ra một điều thuốc, nhét vào miệng đến lúc chuẩn bị châm lửa hắn mới nhớ ra đây là chỗ nào. Hướng đối phương cười cười đầy có lỗi, hắn thu hồi bật lửa, rút điều thuốc ra, thở dài.

“Sở dĩ tôi tới đây tìm cậu không phải vì thương hại cậu sắp chết”.

“Mà là thương hại tên gốc kia. Đã sống lại rồi mà cũng không bỏ được tên khốn như cậu”.

“Cậu phải người điều tra cậu ấy, tôi đoán chắc cậu cũng phát giác ra đi, dù sao cậu cùng tên gốc đó quen biết mười tám năm, sống cùng nhau cũng đã gần mười năm”.

“Tôi muốn biết mục đích điều tra của cậu là gì, muốn biết cậu có quan tâm đến cậu ta hay không”.

“Tôi hy vọng tên gốc đó được hạnh phúc, đây là cậu thiếu nợ cậu ta”.

“Tôi lo lắng thật lâu... À... mà nói thế chứ kỳ thật cũng chẳng lâu lắm, cũng có một tiếng thôi ấy mà. Nếu cậu có thể có câu trả lời khiến tôi yên tâm thì tôi sẽ nói cho cậu biết rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra”.

“Tôi làm như này không chỉ vì cậu mà còn vì chính mình” (Sự nghiệp của cậu em Vũ của anh đó hả??)

Tây Môn Trúc Âm im lặng lắng nghe hết thấy mọi việc, thời gian cứ từng chút, từng chút một trôi đi, mặc dù qua đôi mắt cũng không rõ anh đang suy nghĩ điều gì nhưng người ta có thể thấy rõ bàn tay của Tây Môn đang nắm chặt lại, máu không ngừng chảy ra từ mu bàn tay ấy mà anh thì chẳng chút để tâm.

...

Sau khi bị thằng em quán quýt suốt hơn một tiếng kể khổ đủ điều, Lục Bất Phá mới có thể chạy tới nhà hàng mua cháo. Giờ này bệnh nhân chắc cũng đã truyền xong, nam y tá vội gọi điện nhờ chị Serena đến rút kim cho tên kia hộ rồi mau mau chóng chóng xách cặp lồng chạy về. Quay trở lại phòng bệnh, bệnh nhân đã ngồi tựa lưng ở trên giường, nhìn hắn đầy tha thiết... Há... nhìn hắn? Nam y tá nhìn sang cặp lồng cháo cầm trong tay, chắc là bệnh nhân nhìn tha thiết vào cái cặp lồng a, nhất định là hắn nhìn lộn rồi.

“Hôm nay nhà hàng đó đông quá, đợi nửa ngày mới mua được” tìm lấy một cái cốc, nam y tá đem cặp lồng đặt lên bàn, lấy một cái bát sau đó cầm thìa múc cháo cho bệnh nhân. Múc xong, nam y tá đưa bát cháo cho người bệnh, tên này giờ tay trái bị băng bó của mình lên: “Tôi không cầm được”.

“Tay anh làm sao vậy?” nam y tá ngồi xuống giường của bệnh nhân, chau mày.

“Đi rửa tay trong toilet, không cần thận...” bệnh nhân vừa giải thích vừa tha thiết nhìn nam y tá như lúc trước.

“Anh sao lại bất cẩn như vậy?” nam y tá buông bát cẩn thận vạch băng gạc lên, mày càng nhíu chặt: “Sau này đi toilet anh nhấn chuông điện gọi tôi”.

“Tôi không muốn làm phiền cậu. Ngày mai cậu còn phải tham gia trận đấu” bệnh nhân bình tĩnh nói nhưng không hiểu sao câu trả lời này lại tràn ngập hương vị đáng thương hề hề a?

(Anh gian quá anh ạ)

Nam y tá giúp bệnh nhân chỉnh lại băng gạc, lại cầm lấy bát: “Vậy anh nhờ bọn chị Serena”.

“Mấy chị ấy không thuận tiện” bệnh nhân cho tay trái vào lại trong chăn “Từ nay về sau tôi sẽ cẩn thận hơn”.

Nam y tá không khỏi trầm xuống, múc một thìa cháo thổi thổi rồi đưa đến bên miệng bệnh nhân, người này lập tức há mồm. Lần này, nam y tá không có giống như khi trước như cho gia súc ăn tổng cháo liên tiếp vào miệng bệnh nhân mà chậm rãi đợi bệnh nhân ăn xong rồi mới dứt tiếp. Một lát sau, nam y tá mở miệng: “Trận đấu lần này rất quan trọng, tôi phải tham gia, đấu xong tôi sẽ quay lại bệnh viện. Tôi đem một cái xô đặt luôn dưới giường, nếu trong khi truyền dịch mà muốn đi toilet thì anh cứ dùng nó luôn, khi trở về tôi sẽ dọn dẹp cho”.

“Cậu cứ đi đi, tôi chờ cậu về” bệnh nhân lúc này không dùng lại thủ đoạn không ăn không ngủ để uy hiếp nam y tá, tuy vậy lời nói của người này làm cho nam y tá dừng tay, cúi đầu, trầm mặc không lên tiếng.

“Tiểu Phá”

“A”

Nam y tá không nghĩ nhìn bệnh nhân. Đợi nửa ngày không thấy bệnh nhân nói tiếp, nam y tá bắt đầu đi đành ngắc đầu. Thấy bệnh nhân nhìn mình chằm chằm với ánh mắt mà hắn không thể hiểu nổi, nam y tá có chút hốt hoảng.

Nam y tá vội tiếp tục múc cháo: “Đấu xong trận đó tôi sẽ quay về, anh phải nghe lời Serena đấy”.

“Tôi chờ cậu trở về”.

Nam y tá tránh đi cái nhìn chăm chú của bệnh nhân: “Ừ”.

Giúp bệnh nhân ăn hết cháo xong, nam y tá tìm cơ rời đi.

Bệnh nhân lúc này liền gọi điện thoại cho viện trưởng White: “Ngày mai tiến hành làm sinh thiết luôn, tôi muốn mau có kết quả, không được phép phạm sai sót”.

7 giờ tối, lão quản gia nhà Tây Môn Lí Tề mang theo một bữa ăn hết sức bổ dưỡng đi vào bệnh viện, nhận sự dẫn dò từ phu nhân cùng lão gia, ông mang theo hai phần đồ ăn. Sau khi tiêm cho bệnh nhân xong, nam y tá nhìn đến cà tím om, măng xào thái nhỏ, sườn sốt nhất đẳng mỹ thực, nước miếng của hắn không khỏi chảy ra ròng ròng. Cảm động đến rơi nước mắt, không ngờ ở New York xa xôi này hắn cư nhiên có thể ăn những món Trung hảo hạng thế này.

Không khỏi trừng mắt liếc nhìn bệnh nhân một cái, nam y tá quên bém mắt là mình đang uống thuốc Đông y, gấp một miếng bỏ tọt vào trong mồm. Ngon, ngon! Ô ô ô, Ăn ngon quá đi mất! vì sao lúc trước hắn không phát hiện ra tay nghề nấu ăn thượng đẳng của mẹ nuôi? Không công lãng phí nhiều năm như vậy. Lại oán hận trừng mắt nhìn bệnh nhân một cái, nam y tá tìm được tên đầu sỏ gây ra việc này rồi a. Đều là tại tên khốn này!

Tên khốn này nếu không kéo hắn tới trường thì lại lôi hắn xuất ngoại nếu không thì liền bắt hắn làm tăng ca, khiến cho hắn có rất ít thời gian rảnh rỗi. Bởi vậy mỗi lần hắn nhìn thấy mẹ nuôi đều là thừa dịp tên này không có ở nhà, mà gặp cũng nào dám lâu vì sợ tên khốn này lại không biết lại kéo hắn đi làm việc gì nữa, hại hắn không có thời gian đi chơi với đám bạn bè. Đợi đến lúc hắn cuối cùng cũng tốt nghiệp được đại học thì cha nuôi mẹ nuôi lại bắt đầu xuất ngoại hưởng những ngày tháng ngọt ngào, do vậy hắn lại càng ít gặp. Hiện tại nhớ đến, tên này ở nhà toàn ăn cơm Trung thể mà sao khi ở cùng hắn lại toàn ăn cơm tây vậy à? Chẳng lẽ tên khốn kỳ thật thích ăn cơm tây cho nên mới đối với hắn như vậy? đáng giận!.

Cầm thìa một nhát cướp đi luôn miếng sườn lợn lớn nhất trong bát bệnh nhân (đó là do tên nào đó cho là như thế), nam y tá bỏ vào trong miệng ra sức ăn, cứ như thứ trong miệng hắn là thịt bệnh nhân.

“Phổi của anh không tốt, dùng đồ ăn nhẹ thôi” nam y tá đem rau dưa gấp vào trong bát của bệnh nhân, còn đem thịt bỏ vào trong bát của mình.

Bệnh nhân cũng không tức giận, chỉ nói: “Cậu đang uống thuốc đông y, kị dầu mỡ. đợi cậu uống xong thuốc, tôi đưa cậu về nhà, muốn ăn gì cũng được”.

“Nhưng giờ tôi muốn ăn” nghĩ đến nữ vương trong nhà, nam y tá ánh mắt không đành lòng nhìn miếng sườn vỗ cánh bay ra khỏi bát. Cả đầu chỉ có thịt, thịt, hắn không có nghe ra ý tứ gì đó trong lời nói của bệnh nhân.

“Thuốc đông y còn phải uống trong bao lâu?” bệnh nhân mặc dù không đành lòng nhưng vẫn là giúp nam y tá gấp sườn ra khỏi bát.

“Lão mẹ chưa nói” nam y tá cắn cắn đũa, thèm nhỏ dãi nhìn sườn sốt, hần muốn ăn, muốn ăn.

Với với gọi lão quần gia đang kinh ngạc, bệnh nhân nhờ ông đem sườn lợn cắt đi sau đó gấp một miếng cà om đưa lên miệng nam y tá, nói “Tôi không thích ăn cà”.

“Kiêng ăn không tốt. Anh đã suy dinh dưỡng đến mức này rồi kiêng cũng làm gì nữa” cắn một miếng, nam y tá bị dờ đi lực chú ý gấp lại cho bệnh nhân mấy miếng cà. Không còn nghĩ tới sườn sốt, nam y tá cúi đầu há to mồm và cơm, hần muốn mau mau chóng chóng đem mình dưỡng béo, đến lúc ấy mới tha hồ mà ăn sườn lợn được. Bệnh nhân nhìn nam y tá ôn nhu đến độ có thể làm người ta chết đuối. Bất quá, trước khi có thể làm cho nam y tá chết đuối thì bệnh nhân đã đem lão quần gia nhà mình hù chết.

22. Chương 22

Quần gia Lí Tề đã làm việc ở nhà Tây Môn được hơn ba mươi năm. Năm hai mươi hai tuổi, ông một mình từ Hồng Kong nhập cư trái phép vào New York. Sau hai năm trải qua cuộc sống khổ sở, trốn chui trốn lủi cuối cùng ông gặp được Tây Môn lão gia. Đây cũng chính là bước ngoặt trong cuộc đời Lí Tề, từ nay ông chỉ chuyên tâm làm tròn chức trách của một người quần gia cho gia đình Tây Môn. Ông nhìn cậu Tây Môn sinh ra, nhìn cậu Tây Môn đem thằng nhỏ suốt ngày chạy tới biệt thự ăn trộm quả việt quất bắt lấy, nhìn cậu Tây Môn cùng đứa nhỏ đạo chích kia trở thành bạn tốt, nhìn cậu Tây Môn cùng đứa nhỏ ấy “mỗi người mỗi ngả”, nhìn cậu Tây Môn cưới vợ sinh con, nhìn cậu Tây Môn ngày qua ngày càng thêm yên lặng, ông nhìn mọi việc xảy ra, đau lòng, thiếu kiên nhẫn nhưng cũng đành bất lực. Đứa nhỏ đạo chích kia chính là Đoạn Hoa, người được cả gia đình Tây Môn yêu mến.

Nhắc tới Đoạn Hoa, bất cứ ai biết đến đứa nhỏ ấy đều rất yêu quý nó. Khác với cậu chủ nhỏ nhà ông, Đoạn Hoa có thể kết bạn được với bất kì ai, bạn bè của nó “tam giáo cửu lưu”[1] thành phần nào cũng có. Mà nói cũng lạ, thằng bé này mặc dù khá là bướng bỉnh nhưng cũng không phải là đứa nhỏ hư đốn. Lí Tề vẫn thường nghĩ nếu không nhờ cậu chủ nhà ông luôn luôn ở bên quản lí có khi bây giờ Đoạn Hoa đã trở thành trùm hacker khủng bố quốc tế cũng không chừng. Bất quá, đứa nhỏ kia dù sao cũng thiện lương, có lương tâm lại trọng nghĩa khí, có lẽ dù không có cậu chủ nhà ông ở bên cạnh thì thằng nhỏ cũng khó mà trở thành phần tử khủng bố được.

[1] Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội

Cậu chủ nhỏ chủ yếu ở nhà một mình, bởi vì lão gia công tác bận rộn, phu nhân – người mang một nửa huyết thống châu Âu lại cùng lão gia vợ chồng tình thâm, lo lắng cho lão gia mỗi ngày đều ở bên ngoài xã giao nên thường bay tới bay lui. Hồi cậu chủ còn nhỏ, phu nhân thường giao cậu cho lão gia với lão gia phu nhân trông coi hộ để phu nhân chuyên tâm chăm sóc lão gia. Nguyên bản tính tình vốn đã hướng nội, cậu chủ nhỏ lại càng thêm yên lặng, kiệm lời. Tuy nhiên sau khi Đoạn Hoa xuất hiện, cậu chủ nhỏ Tây Môn đã thay đổi, nói nhiều hơn, nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt nhiều hơn và bạn bè cũng dần dần đông hơn.

Mỗi một lần Đoạn Hoa cãi nhau với cậu chủ, ông đều không khỏi cảm khái, nếu không nhờ mấy chục cây việt quất mà phu nhân trồng trong sân đưa tới thằng nhỏ đạo chích tham ăn kia thì cậu chủ đã không gặp được Đoạn Hoa và có lẽ cuộc sống cũng không được phong phú như thế này. Cậu chủ có lẽ sẽ ngày càng buồn, ngày càng ít nói. Chỉ cần Đoạn Hoa xuất hiện là trong nhà phi thường náo nhiệt, người giúp việc tại biệt thự đều rất thích đứa nhỏ này, đương nhiên phương diện này cũng bao gồm cả ông. Mà đặc biệt lão gia cùng phu nhân, mỗi lần thấy đứa nhỏ đều cười toe toét, về sau hai người cũng nhận tên tiểu quỷ này làm con nuôi.

Tuy nhiên sự đời thường nằm ngoài dự đoán của con người, cậu chủ không rõ vì nguyên cớ gì mà đột nhiên một ngày lại mang về một người phụ nữ, nói cậu ấy muốn kết hôn với người phụ nữ đó, nói người này đã mang trong mình đứa nhỏ của cậu. Sau đó, cậu chủ với Đoạn Hoa tuyệt giao, không chỉ dả thương đứa nhỏ

đó, cậu ấy còn đuổi Đoạn Hoa ra khỏi công ty. Mặc kệ lời khuyên bảo của lão gia cùng phu nhân, cậu chủ quyết làm tới cùng đồng thời cũng chuyển từ căn hộ ở chung với Đoạn Hoa trở về nhà chính. Năm cậu chủ 16 tuổi đã kiên quyết rời nhà chính đến sống cùng với Đoạn Hoa, hai năm trước cũng vẫn sự kiên quyết ấy cậu chủ yên lặng quay về nhà.

Và rồi kết quả là điều mà không ai ngờ tới, ông nghĩ chắc đến cả thiếu gia cũng không ngờ. Đoạn Hoa chết, cùng với cha của mẹ chủ cùng chết. Khi nhìn thấy tin tức này trên ti vi, ông choáng váng, hồ đồ, cái đứa nhỏ luôn cười hì hì gọi ông là bác Tề đã bị người ta bắn chết. Chết vào ngày cậu chủ kết hôn, chết vào ngày cậu chủ cùng mẹ chủ đi hưởng tuần trăng mật. Những người giúp việc nhận thức Đoạn Hoa trong nhà, tất cả đều khóc, ông cũng khóc.

Ngày thứ ba, cậu chủ mới trở về, vẫn như trước một mực yên lặng. Nhìn không ra khổ sở, nhìn không ra hối hận cũng nhìn không ra bi thương, chỉ là đột nhiên trông cậu gầy đi thật nhiều. Mẹ chủ cũng đã trở lại, đối với nữ tân chủ nhân của nhà Tây Môn này ông chợt cảm thấy thật muốn đem cô ta đuổi ra ngoài. Nếu không phải cô ta, cậu chủ cũng không xích mích với Đoạn Hoa tới vậy. Nếu không phải cô ta, có lẽ Đoạn Hoa cũng sẽ không chết. Nhưng cái gì cũng không thể làm, ông chỉ có thể cung kính đem mẹ chủ nghênh tiến vào nhà, trước khi người này động thủ động cước, ông đem tất cả những gì mà Đoạn Hoa lưu lại trong nhà cất vào nơi an toàn. Có lẽ đứa nhỏ kia không nên thích cậu chủ, không nên đem tình bạn biến thành tình yêu... nhưng mà đứa nhỏ luôn đem tới nụ cười cho nhà Tây Môn đã không còn nữa rồi.

Đứa nhỏ kia trong lòng nhất định là rất đau khổ, đau khổ tới mức không còn muốn sống thêm nữa. Những thương tổn mà cậu chủ gây ra cho đứa nhỏ đã vượt xa sự đau khổ mà việc cậu ấy không thương nó đem lại. Đứa nhỏ kia bình thường rất lạc quan, có giận dỗi cái gì cũng không lâu, nhưng lúc đó có lẽ nó đã hoàn toàn mất hy vọng. Đối với cậu Tây Môn, thằng bé toàn tâm toàn ý, coi cậu chủ quan trọng hơn bất cứ ai. Cũng bởi thế nên cuối cùng đứa nhỏ mới tuyệt vọng đến không còn muốn sống.

Đám tang đứa nhỏ ngày đó, cậu chủ không tới cũng không biết đi nơi nào. Thằng bé đi. Ngày đó đầy trời mưa bụi, em trai của nó ôm di ảnh anh mình, khóc sắp ngất. Thiệt nhiều người, thiệt nhiều người tham gia lễ tang của đứa nhỏ, có người nó quen biết cũng có nhiều người nó không biết, già có trẻ có, nam có nữ có. Mỗi người đều thực thương tâm, không ai kìm nổi nước mắt. Đoàn người đưa ma rất dài, nghe những tiếng khóc xung quanh mình, ông vẫn không thể tin nổi đứa nhỏ tốt như vậy liền cứ thế đi, cái đứa nhỏ ngốc ấy.

Giờ phút này nhìn cậu chủ cùng nam y tá này nói chuyện với nhau, ông tựa như thấy lại được cảnh cậu ấy với Đoạn Hoa ở bên nhau năm đó. Cậu chủ cười mẹ chủ, vì mẹ chủ mà không tiếc xung đột quyết liệt với Đoạn Hoa nhưng khi ở cùng một chỗ với mẹ chủ, cậu ấy chưa bao giờ cười, thực giống như một thể xác không có linh hồn lặng yên không có sinh khí. Ông chưa từng gặp qua cậu chủ nhìn chăm chú vào mẹ chủ giống như nhìn nam y tá lúc này, dường như người đối diện này là tất cả với cậu ấy khiến cậu ấy quên đi hết thảy, trong mắt chỉ có duy nhất người đó. Hồi cậu chủ ở cùng một chỗ với Đoạn Hoa, tầm mắt cậu chủ cũng tựa như bây giờ, toàn bộ đều đặt lên trên người Đoạn Hoa, nhìn thằng bé cười, nhìn thằng bé nháo.

Lí Tề đột nhiên giật mình kinh hãi, ông nhìn cậu chủ ăn thức ăn mà nam y tá gấp vào bát cho, nhìn cậu chủ mỉm cười chăm chú quan sát nam y tá đang vui đùa vào bát cơm, chẳng lẽ cậu chủ thích nam y tá này? Không, không có khả năng! Nếu cậu chủ thích đàn ông thì ngày đó cậu ấy đã không tuyệt tình với Đoạn Hoa đến vậy.

Nam y tá ngẩng mặt lên khỏi cái bát, khoe miệng dính mấy hạt cơm, thấy lão quản gia vẫn chăm chú nhìn mình, hắn tìm từ rồi hỏi: "Bác Tề... Khô.. ah... miệng bác có vẻ khô có muốn uống ít nước không?" Thiếu chút nữa nói ra mẹ nuôi.

Trái tim Lý Tề như dừng lại vài giây, vị tiểu y tá này gọi ông là bác Tề?!

"Bác Tề?" nam y tá vẫn không phát hiện ra có người đã đem hạt cơm dính trên miệng hắn lấy đi.

"Không.. không khát... cảm ơn" vẫn đứng chứng kiến màn tình cảm trên, khuôn mặt Lí Tề không dấu được khiếp sợ. Thấy nam y tá lo lắng nhìn mình, ông lập tức nói: "Tôi chỉ cao hứng thôi, cậu chủ cuối cùng cũng chịu ăn cơm, tôi cao hứng".

"Ra là thế" nam y tá cười thật to: "Bác cứ yên tâm, bác Tề, có cháu ở đây thì anh ta tuyệt đối không suy nghĩ tùy hứng nữa".

“Cảm ơn, cảm ơn cậu. Y tá tiểu Phá” Lí Tề liếc nhìn cậu chủ một cái, phát hiện ra ánh mắt của Tây Môn Trúc Âm vẫn đặt hoàn toàn vào người nam y tá.

“Bác Tề...” nam y tá do dự mở miệng: “Ngày mai... Bác lại đến chứ?”.

Áp chế trong lòng nghi hoặc cùng chần động, Lí Tề nói: “Lão gia gần đây đều lui tới công ty, phu nhân còn phải chăm sóc cậu chủ nhỏ nên mỗi ngày tôi đều đến mang cơm cho cậu chủ”.

“A kia...” nam y tá lấy lòng hỏi: “Cơm của anh ta có phải đều do dì Linh làm không?”.

Lí Tề hiểu rõ, cười nói: “Đồ ăn của cậu chủ đều do phu nhân tự tay xuống bếp, cậu cứ ăn với cậu chủ đi, phu nhân biết cậu thích ăn đồ ăn Trung Quốc nên đã bảo nhất định phải nhắc cậu với cậu chủ ăn hết thức ăn, nhìn này tôi già rồi, thiếu chút nữa đã quên”.

“Thật tốt quá!” vị nam y tá thiếu chút nữa nhảy dựng lên này vội vã lấy lại phong độ giả bộ nói “Kia ... kia có chút không thích hợp”.

Lí Tề ho khan hai tiếng, nhần cười đáp: “Phu nhân nói cậu chăm sóc cậu chủ rất vất vả nên như thế là đương nhiên”.

“VẬY CHÁU ĐÂY SẼ KHÔNG KHÁCH KHÍ!” người nào đó mặt mày lập tức hớn hở.

Lí Tề không khỏi nảy sinh một cảm giác khác thường, cảnh này thực quen thuộc làm sao, từng có một người cũng như vậy cướp lấy tất cả socola của cậu chủ. Rõ ràng là đã muốn đem đồng socola đó cất vào túi sách, lại giả bộ xấu hổ hỏi cậu chủ: “Thế này có chút không thích hợp”. Khi cậu chủ khẳng định lại lần nữa là đưa cho thằng nhỏ, người nọ liền lập tức ôm chặt túi sách nói: “VẬY TÔI ĐÂY SẼ KHÔNG KHÁCH KHÍ!”. Thật sự là rất giống.

“Bác Tề, bác làm sao vậy?” thấy đôi mắt lão quản gia rưng rưng lệ, nam y tá sợ hãi, đồng thời việc này cũng giúp tầm mắt bệnh nhân chuyển rời.

“Không không có gì” Lí Tề lau lau mắt.

Nghĩ rằng lão quản gia đang lo lắng cho sức khỏe bệnh nhân, nam y tá cam đoan: “Bác Tề, bác cứ yên tâm, sức khỏe của anh ta sẽ mau tốt thôi”.

“Ừ, cậu chủ sẽ mau khỏe” Lí Tề liếc nhìn cậu chủ nhà mình một cái thật sâu. Phát hiện ra cậu chủ lại tiếp tục nhìn nam y tá mỉm cười, trong lòng ông lại chần động, đã bao lâu rồi ông không thấy được nụ cười này trên khuôn mặt cậu chủ?

Ăn xong cơm, nam y tá tiễn lão quản gia xuống lầu, đưa ông tới cửa bệnh viện, nhìn ông lên xe. Lão quản gia quay đầu phát hiện ra nam y tá vẫn đứng ở cửa bệnh viện, thẳng đến khi ô tô khuất tầm. Lão quản gia lại không nhận được trào nước mắt, đêm nay, hình như đứa nhỏ kia lại xuất hiện trước mặt ông, khuôn mặt thẳng bé tựa hồ chồng lên khuôn mặt của tiểu y tá kia.

Cậu chủ, mặc kệ ngày đó cậu làm những việc như thế vì nguyên nhân gì thì lúc này đây mong cậu nhìn lại chính mình, suy xét cho kĩ đừng lại thương tổn một người thực lòng quan tâm đến cậu, một người trân trọng cậu.

...

Tiến bước lão quản gia, nam y tá tâm tình “rất được”. Cha nuôi mẹ nuôi ở trước mặt, hẳn không thể nhận, bác Tề ở trước mặt, hẳn cũng không thể nhận. Nghĩ đến thái độ của bệnh nhân đối với mình nhiều ngày nay, lòng nam y tá có chút quặn lại.

“Trước kia cũng không có gặp cậu dính tôi đến vậy”.

“Cái gì?”

“A!”

Nam y tá hoảng sợ xoay người, vỗ vỗ bộ ngực: “Anh sao lại xuống đây?” Hừ chết hẳn.

Bệnh nhân đáp lời: “Tần bộ”.

Ngực có chút buồn bực, nam y tá lúc này thực không muốn cùng bệnh nhân đi tản bộ nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của bệnh nhân, một ánh mắt như thể hấn vừa mới bắt nạt người này, lại nghĩ tới việc lúc tối mình cướp thịt của tên khốn, nam y tá bĩu môi: “Vây đi thôi”. Nói xong hấn liền kéo bệnh nhân đi về phía hoa viên ở sân sau bệnh viện. Bệnh nhân nắm lấy tay áo của nam y tá, đi bên cạnh hấn.

“Cậu tức giận”.

“Không có”.

Chỉ là có chút thương tâm.

Bệnh nhân cắn môi, tay chậm rãi buông ra. Đứng sát bên cạnh nam y tá.

“Ngày mai trở về sớm một chút”.

“... Ừ”.

Vì sao lại quan tâm tới hấn như vậy? hấn là Lục Bất Phá, là một người xa lạ với Tây Môn Trúc Âm. Nam y tá vai trái có chút đau, ngực cũng đau, cả người đều đau.

Tiếp tục yên lặng tản bộ, nhận thấy tâm trạng nam y tá hôm nay không tốt, bệnh nhân đêm nay phá lệ nghe lời, nam y tá bảo uống thuốc, bệnh nhân không chút chần chờ uống, bảo đi tắm rửa, bệnh nhân lập tức cởi quần áo, bảo đi ngủ, bệnh nhân nhanh chóng nằm xuống.

Hầu hạ xong xuôi, sau một buổi tối vất vả, nam y tá cũng đi ngủ sớm, hấn tắt đèn trèo lên giường, quay lưng về phía bệnh nhân, nhắm mắt lại.

...

Kim đồng hồ đã chỉ một giờ sáng, bệnh nhân – người đáng lẽ đang ngủ say lặng lẽ xuống giường rón rén đi đến bên giường của nam y tá, xóc chăn lên chui vào trong, nhẹ nhàng ôm lấy hấn. Anh thấy được những giọt nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt nam y tá, nghe được tiếng nam y tá thổn thức: “Vì sao... vì sao...”.

Cẩn thận không để kinh động tới nam y tá đang ngủ say, bệnh nhân lau đi nước mắt trên khuôn mặt hấn, ghé vào lỗ tai hấn thì thầm: “Thực xin lỗi... thực xin lỗi...” sau đó, anh nhẹ nhàng xoay nam y tá lại, kéo vào lòng mình.

“Tây Môn..”

“Hoa, sẽ không bỏ lại cậu, cho dù lần này thật là ung thư, tôi cũng sẽ không bỏ lại cậu”.

23. Chương 23

Khi cánh cửa vừa được nhẹ nhàng đóng lại, bệnh nhân tỉnh giấc. Đồng hồ vừa điểm sáu giờ, nam y tá đã thức dậy lặng lẽ ly khai. Biết sáng nay nam y tá phải đi sớm, sau một đêm thức trắng bệnh nhân đã kịp về giường nửa tiếng trước khi người kia tỉnh dậy. Nam y tá vừa mới rời đi, bệnh nhân rất nhanh mặc quần áo, rửa mặt rồi cũng ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi thông báo với mấy y tá đại tỷ công tác ngày hôm nay, nam y tá thay y phục hàng ngày ly khai bệnh viện mà không phát hiện ra có một cái đuôi đang bám theo sau mình. Lên taxi, hấn nhìn vào đồng hồ, nói: “Bác tài, phiền bác chở đến sân bay, mau lên một chút”.

“Ok”.

Đường phố vào sáng sớm vắng bóng xe cộ, lái xe nhún ga phi như bay trên đường, đằng sau có một chiếc xe hơi lặng lẽ theo đuôi.

Tựa cạnh cửa sổ, tâm trạng của Lục Bất Phá có chút nặng nề. Tên khốn kia hiện tại thực nghe lời, thân là hộ sĩ, hẳn hẳn nên vui mừng mới phải nhưng mà Hẳn quả thực vui mừng không nổi, tên khốn đó càng bám dính, hẳn càng vui mừng không nổi. Thì ra, tên đó có thể dễ dàng tiếp nhận nhanh chóng một người xa lạ, thì ra tên đó cũng có thể dính chặt lấy người khác như vậy. Song đối mặt với tên đó hiện giờ là Lục Bất Phá, một người mà trước đó tên đó căn bản không hề biết tới.

“Ai...” thở dài một tiếng, Lục Bất Phá chẳng những không làm cho sự bức dọc hờn dỗi đang tràn đầy trong lòng tuôn ra được mà còn khiến bản thân lại càng thêm buồn. Không cần suy nghĩ, không phải đã thế là không bao giờ tới New York không bao giờ nhìn lại tên kia nữa rồi sao? Tên khốn kia thích phụ nữ, cũng chẳng thích hẳn đâu! Lục Bất Phá, người hiện tại đang nghĩ cái quái gì thế, cậu ta là Tây Môn Trúc Âm còn người là Lục Bất Phá!

Chẳng lẽ người thật sự định thực hiện nguyện vọng của lão mẹ trở thành một tiểu thụ sao? Không, không, không, tuyệt đối không thể để ước nguyện của lão mẹ trở thành sự thật, bằng không sau này làm sao còn dám ưỡn ngực thẳng lưng trước mặt nữ vương điện hạ, đúng đúng, còn cả Hác Giai nữ yêu kia nữa, vạn nhất hẳn quả thật cùng nam nhân... ánh mắt của Hác Giai nhìn hẳn ... không cần đoán cũng biết là nó sẽ ngàn ngạt lửa tà ác. Hơn nữa... hơn nữa nhà của hẳn ở Hồng Kông, Hồng Kông cách New York rất xa, rất xa. Có lẽ chính bởi đây là New York nên bây giờ hẳn mới rối rắm thế vậy, chờ hẳn quay lại Hồng Kông, cùng các chiến hữu cùng một chỗ, cùng lão ba, lão mẹ cùng một chỗ, bị Hác Giai tiếp tục tra tấn, tra tấn, hẳn liền nhanh chóng quên đi cậu ta, ngực cũng không phải buồn như thế này.

“Cậu cũng không được chết đấy, Cậu thiếu nợ tôi nhiều như vậy, sau này phải cố gắng mà sống cho tốt nếu không rất là có lỗi với tôi a” lầu bầu một chút, Lục Bất Phá lại tự mình cười cười: “Đại trưởng phu cầm được thì cũng buông được, ngjix thoáng chút, nghĩ thoáng chút”.

Cứ như vậy miên man suy nghĩ suốt chặng đường, Lục Bất Phá cuối cùng cũng tới sân bay. Nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa, hẳn đến chỗ siêu thị ở khu đó mua một cái hot dog với một cốc sữa, cứ vậy thưởng thức bữa sáng mà không phát hiện ra có một người đàn ông đeo kính đang trốn ở một góc phòng nhìn trộm mình.

“Chuyến bay JQxxxx từ Hồng Kông tới New York đã hạ cánh, nhập cảnh tại cửa H8”.

Xem lại thông tin mà huấn luyện viên cung cấp, quả nhiên là chuyến bay này, Lục Bất Phá hưng phấn chạy tới cửa ra H8, đến đây, đến đây!.

Lo lắng đứng chờ ở chỗ xuất cảnh, Lục Bất Phá liên tục nhìn đồng hồ, sao lại chậm chạp đến thế nhỉ, gần một tiếng rồi mà vẫn chưa thấy ra. Ngay vào lúc hẳn sắp đợi không được chuẩn bị đi hỏi nhân viên sân bay thì một đám thiếu niên người châu Á thân hình cao lớn xuất hiện. Giữa một đồng người phương Tây với chiều cao tương đối lại có một đám người châu Á thân cao toàn tầm 190 cm thế này khiến cho mọi người không khỏi chú ý. Bọn họ mỗi người đều mang theo một quả bóng rổ, lưng khoác một cái ba lô thể thao, chỉ cần nhìn qua cũng đủ biết đó là dân chơi bóng rổ. Không ít người lấy ra máy ảnh, khuôn mặt của đám thiếu niên này khiến người ta cũng phi thường thêm muốn a.

Lục Bất Phá rất là cao hứng, rất là vui mừng tuy nhiên ngay khi nhìn thấy cô gái nhỏ nhắn đi ở hàng đầu, hẳn mặt cắt không còn giọt máu. Đối phương phát hiện ra hẳn, hướng hẳn vẫy vẫy tay, Lục Bất Phá đầu đầy hắc tuyến... Hác Giai nữ yêu này sao cũng mò tới vậy!!! Trong lúc các đội viên khác chờ lấy hành lý, cô gái phương Đông nhỏ nhắn xinh đẹp đã kích động chạy vội tới nhào vào lòng của một thiếu niên anh tuấn có khuôn mặt đang vận xoắn nghiêm trọng.

“Bất Phá...” thanh âm hết sức ngọt ngào, nụ cười hết sức duyên và từ ngữ cũng cực kỳ khủng bố: “Ôm lấy tôi! Nhanh ôm chặt chút”.

Lục Bất Phá máy móc vươn tay ra ôm lấy bạn gái về mặt danh nghĩa của mình, khuôn mặt hẳn tràn ngập vẻ đau khổ: “Hác Giai, sao bà cũng mò tới vậy?”.

“Tôi sợ Thương Triệt bị gái Tây câu dẫn” Hác Giai không chút ngại ngùng nói với ông bạn trai danh dự về việc mình đang “hồng hạnh xuất tường” [1]

[1] chỉ việc vợ hay người yêu ngoại tình.

“Hác Giai... ô ô... Thương Triệt đang trừng tôi kìa, mau buông, mau buông” Lục Bất Phá muốn buông tay nhưng lại bị đối phương đá cho một cước: “Ông dám buông, tôi liền hôn ông”.

“Hừm hừm...” Vì sao... vì sao... ông trời ơi! Vì sao ông lại muốn tôi nhận thức người này.

Sau khi Hác Giai chịu buông Lục Bất Phá ra, đội trưởng Thương Triệt liền đi tới, trên mặt dù nhìn không ra hi vọng nhưng Lục Bất Phá có thể cảm nhận được hắn bị thương tổn, bị cô gái mà hắn thầm mến cùng bạn trai của cô gái ấy thương tổn.

“Đội trưởng” Lục Bất Phá lập tức tiến lên ôm chầm lấy đội trưởng của hắn một cái.

Thương Triệt vỗ vỗ hắn, nghiêm túc nói: “Khí sắc của cậu không được tốt lắm thì phải. Không thích ứng được với New York sao?”.

“Không phải không phải, tại tối hôm qua nghĩ đến việc mọi người sẽ tới nên em hưng phấn quá khiến một đêm ngủ không ngon” Lục Bất Phá lập tức giải thích vì sợ đội trưởng sẽ không cho hắn ra sân rồi lại cầm lấy tay Hác Giai: “Sao anh lại cho cô ấy tới?”.

“Bất Phá, em đến là để cổ vũ cho mọi người, em là đội trưởng đội cổ vũ hơn nữa còn là quản lý của đội bóng rổ nữa mà, phải không, Thương Triệt” Hác Giai nói với bạn trai thì rõ là hung dữ trong khi nói với Thương Triệt thì ngược lại trở nên đầy từ tính cùng dịu hiền, thanh âm hết sức nũng nịu.

Khuôn mặt của Thương Triệt chuyển từ đen thuần chủng thành đen hồng, ngượng ngùng gật gật đầu. Thật sự là đầu gỗ mà, Lục Bất Phá người đang bị hăm hại cảm thấy những ngày tháng bị tra tấn của bản thân vẫn còn kéo dài dài. Quản lý, hắn đánh cái rùng mình, xong rồi, lần này hoàn toàn toi rồi.

“Bất Phá!”.

Đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai, một tên nào đó bổ nhào lên người hắn khiến Lục Bất Phá bị lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Quân Thụy! Mày muốn giết tao hả” Không phải tên khốn này thì còn ai vào đây nữa.

“Bất Phá! A a vài ngày không gặp tao nhớ mày chết mất” đu ở trên người Lục Bất Phá, Trần Quân Thụy còn chưa kịp nói xong đã bị một người kéo ra.

“Bất Phá, mấy ngày nay có lười biếng không đấy? Ra sân không được để bọn này mất mặt đâu đấy” Ngô Thiệu Đường một phen ôm lấy Lục Bất Phá sau đó các chiến hữu khác cũng lần lượt tới ôm hắn.

Tiếp đấy, một thanh âm đầy ngượng ngùng vang lên: “Bất Phá”.

Lục Bất Phá nhìn lại, hết sức kinh ngạc: “Thích Quang Tổ”.

“Hắc hắc, tôi cũng tới cổ vũ cho mọi người” Thích Quang Tổ đi tới, cười có chút quẫn bách. Lần đầu tiên xuất ngoại, cậu không khỏi khấn nguyện.

“Bất Phá, đội cổ động viên của bọn em đang cần người nên em liền kéo Quang Tổ sang đây luôn. Sao thế, kinh hỉ quá phải không?” Hác Giai đứng bên cạnh Thương Triệt nói.

Lục Bất Phá chưa bao giờ cảm kích bạn gái về mặt lý thuyết của mình đến vậy: “Hác gia, em rất hiểu anh”.

“Còn phải nói” Hác Giai dễ dàng nhận ra người đứng bên cạnh mình toàn thân cứng ngắc cả lại, khuôn mặt trở nên đỏ hồng. Đúng, chính là hiệu ứng này.

“Quang Tổ, cậu phải cổ vũ bọn này hết mình đấy” cho thẳng bạn tốt một quyền, Lục Bất Phá đi tới trước mặt huấn luyện viên chào: “Huấn luyện viên”.

Huấn luyện viên Mạnh Hoài Đông vẫn cười ôn hòa như trước, đáp: “Tuy rằng gầy đi một chút nhưng mà tinh thần cũng không tệ, ra sân chắc không có vấn đề gì”.

“Không sao a, huấn luyện viên cứ yên tâm” rồi hắn nhìn hai người xa lạ đứng phía sau huấn luyện viên.

Mạnh Hoài Đông chỉ vào một người tuổi tác cũng không chênh lệch với ông là mấy giới thiệu: “Đây là bạn cũ của ta Lí Huống cũng từng là thành viên của đội bóng rổ Hồng Kông, ta mời ông ấy tới đây làm huấn luyện viên chỉ đạo trận đấu cho đội ta”.

“Chào huấn luyện viên Lí”.

Người còn lại tự động giới thiệu: “Tôi là Trần Quân Nho, là anh trai của Quân Thụy, lần này vừa hay tới New York công tác nên thuận tiện đến cổ vũ cho mọi người luôn”.

“Chào Trần đại ca” Lục Bất Phá rất là ngạc nhiên a, người này thật sự là anh trai của Trần Quân Thụy sao? So với hần chiều cao không chênh lệch là bao, thoạt nhìn thì thấy khôn khéo hơn Quân Thụy khá nhiều. Nhưng quá lạ vì sao mà anh trai Quân Thụy lại dùng sức nắm tay hần như thế này nhỉ?

“Bất Phá, anh tao là tiến sĩ kinh tế tốt nghiệp MIT [2] đó, lợi hại không??” Trần Quân Thụy khoác tay lên vai anh trai mình, vẻ mặt đầy kiêu ngạo

[2]: Học viện Công nghệ Massachusetts, MIT là một trong những đại học khó vào nhất Hoa Kỳ. Theo US News và World Report’s annual ranking của đại học Hoa Kỳ thì, MIT là 1 trong 5 trường xếp hạng cao nhất, cùng với Harvard, Stanford, Yale, Princeton

Lục Bất Phá vội vàng gạt đầu: “Lợi hại, lợi hại”. Xoa xoa bàn tay bị nắm đến đỏ ửng, hần xác định rõ ràng bản thân không biết đối phương, càng không thể có việc chọc tới đối phương.

“Anh, anh xem Bất Phá có giống cái gậy không??” Câu tiếp theo của Trần Quân Thụy khiến cho kẻ nào đó thiếu chút nữa tức học cả máu.

“Ha ha” mọi người cười rộ lên.

Mà ngay vào lúc Lục Bất Phá cùng bạn gái “thân thiết”, cùng đám chiến hữu “thân mật”, một người đàn ông tránh ở góc khuất của chỗ cửa xuất cảnh cần mạnh mẽ, hai tay gắt gao nắm chặt lại, ánh mắt màu lam nhạt trở nên âm trầm. Cùng lúc đó anh nhìn thấy người nọ được bao quanh bởi một đám “thiếu niên anh tuấn” với “cô gái xinh đẹp” đi ra phía ngoài. Dịch vị dạ dày như trào lên, người nam nhân đó nhìn người nọ cùng những người khác đi lên xe buýt, nhìn người nọ cao hứng ngồi xuống, cao hứng cùng đám con trai khác khoác vai vui vẻ ầm ĩ, cao hứng rời đi. Nam nhân không tiếp tục đi theo mà nói với vệ sĩ: “Quay lại bệnh viện”.

...

Theo mọi người đi vào khách sạn mà bọn họ sẽ ngủ lại, Lục Bất Phá nguyên bản muốn nói là không cần đặt phòng cho mình bất quá kết quả là hần chưa kịp làm gì thì nữ yêu đã nói: “Huấn luyện viên, có thể cho em với Bất Phá cùng một phòng không? Nơi này chỉ có mình em là con gái, em sợ ở một mình”.

Bà sợ cái gì? Lục Bất Phá thiếu chút nữa thốt ra, nếu không vì cánh tay đang bị một người nào đó véo thì hần nhất định sẽ nói!.

Mạnh Hoài Đông có chút kinh ngạc, tuy nhiên cũng nhanh chóng lý giải được nên cười cười, người trẻ tuổi mà không có gì phải bất ngờ. Ông nói với người phụ trách chiêu đãi cả đội ở New York: “Bọn nó là một đôi vì vậy cứ an bài cho hai đứa một phòng”. Đối phương ái muội nhìn cặp tiểu tình nhân đang dán chặt lấy nhau kia, cười đồng ý.

“Bất Phá, anh không muốn cùng phòng với em?” Yêu nữ ủy khuất ngẩng đầu, Lục Bất Phá không dám nhìn mặt đội trưởng, cắn răng gạt đầu: “Không có a”.

“Hi hi” tiếng cười của yêu nữ khiến xương cốt hần muốn rơi luôn.

Phòng đã an bài ổn thỏa. Huấn luyện viên cùng bạn của ông ở một phòng, Trần Quân Thụy cùng anh hần ở một phòng, Thương Triệt cùng phó đội trưởng Lưu Dục ở một phòng, Tả Thiện cùng Ngô Thiện Đường ở một phòng, Tư Lý cùng Thích Quang Tổ ở một phòng, bốn thành viên dự bị ở cùng một phòng, Lục Bất Phá với Hác Giai cùng một phòng. Bị Hác Giai kéo vào phòng, Lục Bất Phá lập tức đóng cửa, ánh mắt đảo quang đầy nét vội vàng.

“Hác Giai, em xin chị, chị đừng tra tấn em nữa mà” ngay tại chỗ cửa, Lục Bất Phá chỉ kém một điểm quỳ xuống cầu xin.

Hác Giai ném túi xách màu hồng phẫn xuống giường, đá bay giày cao gót, cầu nhàu đáp: “Tôi cũng không muốn đầu nhưng mà chờ tôi tóm được Thương Triệt rồi thì tôi sẽ không tra tấn ông nữa”.

“Bà cô của tôi ơi, nếu không để tôi đem đội trưởng trói lại trên giường cho bà nhá?” Nghĩ đến nữ yêu bốc đồng này, lại nghĩ tới tên khốn bốc đồng ở bệnh viện kia, tên nào tên nào cũng làm hấn đau hết cả đầu.

“Tôi cũng muốn thế” Hác Giai so với hấn còn ủy khuất hơn “Lúc ở trên máy bay, tôi đã cố ý ngồi bên cạnh hấn, giả bộ ngủ tựa vào vai hấn vậy mà hấn cứ nhiên lại chạy tới vị trí khác, để tôi một mình ngồi lại đó. Tuy rằng nằm xuống đúng là thoải mái hơn nhưng mà người ta muốn nằm ở trên người hấn cơ, cái tên đầu gối ấy, lúc tôi dựa vào vai hấn rõ ràng nghe thấy hấn thở dồn dập mà”.

“ ‘Vợ của bạn bè thì không thể động’, bà là bạn gái của tôi, đội trưởng lại là chính nhân quân tử cho dù có thích bà đi chăng nữa cũng nào dám làm cái gì. Thôi có khi tôi với bà chia tay đi” Chia tay một cái là bản toạ liền tự do.

“Hừ, mơ đi em. Tôi muốn kích hấn, kích cho đến khi nào hấn chịu lao tới cướp tôi đi” luôn luôn tôn thờ tiểu thuyết đại nhân, yêu nữ càng ủy khuất “Lần trước tôi giả bộ say hôn hấn, hấn cũng hôn lại tôi mà”.

“Cái gì?!” Lục Bất Phá tuyệt đối không phải vì tức giận nên nhảy dựng lên mà là vì hưng phấn a!: “Các người đã hôn môi?! Oa oa! Không hổ là đội trưởng!”

“Hừ, đội với trưởng cái gì? Sau đó hấn nói là hấn uống rượu còn nói là xin lỗi. Ông nói xem tôi hấn là nên trả thù hấn đi? Uống rượu ... hôm đó cũng có đứa con gái tới ve vãn mà hấn ngay cả chạm cũng chẳng thêm, chỉ có duy nhất hôn tôi, còn...” Haizz người nào đó cuối cùng cũng có phản ứng ngưng ngừng của một cô gái.

“Oa! Oa!”.

“Hấn chắc chắn là thích tôi, trực giác của tôi mách bảo rằng hấn thích tôi”.

“Ừ ừ, trực giác của tôi cũng nói với tôi là đội trưởng thích bà”.

“Bởi thế ông phải giúp tôi”.

“Được”.

“Bởi thế buổi tối ông phải ngủ lại với tôi”.

“Này...”.

“Còn phải cãi nhau với tôi làm cho tôi khóc”.

“Đừng mà...”

“Tốt nhất là ông di tình đừng luyến”.

“Hác Giai...”

“Sau đó tôi sẽ đi tự tử may mắn hấn lại phát hiện ra, rồi mới...”

“Hác Giai! Tôi sẽ bị bà hại chết!”.

“Mặc kệ ai bảo ông là bạn trai về mặt danh nghĩa của tôi”.

“Ô ô ô...” Mạng hấn sao lại khổ thế này?

...

Mọi người đều bị lệch múi giờ, Lục Bất Phá thừa dịp Hác Giai đi tắm, để lại một tờ giấy rồi chuồn đi. Tựa như phía sau có ác lang đang đuổi theo, Lục Bất Phá phi thật nhanh lên taxi. Không được tuyệt đối không được! Nếu cứ làm theo kịch bản của Hác Giai thì cho dù đến cuối cùng chân tướng rõ ràng, hấn nhất định cũng sẽ bị giết thực phẩm, hơn nữa hấn làm sao có thể hợp tác với yêu nữ đáng sợ kia đi chinh đội trưởng một trận a? không được hấn phải tự cứu chính mình.

Không đi về bệnh viện, Lục Bất Phá quay lại căn hộ của Đoạn Vũ. Trong nhà không có người, Đoạn Vũ còn phải đi học, nghiên cứu cao học vốn rất bận rộn, lúc trước bởi vì vụ kiện của lão ca mà chậm trễ nhiều việc, hiện tại không cần nhúng tay vào án kiện nữa, Đoạn Vũ phải tăng tốc ngón hết đồng luận văn dồn lại

thời gian qua. Vương Chỉ cũng bề bộn nhiều việc, tuy nhiên Lục Bất Phá cũng chẳng rõ tên đó đang bận rộn việc gì.

Thả mình xuống giường, Lục Bất Phá lần qua lần lại cuối cùng lấy điện thoại di động ra.

“Chị Lily... là em, chị hôm nay có bận không?”

Đối phương thật cao hứng khi nhận được cuộc gọi này của hắn, ôn nhu đáp: “Không, chủ tịch tự mình điều hành, công ty không có cái gì khó giải quyết cả, nhóm bạn tốt của em cũng không đến gây rối nữa”.

“Hắc hắc, em đã phát cảnh báo thẳng hê đến chỗ bọn họ, mấy tên đó giờ còn đang mãi truy tìm em lấy đầu ra thời gian mà đến quấy rối”.

“Em hiện tại đang làm gì?”

“Em đang ở chỗ Đoạn Vũ. Chị Lily... em đói bụng...”

“A, con sâu tham ăn, hôm nay không phải tới bệnh viện sao?”

“Đội bóng của em hôm nay đến, tạm thời em không cần đi. Chị Lily, em nhớ chị, giờ chị tới đây được không?”.

“Gặp phải việc gì à?”

“Vâng, là nan đề”.

“Được, đợi một tí chị qua, chủ tịch mấy ngày nay tâm tình tốt lắm, chị có thể xin nghỉ”.

“Cảm ơn nha chị Lily, em chờ chị”.

Cúp điện thoại, Lục Bất Phá không khỏi cảm khái, tại sao Hác Giai không thể ôn nhu được như chị Lily a?

...

Bệnh viện.

Sau khi gấp gáp trở về Tây Môn Trúc Âm nghỉ ngơi chừng một tiếng rồi được các bác sĩ đưa vào phòng thủ thuật. Hôm nay, anh muốn thừa dịp nam y tá không có mặt thực hiện kiểm tra sinh thiết. Vốn bác sĩ White muốn tiếp tục quan sát thêm một thời gian nữa, nếu khoảng tối không có gì thay đổi như vậy có thể cơ bản kết luận đây không phải là ung thư, khi đó tiếp tục tìm kiếm nguyên nhân, áp dụng các phương pháp trị liệu, dựa trên các chỉ số, khả năng là ung thư cũng khá nhỏ. Tuy nhiên Tây Môn Trúc Âm không muốn tiếp tục đợi, anh muốn lập tức biết ngay bản thân có phải bị ung thư hay không, cho dù trên ngực phải mở một lỗ, anh cũng không để ý. Sở dĩ không để cho bác sĩ White nói với người nhà và nam y tá là hôm nay anh kiểm tra bởi vì Tây Môn muốn mình là người đầu tiên biết kết quả.

Y tá trưởng Selena đi vào phòng thủ thuật giúp bệnh nhân tiêm thuốc tê, chị không đành lòng hỏi: “Thật sự không muốn báo với tiểu Hại sao? đến lúc trở về, thằng nhỏ nhất định sẽ tức giận”.

“Không được, đừng nói với cậu ấy” Tây Môn Trúc Âm nói “Cho đến khi tôi biết được kết quả thì không được nói cho bất luận kẻ nào”.

Selena bắt đầu dĩ, tiêm thuốc mê cho Tây Môn.

...

Sau một tiếng rưỡi, Tây Môn Trúc Âm vẫn đang trong tình trạng hôn mê được đẩy ra khỏi phòng thủ thuật, bốn mươi phút trước mẫu mô trong phổi anh đã được lấy ra, rất nhanh mang tới phòng thí nghiệm, tiến hành kiểm tra. Đến hai giờ chiều, khi Tây Môn Trúc Âm tỉnh lại, bác sĩ White và Selena cùng vài vị bác sĩ, y tá đang đứng ở đầu giường kích động nhìn anh.

“Cậu Tây Môn, kết quả kiểm tra đã có” bác sĩ White cao hứng nói: “Có thể khẳng định không phải ung thư. Mô ở phổi vẫn phát triển tốt, không phát hiện ra tế bào ung thư, khoảng đen trong phổi của cậu chúng tôi đã thảo luận lại và đều nhất trí rằng đó khả năng là do cậu hút thuốc trường kỳ hơn nữa hiện tại không khí ô nhiễm, bụi khói bám lại trong phổi do đó tạo nên một khoảng đen ở đó. Tuy nhiên cậu cũng có chút triệu chứng của viêm phổi, vì vậy vẫn nên nằm lại điều trị”.

Thần kinh vốn đang buộc chặt dần lơ lửng, Tây Môn Trúc Âm nhắm mắt lại. Qua thật lâu sau, anh mới khàn khàn mở miệng: “Nói với tiểu Phá, đó là u lành”.

“A?”

Mọi người há hốc mồm

24. Chương 24

Buổi chiều, nhờ sự ôn nhu cùng nhẹ nhàng của chị Lily rốt cuộc Lục Bất Phá cũng giải quyết được nan đề mà Hác Giai đưa ra cho mình, cuối cùng hắn đã có thể thanh thản tận hưởng đại tiệc đồ ăn do chị Lily phục vụ. Vì còn phải tới trường đón con gái nên chị Lily chỉ ngồi tiếp chuyện với hắn được đến bốn giờ. Vốn Lục Bất Phá cũng muốn đi cùng nhưng bởi thân phận của hắn tạm thời vẫn chưa thể công khai với cô bé và Lauren được do vậy Lục Bất Phá đành ngậm ngùi cắn khăn nhìn chị Lily rời đi. Đoạn Vũ tới khuya mới về, Vương Chỉ thì còn phải tăng ca, mấy ngày nay vốn bận đến tối tăm mặt mũi, giờ lại thanh thản thế này hắn thật không quen.

Do dự chừng mười phút, Lục Bất Phá cuối cùng vẫn quyết định gọi điện tới bệnh viện, chỉ nói được mấy câu, hắn vội vàng cúp điện thoại, ngay lập tức chạy ra khỏi căn hộ.

“Rầm” cửa phòng bệnh bật mở, Lục Bất Phá thở hồng hộc vọt chạy vào. Bệnh nhân hiện đang ăn canh, ba người đứng trong phòng đều quay đầu lại nhìn hắn.

“Y tá tiểu Phá, không phải hôm nay cháu nghỉ sao?” đang xúc canh cho đứa con vừa mới làm kiểm tra xong, Vương Linh Linh kinh ngạc hỏi. Đôi mắt bà ửng đỏ, hiển nhiên là vừa mới khóc.

“Cô Linh, bác trai, bác Tề” gọi tên mọi người trong phòng, chớp chớp đôi mắt có chút chua chát Lục Bất Phá đóng cửa lại, đi đến bên giường.

“Hôm nay kiểm tra sao lại không nói cho tôi biết?” Nghĩ muốn lớn tiếng chất vấn bệnh nhân nhưng lại ngại cha nuôi, mẹ nuôi cùng bác Tề đang ở, nam y tá lại nhịn xuống.

Vương Linh Linh phàn nàn nói: “Chúng ta chiều nay cũng mới biết. Đứa nhỏ này vẫn luôn tùy hứng như thế” nói xong, bà lại muốn khóc.

“Mẹ”.

Vương Linh Linh lập tức nhịn xuống nước mắt, tiếp tục múc canh cho con ăn.

Bệnh nhân suy yếu nằm trên giường nhìn khuôn mặt của nam y tá tựa hồ nhợt nhạt đi nhiều so với buổi sáng lúc anh rời đi. Nam y tá sực sực cái mũi, hỏi: “Chuẩn đoán chính xác là gì ạ?”.

Tây Môn Mộc Nhất thanh âm trầm thấp đáp: “Bác sĩ bảo đó là u lành chỉ cần cắt bỏ đi là được. Tuy nhiên vị trí của khối u có chút hiểm hơn nữa Trúc Âm vừa mới làm kiểm tra xong, phải đợi tầm một tháng nữa thì mới có thể giải phẫu. Trong khoảng thời gian này cần dùng thuốc để khống chế bệnh tình”.

Nam y tá ngồi xuống bên cạnh bệnh nhân, cúi đầu, nhìn bàn tay gầy guộc kia. Hắn rất muốn cầm lấy tay của người ấy tuy nhiên điều này là không thể. Tay phải của bệnh nhân chợt di động, đầu tiên là sờ sờ ngón tay của nam y tá, thấy đối phương không lảng tránh, anh từng chút từng chút một nắm lấy tay của người kia. Nam y tá định rút tay lại song lại thôi, hắn cứ thế cam chịu bệnh nhân làm cản. Đột nhiên bệnh nhân dùng sức, hô hấp có chút dồn dập.

Vương Linh Linh, Tây Môn Mộc Nhất cùng Bác Tề đều sửng sốt. Trong phòng bệnh dị thường im lặng, người ta có thể nghe thấy rõ tiếng sực sực của nam y tá. Đã nhận ra không khí có chút khác thường, nam y tá vội gạt tay bệnh nhân ra, đứng dậy, miễn cưỡng cười nói: “Tôi... tôi đi tìm viện trưởng”. Không nhìn lại bệnh nhân, nam y tá bước nhanh ra khỏi phòng.

“Trúc Âm...” Vương Linh Linh bất an nhìn con.

Tây Môn Trúc Âm nhếch miệng, một lúc sau, anh thản nhiên nói: “Mẹ, sau này con sẽ giải thích rõ ràng mọi việc. Chuyện của con với tiểu Phá... con muốn tự mình giải quyết”.

“Vậy còn Đoạn Hoa?” Tây Môn Mộc Nhất giọng khàn khàn hỏi. Ông dù thực thích cậu bé y tá tiểu Phá này nhưng cũng không quên được việc đứa con nuôi của mình đã chết vì sự ngu ngốc của thằng con này: “Người không nên lừa tiểu Phá như vậy!”.

Tây Môn Trúc Âm lần này lặng yên hồi lâu rồi mới mở miệng đáp: “Sau này con sẽ giải thích rõ với mọi người”.

“Người... đứa nhỏ này” trong lòng Tây Môn Mộc Nhất không khỏi trào lên cảm giác vô lực cùng tự trách.

...

Nam y tá không đi tìm viện trưởng mà lại trốn ở toilet trong WC lặng lẽ khóc. Hắn có oán có trách, nhưng tuyệt đối không bao giờ nghĩ tới việc tên ngốc đó sinh bệnh. U lành... với hắn mà nói so với ung thư cũng giống nhau, đều là những thứ mà hắn sợ hãi. Tiếng chuông di động vang lên, hắn vội vàng lau nước mắt, lấy điện thoại ra, nhìn vào màn hình một cái rồi nhấn nút trả lời.

“Cậu ở đâu vậy?”.

Trong nháy mắt, nước mắt lại tuôn rơi trên khuôn mặt nam y tá, hắn nói không nên lời.

“Tôi để dành canh thịt cho cậu, không có dầu mỡ”.

Bịt miệng lại, nam y tá cắn chặt môi.

“... cậu không ở phòng của viện trưởng phải không?”.

Tiếng khóc bị lộ ra một chút, nam y tá vội kìm lại thanh âm nức nở trong miệng.

“... Tôi đi tìm cậu”.

“Không... đừng... đừng đến...”.

“...” Bên kia điện thoại im lặng trong vài giây “Bọn họ đều đi rồi, phòng bệnh chỉ còn mình tôi, trở lại đây được không?”.

“Vì sao?” nam y tá hỏi, vì sao lại đối xử với một người “xa lạ” như vậy? vì sao khi đó không đối với hắn như thế? Vì sao, vì sao.... trong lòng hắn đang chấp chứa vô số câu hỏi vì sao.

“Cậu trở về, cậu trở về, tôi sẽ nói cho cậu”.

Không thể kìm lại thanh âm nức nở được thêm nữa, tiếng khóc của hắn rơi vào tai người kia.

“Đừng khóc, thực xin lỗi, là tôi không đúng, đừng khóc”.

Tiếng khóc của nam y tá càng thêm rõ ràng.

Bệnh nhân ở đầu dây bên kia nghe rõ thanh âm đó, môi cắn chặt lại, anh chậm rãi ngồi dậy, chịu đựng sự đau đớn từ vết thương phía dưới xương quai xanh, xỏ dép lê rời khỏi phòng bệnh. Đối với vệ sĩ đứng ngoài cửa xua tay ý bảo bọn họ không cần nói, bệnh nhân đi về phía toilet.

“Đừng khóc nữa có được không? Là tôi không đúng, tôi không nên che giấu, đều là tôi sai”.

Người ở đầu bên kia vẫn khóc.

Vào toilet, bệnh nhân nghe được tiếng khóc, anh nhẹ nhàng đi tới cửa buồng vệ sinh đang khép chặt kia, nói vào di động: “Tôi cam đoan, sau này tuyệt đối sẽ không hút thuốc lá”.

Tiếng khóc ngừng.

“Dù xảy ra việc gì cũng không che giấu với cậu”.

Bên kia cánh cửa lặng thinh.

“Không tự ý quyết định mọi việc, khiến cậu tức giận”.

Anh có thể nghe thấy rõ tiếng thở dốc.

“Cậu không muốn vào bếp, tôi sẽ đi học nấu ăn, học làm món Trung Quốc mà cậu thích”.

Anh nghe thấy tiếng két nước bị đung vào.

“Mặc kệ có phát sinh việc gì, tôi cũng không để thêm một người đàn bà nào nữa xuất hiện trên giường của mình”.

Tiếng thở dốc dồn dập.

“Sẽ làm cho cậu thật nhiều thật nhiều thăng hê mập mập đáng yêu”.

Cửa đột nhiên mở ra, bệnh nhân cuối cùng cũng thấy được khuôn mặt thất kinh đằng sau cánh cửa. Đóng điện thoại lại bỏ vào túi, hai tay bệnh nhân giơ lên chạm vào khuôn mặt nam y tá, lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt hần.

“Sẽ không tự ý quyết định những việc tự cho là tốt nhất với cậu”.

Môi nam y tá run run.

“Không bao giờ cắt xén thời gian nghỉ ngơi của cậu cũng không bắt cậu phải làm tăng ca với tôi nữa”.

“Anh ... anh.. đang nói cái gì?”

Nam y tá đứng sấp không vững, khuôn mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc.

“Không cấm cậu đi gặp mặt bạn bè nữa”.

Nam y tá liên tục lắc đầu.

“Sẽ tạo ra một...” bệnh nhân hôn lên trán nam y tá “Thiên đường dành riêng cho hai ta... Hoa...”.

Nam y tá thân mình run lên, hốt hoảng qua đi, khuôn mặt trắng bệch: “Anh... anh bảo ai đấy? tôi gọi là Lục Bất Phá! Lục Bất Phá!”.

“Hoa...”.

Đã quên mất vết thương trên người bệnh nhân, nam y tá đẩy người đối diện ra hướng phía ngoài chạy tụt nhiên ngay lập tức hần bị bệnh nhân ôm chặt lấy.

“Hoa...”.

“Buông! Anh nhận sai người rồi! nhận sai người rồi!”. nam y tá giãy dụa, chợt nghe thấy tiếng rên nhẹ của bệnh nhân, giờ hần mới nhớ ra bệnh nhân vừa thực hiện kiểm tra xong. Nam y tá không ngăn nổi nước mắt lại một lần nữa trào ra.

“Anh... nhận sai người... buông”.

“Con mắt mà cậu tặng, tôi đã lấy lại được rồi, giờ nó đã ở căn hộ của chúng ta”.

“Tôi không biết... anh đang nói cái gì...” nam y tá dùng sức tách tay của bệnh nhân ra, tiếp đó kêu to “Để cho tôi đi! Để cho tôi đi!”.

Cố gắng nhả lại đau đớn từ miệng vết thương, bệnh nhân vẫn không buông tay.

“Cậu muốn thăng hê mới, tôi tìm người làm mười con có được không?”.

“Hừm.... Buông!”.

“Tôi mới thấy một bộ sô pha là loại đệm rất mềm mà cậu thích, chúng ta đi xem được không?”.

“A! A! A!” nhả tâm giãy ra khỏi lòng bệnh nhân, nam y tá không quay đầu lại chạy nhanh ra khỏi toilet “Anh nhận sai người rồi!”.

Hiện tại còn nói mấy điều đó làm gì? Vai hần đau quá, đau quá, dường như viên đạn kia mãi mãi nằm lại vai hần. Hần là Lục Bất Phá, là Lục Bất Phá không phải là Đoạn Hoa, Đoạn Hoa đã chết rồi.

Bệnh nhân bịt lại miệng vết thương đuổi theo, nghe thấy tiếng động, vệ sĩ cùng y tá chạy đến ngăn cản anh “Đi, nhanh đuổi theo cậu ấy, không được để cậu ấy gặp chuyện không may” bệnh nhân mặc dù đau đến mức mồ hôi ứa cả ra nhưng vẫn cuống quýt dặn dò vệ sĩ. Một người vệ sĩ vội đuổi theo nam y tá.

“Cậu Tây Môn” Selena vừa đỡ lấy người không còn đứng nổi kia vừa lo lắng nhìn về phía cầu thang mà nam y tá biến mất. Chị vội bảo người gọi viện trưởng tới.

Nam y tá vẫn tiếp tục chạy, hẳn muốn chạy đi thật xa thật xa, không bao giờ quay đầu lại nữa. tầm mắt mơ hồ, hẳn cảm thấy bản thân như đang bay trên những bậc cầu thang. Nước mắt không ngừng rơi.

“A”.

Đột nhiên lơ chân, nam y tá ngã lăn từ trên cầu thang xuống. Quỳ rạp trên mặt đất một hồi lâu, nghe thấy ở phía trên vang lên tiếng bước chân, nam y tá nhẫn lại đau đớn, lau khô nước mắt tiếp tục điên cuồng lao xuống, trong đầu hẳn chỉ có một ý niệm duy nhất: Vĩnh viễn không gặp lại người kia nữa, vĩnh viễn.

25. Chương 25

Đứng trước cửa phòng ngủ, khuôn mặt Đoạn Vũ tràn đầy vẻ lo lắng. Người bị cậu cấp tốc gọi về – Vương Chỉ đứng bên cạnh quay sang lắc đầu rồi kéo cậu ra chỗ ghế sofa.

“Để cho anh em yên tĩnh một lúc, chúng ta ngồi ngoài này đợi đi”.

“Vương ca, anh em đã xảy ra chuyện gì?”.

Mới từ trường về, cậu vô cùng lo lắng khi chỉ kịp thấy lão ca nhà mình chật vật chạy vào nhà, nước mắt giàn giụa trên gương mặt, một câu cũng không nói đã chạy vào trong phòng đóng chặt cửa lại.

Vương Chỉ thở dài: “Có thể khiến anh em trở nên như vậy ngoại trừ tên đang nằm ở bệnh viện kia thì còn ai vào đây nữa?”.

“Tên khốn đó bắt nạt anh em?!” Đoạn Vũ phùng phùng lửa giận nảy dựng lên tuy nhiên Vương Chỉ ngồi bên cạnh đã ngay lập tức kéo cậu ngồi xuống. Dè lại người đang kích động, Vương Chỉ đáp: “Tên đó làm sao dám bắt nạt anh em, hẳn mà như thế thì anh đánh vỡ đầu”. Hẳn cười cười trấn an Đoạn Vũ đang ngồi trong lòng: “Yên tâm, ổn mà, chuyện của hai người bọn họ thì để hai người đó tự giải quyết, chúng ta trước tiên cứ đứng một bên nhìn đã. Nếu tên khốn kia quá phận thì lúc ấy chúng ta ra tay cũng không muộn”.

“Anh em không nên mềm lòng với anh ta. Nếu em mà là anh ấy thì em sẽ không thèm quan tâm anh ta sống hay chết, tốt nhất là anh ta cứ bị ung... ưm ưm” Đoạn Vũ đang nói thì bị Vương Chỉ bịt miệng lại.

“Em muốn bị thằng anh mình tấn cho một trận à? Có muốn chửi thì cũng không nên chửi trước mặt nó” nhìn về phía cửa phòng ngủ, Vương Chỉ nhỏ giọng nói, “Trông bộ dạng anh em thế này thì nhiều khả năng là đã bị Tây Môn đoán ra”.

“Ưm?! Ưm?!” Đoạn Vũ miệng vẫn bị bịt lại.

“Anh dám cá là Tây Môn sẽ đến đây” Vương Chỉ nhỏ giọng nói ở bên tai Đoạn Vũ.

“Ưm! Ưm ưm ưm...” anh ta mà dám mò đến đây thì em nhất định đánh chết! Người nào đó không rõ là vì người bên cạnh dựa vào quá sát hay vì tức giận mà trong nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng.

“Muốn đánh cược hay không?” Vương Chỉ cuối cùng cũng bỏ tay xuống nhưng vẫn không lui ra.

Mặt Đoạn Vũ đỏ bừng, đỏ bừng.

Reeng, reeng, reeng, reeng, chuông cửa đột nhiên vang lên. Vương Chỉ nở nụ cười: “Coi như anh thắng”, đứng dậy đi mở cửa.

“Vương ca” cậu cũng không nói là muốn cá cược mà, Đoạn Vũ có chút mờ mịt.

Mở cửa ra, người đứng ngoài quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, Vương Chỉ bữu môi: “Cậu ta không ở”.

“Cậu ấy ở” người đến lịch sự gạt đầu, cường ngạnh đi tới.

“Tôi nghe nói chiều nay cậu vừa kiểm tra sinh thiết xong, đâm một lỗ ở ngực như thế mà có thể xuống giường thế này được sao?”.

Bịt chặt miệng vết thương, người tới thần nhiên hỏi: “Cậu ấy đâu?”.

“Anh tới đây làm gì?!” thấy rõ người tới, Đoạn Vũ vọt lên xong may mắn Vương Chỉ đã kịp ngăn lại.

“Anh đi ra khỏi đây! Nơi này không chào đón anh! Lập tức rời khỏi đây nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!” đối với người đã từng hại chết anh mình, Đoạn Vũ vẫn hận đến tận xương tủy.

“Cạch” cửa phòng ngủ mở ra. Một thiếu niên hai mắt sưng đỏ, trên trán có một khối thâm tím đứng ở cửa. Đoạn Vũ lập tức ngăn trở tầm mắt người tới, tiếp tục quát: “Anh đi ngay lập tức! Nơi này không chào đón anh”.

“Đoạn Vũ” thiếu niên mở miệng, thanh âm khàn khàn “Đi làm cho anh cốc nước quýt, anh khát”. Đoạn Vũ quay đầu, trong mắt tràn ngập sự lo lắng, cậu không thể gọi lão ca trước mặt tên khốn này.

“Đoạn Vũ, anh cũng khát!” Vương Chỉ ôm chầm lấy Đoạn Vũ, nhanh chóng kéo cậu về phía phòng bếp.

“Anh cút đi! Anh hại chết anh tôi mà còn dám vác mặt tới đây à!!! Anh cút ngay lập tức! đây là nhà tôi, tôi không.. ưm.. ưm”.

Phòng khách quay trở lại im lặng, thiếu niên xoay người đóng cửa phòng ngủ lại. Người tới ra hiệu cho vệ sĩ rời đi, anh đóng cửa ra vào, cởi dép, chân trần đi vào trong nhà. Xoay xoay tay nắm, cửa không khóa, người tới mở cửa tiến vào rồi khóa trái cửa lại. Thiếu niên ngồi ôm chân trên giường, người mới tới đi đến bên giường chậm rãi ngồi xuống bên cạnh thiếu niên.

Sụt sịt cái mũi, thiếu niên mở miệng: “Nằm xuống”.

Người tới ngoan ngoãn nằm xuống, thiếu niên kéo cái chăn ra đắp lên trên người tên kia. Lại hít thở một hồi, thiếu niên kéo cái chăn xuống, cởi áo sơ mi của tên kia khi nhìn thấy băng gạc ở chỗ vết thương không có vết máu chảy ra, hần mới yên tâm kéo chăn lên, tiếp tục hít thở.

“ Anh nhận sai người” nước mắt lại trào ra trên khuôn mặt của thiếu niên.

“Ừ, tôi nhận sai người” tầm mắt của người này vẫn đặt vào chỗ bầm tím trên trán thiếu niên, cánh tay ở bên ngoài chần vờ lên sờ vết thâm.

Lau đi nước mắt, thiếu niên nói tiếp: “Tôi không phải Đoạn Hoa”.

“Ừ, cậu không phải là Đoạn Hoa, cậu là Tiểu Phá, là Lục Bất Phá” nam nhân cố nén lại đau đớn từ vết thương, nắm chặt lấy tay thiếu niên, nắm thật chặt.

Thiếu niên muốn bỏ ra nhưng chợt nghe nam nhân kêu rên nên lại thôi.

“Sau khi trận đấu chấm dứt, tôi sẽ quay lại Hồng Kông, anh không cần làm phiền tôi. Tôi và anh chỉ là hai người không quen biết” thiếu niên chôn đầu vào giữa hai chân, hần không muốn để người kia nhìn thấy mình khóc.

Nam nhân không trả lời mà chỉ khẽ vuốt lên mu bàn tay của thiếu niên.

“Tôi đã có bạn gái, là bạn thanh mai trúc mã của tôi, tốt nghiệp đại học xong tôi sẽ kết hôn với cô ấy”.

Nam nhân nhếch môi, bàn tay đang vuốt ve kia đột nhiên dùng sức.

“Anh còn có vợ con, vợ anh yêu anh như vậy, anh cũng nên yêu cô ấy như thế, chờ vụ án của cô ấy kết thúc hãy cùng cô ấy sống cho tốt, đừng đầy đọa bản thân như này nữa”.

“Đoạn Hoa đã chết, anh có cuộc sống của anh, tôi cũng có cuộc sống của tôi”.

Thiếu niên vẫn thủy chung giấu đầu vào giữa hai chân, không để người kia nhìn thấy được những giọt nước mắt của mình. Tay vẫn bị nam nhân cầm lấy, bàn tay của người kia thực lạnh, tay hần cũng thực lạnh. Nếu

là trước đây, việc hấn với người kia nắm tay nhau cũng là chuyện bình thường. Tuy nhiên hiện tại, hấn đã không còn là hấn, người kia cũng không còn là người nam nhân mà hấn quen thuộc, hai bàn tay nắm lấy nhau như thế này chỉ khiến tim cùng bắp vai của hấn thêm đau.

“Buông đi, mọi người cũng không còn là trẻ con”.

Thiếu niên mặc dù muốn bứt tay người kia ra nhưng thực không có cách nào. Giãy vài lần vẫn không đạt được kết quả, thiếu niên đành tiếp tục bất động, mặt chôn ở giữa hai chân, quyết tâm không ngẩng đầu. Nam nhân nắm chặt lấy tay hấn, đó không phải là cái nắm tay bình thường mà là mười ngón tay của hấn cùng nam nhân đan xen vào với nhau. Thiếu niên càng không ngừng hít thở, chiếc chăn đắp trên người càng lúc càng ẩm ướt.

Bên ngoài, Đoạn Vũ dán chặt lỗ tai vào cánh cửa nhằm nghe ngóng xem người bên trong đang nói về cái gì. Từ sâu thẳm nội tâm, cậu cực kỳ phản đối việc lão ca của mình cứ vướng mắc vào chuyện của tên khốn kia như thế này. Vừa mới tắm xong, Vương Chỉ từ phòng tắm đi ra đã nhìn thấy người nào đó đang lén lút trước cửa phòng ngủ. Hấn lau lau đầu rồi đi qua bên đó, vòng một tay đem người kia kéo ra.

“Vương ca” khuôn mặt Đoạn Vũ trong nháy mắt tràn ngập một màu phấn hồng. Vương Chỉ chỉ quần cái khăn tắm ở ngang hông, phần thân trên của hấn hoàn toàn trần trụi. Đoạn Vũ bị kéo đi, cả người cậu dán chặt vào người Vương Chỉ, hiện tại sắc đỏ đã hoàn toàn chiếm cứ khuôn mặt ai đó.

“Đừng làm phiền bọn họ. Anh đói bụng, làm cho anh tí đồ ăn đi” ôm ngang thắt lưng Đoạn Vũ, Vương Chỉ dùng sức kéo cậu cách cách cái cửa ra một chút sau đó hấn lau lau đầu quay về phòng mặc quần áo.

Nhấn nhó một hồi như tiểu tức phụ, Đoạn Vũ với khuôn mặt đỏ hồng dán tai vào cửa vẫn không nghe ra tí động tĩnh gì bên trong, cuối cùng mặt trời bé con đành đi vào phòng bếp làm cơm tối.

Đợi cho đến khi thiếu niên không còn phì phò hít thở nữa, nam nhân mới mở miệng: “Tiểu Phá, có thể đợi cho đến khi tôi giải phẫu xong, cậu hãy quay lại Hồng Kông được không?”.

Thiếu niên không phản ứng.

“Sau này cậu muốn gì tôi cũng đáp ứng, cậu nói gì tôi cũng nghe, cố... cố đợi vài ngày nữa tôi bảo bác sĩ White lập tức phẫu thuật luôn”.

“Anh vừa mới kiểm tra xong chưa thể phẫu thuật ngay được” thiếu niên lại bắt đầu phì phò thở.

“Tôi sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn nghỉ ngơi, mau chóng tiến hành phẫu thuật” nam nhân dùng sức kéo thiếu niên lại sát bên cạnh mình “Đợi tôi phẫu thuật xong rồi cậu mới quay lại Hồng Kông được không?”.

“Ngày mừng 2 tháng sau là sinh nhật mẹ tôi, tôi muốn quay lại tổ chức sinh nhật cho bà. Sau này sẽ không quay lại Mĩ nữa”.

Thiếu niên bị nam nhân kéo ngã, hấn nằm ở bên người nam nhân, hai tay che mặt không để người kia nhìn thấy hấn và cũng không để hấn không nhìn người kia.

“Tôi hứa với cậu trước ngày mừng 2 tháng sau nhất định sẽ làm phẫu thuật”.

Giọng thiếu niên ngày càng nặng, thanh âm càng lúc càng trở nên nghèn nghẹn: “Không cần đến tìm tôi, tôi đã có cuộc sống của riêng mình”. Nam nhân cắn chặt môi, quay đầu, cảm nhận người thiếu niên nằm cạnh.

“Vợ anh chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ, cô ấy không có ý thương tổn anh. Anh đừng nên ly hôn với cô ấy, đứa nhỏ không có mẹ rất đáng thương”.

Thiếu niên dùng tay trái che đi khuôn mặt cùng khối bầm tím trên trán, không chỉ khuôn mặt bị bầm, nam nhân thấy được cả vết xanh tím trên cánh tay hấn.

“Vì sao lại bị như này?” trong giọng nói không chỉ có ôn nhu mà còn ẩn chứa cả đau lòng, nước mắt của thiếu niên bắt giáng lại tuôn rơi.

Thiếu niên hai mắt nhắm lẹ, trước mặt là một mảng mơ hồ: “Ở chỗ cầu thang... không cần thận bị ngã”.

“Thực xin lỗi” nam nhân nhẹ nhàng xoa lên vết đau sau đó lau đi nước mắt cho thiếu niên.

“Anh quay lại bệnh viện đi” thiếu niên nghẹn ngào.

“Miệng vết thương đau, tôi đi không nổi, có thể cho tôi nghỉ lại đây một đêm được không? Sáng mai tôi sẽ quay lại bệnh viện. Thực xin lỗi” nam nhân lại vuốt nhẹ khuôn mặt thiếu niên.

“Có đau lắm không?” thiếu niên cởi bỏ áo sơ mi của người bên cạnh, cẩn thận lấy băng gạc ra, miệng vết thương có máu loãng, đôi mắt thiếu niên lại bắt đầu ươn ướt: “Anh vẫn như vậy, cho tới bây giờ vẫn chẳng chịu yêu quý thân thể của mình”.

“Thực xin lỗi”

Thiếu niên chịu không nổi lại ngồi dậy, ngay lập tức hắn nghe được tiếng rên rỉ đầy thống khổ của tên kia, thiếu niên đành nằm lại xuống, quay mặt về phía trong giường. Nam nhân cũng không nói gì, anh kéo tay phải của thiếu niên lên, xoa xoa vết bầm ở đó. Trong phòng giờ đây chỉ còn lại tiếng hít thở phì phò của thiếu niên.

“Bang bang bang” có người ra sức gõ cửa “Anh! Đi ra ăn cơm thôi. Anh, ra lẹ nào!”.

“Bang bang bang” người bên ngoài tất nhiên đang rất nóng lòng muốn gặp anh mình.

Thấy thế, nam nhân chậm rãi buông tay thiếu niên ra, người này ngay lập tức lấy khăn lau qua khuôn mặt rồi xuống giường. Mở cửa ra, thiếu niên thấy khuôn mặt thẳng em của mình đang tràn ngập vẻ lo lắng. Hắn miễn cưỡng cười với thằng bé sau đó đóng cửa lại.

“Ăn gì?”.

“Lão ca, anh có khỏe không?”.

Đoạn Vũ lấy cốc nước quýt đưa cho lão ca.

“Không có việc gì” Lục Bất Phá nhận cái cốc, kéo thằng em vào trong phòng bếp. Trong bếp, người nào đó đang phồng mồm ngón móng cơm đen tuyền. Vừa nhìn thấy hai đĩa cơm rang khác cũng đen đay “nguy hiểm” như thế, Lục Bất Phá do dự không biết có nên đi qua đó hay không.

“Anh...” Đoạn Vũ mặt phấn hồng, phấn hồng “Đây là lần đầu của em, màu sắc có hơi khó coi nhưng mà Vương ca bảo hương vị cũng được”.

“Em thử chưa?” Lục Bất Phá đi tới bên bàn rồi ngồi xuống, cầm lấy thìa.

“Chưa a” Đoạn Vũ cũng ngồi xuống ngay sau đó cậu thấy lão ca của mình buông thìa.

“Vương Chỉ, có thể ăn sao?” Lục Bất Phá không chút nề tình, mấy hôm nữa hắn còn có trận đấu, không thể bị tiêu chảy.

Vương Chỉ vẫn không ngẩng đầu đáp: “Đoạn Vũ tự tay làm, đương nhiên phải ăn hết”.

Khuôn mặt Đoạn Vũ trở nên đỏ bừng, xúc một thìa cơm cho vào miệng, “mặt trời bé con” tỏa sức nóng mãnh liệt. Vừa thử miếng đầu tiên, cậu xấu hổ phun đống cơm trong miệng ra, nhanh tay cướp lấy đĩa cơm của Vương Chỉ rồi nói: “Rất khó ăn”.

Vương Chỉ nở nụ cười, đoạt lại đĩa cơm của mình: “Người không nấu cơm không có tư cách nói đồ ăn người khác làm là khó ăn. Anh đói bụng, thế này ngon hơn bánh mì với cà phê nhiều”.

Lục Bất Phá thở hắt, dồn hết đồng hồ trong lồng ngực ra ngoài. Hắn xúc một thìa cơm cho vào miệng.

“Phụt!!” hắn thật sự rất muốn nề tình, thật sự a! Lục Bất Phá nhìn thấy tên Vương Chỉ trừng mắt nhìn mình một cái.

Chộp lấy bàn tay thằng em, Lục Bất Phá an ủi: “Tiểu Vũ, anh không muốn lừa em, rất khó ăn, không nuốt nổi. Thôi thế này cũng không sao đâu, chẳng ai quy định kiến trúc sư phải biết nấu cơm mà. Lão ca của em cũng không biết a”.

“Em ra siêu thị mua đồ ăn về” Đoạn Vũ thực chán nản.

“Tiểu Vũ trong tủ lạnh có thức ăn gì không?” Lục Bất Phá huých huých thẳng em sau đó hần mới nhìn đến tên Vương Chỉ cũng đã ngừng ăn.

“Anh làm?” Đoạn Vũ không ôm hy vọng “Tủ lạnh không còn thức ăn gì, mì tôm không có, trứng cũng hết rồi chỉ còn lại nước trái cây với sữa thôi. Đồ ăn chị Lily làm trưa nay lúc này em đổ vào rang cùng với cơm rồi”.

“Vương Chỉ không phải mua về rất nhiều sao?” Lục Bất Phá kỳ quái.

“Tao ăn hết rồi” Vương Chỉ không chút áy náy trả lời.

“Mày là X hả?” Lục Bất Phá đứng lên, uể oải vỗ vỗ thẳng em, “Nhìn anh mày mà học tập đây này” sau đó hần rời khỏi bếp. Đoạn Vũ cùng Vương Chỉ vội vàng đi theo.

...

“Bác Tề, là cháu. Vâng, anh ta hiện đang ở chỗ cháu, yên tâm, miệng vết thương của anh ta không sao, cháu sẽ chăm sóc anh ta. Đêm nay, anh ta tạm thời ở lại chỗ cháu, sáng mai cháu đưa quay lại viện”.

“Vâng, còn chưa ăn cơm ạ, hôm nay cháu chạy ngược chạy xuôi mà trong nhà lại hết sạch thức ăn”.

“Được chứ ạ? Thật tốt quá, bác Tề. À anh ấy vừa kiểm tra, ăn qua cháo rồi ạ”.

“A, dì Linh, đều là cháu không tốt. Đã làm phiền dì... ưm, dì Linh bây giờ có hai người nữa cũng đang ở đây... kia, thật ngại quá. Vâng cháu đợi bác Tề mang cơm đến, cảm ơn dì Linh, dì tốt quá. Vâng cháu ở nhà đợi, hẹn gặp lại dì Linh”.

Cúp điện thoại, hai mắt tràn đầy vẻ đắc ý nhìn về phía hai người đang đứng ở cửa, Lục Bất Phá nhún nhún vai: “Haizz, đẹp trai nó tốt thế đấy, ai cũng đều thích a!”.

“Hừ” Vương Chỉ tặng cho hần ngón giữa.

Đoạn Vũ cũng rất muốn học Vương ca làm như thế, trình độ tự kỷ của lão ca càng ngày càng tăng tiến.

Ngồi trong phòng khách đợi cơm tối, Lục Bất Phá không quay lại phòng ngủ, tâm tình của hần cũng dần bình phục. Hơn một tiếng sau, chuông cửa vang, hần đứng dậy đi ra mở cửa.

“Bác Tề” ngoài dự đoán của mọi người, đến không chỉ có bác Tề mà còn có cả người khác, Lục Bất Phá sửng sốt: “Dì... dì Linh, bác trai”. Bị dọa tới ngẩn người, Lục Bất Phá giờ không biết nên làm gì với những người đang đứng ngoài cửa, cho vào cũng không được mà để đứng ngoài cũng chẳng xong.

Tây Môn Vương Linh Linh từ ái nói với đứa nhỏ có vết bầm tím trên mặt: “Nghe nói cháu bị ngã, ta và bác trai cháu đều rất lo lắng. Trúc Âm ở lại đây quấy rầy mọi người vì thế hai bọn ta qua đây xem tình hình thế nào. Không có việc gì chứ?”.

“Không, không có ạ” cái mũi của nam y tá dần nóng, hần vội vàng mời cha mẹ nuôi cùng bác Tề vào.

“Lão ca, ai thế” nghe được thanh âm của phụ nữ, Đoạn Vũ vốn trốn trong phòng bếp liền đi ra. Vừa nhìn thấy người ở ngoài, cậu sửng sốt. Mà những người đã vào đến trong phòng khách cũng sửng sốt.

“Đoạn Vũ?”.

Đoạn Vũ thuận tay cầm lấy cái gối trên ghế sofa che đi khuôn mặt của mình, không xong rồi!

Cửa phòng ngủ bật mở, Tây Môn Trúc Âm chậm rãi đi ra: “Cha, mẹ, bác Tề”.

“Trúc Âm?” Vương Linh Linh hết nhìn con mình rồi lại nhìn đến vẻ mặt kinh hoảng của nam y tá rồi lại nhìn sang Đoạn Vũ cùng người mới từ phòng bếp đi ra – Vương Chỉ “Tiểu Phá sao cháu lại ở chỗ này? Cháu quen biết họ sao? thẳng bé...” Vương Linh Linh chia chia Đoạn Vũ, bà hình như vừa mới nghe thấy thẳng bé gọi tiểu Phá là “lão ca”!

“Đoạn Vũ, cục trưởng Vương, hai đứa quen biết tiểu Phá?” Tây Môn Mộc Nhất lớn giọng hỏi.

Nam y tá đã hoàn toàn mất đi năng lực ứng biến.

“Mẹ” Tây Môn Trúc Âm đè lại miệng vết thương đi đến bên cạnh nam y tá đã bị dọa ngốc, giữ chặt lấy tay hắn “Cậu ấy không phải là người ngoài”.

“Tây Môn Trúc Âm!” Đoạn Vũ lao vội đến: “Không cho nói!” tuy nhiên cậu nhanh chóng bị người đằng sau ôm chặt vào lòng.

Tay nắm chặt hơn: “Cậu ấy là Đoạn Hoa”.

Đoàng đoàng đoàng

26. Chương 26

Vừa nghe thấy lời này của Tây Môn Trúc Âm, Tây Môn Mộc Nhất, Tây Môn Vương Linh Linh và bác Tề – ba người đang đứng ở cửa đều có chung một biểu tình ... khiếp sợ! Đoạn Vũ bị bịt lại miệng, hai mắt ngập đầy sự phẫn nộ, người bịt miệng cậu – Vương Chỉ thì mang theo nét nghiền ngẫm trên khuôn mặt, thiếu niên bị Tây Môn Trúc Âm cầm tay, vẻ mặt tràn đầy nét bối rối, trong khi ấy người đang cầm tay hắn thì lại cực kỳ bình tĩnh.

“Trúc Âm? Con... con đang nói gì vậy? Cậu ta... là Đoạn Hoa?” Tây Môn Vương Linh Linh cực kỳ choáng váng, bà thực hoài nghi: phải chăng thằng con mình tương tự quá độ nên đầu óc có vấn đề??

Thiếu niên hít sâu vài hơi. Do dự một hồi, cuối cùng, hắn gạt tay của nam nhân bên cạnh ra, tiến về phía trước khom người ôm lấy người phụ nữ trung niên đáng đáp nhỏ bé đứng trước mặt. Vương Linh Linh sửng sốt.

Nắm chặt tay, trong cái tình cảnh hỗn loạn này, thiếu niên rốt cuộc cũng nhận không được.

“Mẹ nuôi...”

Khuôn mặt của Vương Linh Linh trong nháy mắt trắng bệch, Tây Môn Mộc Nhất lui về phía sau hai bước, cả người ông dựa hẳn vào tường, hộp thức ăn trên tay bác Tề rơi xuống đất.

“Mẹ... thực xin lỗi... là con, là con, Đoạn Hoa...”.

Vương Linh Linh mở to miệng, hai tay run run giơ lên: “Cậu.. cậu là Đoạn Hoa?”.

“Mẹ nuôi...” thiếu niên khóc “ Là con, là con, mẹ....”

Ngẩng đầu lên, Vương Linh Linh lấy tay che lại miệng ... không thể tin được nhưng ngoại trừ Đoạn Hoa ra thì liệu còn ai có thể gọi bà là mẹ nuôi như thế?

Tây Môn Mộc Nhất nhìn con mình, nhìn đến Vương Chỉ, nhìn cả Đoạn Vũ, cuối cùng ông nhìn lại thiếu niên đang khóc đầy thương tâm kia, hai mắt ông mở to: “Cậu thật sự là Đoạn Hoa?”.

Thiếu niên đứng thẳng người lại, có chút sợ hãi, gật gật đầu: “Cha nuôi, thực xin lỗi vì con đã giấu cha và mẹ, con có thể giải thích. Con .. con đã chết nhưng mà linh hồn của con thực ra lại không chết, vì vậy con đã tham gia một môn thể thao gọi là “xuyên qua”...” thanh âm của thiếu niên càng ngày càng nhỏ lại “Con liền cứ thế trở thành... trở thành tiểu Phá... ưm ... cũng chính là Lục Bất Phá”.

“Cậu nói thân thể cậu là tiểu Phá còn linh hồn của cậu là Đoạn Hoa?” Tây Môn lão gia trông hết sức bình tĩnh trong khi ấy Vương Linh Linh và bác Tề đã hóa đá từ lâu.

“Vâng...” thoáng lui về sau một chút, thiếu niên cực kỳ ủy khuất đáp “Con vốn định tìm một cơ hội thích hợp...”.

Thiếu niên còn chưa kịp nói xong, chỉ kịp thấy hai mắt Tây Môn lão gia hơi nhú lại, ‘sét đánh không kịp bưng tai’ nhanh như chớp ông nhéo lấy lỗ tai của hắn, rống giận: “Ta đã nói mà! Ta đã nói mà! Cái thằng nhãi nhà ngươi! Làm sao Trúc Âm bỗng dưng lại nghe lời y tá như thế được? Làm sao tự nhiên nó lại bám

dính lấy người lạ nhanh như thế cơ chứ? Ngoại trừ Đoạn Hoa, ta chưa từng thấy nó đối xử với ai như vậy. Nguyên lai... nguyên lai là người cái thằng nhãi này!”.

“Cha ơi, cha ơi, con biết sai rồi mà... au ... au.. đau quá”.

Thấp hơn Đoạn Hoa một cái đầu, Tây Môn Mộc Nhất xách tai hắn lôi vào trong phòng khách: “Mẹ nuôi người vì người rơi không biết bao nhiêu là nước mắt, còn người cái thằng nhóc này, ngay cả chúng ta mà người cũng không chịu nhận. Hôm nay ta phải dạy bảo lại người mới được!”.

“Cha nuôi không phải là con không muốn nhận cha mẹ mà là con sợ dọa tới hai người. Mẹ nuôi, help me, mẹ nuôi, con không dám nữa mà”. Nhóc tiểu Phá nghiêng nghiêng cái đầu, thê thảm cực kỳ, bị lão cha lôi tai vào phòng khách.

Đoạn Vũ rất muốn cứu lão ca nhà mình nhưng đáng về nỗi giận của Tây Môn lão gia quá đáng sợ hơn nữa đó cũng là cha nuôi của lão ca nên cậu chỉ có thể đồng tình thương cảm với ông anh về mặt tinh thần mà thôi. Tuy thế, cậu vẫn không quên trừng tên đầu sỏ gây ra sự vụ này vài cái. Vương Chỉ đứng sau lưng Đoạn Vũ nhin cười, trong lòng thầm rửa: tên khốn kia, ai bảo ngày trước hay ức hiếp anh đây, “quân tử báo thù mười năm không muộn” câu này của các cụ quả là không sai... hắc .. hắc.

“Cha nuôi, đau mà, đau mà... con biết sai rồi” đôi mắt của thiếu niên ngập nước. Mắt hắn trở nên long lanh (vì nước mắt) không phải là vì ủy khuất mà là vì đau.

Bàn tay của Tây Môn Mộc Nhất lại vịn thêm một cái, rất nhanh người ta nghe được tiếng kêu thảm thiết của bạn trẻ nào đó cùng với tiếng của Tây Môn lão gia: “Ta không phải là cha nuôi người! Người dám không nhận lão già này! Được lắm! người thực sự khiến ta tức chết! Còn... còn dám gạt ta.. cái gì mà kêu là tiểu Phá, người cái thằng nhãi này, hôm nay ta mà không dạy người một trận thì ta không phải là cha nuôi người!”.

“Ba” Tây Môn Trúc Âm tiến lại gần, nếu không phải trên người đang có vết thương, thật sự là lực bất tòng tâm, thì anh đã tới giải cứu cho tên kia rồi.

“Người cầm miệng lại cho ta!” Tây Môn lão gia chỉ tay về phía Tây Môn Trúc Âm “Người ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta! Ta đã nhin lâu lắm rồi!”. Một tay véo lỗ tai của thằng nhóc tiểu Phá, một tay chỉ mặt thằng con, Tây Môn lão gia nhanh chóng biến thành Godzilla.

“Vào lúc đó người trúng tà hay sao mà đối xử với Đoạn Hoa như vậy? còn bức chết nó, ta đã sớm muốn đập cho người một trận rồi. Khi đó mặc kệ lời khuyên can của ta và mẹ người, người cứ nhất nhất muốn rước nữ nhân kia vào nhà, lần này nếu không phải ta mạnh tay thì người làm gì có chịu ly hôn. Hiện tại Đoạn Hoa đã trở lại, người với nó quan hệ lại bắt đầu nhập nhằng, rốt cuộc người xem nó là cái gì hả?”.

Mắng xong thằng con ruột, Tây Môn lão gia lại quay sang mắng thằng con nuôi: “Còn cả người nữa! Có ra sao thì cũng cứ mặc kệ nó, làm tiểu Phá thì làm luôn đi, nó đối xử với người như vậy mà người vẫn còn lo lắng nó sống hay chết à? Nếu ta là người thì ta cứ mặc kệ, cho nó chết luôn đi, tuyệt đối không quan tâm tới nữa!”

“Lão gia!” ba hồn của Tây Môn Vương Linh Linh đã trở về được một hồn rười. Bà vội vàng chạy tới trấn an ông chồng đang nổi cơn thịnh nộ: “Cẩn thận huyết áp của ông”.

Ngồi im trên ghế sofa, Tây Môn Trúc Âm nghe cha quả trách: “Ba, ba muốn đánh con thế nào cũng được nhưng mà ba buông tiểu Phá ra đi”.

“Cha nuôi...” nhóc tiểu Phá nước mắt lưng tròng, lỗ tai của hắn sắp đứt luôn rồi!!!

“Bác Tây Môn, anh cháu không phải cố ý lừa dối bác với bác gái. Anh cháu lúc trước bị tai nạn giao thông phải nằm viện suốt một năm. Không tin bác cứ điều tra, cháu không lừa bác đâu” Đoạn Vũ cũng vội vàng cầu tình hộ ông anh.

“Bác, Đoạn Hoa cùng chỉ vì sợ bác với bác gái không tiếp nhận được nên mới không đến nhận mặt hai bác. Dù sao việc như vậy cũng hết sức kỳ quái, không phải ai cũng có thể dễ dàng tin tưởng được” Vương Chỉ cũng lên tiếng.

“Ta là cha nuôi của nó!!!” mấy lời mới chui ra được khỏi miệng của Vương Chỉ ban nãy đã nhanh chóng bị lửa giận của Tây Môn Mộc Nhất bắn lùi trở lại: “Một đứa là bạn, một đứa là em trai. Hai đứa tụi bây có thể chấp nhận được việc này vậy thì tại sao kẻ làm cha làm mẹ này lại không thể chấp nhận được? Nó chỉ là giận Trúc Âm, nó chỉ là giận chó đánh mèo! Vậy nên mới không chịu nhận chúng ta!”

“Cha nuôi, con không phải như thế. Con vẫn muốn đến nhận hai người. Ngày đó khi được uống canh bánh trôi hoa quế của mẹ nuôi, con thực sự đã khóc... mọi việc ... chỉ là con không muốn nói sự thật với cậu ta” Tiểu Phá chỉ về phía người đang ngồi trên sô pha, đôi mắt màu lam của người kia trở nên âm trầm.

“Lão gia, ông cứ buông lỏng tai Đoạn ... Tiểu Phá ra đã, tai nó sưng đỏ hết cả rồi” Tây Môn Vương Linh Linh cầm lấy tay chồng mình, gỡ những ngón tay của ông ra. Có lẽ do khuôn mặt non nớt kia giờ nhìn thật thô thảm nên Tây Môn lão gia cuối cùng cũng nường tay. Nhóc tiểu Phá của chúng ta nhanh chóng lấy tay che đi hai lỗ tai ửng đỏ sưng tấy, đôi mắt mở to, ngập nước.

“Cha nuôi, mẹ nuôi, ngày nào con cũng mơ thấy cha mẹ, con thực sự cha mẹ sẽ không chấp nhận được việc này, hơn nữa” hai mắt ngập nước nhìn về phía người nào đó “Con không muốn cậu ta biết con còn sống, con không muốn nhận mặt lại cậu ta”.

Người nào đó cắn chặt môi, ánh mắt càng thâm trầm nhìn thẳng về phía tiểu Phá.

Tây Môn lão gia ngồi xuống, lúc này phát hỏa nên giờ huyết áp lên có chút cao. Sau một lúc nghe vợ mình khuyên giải, ông mới khàn khàn mở miệng: “Người nếu không muốn nhận nó, cha cũng ủng hộ người. Nhưng người không thể quên người cha với người mẹ này. Nó là con của bọn ta nhưng người cũng là con của bọn ta, người có thể vụng trộm gọi điện báo cho cha mẹ biết mà, chúng ta nhất định sẽ giúp người giấu việc này”.

“Mặc dù người đã đi được hai năm nhưng mỗi lần nhớ tới người, ta và mẹ người vẫn không khỏi đau lòng. Chúng ta cũng đã nhiều tuổi vậy mà người lại khiến chúng ta ‘người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh’, thật là tàn nhẫn a. Hiện tại người ... hừ ... rõ ràng có thể khiến hai kẻ già này bớt đau khổ đi được hai năm, vậy mà người cứ nhiên lại lừa dối, người nói xem thế có đáng để ta dạy cho người một bài không hả?”.

“Nên ạ! Nên ạ!” nhóc tiểu Phá ngồi xổm xuống, dăng lên lỗ tai của mình: “Đây cha nuôi, cha dạy con tiếp đi. A!”.

Tây Môn Mộc Nhất không chút nề tình, mạnh tay nhéo lỗ tai phải của tiểu Phá: “Ta thật sự là bị hai đứa tụi bây làm cho tức chết mất”.

“Cha nuôi...” nhanh chóng nâng cấp từ một lên thành hai tai đỏ hồng, đứa nhỏ đáng thương nhìn về phía người phụ nữ đang rưng rưng nước mắt: “Mẹ nuôi”.

Tây Môn Vương Linh Linh lau đi nước mắt, nâng tay vuốt ve khuôn mặt xa lạ trước mắt, nước mắt không kìm được lại tuôn rơi: “Rất tốt, rất tốt, so với trước kia đẹp trai hơn nhiều, cái đầu cũng cao lên. Chỉ có cái tính ăn tham là vẫn không đổi”.

“Mẹ nuôi...” quỳ xuống, tiểu Phá ôm lấy người mẹ này của mình: “Thực xin lỗi”.

“Cái đứa nhỏ này...” Vương Linh Linh nghẹn ngào, “Nếu không phải là ta với cha nuôi người lại đây thì không biết người còn lừa dối chúng ta đến lúc nào nữa? người có thể không tha thứ cho Trúc Âm nhưng cũng không thể lừa dối cha mẹ. Đoạn Hoa a, trên đời này tình yêu quan trọng nhưng mà tình thân cũng quan trọng không kém. Mẹ, cha người, Đoạn Vũ, Lily nhiều người thương người như vậy, sao người lại nỡ... sao người nỡ lòng làm thế?”.

“Mẹ nuôi...” tiểu Phá ôm lấy mẹ nuôi, khóc đầy hối hận: “Con sẽ không bao giờ xúc động như vậy nữa, không bao giờ nữa”.

Vương Linh Linh lau nước mắt, hít sâu: “Tốt lắm, người còn sống cũng coi như ông trời có mắt, cho người một cơ hội để sửa lại sai lầm, một lần nữa tận hưởng cuộc sống. Người phải biết quý trọng không được lấy sinh mệnh mình ra đùa giỡn nữa nghe chưa”.

“Vâng, vâng” Lục Bất Phá khóc đến nói không nên lời.

“Lão gia, phu nhân, Bất Phá cũng chưa ăn cơm. Có muốn đánh muốn chửi thì cũng nên chờ bọn họ ăn no đã” hai mắt cũng rưng rưng, bác Tề vừa cười vừa nói. Vương Linh Linh vội vàng nâng tiểu Phá đứng dậy:

“Tốt lắm, đừng khóc, sao trên trán lại bị thương vậy?”.

“Con không cần thận ... chạy ở cầu thang ... vấp nên ngã xuống” kể đáng thương mà cũng thâm nhất trả lời.

Đau lòng xoa xoa cái trán con nuôi, Vương Linh Linh mỉm cười: “Tốt lắm, tốt lắm, đi rửa mặt rồi vào ăn cơm”.

“Vâng” đứa nhỏ đáng thương vào toilet rửa mặt, hắt khóc đến nấc cả lên rồi.

Tên da trâu nào đó cũng muốn đi vào cùng nhưng lại bị lão ba nhà mình rống: “Người ngoan ngoãn ngồi một chỗ cho ta!!! Vừa mới kiểm tra xong đã chạy loạn xung quanh, muốn tăng thêm bệnh khiến tiểu Phá lo lắng hả?” Da trâu đành ngoan ngoãn ngồi xuống.

Đoạn Vũ rất là khâm phục Tây Môn bá bá, khí thế này, sự uy nghiêm này cả phong thái không chút nể tình thân này nữa chứ, cậu quyết định, từ nay về sau coi Tây Môn bá bá làm thần tượng của mình! Mà cái tên ghen đến sắp nội thương Vương Chỉ kiểm soát đi pha trà nhanh chóng chui vào phòng bếp cười thật to....thiệt là thích!!! sung sướng quá!!!

...

Lau sạch mặt, đứa nhỏ đáng thương vác hai cái tay thũng đỏ của mình đi ra khỏi toilet, không thèm ngó ngang đến kẻ đang ngồi ở ghế sofa nhìn mình đầy áy náy, hắt ngồi xuống giữa cha và mẹ nuôi. Bác Tề vào phòng bếp đem đồ ăn hâm nóng lại sau đó mang ra sắp lên trên bàn. Vương Linh Linh sờ đầu con nuôi: “Nếu đã có thêm một cơ hội bắt đầu lại cuộc sống, cố mà vui vẻ hưởng thụ a. Tên hiện tại thực thích hợp với con. ‘Không phá bỏ, không dừng lại’ sau này phải sống cho tốt, đừng dính vào mấy vướng bận kia lần nữa”.

“Vâng, mẹ nuôi”.

“Cha mẹ hiện giờ của con là ai? Đang ở nơi nào? trong nhà còn có anh em gì không? Hiện tại đang đi học hay đi làm rồi?” Tây Môn Mộc Nhất có vẻ quan tâm đến mấy chuyện thực tại.

Tiểu Phá con nào dám giấu diếm, nhanh chóng đem thân phận hiện tại của bản thân nói cho cha nuôi, mẹ nuôi, hơn nữa cũng không quên cường điệu: “Con hiện tại ngày nào cũng phải uống thuốc Đông y, lúc trước bác sĩ chuẩn đoán là chết não, vì lão mẹ tức giận nên bác sĩ vội đổi thành sống thực vật nhờ vậy con mới không bị rút ‘nội khí quản’[1]. Con không phải cố ý nói dối cha nuôi, mẹ nuôi”.

[1]: thiết bị trợ giúp việc thở.

Nghe hẳn sau khi sống lại phải chịu nhiều tội như thế, Vương Linh Linh lại muốn khóc. Bà nắm lấy tay con nuôi, cố gắng kiềm chế nước mắt.

Tây Môn Mộc Nhất nghe xong, tâm tình cũng không khỏi trùng xuống: “Cha mới của con là Lục Duy Thành hả? Hình như ta đã từng gặp ông ấy tại một bữa tiệc ở Paris. Bởi vì Thế Hoa cũng không chuyên sâu lắm ở mảng truyền thông giải trí nên thật tiếc là không thể kết thân được với ông ấy. Tuy nhiên ta vẫn nhớ rõ ông ấy là một người khá trầm ổn. Sau này nếu có cơ hội, Thế Hoa nhất định sẽ chú tâm phát triển mảng giải trí như vậy cũng qua lại làm ăn được ít nhiều với cha con”.

“Cha nuôi cảm ơn cha” Tiểu Phá dĩ nhiên nghe ra được ý tứ của cha nuôi. Được tập đoàn “Thế Hoa” hàng đầu nước Mĩ giúp đỡ thì còn gì bằng, như vậy công ty của lão ba sẽ dễ dàng xâm nhập được vào thị trường Âu Mĩ hơn.

Tây Môn Mộc Nhất thoáng nhìn qua thấy thằng con mình liếc mắt nhanh một cái, ánh mắt màu lam trở nên âm trầm.

Đúng lúc này, bác Tề từ phòng bếp đi ra, cười nói: “Đồ ăn xong hết rồi. Mọi người muốn ăn ở phòng bếp hay phòng khách?”.

Nhóc tiểu Phá nhà chúng ta liếc nhìn người nào đó một cái: “Ăn ở phòng khách ạ. Để cháu vào bê đồ ăn”. Đoạn Vũ cùng Vương Chỉ cũng đi theo hỗ trợ.

“Trúc Âm, người cũng đừng có hồ đồ nữa” tức giận nhắc khẽ thẳng con, Tây Môn Mộc Nhất đột nhiên cao giọng nói: “A Tề a, gọi điện thoại cho lái xe bảo anh ta lái một cái xe to hơn đến đây, đêm nay tiểu Phá, Đoạn Vũ với Vương Chỉ sẽ tới nhà chính ngủ”.

“Bác Tây Môn [cha nuôi]” hai người đang bụng thức ăn đi ra sững sốt. Đặc biệt Lục Bất Phá không chỉ sững sốt mà còn phát hoảng.

“Sức khỏe của Đoạn ... Tiểu Phá không được tốt, về nhà chính ở để mẹ nuôi nấu canh tắm bổ cho con. Tiểu Vũ với Vương Chỉ, hai đứa mấy hôm nay cũng mệt mỏi rồi, hơn nữa trong mấy đứa chẳng có ai biết nấu cơm cả, thôi tốt nhất cứ theo ta về nhà”.

“Về bên đó thì cháu tới trường có hơi xa” Đoạn Vũ quả thật rất muốn đánh chén một bữa ra trò tuy nhiên thứ nhất là chỗ đó hơi xa không tiện đi lại, thứ hai là cậu không muốn cùng tên khốn nào đó hít thở chung một bầu không khí, hơn thế thẳng con của tên chết bầm đó, cậu thực sự không muốn gặp.

“Ở chỗ đó cháu đi làm cũng có chút bất tiện” Vương Chỉ tiếp lời: “Thôi cứ để cháu với Đoạn Vũ ở lại đây vậy. Nếu bác trai với bác gái không phiền thì cuối tuần bọn cháu xin phép được tới đó ăn một bữa”.

“Có gì mà phải câu nệ thế, bọn ta lúc nào cũng mở rộng cửa đón hai đứa” Vương Linh Linh cười đáp lời, bà cũng lại gần đỡ lấy mấy bát đồ ăn trên tay con nuôi: “Tiểu Phá, thuốc Đông Y vẫn là sắc bằng nồi đất là tốt nhất, cùng mẹ nuôi về đi, con gầy quá cần phải điều dưỡng cho tốt”.

“Mẹ nuôi...” hần không muốn đi.

Tây Môn lão gia thấy thế liền trừng mắt: “Người đã gầy đến cái dạng này rồi, cứ để Trúc Âm nằm ở viện đi, người theo bọn ta về”.

Cha nuôi lần thứ hai xuất mã, tiểu Phá dù không muốn nhưng cũng đành phải nghe lời, hần gật đầu lia lịa. Ánh mắt màu lam của ai đó đột nhiên lóe sáng.

Một chút cơm, mặc kệ trong lòng đang suy nghĩ gì, phàm là những ai chưa có gì bỏ bụng đều vui đầu chăm chú ăn. Chỉ có Tây Môn Trúc Âm – người tay chân đang có chút vấn đề là được mẹ mức cháo cho. Nhìn đứa nhỏ hai tai sừng tấy đang ngồi cùng Vương Chỉ ở bàn trà tranh đồ ăn, Vương Linh Linh thỉnh thoảng lại nuốt ngược nước mắt vào, đồng thời quay sang nhìn đứa con vài lần. Tây Môn Trúc Âm yên lặng ăn cháo, đặt tay lên đùi trấn an mẹ mình, anh sẽ không giẫm lên vết xe đổ một lần nữa.

Ăn cơm xong, đứa nhỏ đáng thương lưu luyến chia tay tên bạn chí cốt cùng thẳng em yêu quý, tay xách nách mang ôm hành lý ra đi. A không, thực ra thì hành lý cùng va li được hai bạn trẻ thân yêu kia của hần cầm dùm. Tóm lại, chính là hần miễn cưỡng nói lời từ biệt với bạn tốt và em trai để leo lên chiếc xe siêu dài màu đen. Ôm lấy đứa em đáng thương của ai đó, Vương Chỉ vẫy vẫy tay chào từ biệt: Đi đi, đi đi a, tốt nhất là đi lâu vào đừng có vác xác về cản trở hần tình thương mến thương với tiểu Vũ.

Đoạn Vũ cũng vung tay vẫy vẫy: anh à, anh nhất định phải giữ vững phòng tuyến đó, không được tha thứ cho tên khốn kia đâu!.

“Vương ca, tại sao anh lại giúp tên đó vậy?” đứa nhỏ đáng thương nhà ai đó bất mãn hỏi.

Vương Chỉ kéo cậu quay vào nhà: “Ai buộc chuông thì người đó đi cỡi chuông, em cũng không muốn anh trai mình cứ mãi trầm luân trong bi thương phải không? Bất kể lúc trước Tây Môn Trúc Âm làm như vậy vì nguyên nhân gì, cậu ta cũng đều phải có lời giải thích rõ ràng với anh em. Em cũng thấy bác Tây Môn lợi hại thế nào rồi đó, sau này anh em nhất định sẽ hạnh phúc”.

“Tuy nói như vậy cũng đúng, nhưng mà...” Đoạn Vũ vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn “Em vẫn có cảm giác như mình vừa dăng dề vào miệng cạp a”.

“Làm sao có thể như thế được? em nghĩ nhiều quá rồi, cậu ta chẳng qua là đến nhà cha nuôi, mẹ nuôi mình thôi. Còn cái tên kia, em đừng để ý nhiều làm gì, hần cũng chẳng làm gì được anh em mà”.

Đoạn Vũ vừa đi vừa nghĩ, cuối cùng cậu nói một câu: “Anh ta mà dám bắt nạt anh em thì em mác mẹ anh ấy”.

Vương Chỉ cười sặc “Đúng, đúng, lão mẹ của anh em cũng không phải là người bình thường, ai dám bắt nạt con của bà, nhất định bà sẽ đập cho gãy chân”.

“Đúng” Đoạn Vũ nghiêm túc gật đầu, đột nhiên cậu cảm thấy rất là yêu quý lão mẹ mới của ông anh.

Hai người dắt díu nhau vào nhà, trong khi ấy trên một chiếc xe nào đó, một đứa nhỏ đáng thương nào đó bám chặt lấy cha nuôi mẹ nuôi, cách cái tên chuyên bắt nạt mình càng xa càng tốt.

Đường về nhà vẫn còn dài và người nào đó vẫn còn một đoạn đường rất là dài nữa phải đi. Ánh mắt ai đó trở nên thực âm hiểm.

27. Chương 27

Sau một chặng đường dài cuối cùng xe cũng về tới biệt thự nhà Tây Môn, đứa nhỏ đáng thương hai tai sưng đỏ có chút sợ hãi. Tây Môn Mộc Nhất cùng Vương Linh Linh xuống xe trước tiếp theo Tây Môn Trúc Âm được quần gia chậm rãi đỡ xuống, sau đó ông quay lại đứng cạnh cửa xe chờ đón người cuối cùng còn ngồi trên đó.

Chần chừ một lúc, ba mẹ nuôi và “người xấu” đều đứng ngoài đợi, đứa nhỏ đáng thương đành xuống xe, ôm trong lòng túi đồ bóng rổ nhìn hẩn lúc này chẳng khác nào một tên nhà quê mới bước chân lên phố.

“Đoạn ... Tiểu Phá, cứ thoải mái đi, đây là nhà con. Không có gì phải khẩn trương cả” Vương Linh Linh nắm lấy tay con nuôi, dẫn hẩn vào nhà. Lục Bất Phá hít mấy hơi thật sâu, mỉm cười với cha mẹ nuôi sau đó hướng nhà chính đi vào. Từ lúc lên xe cho tới khi xuống xe, hẩn không thèm nhìn cái tên hay bắt nạt mình đến một lần.

“Lão gia, lão phu nhân, thiếu gia” vừa vào nhà, nhóm người giúp việc đã đứng ở cửa nghênh tiếp cúi chào, vị quản gia họ Tề phân phó mấy người đưa thiếu gia lên lầu, tiếp đó gọi bác sĩ riêng của gia tộc cuối cùng cử người đi thu thập phòng và hành lý cho Bất Phá thiếu gia.

Tây Môn Trúc Âm thực không muốn lên phòng nhưng do ngại ông ba uy nghiêm của mình, thêm vào đó cũng có chút lo lắng về tình trạng sức khỏe của bản thân nên đành nhìn thiếu niên từ này đến giờ không thèm ngó ngang gì đến mình mấy lượt rồi theo người giúp việc đi. Sau khi tên kia đã lên lầu, Lục Bất Phá mới giương mắt nhìn chung quanh phòng khách, hẩn vốn nghĩ nơi này ắt hẳn phải có đồ đặc nào đó của “cậu ta” với vợ, tuy nhiên rất nhanh hẩn giật mình nhận ra: trừ bỏ sofa với một ít đồ chơi của trẻ nhỏ trên thảm thì không còn thứ gì nữa thể hiện rằng nhà này đã từng có một vị thiếu phu nhân.

“Tiểu Phá, con đi với ta” đem túi đồ bóng rổ của thiếu niên giao cho bác Tề, Vương Linh Linh nắm tay con nuôi đi lên lầu. Tây Môn Mộc Nhất lưu lại dặn dò mọi người trong nhà: “Người vừa rồi tên là Lục Bất Phá, là con nuôi mà ta và phu nhân mới nhận. Từ nay, đó sẽ là thiếu gia thứ hai của nhà Tây Môn. Mọi người phải hành xử với người này như với thiếu gia, hiểu chưa?”.

“Vâng thưa lão gia”.

Liếc nhìn vị quản gia nhà mình một cái, Tây Môn Mộc Nhất cũng lên lầu. Bác Tề cẩn thận nhắc nhở người giúp việc về thói quen của vị thiếu gia mới tới này, cậu yêu thích cái gì và những việc gì cần chú ý.

Trong khi đó, nhân vật chính của ngày hôm nay vẫn không biết gì cả, ngoan ngoãn theo mẹ nuôi lên phòng nghỉ trên lầu hai, hẩn ôm chặt lấy bà, không thể bình tĩnh. Vương Linh Linh vỗ nhẹ đứa nhỏ đang cực kì ủy khuất của mình, đôi mắt bà lại đỏ.

“ Ngồi xuống nào, mẹ có mấy lời muốn nói với con”.

“Vâng”.

Buông tay, thiếu niên cũng kéo mẹ nuôi cùng ngồi.

Nắm lấy một bàn tay của thiếu niên, Vương Linh Linh lau đi nước mắt: “Mẹ biết con lo lắng điều gì. Trúc Âm với Nhược Lan sau khi kết hôn vẫn ở chỗ này, con không muốn ở đây cũng là điều hợp lý”.

Thiếu niên nắm chặt lấy tay mẹ, đầu óc có chút hỗn loạn: “Mẹ nuôi, con... con cũng không muốn cậu ta ly hôn với Nhược Lan. Đứa nhỏ không có mẹ, thực đáng thương”.

Wương Linh Linh hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười: “Con là một đứa nhỏ thiện lương, Trúc Âm đối xử với con như thế mà con vẫn còn lo lắng cho nó, vẫn còn suy nghĩ vì nó. Là một người mẹ, ta cũng không muốn con mình ly hôn với vợ, làm cho cháu mình không có mẹ. Đoạn Hoa, mẹ và ba con cũng không biết vào lúc ấy Trúc Âm rốt cuộc đã nghĩ gì, tại sao lại tuyệt tình với con như thế. Nhưng mà hiện tại, dù không có con thì ta và ba con cũng vẫn bắt Trúc Âm ly hôn với cô ta... Trúc Âm, nó vẫn cứ luôn hối hận, luôn dằn vặt bản thân, bằng không nó cũng không có cái ý niệm buông rơi bản thân như vậy”.

“Mẹ nuôi”.

Tâm của hắn thực đau, Vương Linh Linh cố nhấn nước mắt, tiếp tục nói: “Nếu Trúc Âm mất, cũng không biết cô ta sẽ làm gì cái nhà này nữa. Ly hôn với Nhược Lan, không chỉ là vì Trúc Âm, mà còn là vì đứa nhỏ và cả cô ta”. Bà giảng giải hết một lượt, lúc trước khi vừa từ Thụy Sĩ về, bà ngay lập tức đã dọn hết toàn bộ đồ đạc của Nhược Lan trong biệt thự.

Lục Bất Phá cúi đầu không nói.

“Đoạn Hoa, con có biết đứa nhỏ tên là gì không?”.

Lục Bất Phá lắc đầu, cuộc sống sau khi kết hôn và cả đứa nhỏ của hai người đó, hắn luôn tận lực lảng tránh.

“Trúc Âm đặt tên đứa nhỏ là Dật Hoa (*)”.

(*)Dật Hoa có nghĩa là mất đi Hoa.

Lục Bất Phá kinh ngạc ngẩng đầu, tâm như bị ai đó xé nát, bả vai không nhịn được lại đau đốn từng hồi.

“Đoạn Hoa, Dật Hoa thực hướng nội, tính cách cực kì giống Trúc Âm trước đây. Thành bé rất nhát gan cũng rất sợ đi học, nhưng mà thành bé cực kì ngoan, mẹ nuôi tin tưởng rằng con sẽ thích đứa nhỏ ấy. tuy mẹ của nó là Nhược Lan nhưng nó cũng là cháu trai của chúng ta. Con có thể không tha thứ cho Trúc Âm nhưng đừng cự tuyệt Dật Hoa... con là chú của nó, mẹ nuôi tin rằng chỉ cần con ở chung với thành bé mấy ngày là con sẽ thích nó”.

Hai đứa nhỏ này rốt cuộc có đến được với nhau hay không, đứa cháu trai của họ là mấu chốt.

Lục Bất Phá hấp hấp cái mũi, ngẩng đầu: “Mẹ nuôi, con chắc chắn sẽ thích Dật ... tiểu Hoa, con thích nhất là trẻ con mà. Con không phải là không muốn thấy tiểu Hoa. Con... con có thể ở bệnh viện chăm sóc cậu ta, có thể giúp cậu ta giải quyết những khó khăn, nhưng con... con rất nhỏ nhen... yêu sâu hận càng sâu ... mỗi khi con thấy cậu ta, những chuyện trước kia lại tràn về. Con biết như vậy là không hay, tuy nhiên con mặc kệ. Tốt nhất vẫn là quên mấy việc không vui nhưng mà con...”.

“Mẹ nuôi biết, cái gì mẹ nuôi cũng biết” đau lòng xoa nhẹ khuôn mặt gầy guộc của thiếu niên, Vương Linh Linh nói: “Con không tha thứ cho Trúc Âm là đúng. Mẹ nuôi cùng con nói mấy việc này chỉ vì muốn con chấp nhận Dật Hoa thôi, thành bé chỉ có một người chú là con, nó cần tình yêu thương của con”.

“Mẹ nuôi, con sẽ chăm sóc thành bé, con sẽ làm một người chú tốt” Lục Bất Phá thề: “Con sẽ dạy thành bé làm một nam tử hán không sợ trời không sợ đất”.

Wương Linh Linh rơi lệ, ôm lấy đứa nhỏ thiện lương của mình: “Cảm ơn con, Tiểu Phá”.

“Mẹ nuôi. Con rất ngoan ngoãn phải không? *hai mắt long lanh*” một bạn trẻ nào đó nhân cơ hội.

“Đúng ngoan lắm, con là đứa nhỏ ngoan nhất tốt nhất mà mẹ từng biết”.

“Như vậy hẳn là mẹ nên thưởng cho con chứ nhỉ”.

Wương Linh Linh bị chọc cười, lau đi nước mắt: “Ngày mai mẹ nuôi làm canh bánh trôi hoa quế cho”.

“Hắc hắc”.

Ôm chặt lấy mẹ nuôi, Lục Bất Phá cắn môi, không biết đứa nhỏ kia giống ai hơn?

Sau khi ngồi ở lầu hai nói chuyện xong, Lục Bất Phá bị mẹ nuôi đưa lên phòng ngủ ở lầu ba. Trong phòng đã được chuẩn bị chu đáo, là căn phòng mà hắn từng ở. Cùng mẹ nuôi mang hành lý vào cất cho gọn, Lục Bất Phá chợt nghe thấy tiếng trẻ nhỏ khóc.

“Mẹ, cha,... cháu muốn mẹ, cha...”.

Nhìn về phía mẹ nuôi, Lục Bất Phá đi ra khỏi phòng ngủ. Đập vào mắt là hình ảnh cha nuôi đang ôm một đứa nhỏ trong lòng đi về phía hắn.

“Tiểu Phá, đây là Dật Hoa” Tây Môn Mộc Nhất ôm đứa nhỏ vừa đi vào trong phòng vừa dỗ: “Không khóc, không khóc, Dật Hoa không khóc, mẹ cháu đi rồi, cha cháu lại đang bệnh, đây là chú Bất Phá, Dật Hoa, để cho chú ôm cái đi”.

Lục Bất Phá tò mò nhìn chăm chú vào đứa nhỏ, đôi mắt màu lam rõ ràng di truyền từ người kia, nhìn kỹ, rõ ràng là bản sao của tên gốc đó. Không hề phát hiện ra rằng tâm tình hắn đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều vào ngay giây phút đó, Lục Bất Phá tiến lên phía trước vài bước, vỗ vỗ tay: “Tiểu Hoa Hoa, đến cho chú ôm một cái nào”.

Nhìn người hoàn toàn xa lạ đứng trước mặt, đứa nhỏ ngừng khóc được một lúc rồi lại tiếp tục ôm chặt lấy cổ ông nội, khóc to hơn: “Mẹ.... cha....”.

Lục Bất Phá nghiêng nghiêng đầu, đứa nhỏ hình như không thích hắn lắm a. Hắn đi đến sau lưng cha nuôi tiếp tục vỗ vỗ tay, nói với đứa nhỏ: “Bé ngoan, đến cho chú ôm cái nào”. Hắn liền thể hiện nụ cười mê hoặc nhất của bản thân.

Đứa nhỏ dần nín khóc, tò mò nhìn hắn: “Mẹ ... Cha ...”.

“Mẹ rất nhanh sẽ trở lại nha. Còn cha vì không chịu nghe lời của ông bà nội nên bị bệnh rồi. Bé ngoan phải nghe lời của ông bà nội đấy. Ôi bé ngoan dễ thương thế này cơ mà, khóc làm mất cả vẻ đẹp trai rồi”.

Sờ soạng trong túi tiền nửa ngày cuối cùng cũng lấy ra được một đồng xu. Lục đại ca đẹp trai cầm nó quơ quơ trước mặt đứa nhỏ, cười thần bí, rồi đột nhiên tung đồng xu lên, sau đó hai tay nắm chặt lại, đến khi hắn mở lòng bàn tay ra, đồng xu đã biến mất. Đứa nhỏ nín hẳn, tò mò nhìn hắn.

“A! Đồng xu của chú đâu mất rồi? sao lại không thấy thế này?” Lục đại ca đẹp trai ở xung quanh đứa nhỏ tìm kiếm đồng xu của mình, đột nhiên hắn ngẩng đầu, cười thật to, không biết lại từ chỗ nào lấy ra được đồng xu kia, giơ ra trước mặt đứa nhỏ: “Ồ, ở trong này a”.

Đứa nhỏ nở nụ cười.

Tiếp theo Lục đại ca đẹp trai lại tung tiền xu lên, nắm hai tay lại, tiền xu lại biến mất.

“Ai nha, ai nha, tiền xu của chú lại bay đi đâu mất rồi, đâu mất rồi ấy nhỉ?” ông chú đẹp trai khiến đứa nhỏ nhìn quanh mặt đất tìm kiếm.

Đứa nhỏ cười thật lớn.

Đùa một hồi cuối cùng đứa nhỏ cũng để cho chú ôm, tạm thời quên đi cha, mẹ.

Hai vợ chồng Tây Môn lão gia đứng trong phòng nhìn thiếu niên cùng cháu trai chơi đùa đều thở phào tuy nhiên cả hai vẫn không tránh khỏi áy náy. Để cho đứa nhỏ gặp mặt con của người mình thích với người phụ nữ khác như thế này là một việc hết sức tàn nhẫn. Tuy nhiên đây là một chuyện khó tránh khỏi, không sớm thì muộn rồi cũng phải xảy ra. Nếu nói những thương tổn mà đứa con của hai người gây ra là một cây châm luôn trực chờ đâm vào lòng Đoạn Hoa thì đứa nhỏ này chính là một cây châm khác.

Một tiếng sau, đứa nhỏ vui chơi đã mệt ngủ thiếp đi trong lòng ông chú của mình. Giao thừa bé lại để cha và mẹ nuôi bế về phòng ngủ, Lục Bất Phá đi rửa mặt sau đó nằm liệt ra trên chiếc giường ngoại cỡ. Chơi với trẻ con mệt chẳng kém gì luyện bóng rổ, thật là mệt, mệt chết hắn.

“A!”.

Đột nhiên ngồi bật dậy, Lục Bất Phá cốc vào đầu mình mấy cái, trời ạ! Không biết hắn đã bỏ việc luyện tập bao nhiêu lâu rồi!

“Thảm rồi... bị đội trưởng phát hiện thì toi mạng là cái chắc”.

Nặng nề nằm xuống, Lục đại ca đẹp trai tiêu sái quyết định “binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn”, trước lúc ra trận anh đây sẽ mài gươm. Dù sao mấy ngày nay hắn cũng không lấy gì làm nhàn rỗi. Có người gõ cửa, nằm trên giường một cách lười biếng, hắn nói: “Mời vào”.

Cửa mở, Lục Bất Phá lúc này mới ỳ ạch ngồi dậy, vừa thấy người đi vào, hắn lập tức đứng bật lên: “Sao giờ này cậu còn chưa đi ngủ?”. Người tới khóa trái cửa lại, chậm rãi đi đến bên giường, chậm rãi kéo chăn của ai đó ra, chậm rãi cởi giày và cuối cùng chậm rãi nằm xuống.

Lục Bất Phá nổi giận: “Đứng lên ngay, đây là giường của tôi”.

“Ừm!” nam nhân bên cạnh rên nhẹ.

“Cậu, cậu, cậu lại dùng chiêu này!!!” cánh tay định vươn ra vội rút lại, Lục Bất Phá cắn răng: “Được, muốn thì cứ ở, tôi sang phòng khác”.

“Tiểu Phá” nam nhân giữ chặt hắn “Sau khi phẫu thuật xong, nếu tôi còn sống, tôi sẽ giải thích rõ ràng với cậu về lý do ngày ấy tôi xử sự như thế”.

“Lời đen đủi, cậu nói bậy gì thế?” thiếu niên nghiêng người “Khối u lành tính, chỉ cần cắt bỏ là không có gì nguy hiểm. Nguyên nhân khi đó, tôi không muốn biết, Đoạn Hoa đã chết, tôi là Lục Bất Phá”.

“Nếu tôi chết thì cậu có tha thứ cho tôi?”.

Thiếu niên gỡ tay nam nhân ra: “Nếu cậu chết, tôi sẽ càng ghét cậu!”.

“Không có cậu bên cạnh, tôi không tài nào ngủ nổi. Tôi muốn mau khỏe lại, mau tiến hành phẫu thuật” nam nhân suy yếu nói.

Cái mũi của thiếu niên sứt sứt, không phải vì hắn khóc mà là vì hắn đang chảy nước mũi.

“Tiểu Phá” nam nhân thản nhiên gọi.

“Tôi là Lục Bất Phá, Đoạn Hoa đã chết rồi” hắn muốn vứt bỏ lại mọi thứ, tuyệt đối không quay đầu lại.

“Tôi biết, cậu là Lục Bất Phá, là tiểu Phá” tay nam nhân khẽ dùng sức.

“Đợi cậu giải phẫu xong, tôi sẽ quay về Hồng Kông, sau này cậu không được đến tìm tôi” cái mũi của thiếu niên lại sứt sứt, quay trái quay phải tìm kiếm, không có cái khăn nào cả, hắn liền khom người lau nước mũi vào tay áo của tên nằm cạnh (^!). Nam nhân thuận thế xốc chăn lên, im lặng nhìn thiếu niên, ánh mắt màu lam (lấp lánh), làm ơn đi mà, làm ơn đi mà.

“Hai thằng con trai ngủ chung với nhau rất là kỳ” thiếu niên không chịu trèo lên giường.

“Cậu là y tá, tôi là bệnh nhân” nam nhân giật nhẹ tay áo thiếu niên.

“Y tá với bệnh nhân ngủ cùng nhau cũng rất kỳ quái” thiếu niên nhăn nhó ngồi xuống.

“Tôi là bệnh nhân bị bệnh nặng” nam nhân lại giật nhẹ cái nữa.

Thiếu niên đá bay giày, bò lên giường: “Tôi bảo bác Tề lấy thêm cái chăn”.

“Tôi lạnh!” nam nhân rùng mình. Thiếu niên bị bàn tay lạnh như băng của nam nhân nắm lấy, không muốn chui vào chăn, nam nhân cũng không quá phận, nằm sát lại cạnh tên kia. Thiếu niên xoay người, nằm đưa lưng về phía nam nhân.

Nam nhân ho khan vài tiếng, khẽ động người, miệng vết thương lại đau khiến ai đó kêu rên, thiếu niên lập tức xoay người, cởi cúc áo ngủ của tên bên cạnh, xem xét miệng vết thương.

“Bác sĩ đã xem qua chưa?”.

“Rồi” nam nhân cơ hồ lại nằm sát thiếu niên hơn chút nữa.

“Không được lộn xộn! Miệng vết thương vẫn còn nguy hiểm” thiếu niên tức giận đi tắt đèn bàn, bực bội quát “Nhắm mắt! Ngủ!”.

“A” nam nhân nắm lấy một tay thiếu niên, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ngón tay thiếu niên động động: “Cậu cầm tay thế này, tôi khó ngủ”.

Nam nhân không lên tiếng, giống như đang ngủ.

“Ê”.

Nhịp hô hấp của nam nhân trở nên đều đều.

Há to mồm, cuối cùng, thiếu niên đành ngậm miệng lại. Rút tay, rút tay, rút không được, hần xoay người nằm thẳng, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, hần đột nhiên cảm thấy tên kia hình như gian trá hơn trước đây. Nghĩ tới, nghĩ lui, thiếu niên mệt rã rời, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Qua một lúc lâu, hần xoay người, ôm lấy tên nằm cạnh.

Nam nhân quay đầu.

Trong bóng đêm, đôi môi của ai đó chạm nhẹ lên đôi môi của thiếu niên.

“Lão mẹ ... con của lão mẹ ... bị người bắt nạt ... lão mẹ... cho ta.. báo thù...” liếm liếm đôi môi ngứa ngứa, thiếu niên phì phò ngáy khò khò khò.

=====

28. Chương 28

Sáng sớm, đang lúc ngủ chết đi sống lại thì Lục Bất Phá bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Hần mơ màng màng kéo chăn lên, dịch người nằm sát lại bên cạnh người nào đó, che lỗ tai tiếp tục ngủ. Chuông điện thoại vang lên được ba tiếng rồi ngưng, loáng thoáng, hần mơ hồ nghe thấy tiếng người nói chuyện.

“Alô” có người nghe điện thoại.

“Bất Phá?” Hác Giai kinh ngạc nhìn lại điện thoại của mình, là số tên kia, đúng rồi mà “Alô? Bất Phá?”.

“Cậu ấy đang ngủ, xin hỏi ai đó?” người nhận cuộc gọi thấp giọng hỏi, người nằm bên cạnh không có dấu hiệu tỉnh lại. Anh nhẹ nhàng xuống giường, đi vào phòng tắm.

“Đang ngủ? Xin hỏi anh là...”.

“Tôi là bạn của cậu ấy. Tối qua cậu ấy khá mệt nên giờ vẫn còn ngủ”.

“Khá mệt?” Hác Giai đối với từ này thực miễn cảm, “Anh gọi anh ấy dậy được không, bảo anh ấy tiếp điện thoại, tôi là người yêu của anh ấy”.

Ánh lam âm trầm như đại dương sâu thẳm.

“Có chuyện quan trọng sao? Đợi cậu ấy tỉnh lại tôi sẽ bảo cậu ấy gọi lại cho, nếu không giờ có gì cô cứ bảo với tôi, tôi sẽ chuyển lời lại”.

“Anh là ai? Tôi biết hết bạn bè của Bất Phá mà”.

“Tôi là bạn ở New York của cậu ấy, cô chưa từng gặp tôi”.

Đối phương lặng yên trong chốc lát, sau đó không chút để ý nói tiếp: “Tôi mặc kệ anh ấy có phải đang ngủ hay không, anh gọi anh ấy rời giường hộ tôi, hôm nay đội bóng tham gia buổi tiệc giao lưu với mười đội của bên đại học Mĩ . 10 giờ chúng tôi sẽ xuất phát từ khách sạn”.

Buổi tiệc giao lưu? Mười trường đại học? ánh mắt màu lam lóe sáng.

“Cô đọc cho tôi địa chỉ nơi tổ chức buổi tiệc, đợi cậu ấy truyền dịch xong tôi sẽ trực tiếp đưa cậu ấy đến đó”.

“Truyền dịch? Anh ấy lại bị bệnh?”.

“Ừ, tôi qua cậu ấy bị sốt, bác sĩ bảo tại cậu ấy chưa quen với khí hậu ở đây”.

“Sao lại thế?” Hác Giai che lại ống nghe điện thoại “Huấn luyện viên, Bất Phá đang ở nhà bạn anh ấy, bạn anh ấy bảo anh ấy bị bệnh, đang sốt a”.

Mạnh Hoài Đông đi tới, Hác Giai đưa điện thoại cho ông.

“Chào cậu, tôi là huấn viên của Lục Bất Phá, Mạnh Hoài Đông”.

“Chào huấn luyện viên”.

“Tình hình của Bất Phá bây giờ sao rồi?”.

“Đầu có hơi nóng một chút, không phải quá nghiêm trọng, bác sĩ bảo cậu ấy nghỉ ngơi tầm hai ngày là ổn”.

“Cậu là bạn của em ấy?”

“Vâng. Cậu ấy hiện đang ở nhà tôi, cha mẹ tôi chăm sóc cậu ấy”.

“Bất Phá từng bị tai nạn giao thông, nhờ cậu nói với bác sĩ là đừng cho em ấy dùng thuốc hạ sốt hay tiêm thuốc, em ấy kháng mấy thuốc đó. Mẹ của em ấy hẳn đã chuẩn bị cho em ấy thuốc Đông y, phiền cậu cho em ấy uống nhiều nước chút. Hiện tại tôi chưa thể tới được, đợi chốc nữa, tôi sẽ dẫn cả đội của em ấy đến thăm, không biết như thế có được không?”.

“Được. Ngài đọc cho tôi địa chỉ của mọi người, tôi sẽ cử xe tới đón”.

“Không cần, chúng tôi sẽ tự tới”.

“Đã là huấn luyện viên và bạn bè của Bất Phá thì tôi nhất định phải đón tiếp chu đáo, nếu để mọi người tự đến thì cậu ấy sẽ trách tôi chiều đãi không chu toàn. Ngài cứ nói cho tôi địa chỉ đi”.

“Vâng phiền cậu. Chúng tôi ở khách sạn Lộ Dịch Đăng, sau khi buổi tiệc kết thúc tôi sẽ gọi điện cho cậu. Chỗ chúng tôi có mười bốn người”

“Được, tôi sẽ phái xe tới đón mọi người. Không thể tham dự buổi tiệc giao lưu Bất Phá nhất định sẽ rất thất vọng, có thể đừng nhắc tới việc này trước mặt cậu ấy không? Cậu ấy vẫn còn không vui vì chuyện sức khỏe”.

“Tôi biết rồi, cảm ơn vì đã chăm sóc em ấy”.

Cúp điện thoại, Mạnh Hoài Đông đem di động trả lại cho Hác Giai. Khuôn mặt không giấu nổi vẻ lo lắng, ông quay sang nói với nhóm đội viên cũng lo lắng không kém bên cạnh: “Bất Phá không tới được, em ấy bị sốt. Bạn của em ấy nói em ấy bị mệt mấy hôm nay rồi”.

“Bất Phá đến New York trước để làm gì vậy? Là vì bạn của cậu ấy sao?” Vạn phần mong chờ được cùng Lục Bất Phá tham buổi tiệc giao lưu, Trần Quân Thụy thất vọng.

“Bất Phá có chuyện mà mình cần làm, chúng ta không nên đoán mò. Bữa tiệc giao lưu ngày hôm nay bạn của em ấy hi vọng rằng chúng ta sẽ không nhắc tới trước mặt Bất Phá, miễn cho em ấy buồn. Tối nay, sau khi trận đấu chấm dứt, bạn của em ấy sẽ cử xe tới đón chúng ta. Chúng ta sẽ đi thăm Bất Phá”.

“Vâng!” mọi người đồng ý.

Trong mắt Hác Giai lóe lên một tia ẩn ý, cô liếc mắt đưa tình về phía đội trưởng: “Thương Triệt, hôm nay Bất Phá không ở, đến chỗ đó anh phải bảo vệ em”.

Thương Triệt tránh ánh mắt của Hác Giai: “Anh sẽ chăm sóc em”.

...

Cúp điện thoại, nam nhân mở danh bạ trong di động ra, xem xét từng cái một, hầu hết đều là tên của đàn ông, về phần phụ nữ thì có “Hác Giai”, “Lão mẹ” với chị “Lily”. Ánh mắt màu lam ngày càng trầm. Từ

toilet đi ra phát hiện người nằm trên giường vẫn còn ngủ, anh liền nhẹ nhàng lại gần, nằm xuống. Thiếu niên chắc hẳn rất mệt nên mới ngủ không biết trời trăng gì, đến khi nam nhân quay trở lại giường, hẳn lại dán chặt vào người mà ai-cũng-biết-là-ai đó. Đôi mắt màu lam lóe sáng, khóa miệng của nam nhân hơi nhếch lên một chút. Nằm ngay ngắn lại, nam nhân nhắm mắt, cùng thiếu niên tiếp tục ngủ.

...

Đảo Maldives, nơi luôn là lựa chọn hàng đầu của các đôi uyên ương khi đi nghỉ tuần trăng mật, trời xanh, mây trắng, cát vàng, người đẹp. Ở bãi biển tràn ngập không khí lãng mạn này, nhìn khắp nơi, những người đẹp mặc bikini chỗ nào cũng có. Tại bãi biển tư của khách sạn bầy sao duy nhất trên hòn đảo, một người đẹp cực kỳ khiêu gợi nằm trên ghế, phía trên là một chiếc ô to để che nắng. Người đẹp đeo kính, thắt một tấm vải hồng với hoa văn màu trắng ngang hông làm thành váy, chiếc áo bikini mặc trên người không che đi nổi khuôn ngực đầy đặn. Những lọn tóc uốn xoắn bồng bềnh thả trước ngực, đôi chân thon dài lộ ra dưới lớp váy. Một vài khách và bồi bàn mỗi lần đi qua đều không nhịn được quay lại liếc người đẹp để rồi đến khi nhìn thấy một người đàn ông đang nằm bên cạnh người đẹp họ đều âm thầm lắc đầu, đúng là người đẹp và quái vật.

“Phương Phương”.

“Vâng?”

Nữ thần đang mải mê với việc đào hố cát mới.

“Quần thêm cái khăn tắm nữa được không?”.

Lục Duy Thành nhìn chằm chằm vào một tên đi ngang qua.

“Nóng”.

Nữ thần gợi cảm không biết là cố ý hay vẫn là chậm hiểu.

“Phương Phương” vừa nằm xuống không được mấy phút, Lục Duy Thành đã tính quay về khách sạn.

Suy nghĩ bị gián đoạn nhiều lần, nữ thần cuối cùng cũng chịu quay lại nhìn chồng, đúng lúc này có một gã đàn ông nước ngoài cực kỳ hấp dẫn đi đến bên cạnh nữ thần, ngả ngón hướng nữ thần huyết sáo, gương mặt tươi cười của Lục Duy Thành nhanh chóng biến mất, sau đó ... nữ thần đứng lên, đi về phía gã trai đẹp kia. Gã này liền đắc ý liếc nhìn Lục Duy Thành, thể hiện nụ cười mê hoặc nhất của bản thân. Nữ thần đi đến bên cạnh hắn, hướng hắn cười cười.

“Phương Phương!” Không đợi ngài Duy Thành đây phun hỏa vì ghen, nữ thần đã dơ chân đá vào đũng quần gã đẹp mã kia. Gã thống khổ ôm tiểu huynh đệ té ngã trên đất.

“Mẹ người không dạy phải tôn trọng phụ nữ à?” tiếp tục dơ chân nhấn xuống mặt gã đẹp mã, nữ thần dùng sức “Xem ra bố người cũng không dạy là không được tự tiện đùa giỡn với vợ người khác nhỉ?”.

“Phương Phương” Lục Duy Thành tiến tới, ôm bà xã vào trong ngực “Đừng tức giận, em tức lòng anh đau”.

“Hắn trêu ghẹo em” tặng cho gã kia ngón giữa, nữ thần ôm lấy cánh tay ông xã “Trở về phòng đi, bên ngoài nóng quá, em muốn tắm”.

“Được, được” Lục Duy Thành lập tức dùng khăn tắm đem bà xã nhà mình bọc kín rồi rước bà xã trở về phòng. Mọi người trợn mắt, há mồm nhìn nữ thần gợi cảm đầy bạo lực lác eo rời đi. Nhìn gã đang nằm trên mặt đất bò dậy không nổi kia, không ít người cảm thấy bản thân thật may mắn vì đã không xúc động.

Vừa mới vào phòng không kịp tháo khăn tắm ra, chuông di động của Lục Đường Phương Phương đã vang lên, Lục Duy Thành lấy điện thoại giúp vợ, thuận tiện nhìn xem là ai gọi. Hác Giai, có thể yên tâm. Đi đến chỗ ghế dựa ngoài ban công, Lục Đường Phương Phương nghe điện thoại.

“Dì à, là con, Hác Giai”.

“Ừ. Đã gặp Bất Pháp chưa?”.

“Rồi. Con có chuyện muốn báo cáo với dì”.

Bà xã đại nhân cùng Hác Giai nói chuyện, vừa mới uống một vò dấm chua, đã thú nhện không được muốn cùng bà xã nhà mình làm một số việc. Lục Đường Phương Phương cũng không đẩy ông chồng không được thành thật ở trên người mình ra, có điều càng nghe điện thoại sắc mặt nữ thần càng âm trầm. Đang hôn đến ngực của bà xã, Lục Duy Thành nhận ra vợ mình mất hứng liền ngừng lại.

Lắc đầu, ý bảo không phải do lỗi của ông xã, lại tặng ông xã một cái hôn, Lục Đường Phương Phương tiếp tục nghe điện thoại. Cơn ghen của Lục Duy Thành nhanh chóng bị trừ khử, ngoan ngoãn ôm lấy bà xã. Nói chuyện với Hác Giai suốt một tiếng, Lục Đường Phương Phương cuối cùng mới cúp điện thoại.

“Phương Phương, nếu em lo lắng chúng ta đi New York nhìn xem” đã thú rất muốn đi khỏi địa phương có rất nhiều tên muốn lén phét bà xã của mình.

Lục Đường Phương Phương nghĩ nghĩ: “Không đi. Chúng ta về nhà đi, sinh nhật của em sắp tới rồi, cho anh đủ thời gian để chuẩn bị quà cho em”.

Lục Duy Thành cao hứng: “Vậy anh đi đặt vé máy bay”. Đã thú trở vào phòng gọi điện thoại, Lục Đường Phương Phương nhìn bờ cát cùng đại dương trước mặt, vẻ mặt đầy âm trầm, ác độc.

...

Duỗi thẳng lưng đầy lười biếng, cái tên còn chưa mở nổi mắt cảm thấy hôm nay ngủ thực đã. Mở to mắt, phát hiện có một người ngồi bên cạnh, còn bản thân thì đang nằm gác đầu lên đùi đối phương! Đầu tiên hấn hoảng sợ, chờ cho nhớ ra được đây rốt cuộc là sao, hấn nhanh chóng lui lại, hai gò má nóng lên.

“Ừm, chào buổi sáng” xấu hổ cất tiếng, thiếu niên xóc chăn lên xuống giường.

“Thuốc đông y mẹ sắc xong rồi, cậu còn ngủ nên tôi cũng không đánh thức”.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn đồng hồ, sắp mười giờ rồi!

“A! Giờ tôi phải đi có chút việc”.

“Ở phòng bếp”.

“Ừm”.

Thiếu niên mở cửa chạy, nhưng chốc lát sau cửa lại bị đẩy ra, thiếu niên vọt vào phòng tắm mau chóng rửa mặt đánh răng rồi lại chạy ra ngoài. Nam nhân chậm rãi ngồi dậy, tựa vào đầu giường.

Mười phút sau, thiếu niên quay trở lại, bưng theo một cái khay vào, trên đó có một bát cháo, một đĩa bánh bao với một ít dưa chua. Đặt bữa sáng xuống tủ đầu giường, thiếu niên không được vui cho lắm hỏi: “Dậy rồi sao còn không ăn sáng?”.

“Cùng ăn” nam nhân cầm đôi đũa gấp lấy một cái bánh bao rồi đưa đến bên miệng thiếu niên, khoe môi người kia vẫn còn lưu lại mùi thuốc Đông y.

“Tôi ăn ở dưới nhà”.

Nam nhân lại tiếp tục vươn tay về phía người đối diện, tuy nhiên hình như do động đến miệng vết thương nên anh rên lên một tiếng. Thiếu niên lập tức há mồm cắn bánh bao rồi nhanh chóng cướp lấy đôi đũa trong tay đối phương.

“Để tôi gấp cho cậu” thiếu niên ngồi xuống.

“Cậu xuống dưới nhà ăn cơm đi, tôi tự ăn được. Đừng để đói bụng, như thế không tốt cho cơ thể” động tác cực kì thông thả, nam nhân cầm lấy bát.

Thiếu niên cắn nhẹ vào môi: “Tôi xuống mang bữa sáng lên”. Nói xong, hấn liền đứng dậy rời đi. Nam nhân thu hồi tay, im lặng ngồi yên.

Rất nhanh, thiếu niên quay trở lại, cầm theo bữa sáng của mình. Ngồi xuống bên cạnh giường, hấn xúc cho tên kia một miếng sau đó nhân lúc tên đó còn nhai hấn liền xúc cho bản thân một miếng. Một chút bữa sáng, hai người ăn mất nửa tiếng, mãi tới gần lúc ăn cơm trưa mới ăn xong.

“Tối hôm qua cậu bị sốt” vào lúc thiếu niên chuẩn bị rời đi, nam nhân nói.

“Hả?” thiếu niên sờ sờ cái trán của mình, vẫn bình thường mà.

“Sáng này, cả người cậu đầy mồ hôi, hiện tại, hẳn cũng hết sốt rồi” sắc mặt của nam nhân thực bình tĩnh.

Thiếu niên nhúc nhúc: “Ah, thỉnh thoảng tôi cũng bị sốt nhẹ, nhưng mà ra mồ hôi cái là không sao rồi”. Chẳng lẽ vì dạo gần đây hay làm cố sức nên cơ thể kêu ca chút chẳng? Nhưng mà chẳng cảm nhận được tí gì cả, hẳn chỉ cảm thấy hôm nay ngủ rất ngon mà thôi. Tuy nhiên tối hôm qua cũng hơi nóng, có lẽ hẳn thật sự bị sốt mà không biết.

“Sáng nay bạn gái cậu gọi điện tới, lúc đó cậu còn sốt nên tôi không gọi cậu dậy”.

“Hác Giai?” Lục Bất Phá nhất thời khản trương, nhích lại gần hỏi: “Cô ấy có bảo gì không?”.

“Cô ấy bảo đội cậu hôm nay sẽ có buổi tiệc giao lưu với mấy đội bóng rổ khác, tôi định gọi cậu dậy thì cô ấy nói chỉ là đi ăn một bữa với một đám người lạ nên không cần đánh thức cậu. Bởi vì là mấy đội trong giải nên tối nay khả năng sẽ bị ép uống rượu, sức khỏe cậu vốn không tốt, mà còn phải tham gia trận đấu nên cô ấy bảo cậu nghỉ ngơi cho tốt. Cô ấy gọi đến chỉ báo có vậy thôi”.

“Đây là lời của Hác Giai?” Lục Bất Phá không tin, mấy lời sần sọc nhẹ nhàng, dịu dàng như vậy mà phát ra được từ miệng ác nữ kia sao?

Nam nhân bình tĩnh đáp: “Lúc đầu cô ấy có chút không vui, về sau tôi bảo cậu bị sốt, cô ấy mới không nói gì thêm”.

“À” gật gật đầu, thiếu niên tin, dù sao mỗi lần hẳn bị bệnh thì ác nữ đó cũng dịu dàng hơn.

“Cậu có muốn đi không? Tôi bảo người lái xe chở cậu đi, giờ hẳn vẫn kịp”.

Thiếu niên nhún nhún vai: “Không cần, tôi cũng không muốn uống rượu, ngày kia sẽ có trận đấu, mấy ngày nay tôi chưa luyện tập được gì, giờ phải ra dẫn gân cốt để miễn cho hôm ra sân lại chẳng làm ăn được gì”.

“Trong phòng để dụng cụ có bóng rổ đấy”.

“Tốt, vậy cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi tập luyện”.

“Vừa mới ăn xong đừng vận động mạnh”.

“Biết rồi”.

Vì mãi bụng khay đồ ăn rời đi nên thiếu niên đã bỏ lỡ mất tia sáng bất thường chớp nhoáng ánh lên trong mắt nam nhân.

Ngồi ở phòng khách hàn huyên với cha mẹ nuôi đến gần trưa, tiêu hóa xong hết thức ăn, Lục Bất Phá ôm bóng rổ ra sân bóng rổ ở sau nhà để luyện tập. Trong một gian phòng trên tầng ba của biệt thự, có một người ngồi bên cửa sổ si ngốc nhìn hẳn. Nửa giờ sau, người đó nhìn thấy một đứa bé ôm một quả bóng cao su nhỏ lùn cùn chạy đến sân bóng. Thiếu niên ngừng lại, chạy về phía đứa nhỏ, bế nó lên.

Không rõ thiếu niên nói gì với đứa nhỏ mà đứa nhỏ lại cầm lấy quả bóng nhỏ của mình ném về phía rổ. Quả bóng không lọt rổ, đứa nhỏ giãy dụa đòi xuống. Thiếu niên nhặt lấy quả bóng rổ của mình, bật nhẹ lên ném một cái, bóng vào. Đứa nhỏ leo đèo theo sau hẳn, cũng muốn bắt chước hẳn ném bóng, thiếu niên ôm lấy đứa bé, nói mấy câu, đứa nhỏ ôm quả bóng ném về phía rổ, quả bóng vẫn không vào.

Thiếu niên buông đứa nhỏ ra, có chút trầm tư sau đó hẳn chạy đi, đứa nhỏ ôm lấy quả bóng đuổi theo sau. Sân bóng chỉ còn lại quả bóng rổ ban nãy của thiếu niên. Đợi chừng mười phút sau, thiếu niên cùng đứa nhỏ đã quay trở lại, tuy nhiên lúc này trên tay thiếu niên đã có thêm một bộ rổ bóng dành cho trẻ em. Thiếu niên đem rổ mới này đặt bên cạnh trụ bóng rổ lớn sau đó cố định nó lại, xong xuôi mới kéo đứa nhỏ đứng cách ra xa một khoảng, ngồi xổm đằng sau đứa nhỏ chỉ đạo nó ném bóng vào rổ. Đứa nhỏ cầm quả bóng trong tay theo như lời chỉ dẫn của thiếu niên, bắt đầu ném, lúc này đây, bóng vào, đứa nhỏ vui mừng, cười toe toét, ngó sang, thiếu niên đứng cạnh coi bộ còn vui mừng hơn cả nó. Một lớn một nhỏ nhảy loi chơi trên sân đầy phấn khích.

“Trúc Âm, con nói cho ta biết, rốt cuộc con có yêu Đoạn Hoa không” người đàn ông trung tuổi đứng phía sau nam nhân cất tiếng hỏi.

“Yêu” Nam nhân vẫn chăm chú nhìn sân bóng.

Tây Môn lão gia nhíu mày: “Vậy lúc đó tại sao con lại làm thế với thằng bé?”.

Nam nhân quay đầu nhìn về phía cha mình, qua thật lâu, đến lúc Tây Môn lão gia nghĩ rằng đứa con này sẽ không trả lời câu hỏi của mình thì nam nhân mở miệng: “Con nghĩ làm thế là tốt nhất cho cậu ấy”.

Tây Môn lão gia yên lặng nghe đứa con giải thích nguyên nhân dẫn tới cơ sự khi đó, càng nghe ông càng kích động

...

Lặng lặng kể hết, Tây Môn Trúc Âm thân nhiên nói: “Ba, ba đừng kể cho cậu ấy, chuyện này con muốn tự mình giải thích”.

Đôi mắt của Tây Môn lão gia phấp phồng, ông khàn khàn đáp: “Con định khi nào giải thích cho thằng bé?”.

“Chờ đến lúc con có đủ sức để ôm cậu ấy vào lòng” Tây Môn Trúc Âm đặt tay lên miệng vết thương.

Tây Môn lão gia gật gật đầu, sau đó nói mấy lời thật tâm: “Nhớ lấy bài học này. May mắn thằng bé, xuyên qua... còn có thể sống lại được, nếu không cái nhà này thật bị sự hồ đồ của con phá cho nát bét. Ai! Sao việc này lại phát sinh cơ chứ! Đúng là nhân họa”.

“Ba, hết thấy đều là lỗi của con”.

Tây Môn lão gia hít sâu vài hơi, bình tâm lại để hạ huyết áp: “Ta và mẹ con đã có cháu trai để bồi dưỡng, cũng không còn gì tiếc nuối nữa. Chuyện của con và Đoạn Hoa, chúng ta không quản. Nhưng con cố mà giải quyết cho tốt quan hệ giữa hai đứa, còn cả cha mẹ hiện tại của Đoạn Hoa nữa, bên đó họ chưa chắc đã đồng ý, con phải lo lắng cho chu toàn, đồng tính luyến ái phải chịu rất nhiều áp lực. Tính cách của Đoạn Hoa vốn thẳng thắn, dù có giải thích chưa chắc nó đã tha thứ cho con, mấy việc này con phải suy nghĩ cho kĩ”.

“Vâng con biết rồi. Ba, cảm ơn ba và mẹ”.

Tây Môn lão gia khoát tay: “Đừng làm những việc khiến ba mẹ phải trải qua sự dày vò như thế nữa”, nói xong, ông rời khỏi phòng. Nam nhân quay đầu lại, chăm chú nhìn thiếu niên đang chạy trên sân bóng. Bên chân thiếu niên là một cây kẹo dính nho nhỏ. Nam nhân thân nhiên nở nụ cười

29. Chương 29

Chưa tới 9 giờ tối, chiếc xe sang trọng được Tây Môn Trúc Âm cử đi đón người đã dừng trước cửa biệt thự nhà Tây Môn. Những người từ trên xe xuống không ngớt lời tán thưởng tòa biệt thự thanh lịch này đồng thời cũng không quên phát ra lời tán dương tương tự đối với người đứng ở cửa nghênh đón bọn họ.

“Bất Phá, lỗi tai của mày làm sao thế?” Trần Quân Thụy tò mò sờ sờ cái tai của ai đó vẫn còn đang sưng đỏ.

“Không sao cả” che lại lỗi tai của mình, Lục Bất Phá nhìn về phía huấn luyện viên “Huấn luyện viên thực xin lỗi, đã khiến thầy và mọi người phải lo lắng”.

“Sức khỏe đã tốt hơn chưa?”.

“Kỳ thật cũng không có việc gì” hắn thực sự nhớ không ra việc mình bị sốt tối qua “Huấn luyện viên, mọi người vào đi”.

“Bất Phá ~” có người nũng nịu đi tới ôm lấy cánh tay hắn, lo lắng sờ sờ trán của hắn, lo lắng sờ sờ mặt của hắn “Trận đấu ngày kia anh có ra sân được không?”.

Da gà nổi hết cả lên, Lục Bất Phá nhìn thấy hai chữ “âm mưu” đang hiện lên trên mặt ai đó “Không thành vấn đề!” không dám nhìn sắc mặt của đội trưởng, hắn muốn lùi ra xa tuy nhiên thật đáng tiếc là người nào

đó đã mau chóng túm lấy, nhìn hẩn với ánh mắt đầy uy hiếp theo kiểu “tránh ra thử coi, chị đây sẽ hôn chú” . Lục Bất Phá lập tức thỏa hiệp, dẫn bạn gái cùng mọi người vào nhà.

Cả đội tiến vào biệt thự, xuyên qua sảnh đi vào phòng khách cực rộng. Trong phòng khách, Tây Môn Mộc Nhất, Vương Linh Linh và Tây Môn Trúc Âm đã đợi sẵn. Khi vừa nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đang cười nói với Lục Bất Phá, nụ cười trên khuôn mặt Tây Môn Mộc Nhất và Vương Linh Linh ngưng trệ vài giây, ánh mắt màu lam của ai đó trở nên cực kỳ âm trầm.

Lục Bất Phá mở miệng giới thiệu: “Đây là cha mẹ nuôi mà em mới nhận ở New York”.

“Xin lỗi vì đã làm phiền” mọi người lễ phép nói.

“Cha, mẹ nuôi, đây là Hác Giai, là... khụ... bạn gái của con”.

“Cháu chào bác trai, bác gái” Hác Giai cười hết sức ngọt ngào “Cháu là bạn gái của Bất Phá, lần này anh ấy tới New York trước, cháu cũng không biết là anh ấy mới nhận cha, mẹ nuôi”.

“A... xin chào, cháu thật xinh đẹp” Vương Linh Linh liếc mắt nhìn đứa con vẫn tinh bơ của mình, lúng túng nói.

“Bất Phá ~” Hác Giai nũng nịu ngẩng đầu, nhìn về phía bạn trai của mình “Sao anh lại không nói gì với người ta? Nói trước để em còn biết mà chuẩn bị quà”.

Mồ hôi lạnh của ai đó ứa hết ra “Hác Giai, anh chưa nói việc này với em sao?” ngay sau đó hẩn nhanh chóng gỡ tay, tìm cách dời sự chú ý của yêu nữ đi bằng cách dẫn huấn luyện viên đến đứng cạnh mình.

“Cha nuôi, mẹ nuôi, đây là huấn luyện viên Mạnh Hoài Đông”.

“Mấy hôm nay Tiểu Phá vẫn luôn kể ông là một vị huấn luyện viên rất tốt, luôn quan tâm đến nó” Tây Môn Mộc Nhất duỗi tay ra để bắt tay đối phương.

“Bất Phá là một cầu thủ bóng rổ xuất sắc”.

“Cha nuôi, mẹ nuôi đây là bạn thân của con, Thích Quang Tổ”.

“Cháu chào bác trai, bác gái”.

“Rất vui được gặp cháu”.

“Cháu chào hai bác, cháu là Trần Quân Thụy, giống Bất Phá, đều là học sinh năm nhất, có điều cậu ấy ở khoa công nghệ thông tin còn cháu thì ở khoa sinh học. Bọn cháu cũng rất thân nhau”.

Vốn cực kỳ thân thiết với nhau, Trần Quân Thụy không chờ Lục Bất Phá giới thiệu đến mình đã nhảy vào nói, sau đó cậu ta kéo anh trai mình lại: “Đây là anh cháu, Trần Quân Nho”.

“Ngài Tây Môn, đã lâu không gặp” Cùng Thế Hoa hợp tác nhiều lần, Trần Quân Nho giơ tay ra.

“Ha ha, thì ra cậu là anh trai của đồng đội Bất Phá” Tây Môn lão gia bắt tay với vị tổng giám đốc trẻ tuổi.

“Tổng giám đốc Tây Môn đã đỡ hơn chưa?” Trần Quân Nho nói với người ngồi đối diện này giờ chưa có động tĩnh gì.

“Cũng đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn” Tây Môn Trúc Âm thản nhiên đáp “Mong anh thứ lỗi vì vết mổ nên tôi không tiện đứng lên”.

“Không sao, không sao” Quen thói cũ, Trần Quân Thụy quàng vai bá cổ Lục Bất Phá “Bất Phá, mày có thêm một ông anh trai, vậy là giống tao rồi. Nhưng mà anh tao là anh “xịn” nha”.

Ánh mắt của Tây Môn Trúc Âm dừng lại ở cánh tay mà Trần Quân Thụy đang khoác lên người Lục Bất Phá. Trần Quân Nho cười cười, tách em trai của mình ra lùi sang đứng bên cạnh.

Lục Bất Phá mồ hôi lạnh ứa ra, lại kéo một người tới: “Đây là đội trưởng đội con, Thương Triệt”.

“Cháu chào hai bác”.

“Chào cháu”.

Trong khi Lục Bất Phá lần lượt giới thiệu các anh em trong đội, Vương Linh Linh chĩa chĩa về phía sô pha: “Đến đây, mọi người không cần khách sáo, ngồi xuống nào”.

Lục Bất Phá làm gương ngồi ngay xuống ghế, nào biết ngay khi ấy một nữ sinh xinh đẹp vô cùng thân thiết chen tới ngồi xuống cạnh hắn, còn ôm lấy cánh tay của hắn, đầu dựa vào bờ vai của hắn, vẻ mặt tràn ngập nét ngọt ngào, đúng kiểu người đang trải qua giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt! Lục Bất Phá khổ tâm đầy mồm, hắn lại thương tổn đội trưởng thiện lương của mình rồi à. Không khí trong phòng khách có chút quỷ dị.

Bác Tề mang trà cùng điểm tâm hoa quả lên, lo lắng nhìn khuôn mặt lặng yên không nói của cậu chủ, sau đó lui ra đứng sang một bên.

Mọi người ngồi bắt đầu hàn huyên với nhau. Tây Môn Mộc Nhất hỏi huấn luyện viên Mạnh Hoài Đông về trình độ kỹ thuật chơi bóng rổ của Lục Bất Phá, sau đó lại cao hứng nghe đồng đội của hắn kể lại mấy câu chuyện đáng xấu hổ của ai đó. Hác Giai ngoan ngoãn dựa vào người bạn trai, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn nam nhân vẫn ngồi yên không nói, nhìn tới mức khiến áo sơ mi của Lục Bất Phá ướt đầm mồ hôi.

“Bất Phá, ngày mai mọi người định tập luyện để chuẩn bị cho trận đấu, nếu được, tôi hy vọng em có thể tham gia. Ngày kia là tới trận đấu của chúng ta rồi, đại diện của mấy đội bóng rổ chơi trong NBA đều tới xem, tôi cũng muốn cho em ra sân”.

Hàn huyên một hồi, Mạnh Hoài Đông lên tiếng.

“Huấn luyện viên, em thì không thành vấn đề”.

Tây Môn Mộc Nhất hỏi: “Huấn luyện viên Mạnh, ngày mai mấy giờ mọi người bắt đầu luyện tập? Tôi sẽ cử xe đưa Tiểu Phá đến, thằng bé còn phải uống thuốc Đông y, ở nhà thì thuận tiện hơn”.

“Sáng mai 7 giờ 30 tại “sân vận động New York””.

“Được, 7 giờ 30 phút, sáng mai tôi nhất định sẽ cử người chở Tiểu Phá tới sân vận động đúng giờ”

“Bất Phá, hôm nay bọn tao đã gặp mấy đội của Mĩ, cầu thủ bên mấy đội đó không những rất cao mà còn rất to con. Bất Phá, mày gầy như cây trúc thế này thì ngày mai gắng ăn cho nhiều vào, bằng không lúc ra sân bọn họ lại bắt nạt mày” Trần Quân Thụy lo lắng nói, tuy rằng chiều cao khiêm tốn nhưng hắn cũng không đến nỗi gầy tong teo y hệt cây gậy trúc như thằng bạn.

“Tao sẽ cẩn thận”.

“Bất Phá, ngày mai chúng ta nhất định sẽ cố gắng, mọi người cùng cố lên”.

“Cảm ơn nhé, Quang Tổ”.

Đội trưởng Thương Triệt giống tên nào đó cũng không nói chuyện, Lục Bất Phá cảm thấy cực kỳ áy náy. Nghĩ tới biện pháp mà chị Lily bày cho mấy hôm trước, hắn quyết định trước trận đấu tìm cơ hội ngả bài với đội trưởng.

Kim đồng hồ mau ngả về số 11, Mạnh Hoài Đông nói: “Giờ cũng không còn sớm, sức khỏe của tiểu Phá cũng không có vấn đề, tôi có thể yên tâm được rồi. Chúng tôi cũng phải đi thôi”.

“Huấn luyện viên Mạnh, lần sau nếu có cơ hội tới New York, nhất định phải báo cho tôi biết” Tây Môn Mộc Nhất đứng dậy tiễn bước.

Tây Môn Trúc Âm phá lệ cũng chậm rãi đứng lên: “Cảm ơn huấn luyện viên Mạnh đã chăm sóc Tiểu Phá”.

“Tôi là huấn luyện viên của em ấy, đó là điều tôi phải làm” Mạnh Hoài Đông nhìn thêm vài lần người thực yên lặng cả tối nay, sau đó mới quay sang nói với người cũng không được năng nổ lắm khác: “Bất Phá, cố chăm sóc bản thân đấy”.

“Huấn luyện viên, thực xin lỗi đã làm mọi người phải lo lắng” Lục Bất Phá rất muốn trừng tên đầu sỏ gây ra chuyện này vài cái, nhưng ngại có yêu nữ dính bên nên hắn đành nhịn xuống.

“Bác trai, bác gái, đêm nay cháu ở lại chăm sóc Bất Phá được không ạ?” bạn gái quang minh chính đại đưa ra yêu cầu. Một người nào đó ảm đạm, trái tim đau nhói, một người khác mồ hôi lạnh ứa ra ướt đầm người, còn một người nữa ánh mắt trở nên âm trầm.

Có thể nói không được sao? Đương nhiên là không được. Người ta là bạn gái “hàng thật giá thật” của Lục Bất Phá. Vương Linh Linh xấu hổ, cười cười: “Đương nhiên là có thể”.

“Hác Giai” Lục Bất Phá rất sợ.

“Bất Phá, anh đã bỏ người ta lại một mình nhiều ngày rồi” yêu nữ nào đó hờn dỗi.

Tiến bước huấn luyện viên cùng mọi người, Lục Bất Phá mang theo yêu nữ cả tối bám chặt lấy cánh tay của mình quay trở về phòng khách. Tây Môn Mộc Nhất và Vương Linh Linh cũng chưa tính đi nghỉ, hai người còn muốn ngồi nói chuyện với Lục Bất Phá một chút. Tuy nhiên vừa mới trở lại phòng khách, Hác Giai lại ôm lấy tay bạn trai cùng ngồi xuống, lúc này chỉ có hai người trên chiếc sofa.

Tò mò nhìn về phía nam nhân mặt than, Hác Giai mở miệng: “Mạo muội hỏi một câu, ngài có phải là ngài Tây Môn Trúc Âm không?”.

“Đúng vậy” đôi mắt lam âm trầm, sâu thẳm như không đáy.

Lục Bất Phá mồ hôi lạnh ứa ra ào ào: “Hác Giai, em biết anh ta à?”.

“Cũng không thể nói là biết được, gần đây tin tức về ngài Tây Môn rất nhiều, vì vậy em liếc qua một cái là nhận ra ngay. Tuy nhiên, vừa rồi mọi người đều có mặt nên em không tiện nói”.

Tây Môn Mộc Nhất và Vương Linh Linh cảm thấy khiếp sợ, cô bé này không phải đơn giản.

“Hác Giai” Lục Bất Phá thầm mắng chính mình, hẩn quên khuấy mất.

Hác Giai lại vô cùng thân thiết nắm lấy anh bạn trai đang khấn trương của mình, hì hì cười: “Bất Phá, anh sao lại khấn trương thế? Chẳng lẽ anh nhớ tới mấy lời em nói trước đây? Ai nha, anh đừng lo lắng, em vẫn chưa nói gì mà. Anh cũng bảo đó là chuyện của anh ta với người khác mà, người ngoài như chúng ta không thể tự tiện kết luận. Chỉ là em rất tò mò nha, tại sao anh lại quen với ngài Tây Môn vậy? Chẳng phải anh mới tới New York mấy ngày thôi sao? Mà sao lại cố tình gặp ngài Tây Môn đây thế”.

“Cô Hác Giai hình như có chút bất mãn với tôi” bình tĩnh nam nhân bình tĩnh mở miệng.

Hác Giai lại cười hì hì, càng dán chặt hơn vào bạn trai của mình: “Đúng vậy, tuy nhiên tôi không phải bất mãn với anh mà là tôi không thích anh. Anh có thể làm như thế đối với bạn thân lâu năm của mình thì có lẽ cũng có thể làm thế với bạn trai tôi”.

“Hác Giai” Lục Bất Phá lên tiếng.

Hác Giai quay đầu, đầy tội lỗi nói: “Thực xin lỗi, bác trai bác gái, cháu không có ác ý. Cháu rất vui vì ở New York có người chăm sóc Bất Phá. Bất Phá nhà cháu năm trước gặp tai nạn, nằm trên giường hôn mê suốt một năm rồi mới tỉnh lại, nhà cháu rất lo lắng cho anh ấy. Hiện tại anh ấy lại có thêm một người cha, một người mẹ nữa, cháu nghĩ dì và chú ở nhà hẳn là rất vui. Chỉ là, thực có lỗi, tin tức về ngài Tây Môn Trúc Âm dạo này nhiều quá, do vậy nữ sinh bọn cháu không được thích ngài đây cho lắm”.

“Cô Hác Giai không chút giấu diếm cảm xúc của mình, tôi thực khâm phục” nam nhân bình tĩnh lại lên tiếng “Người khác có thích tôi hay không tôi cũng không quan tâm. Mấy bài báo viết về tôi, chân tướng đằng sau tôi cũng không có nghĩa vụ phải nói với người ngoài”.

“Vậy ngài Tây Môn phải nói điều đó với ai đây?” Hác Giai chọi lại gay gắt “Người liên quan thì đã chết, chẳng lẽ ngài muốn gửi tin đến thiên đường cho anh ta? Tôi cũng không muốn bạn trai tôi sau này phải chịu thương tổn như thế. Ngài tài cán vì một người phụ nữ nhẫn tâm thương tổn người bạn thân quen biết suốt mười tám năm của mình thì cũng có thể tài cán vì một người phụ nữ khác làm thương tổn người em trai mới quen không tới vài ngày lại không hề có chung huyết thống này”.

Tây Môn Mộc Nhất nhẫn nhịn không nói. Tây Môn Trúc Âm ảm đạm nhìn Hác Giai. Vương Linh Linh thực lo lắng nhìn cô, bà không thể nói với Hác Giai việc Bất Phá thực ra là Đoạn Hoa.

“Hác Giai, em đừng nói nữa” người nào đó chỉ mãi mong bạn gái của mình nhanh nhanh mà dừng lại nên không hề phát hiện ra sự khác thường.

Hác Giai lại ngọt ngào cười, dựa sát mà nói chính xác hơn là chui hẳn vào lòng bạn trai: “Người ta lo lắng cho anh thôi, anh đẹp trai như thế, lại gầy [thụ] (*) như thế, người ta sợ anh bị bắt nạt. Anh không thích thì em không nói nữa. Em quên khuấy mất là anh cũng không phải dạng vô y vô dục. Dù sao giải đấu giao hữu này kết thúc thì anh cũng về Hồng Kông, anh ta muốn bắt nạt anh cũng không bắt nạt được”.

(*) trong tiếng trung thụ [] với gầy [] có âm đọc giống nhau đều là shòu.

“Hác Giai!”.

“Thôi thôi được rồi, dữ thế, em không nói nữa là được chứ gì”.

Hác Giai cuối cùng đành không cam tâm cam miệng, thuận tiện tặng cho nam nhân vẫn đang nhìn mình kia ánh mắt khinh thường.

“Cha nuôi, mẹ nuôi, thực xin lỗi, Hác Giai lại nói lung tung” Lục Bất Phá nhướng mày, có người véo tay hắn.

Tây Môn Mộc Nhất không nói một tiếng, Vương Linh Linh thực xấu hổ: “Không sao, Hác Giai cũng là vì lo lắng cho con”.

“Bác gái thực là người tốt, không giống ai đó luôn thích bắt nạt cháu” Hác Giai ôm sát cánh tay người nào đó, “Bác gái, cháu thực thích bác và bác trai, thật đấy ạ, sau này mong hai bác càng thêm thương yêu Bất Phá”.

“Chúng ta dĩ nhiên là phải thương yêu nó rồi, nó là con của bọn ta mà” Tây Môn lão gia lớn giọng đáp. Bất bình thay cho thằng con mình.

“Bác trai, bác gái, giờ cũng không còn sớm nữa, ngày mai Bất Phá còn phải tham gia buổi luyện tập, chúng cháu đi ngủ trước” véo chỗ còn tí thịt trên cánh tay ai đó, Hác Giai đứng lên, tên bạn trai đáng thương cũng không thể không đứng lên cùng.

Vương Linh Linh nhìn vào mắt con: “A, được, đúng là nên nghỉ ngơi, cháu và Bất Phá...”.

“Cháu với Bất Phá ngủ cùng một phòng là được, bọn cháu đã sớm ở chung rồi”.

“Hác Giai!” người nào đó muốn kháng nghị nhưng chưa kịp làm gì đã bị người ta hung hăng véo về phòng. Trong phòng khách, không khí nháy mắt trở nên nóng hừng hực.

“A, có chuyện này em quên nói” Hác Giai ngượng ngùng ôm tay bạn trai, liếc nhanh về phía đôi mắt âm trầm của nam nhân kia: “Hôm nay mẹ gọi điện thoại cho em, mẹ bảo đã cùng dì trao đổi rồi, ngày 15 tháng 8 năm nay chúng ta đính hôn”.

“Cái gì?!” .

Bạn gái cười duyên.

30. Chương 30

Trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, bạn trai của ai đó đã nhảy dựng ngay lên: “Sao anh lại không biết?!”.

Bạn gái then thùng đáp: “Hai nhà hôm nay mới quyết định, người ta cũng vừa mới biết, không tin anh gọi điện về hỏi dì ấy”.

Lục Bất Phá thò tay vào túi lôi di động ra, ấn số của lão mẹ, đường dây chuyển, vừa có người nhắc máy, hắn liền hỏi: “Lão mẹ! Mẹ định cho con đính hôn với Hác Giai à?!”.

“Đúng vậy” nữ thần nào đó lười biếng đáp. Sắc mặt của thiếu niên khiến cho những người xung quanh không đoán ra được đáp án.

“Lão mẹ!” thiếu niên nóng nảy “Mẹ, sao mẹ lại không nói với con tiếng nào!”. Hắn với Hác Giai căn bản không phải là một đôi theo đúng nghĩa! Nam nhân mặt than khuôn mặt trở nên dữ tợn, Tây Môn Mộc Nhất và Vương Linh Linh khẩn trương vạ phần.

Nữ thần im lặng hai giây rồi lại mở miệng: “Mi muốn phản kháng sao?”.

“Lão mẹ ...” Lục Bất Phá nhìn đầy xin lỗi cha nuôi và mẹ nuôi, đi nhanh vào toilet, đóng cửa lại. Hác Giai cười đầy ngọt ngào với nam nhân có khuôn mặt dữ tợn đối diện, cầm lấy chén trà tao nhã uống.

Trốn vào buồng vệ sinh, Lục Bất Phá ngồi lên bồn cầu gầm nhẹ: “Lão mẹ! Con với Hác Giai căn bản là không có cái việc đó, mẹ cũng không phải không biết! Hác Giai thích đội trưởng đội con, cô ấy căn bản không thích con”.

“Vậy còn mi?”.

“Con cũng không thích cô ấy. Con chỉ coi cô ấy như em gái của mình”.

“Con bé hơn mi một tuổi đấy”.

“Vậy con đây chỉ coi cô ấy như chị gái”.

Nữ thần thần nhiên nói: “Mi không muốn đính hôn với Hác Giai. Nghe nói mi ở New York mới nhận cha nuôi, mẹ nuôi, lại có bạn bè mới, thôi thì mi ở lại định cư luôn tại Mĩ đi cho lành”.

“Mẹ!” Lục Bất Phá hoảng hốt “Lão mẹ, mẹ là mẹ con! Việc về cha nuôi, mẹ nuôi là lỗi của con, con đã không nói với mẹ. Lão mẹ, là con không tốt, đừng tức giận mà, con, con ngày mai sẽ quay về Hồng Kông”.

“Không cần” nữ thần tựa hồ đau lòng “Ta đây không miễn cưỡng mi” nói xong, cúp điện thoại.

Lục Bất Phá chưa từng sợ hãi như thế, hắn vội vàng gọi lại cho lão mẹ của mình, đối phương tắt điện thoại. Hắn đã khiến cho người mẹ mà mình yêu thương nhất đau lòng, Lục Bất Phá thực muốn khóc. Bối rối gọi điện cho lão ba, qua điện thoại, hắn nghe thấy tiếng khóc của lão mẹ.

“Lão ba, lão mẹ đâu? Con có chuyện muốn nói với lão mẹ”.

Hắn nghe thấy Lục Duy Thành gọi: “Phượng Phượng, em đừng khóc, thằng nhóc này không phải cố ý chọc tức em. Em bình tĩnh một chút, từ từ cùng nó nói chuyện” Lục Bất Phá nghe được tiếng sụt sịt truyền đến từ đầu dây bên kia, hai mắt hắn cay cay.

“lão mẹ, con nghe lời mẹ, mẹ đừng khóc, đều là con không tốt, con làm mẹ tức giận. Con sẽ đính hôn với Hác Giai, con nhất định sẽ đính hôn với cô ấy”.

“Mi đáp ứng hử?” giọng nữ thần hơi nghèn nghẹn.

“Con đáp ứng, con đáp ứng, chỉ cần lão mẹ không khóc thì cái gì con cũng đáp ứng” thằng nhóc này cũng khóc luôn rồi.

“Sau này việc gì mi cũng nghe lời mẹ?”.

“Vâng, cái gì con cũng nghe”.

“Sau khi trận đấu kết thúc, quay lại Hồng Kông không bao giờ đến Mĩ nữa”.

Cẩn nhẹ môi, Lục Bất Phá cũng nghèn nghẹn trong cổ đáp: “Vâng, con không bao giờ đến Mĩ nữa”.

“Được, vậy mẹ đây không khóc nữa” nữ thần sụt sịt mũi “Không còn sớm nữa, mi đi ngủ đi, lần này mà không được quán quân thì đừng vác mặt về nhà” không để thằng con kịp nói, nữ thần cúp điện thoại.

Thất thần nhìn di động, Lục Bất Phá lấy tay vuốt trán. Năm phút sau, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, Lục Bất Phá nhìn màn hình, là ba, hắn đón máy.

“Nhóc con, đừng nghĩ ngợi nhiều quá, cũng đừng trách mẹ người. Mẹ người sau khi biết tin người ở bên đó nhận cha, mẹ nuôi hơn nữa còn không nói cho bà ấy nên trong lòng khó chịu. Người cứ đính hôn với Hác

Giai, làm mẹ người dượng lại đã, chờ tâm tình bà ấy tốt hơn, các người giải trừ hôn ước cũng không muộn. Nhóc, nhớ là đừng suy nghĩ nhiều, mẹ người làm sao lại nổi bức người? Chờ người từ Mỹ về, người dễ dàng làm bà ấy cao hứng lại là được”.

“Lão ba, là lỗi của con, con đã không nghĩ đến cảm nhận của mẹ” Lục Bất Phá tự trách bản thân “Đến lúc về, con nhất định giải thích rõ ràng với mẹ”.

“Tốt, giờ cũng không còn sớm, người đi ngủ sớm đi, nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng để mẹ người lại phải lo lắng”.

“Vâng, lão ba”

Lục Bất Phá hít sâu mấy hơi, đè lại nỗi buồn trong lòng, đi ra khỏi toilet.

“Cha nuôi, mẹ nuôi” cười cười với cha mẹ nuôi vẫn đang lo lắng đứng ngoài, Lục Bất Phá đi đến bên cạnh Hác Giai, ôm lấy cô “Con sẽ đính hôn với Hác Giai”.

“Bất Phá...” Vương Linh Linh lo lắng nhìn vào mắt con, hé mồm nhưng lại không biết nên nói gì.

Lục Bất Phá cố gắng cười cho tự nhiên: “Lão mẹ nhà con vốn định làm con bất ngờ, không ngờ lại khiến cho con kinh ngạc đến thế”.

“A, đây, đây vốn là chuyện tốt” Tây Môn Mộc Nhất không được lưu loát nói, ông khổ sở nhìn đứa con vẫn choáng váng này giờ “Đến lúc đó, chúng ta nhất định đến, nhất định đến”.

“Cảm ơn bác trai, bác gái” Hác Giai đứng lên, ôm lấy cánh tay bạn trai “Bất Phá, cũng khuya rồi! Hai bác cũng cần nghỉ ngơi”.

“Đúng vậy, không còn sớm, mọi người nên đi nghỉ” Vương Linh Linh giữ chặt chồng, để tránh cho ông kích động, thương tâm xoay người rời đi. Hác Giai níu bạn trai kéo lên trên phòng: “Bất Phá, phòng của anh ở tầng mấy?”. Phía sau, một đôi mắt màu lam vẫn lạnh băng chăm chú nhìn cô, Hác Giai cười đầy gian tà.

Đưa Hác Giai vào phòng ngủ của mình, Lục Bất Phá ngồi xuống sofa, cúi đầu, thật khó chịu quá! Hắn rất thương mẹ, rất thương người mẹ mà hắn yêu nhất này. Đây là lần thứ hai hắn gặp lão mẹ khóc, lần đầu tiên là vào lúc hắn tỉnh lại.

“Bất Phá, xảy ra chuyện gì?” Hác Giai ngồi xổm trước mặt, vỗ vỗ hắn, “Phải đính hôn với tôi, ông khó chịu đến thế sao?”.

Lắc đầu, Lục Bất Phá khàn khàn đáp: “Bà đính hôn với tôi rồi thì đội trưởng sẽ ra sao? Không phải bà thích anh ấy sao?”.

Hác Giai mỉm cười, dùng tay nâng khuôn mặt đẹp trai của ai đó lên: “Ừm, Bất Phá, ông nghe cho rõ đây, mấy lời buồn nôn này tôi chỉ nói một lần thôi”.

“Ừ” hai mắt Lục Bất Phá đỏ ngầu, hắn vẫn còn tự trách bản thân vì đã khiến mẹ khóc.

“Bất Phá, hai chúng ta lớn lên cùng nhau từ bé”.

“Ừ” thực xin lỗi, hắn chính là Đoạn Hoa – kẻ đã chiếm lấy thân thể của Bất Phá, hưởng hết hạnh phúc của Lục Bất Phá.

“Tuy rằng tôi yêu Thương Triệt, nhưng nếu so với ông thì tôi yêu ông hơn. Ông không cần đặc ý ngay, tình cảm của tôi dành cho ông không phải là tình yêu. Cho nên thế này nhé, chuyện của ông, tôi luôn ưu tiên hàng đầu. Đừng nghĩ rằng tôi chỉ biết bắt nạt ông, đồng ý đính hôn với ông cũng không phải để kích thích Thương Triệt mà bởi vì đó là tâm nguyện của dì”.

“Hác Giai” nước mắt chảy xuống trên khuôn mặt Lục Bất Phá.

“Haizz, còn nói mình không phải là nhược thụ, chỉ có nhược thụ mới khóc nhè thế này” Hác Giai nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt bạn trai.

“Kia, Bất Phá, tôi sau này chắc chắn sẽ lấy Thương Triệt. Việc đính hôn này chúng ta chỉ giả bộ thôi, không thể nói với bất cứ ai là chúng ta giả vờ đính hôn, lại càng không được nói với cha, mẹ nuôi của ông, ông giấu đi nhận cha mẹ nuôi khiến dì rất buồn. Ông đúng là đứa con chẳng để ý gì đến mẹ”.

“Là lỗi của tôi, tôi đã khiến mẹ khóc” nhược thụ nào đó thực buồn.

“Không cần lo lắng, dì chỉ nhất thời buồn bực thôi, trước kia dù làm gì ông cũng chẳng bao giờ giấu dì. Vậy mà bây giờ, việc nhận cha mẹ nuôi lớn như vậy ông lại ếm nhem, dì đương nhiên là không vui rồi. Tuy rằng tôi rất muốn ông làm nhược thụ nhưng tôi cũng mong chờ ông ngày nào đó có thể vươn lên làm nhược công nha. Sinh nhật dì cũng sắp đến rồi phải không? Ông chuẩn bị một món quà lớn cho dì, làm dì vui vẻ là dì nguôi giận ngay ấy mà”.

“Ừ” cầm tay Hác Giai, Lục Bất Phá lần đầu tiên cảm thấy Hác Giai cũng là một người đẹp dịu dàng.

“Hi, Bất Phá, người ta yêu ông như vậy, ông phải làm gì để báo đáp lại chứ?” người đẹp Hác Giai bỏ nhào vào lòng thằng bạn nối khố của mình.

“Bà muốn cái gì?” Lục Bất Phá nở nụ cười.

“Tôi muốn Thương Triệt, ông đánh thuốc mê anh ấy rồi khiêng lên trên giường cho tôi”.

Nụ cười trên miệng Lục Bất Phá ngay lập tức đông cứng lại: “Hác Giai, thực nữ không được bắt lính theo danh sách như thế”.

“Thực nữ là cái gì?” Hác Giai chớp chớp mắt “Người ta là hủ nữ”.

“Thế sao bà còn có thể thích Thương Triệt? Anh ấy là trai tơ”.

“Cho nên tôi sẽ YY (*) ông với anh ấy có gian tình. Tôi không ngại chung chồng với ông đâu”.

(*) cho bác nào không biết, YY đại khái là Ý dâm, nghĩ vậy cũng có thể hiểu như kiểu tự sướng ấy

“Oe!”.

...

Nhân lúc thằng bạn nối khố đi tắm, yêu nữ nào đó vụng trộm chuồn ra ban công gọi điện thoại: “Dì, Bất Phá bên này con thu phục xong rồi. OK OK, con sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh”. Cúp điện thoại, yêu nữ cười đầy âm hiểm.

...

Nằm ở trên giường, Tây Môn Mộc Nhất cùng Vương Linh Linh căn bản ngủ không được, ông liên tục thở dài: “Sấy một ly đi một dặm. Bất Phá đính hôn với Hác Giai. Xem chừng, mẹ của thằng bé rất muốn Hác Giai thành vợ nó, tạo hóa trêu người, tạo hóa trêu người a!”. Vương Linh Linh buồn bã không đáp lại.

Đột nhiên, điện thoại ở chỗ tủ đầu giường reo lên, Tây Môn lão gia kinh ngạc nhìn vợ, ai lại gọi điện vào cái giờ này? Ông nhấc máy.

“Alo, tôi là Tây Môn Mộc Nhất”.

“Xin chào, thật có lỗi vì muộn thế này rồi còn gọi điện đến quấy rầy ông, ông Tây Môn, tôi là Lục Duy Thành, cha của Lục Bất Phá”.

“Ngài Lục!” Tây Môn Mộc Nhất ngồi bật dậy, Vương Linh Linh cũng ngồi dậy theo. Tây Môn lão gia đem điện thoại đổi sang nghe bên tai phải, Vương Linh Linh dịch sát người lại gần ông.

“Ngài Lục, tôi với nhà tôi vốn muốn sang Hồng Kông để thừa với ông cùng bà nhà vài chuyện, nhưng hai ngày nay trong nhà chề bọn quá, tôi không thể đến ngay được, thực sự xin lỗi”.

“A, liên quan đến việc tiểu Phá nhận hai người là cha, mẹ nuôi sao?”.

“Đúng vậy, tôi với nhà tôi thực thích Bất Phá, vì vậy nhịn không được mới muốn nhận đứa nhỏ này làm con nuôi, trước đó cũng không nói với hai người mấy tiếng, quả thực là rất thất lễ”.

“Việc này thực ra không có gì, chúng tôi cũng rất mừng vì ngài Tây Môn và bà nhà có thể nhận tiểu Phá. Ngài Tây Môn, Lục Đường Phương Phương nhà tôi cũng muốn nói một việc với ngài, ngài chờ một chút” Lục Duy Thành đưa điện thoại cho vợ.

“Chào ngài Tây Môn, rất vui được nói chuyện với ngài, tôi là Lục Đường Phương Phương, mẹ của Bất Phá”.

Bên kia truyền tới một giọng nữ cực kì dễ nghe, Tây Môn lão gia lập tức đáp: “Xin chào, rất vui được nói chuyện với bà, ngày nào tôi cũng nghe Lục Bất Phá nói về việc mẹ của thằng bé tốt như thế nào”.

Người mẹ được thằng con ca ngợi này bình tĩnh cười cười, trên mặt không tìm được nổi một tia thương tâm.

“Ngài Tây Môn, tôi muốn nhờ ngài giúp Bất Phá nhà tôi một việc”.

“Bà cứ nói, chúng tôi nhất định sẽ giúp”.

“A, là thế này”.

Ở đầu này của điện thoại, nữ thần chậm rì rì lưỡi biếng nói, ở đầu kia của điện thoại, Tây Môn lão gia và Tây Môn phu nhân mồm mở càng ngày càng to, cằm cũng mau rút xuống đất.

Ba mươi phút sau, nữ thần đã cùng với Tây Môn lão gia và Tây Môn phu nhân tạm hoàn thành bước đầu của hiệp nghị, vừa lòng cúp điện thoại. Trong khi ấy, Tây Môn lão gia mang theo tâm hồn vẫn còn đang chấn kinh của mình dờ dẩn buông điện thoại, nửa ngày cũng chưa hoàn hồn nổi.

“Ông à...” Vương Linh Linh tựa vào người chồng, “Bất Phá... có một người mẹ tốt”.

“Ừ” Chồng bà dờ dẩn gạt đầu, nuốt nước miếng, “Nếu Trúc Âm lại bắt nạt Đoạn Hoa thêm lần nữa, dù là tôi cũng không thể cứu được nó”.

...

Hồng Kông, trong phòng của nữ thần, quý ngài dã thú không đành lòng nói: “Phượng Phượng, như vậy không được tốt cho lắm”.

Nữ thần xoay người dề chồng xuống, khê liếm cổ dã thú của mình: “Anh muốn làm phản đồ?”.

“Đều nghe theo em!” lật mình, dề ngược lại bà xã kiêu mỵ của mình, quý ngài dã thú luồn tay vào trong sườn xám của bà xã. Nữ thần nào đó dễ dàng thu phục được dã thú nhà mình.

...

Nằm trên sô pha, ngủ không được, Lục Bất Phá cũng không quan tâm đến việc người đang nằm trên giường đã ngủ hay chưa, lên tiếng hỏi: “Hác Giai, bà không sợ kích quá khiến đội trưởng chạy thẳng à?”.

“Sợ chứ” trong bóng đêm, người nằm trên giường cũng không ngủ “Ai bảo ông là thanh mai trúc mã của tôi a. Bất Phá, nếu Thương Triệt không lấy tôi thì ông phải lấy tôi”.

Linh hồn mong manh của ai đó không khỏi thanh thốt: “Tôi nhất định sẽ giúp bà tóm cho bằng được đội trưởng”.

“Hừ, ông xem tôi đã hy sinh biết bao nhiêu” Hác Giai lăm bằm, vào lúc đối phương còn nghi hoặc, cô lập tức nói, “Bất Phá, tôi nói thật đấy, nếu Thương Triệt chạy thì ông lấy tôi”.

“Sao bà không nói thẳng với đội trưởng là bà thích anh ấy? Việc gì phải quanh co vòng vèo nhiều vậy?”.

“Ai, phiền quá đi. Nhà Thương Triệt vốn chỉ là gia đình công chức bình thường, cha mẹ tôi nhất định sẽ phản đối. Bất Phá, nếu tôi và Thương Triệt đến với nhau, như vậy sẽ làm anh ấy rất áp lực đúng không? Tôi cũng từng nghĩ tới việc liệu mình nói cho anh ấy, theo đuổi anh ấy, nhưng mà tôi cũng có cái thân trọng của riêng mình, hơn nữa lỡ ra cha mẹ thực sự phản đối, Thương Triệt lại càng không muốn tôi. Nếu tôi là con trai thì tốt rồi, con trai với con trai ở chung cũng chẳng có cái gì không môn đương hộ đối”.

“Hác Giai, nếu bà là con trai thì đội trưởng lại càng không muốn bà”.

“Người ta ảo tưởng tí thôi mà. Bất Phá, nếu sau này tôi với Thương Triệt bỏ trốn, ông nhất định phải thu lưu bọn tôi”.

“Hác Giai, bà xem nhiều tiểu thuyết quá rồi đó”.

“Cũng không phải không có khả năng. Cha mẹ tôi muốn tôi tìm một người môn đương hộ đối, nếu không phải giữa hai chúng ta chưa có tín hiệu gì thì họ sớm đã bức tôi lấy ông”.

“Tôi đoán cũng chỉ có loại người như đội trưởng mới chịu được bà”.

“Hừ! Cứ thử nói xấu đây đi, tôi sẽ mách với dì là ông bắt nạt tôi”.

“Nhiều lắm thì lão mẹ nhà tôi đem tôi viết thành thái giám, không sao cả”.

“A, Bất Phá, ông xong rồi, ông đã tự giác đi làm thợ rồi”.

“Mỗi ngày bị các người niệm bên tai, tôi chai lì rồi”.

“Hi hi, Bất Phá ông như cái sào thế này, làm thợ nhất định sẽ rất vất vả, để tôi dạy ông làm thế nào cho không vất vả đi”.

“Phi phi phi, bà cứ nói đi, tôi đây sẽ không giúp bà nữa”.

“Hừ!”.

Phòng ngủ lâm vào im lặng, thanh âm của Hác Giai lại vang lên.

“Bất Phá, ông giúp tôi nghĩ biện pháp đi, tôi nên làm gì?”.

“Gạo nấu thành cơm.”

“Thời đại nào rồi, cho dù tôi với Thương Triệt lên giường trăm lần, mẹ tôi không cho vẫn là không cho”.

“Vậy nấu qua, trực tiếp chưa hôn đã có bầu”.

Không có tí trách nhiệm của một thằng bạn trai, Lục Bất Phá đáp. Năm phút sau, hắn vẫn không nghe thấy tiếng đối phương đáp lại.

“Hác Giai?”.

“Bất Phá”.

“Ừ”.

“Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?”.

“Nghĩ cái gì”.

“Hi hi, Bất Phá, tôi sẽ bảo dì cho ông lên làm nhợc công, cho ông xoay người”.

“Hác Giai, bà không sao chứ?”.

“Không có việc gì, không có việc gì, tôi rất ổn, ngủ đi, ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm” Trở mình, bạn gái không tính nói thêm nữa. Anh bạn trai cũng trở mình, chân dài cố co lại cho vừa cái ghế sofa, ai thán cái kiếp long đong của mình.

Lúc ấy trong một căn phòng khác, một người có đôi mắt màu lam bật đèn bàn, vẻ mặt lo lắng. Từ khi quen biết người nợ đến giờ, anh chưa từng để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội cướp người nợ từ trong tay mình. Nếu không phải xảy ra việc ngoài ý muốn đáng giận như vậy, người nợ đã sớm là của anh! Ánh mắt màu lam âm trầm, nam nhân đã có một quyết định

31. Chương 31

Lục Bất Phá dậy từ rất sớm thấy Hác Giai vẫn còn ngủ, hắn cũng không đánh thức cô dậy. Tây Môn lão gia đã gọi sẵn xe, ăn xong bữa sáng do người giúp việc chuẩn bị, Lục Bất Phá lên xe, đi tới sân tập. Hắn đi không được bao lâu, Tây Môn lão gia và Tây Môn phu nhân cũng dậy. Mặc dù đêm qua hai người ngủ muộn hơn nữa lại bị kích thích vì cuộc gọi ấy, nhưng sáng nay tâm trạng của cả hai vẫn rất tốt. Tây Môn lão gia đứng trong sân múa một bài Thái cực quyền còn Tây Môn phu nhân thì chăm chút cho vườn hoa cỏ của mình. 9 giờ 30 phút sáng, Hác Giai từ trên lầu đi xuống. Tạm thời đã giải quyết xong một việc phiền lòng, tâm trạng của cô cũng không tồi.

“Bác trai, bác gái, chào buổi sáng ạ” đi vào bếp nhờ người giúp việc lấy cho một cốc sữa, mặc một bộ đồ bó, Hác Giai tiến vào phòng khách, chào hỏi hai người đang ngồi ở trong.

“Chào buổi sáng” cuộc gọi tới hôm qua đã khiến Tây Môn Mộc Nhất và Vương Linh Linh có một cái nhìn khác về cô bé này.

“Hôm nay cháu không đến sân vận động với Bất Phá à?” Vương Linh Linh hỏi.

Hác Giai ngồi xuống cạnh bà đáp: “Không cần ạ, bọn họ luyện tập cũng chẳng có cái gì. Bao giờ tới trận đấu, cháu đến cổ vũ là được. Bác trai, bác gái, tối hôm qua cháu thực vô lễ, thật sự là rất có lỗi. Mong bác trai bác gái nể tình Bất Phá mà rộng lượng tha thứ cho cháu”.

“Ha ha, không sao, tối hôm qua, mẹ của Bất Phá đã gọi điện tới cho hai ta, mọi việc chúng ta cũng đã biết” Tây Môn lão gia hào sảng cười.

Hác Giai chớp chớp mắt: “Bác trai, bác gái cũng đừng để lộ ra nhé. Tuy rằng anh ấy là con trai hai bác, nhưng mà Bất Phá đã phải chịu thiệt thòi rất lớn, dì cũng không vui đâu ạ. Cho nên chuyện này, mong hai bác nhin xuống, không thể mềm lòng”.

Vương Linh Linh nói: “Chuyện này hai bác sẽ không nói cho Trúc Âm, mẹ của Bất Phá đã sẵn lòng tiết lộ cho hai bác biết chứng tỏ bà ấy đã rất tôn trọng hai bác”.

“Bác gái, bác vì Bất Phá mà bất chấp tình thân, bác thật vĩ đại” Hác Giai nắm lấy hai tay Vương Linh Linh, vô cùng thân thiết nói.

Vương Linh Linh cũng cầm lấy tay Hác Giai, thở dài: “Tuy rằng khi ấy Trúc Âm làm thế là có nguyên nhân, nhưng việc nó đã thương tổn thằng bé là sự thật”.

“A? Khi đó anh ấy làm thế là có nguyên nhân ạ?” Hác Giai sững sốt “Chẳng lẽ nguyên nhân anh ấy thương tổn Bất Phá không phải là vì Nhược Lan?” Tây Môn Mộc Nhất đứng dậy, đi tới khóa trái cửa phòng sau đó ngồi xuống ghế sofa đơn đối diện với Hác Giai, nhỏ giọng kể cho cô chân tướng sự việc.

...

Sau khi nghe xong, Hác Giai vẫn không ngừng lau nước mắt: “Bất Phá thực đáng thương mà Tây Môn Trúc Âm cũng quá ngốc”.

“Ai, đây đúng là nhân họa! Nếu không phải là Đoạn Hoa lại sống lại lần nữa, nếu không phải...” Tây Môn lão gia thở dài “May mắn ông trời có mắt”.

“Tây Môn Trúc Âm sao lại ngốc đến thế?” Hác Giai không dừng được khóc, “Bác trai, bác gái, hai bác đừng tức giận, cháu không phải mắng anh ấy, nhưng mà anh ấy ngốc quá”.

Vương Linh Linh vỗ vỗ vào tay Hác Giai: “Đều tại lúc trước bác hay để nó ở nhà một mình, tính cách của Trúc Âm vốn đã hướng nội, việc gì cũng giấu ở trong lòng, sau cũng có khuynh hướng tự kỷ, cũng nhờ có Đoạn ... Bất Phá. Sau khi Bất Phá xuất hiện, nó mới dần dần cười nhiều, nói chuyện cũng nhiều hơn, nhưng mà cái tính hễ có việc gì buồn là lại giấu trong lòng vẫn không thay đổi, ai...”

“Vậy, anh ấy, anh ấy vẫn chưa nói gì với Bất Phá sao?” Hác Giai rút khăn tay ra lau nước mắt nước mũi.

Tây Môn lão gia nói: “Trúc Âm mới kiểm tra xong, vẫn còn bệnh trong người như thế thì làm gì cũng không tiện, nó muốn sức khỏe tốt hơn rồi mới nói cho Bất Phá”.

Đôi mắt Hác Giai nhúu nhúu lại: “Anh ấy tính làm việc mờ ám gì vậy ạ?” khứu giác của hủ nữ luôn linh mãnh hơn người thường.

Tây Môn lão gia và Tây Môn phu nhân có chút sững sốt, sau đó khuôn mặt của hai người hơi mất tự nhiên.

Hác Giai nín khóc mỉm cười, tiếp đó thương tâm nói: “Tuy rằng Bất Phá lúc này không phải là Bất Phá, nhưng mà trong lòng cháu, cậu ấy vẫn là tên Bất Phá lớn lên từ bé cùng mình kia. Mặc kệ ai đúng ai sai, bắt nạt cậu ấy đều là kẻ thù của cháu, vì vậy, bác trai bác gái, hai bác cần đứng về phía cháu với dì, không thể nói cho Tây Môn Trúc Âm rất ngốc kia biết”.

“Lúc Bất Phá vừa mới tỉnh lại, còn chưa có ý thức. Cậu ấy khóc rất thương tâm, cực kì đáng thương, ngay cả khi ngủ cũng khóc. Vào lúc mơ mơ màng màng vẫn nói bả vai đau, trong khi mấy vết thương của cậu ấy đã khỏi hẳn. Dì gọi bác sĩ đến, bác sĩ cũng tìm không ra nguyên nhân, qua rất nhiều ngày, dì mới phát hiện ra sự thật. Cứ thế, Bất Phá nằm trên giường khóc còn dì thì ngồi cạnh bên lau nước mắt...”.

“Mẹ của Bất Phá...” hốc mắt Tây Môn lão gia ươn ướt “Thật là vĩ đại”.

Hác Giai không ngừng sụt sịt: “Dì rất thương Bất Phá. Dì nói Bất Phá chính là Bất Phá của dì. Dì nói con trai của mình ở nước ngoài bị người bắt nạt, hiện tại nó đã về nhà, dì sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt con trai nữa. Lúc đầu, cháu vẫn chưa thể chấp nhận được việc Bất Phá kia sẽ không trở lại, nhưng rồi nhìn dì, cháu liền tự nhủ với bản thân rằng Bất Phá không đi đâu cả, người tỉnh lại kia vẫn là tên Bất Phá cùng mình lớn lên. Cháu và dì đều tin rằng Bất Phá bé nhất định là đi tới thế giới kia và có một cuộc sống hạnh phúc ở đó”.

Vương Linh Linh nghe mà nước mắt không ngừng rơi, bà ôm chầm lấy Hác Giai.

“Tây Môn Trúc Âm rất ngốc tuy rằng cũng đáng thương nhưng mà không đáng thương bằng Bất Phá nhà cháu. Anh ấy sinh bệnh, Bất Phá liền chạy tới chăm sóc. Anh ấy cũng từng có vợ, còn có cả con, cũng không còn là trai tân, trong khi Bất Phá nhà cháu vẫn còn ngây thơ thuần khiết, cứ thế này giao cậu ấy ra thì anh ấy hời quá. Cháu sẽ đem sự thật nói cho dì, tuy nhiên việc đính hôn thì cháu nghĩ dì sẽ không hủy bỏ, tốt nhất làm cho anh ấy uống nhiều dấm chua, uống đến nôn ra toàn nước chua, làm cho anh ấy nằm mê mẩn ngủ không được, làm cho anh ấy nhìn thấy cháu là hận nghiêng răng nghiêng lợi, làm cho anh ấy nhìn thấy Bất Phá thì chỉ có thể chảy nước miếng mà không làm ăn gì được, cho anh ấy ghen chết luôn”.

Da đầu của Tây Môn Mộc Nhất run lên, nhìn cảnh này ông chợt thấy thương thằng con mình sâu sắc.

Hác Giai lau khô nước mắt sau đó hỏi việc mà cô lo lắng nhất: “Anh Tây Môn Trúc Âm kiểm tra lần này rốt cuộc kết quả là gì ạ? Có phải ung thư không ạ?”.

Tây Môn lão gia nhìn vợ một cái rồi ậm ừ đáp: “Ừm.. ừm là u lành, bác sĩ bảo cắt bỏ đi là được”.

“Sao lại là u có chứ” Hác Giai nghe xong không khỏi khổ sở, “Nếu anh ấy có việc gì, Bất Phá nhà chúng ta biết làm sao bây giờ”.

Tây Môn lão gia cùng Vương Linh Linh bảo trì lặng yên, con, ba mẹ chỉ có thể giúp người như này được thôi.

...

Lục Đường Phương Phương ngồi dựa vào thành giường nghe điện thoại, nghe Hác Giai kể lại việc xảy ra ngày hôm nay cho mình, sắc mặt của Lục Đường Phương Phương có chút nghiêm túc. Cũng chưa ngủ như nữ thần, Lục Dục Thành vội vàng ngồi xuống, lo lắng ôm lấy vợ.

“Dì, chúng ta vẫn tiếp tục kế hoạch chứ?” sau khi kể xong, Hác Giai cảm thấy mũi hơi cay cay.

Lục Đường Phương Phương phun ra mấy câu dối hờn, thản nhiên đáp: “Tất nhiên, việc gì mà phải dừng lại”.

“Nhưng mà tên Tây Môn cực kỳ ngu ngốc ấy cũng thực đáng thương. Hơn nữa phổi của anh ta giờ lại có khối u, tuy là u lành nhưng cũng vẫn nguy hiểm”.

Lục Đường Phương Phương yên lặng một lúc rồi hỏi: “Bao giờ thì cậu ta sẽ mổ?”.

“Con không biết, bác trai nói phải đợi cho vết mổ hôm kiểm tra lành lại thì mới tiến hành phẫu thuật được. Có điều chắc cũng nhanh thôi, dù sao cũng là u, cần cắt bỏ càng sớm càng tốt, miệng vết mổ hôm kiểm tra cũng không lớn”.

“Vậy làm cho cậu ta uống chút dấm chua đi, uống dấm chua giúp cả tinh thần lẫn thể xác trở nên khỏe mạnh”.

“Dì, dì nói xem Bất Phá liệu còn yêu anh ta không? Lỡ như Bất Phá không còn yêu anh ta nữa, kiểu như yêu nhiều hóa hận, chúng ta làm như vậy chẳng hóa ra là giúp cái tên cực kỳ ngu ngốc kia sao?”.

“Căn cứ theo số liệu trong tiểu thuyết, khả năng Bất Phá còn yêu cậu ta là vào khoảng 90%”.

“Lỡ như Bất Phá rơi vào 10% còn lại thì sao?”.

“Vậy thì cậu ta chỉ có thể vào vị trí nam thứ, trở mắt nhìn Bất Phá trở thành tiểu thụ của người khác. Tuy nhiên xét tới mức độ ngu ngốc cộng tra công, Bất Phá không thương cậu ta cũng không có gì phải ngạc nhiên, dì sẽ giúp Bất Phá tìm một hoặc vài tên tiểu công cực kì xuất sắc, dù sao nó mới mười tám tuổi, có vô hạn khả năng. Lại nói tới Tây Môn Trúc Âm, hiện tại sức khỏe cậu ta không tốt, đã từ cường công biến thành nhược công, giờ có nên đem Bất Phá giao cho cậu ta hay không dì cũng cần xem xét”.

“Dì... con cảm thấy, Bất Phá vẫn có tiềm chất làm nhược công. Không nhất định phải chui xuống làm thụ. Dù sao Bất Phá cũng là con dì, hay là vẫn cho cậu ấy làm công đi”.

“Nó có điểm nào giống công?”.

Nữ thần nào đó không chút khách khí hạ thấp thành con mình.

“Cái kia, vậy con với Bất Phá vẫn giữ nguyên kế hoạch đính hôn làm cho cái tên cực kỳ ngu ngốc kia uống dấm chua đến no nha”.

Nữ thần hơi hơi nhếch môi: “Không phải con thích đội trưởng của Bất Phá sao?”.

“Đúng vậy” sao tự nhiên dì lại hỏi đến vấn đề này?.

“Ba mẹ con biết chưa?”.

“Con chưa nói với ba mẹ. Họ nhất định sẽ không đồng ý. Chờ giải quyết xong chuyện của Bất Phá rồi nói chuyện đó sau vậy. Con đã quyết định sẽ có thai trước khi kết hôn đến lúc đó ba mẹ con có muốn phản đối cũng không còn kịp. Hí hí, dì ơi, đó là ý Bất Phá tư vấn cho con đó”.

“Cho dì số di động của vị đội trưởng kia”.

“123xxx, sao dì muốn tìm anh ấy vậy?”.

“Không phải cậu ta thì sẽ không lấy chồng?”.

“Vâng, không phải anh ấy thì con sẽ không lấy chồng”.

“Được. Dì phải đi ngủ, phiền con chăm sóc Bất Phá cho dì”.

“Vâng, chúc dì ngủ ngon”.

Cúp điện thoại, về mặt Hác Giai tràn đầy hồ nghi, sao dì muốn tìm Thương Triệt?.

...

Tại sân vận động, sau khi kết thúc việc luyện tập, không thèm để ý đến việc cả người nhễ nhại mồ hôi, Lục Bất Phá lười kéo Thương Triệt – người lặng yên không nói suốt cả buổi sáng vào phòng để dụng cụ không người.

“Đội trưởng, có việc này em muốn nói với anh”.

“Việc gì?”.

“Đội trưởng!” Lục Bất Phá đột nhiên quỳ một chân xuống, cầm lấy tay đội trưởng, “Van cầu anh, nhận yêu nữ Hác Giai kia đi”.

“Bất Phá!” khuôn mặt Thương Triệt thay đổi.

“Đội trưởng, những lời em nói sau đây đều xuất phát từ tận đáy lòng, anh hãy nghe em nói đi”.

Hầu kết của Thương Triệt có chút động.

“Đội trưởng, Hác Giai thích anh, cô ấy thực thích anh. Vì kích anh mà cô ấy bức em phải có hành động thân mật cùng mình. Đội trưởng anh xem” Lục Bất Phá giơ hai cánh tay lên để đội trưởng thấy mấy vết bầm xanh tím trên đó, “Đây đều là cô ấy véo. Cô ấy nói cô ấy đã ra dấu cực kì rõ ràng rồi mà anh vẫn chẳng để ý đến cô ấy, do vậy cô ấy uy hiếp em phải diễn trò cùng để trả thù anh, đội trưởng, nể tình anh em, anh

thu cô ấy đi. Em thề giữa em với cô ấy chỉ có tình bạn thuần khiết thôi, đến hôn mê chúng em còn không có. Đêm qua, cô ấy ngủ trên giường, chỉ khổ cái thân em phải bò ra sô pha ngủ”.

Thương Triệt cắn môi không nói lời nào.

“Đội trưởng, người xưa có câu: cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Nếu anh không nhận cô ấy thì em sẽ còn thảm nữa” thiếu niên nước mắt lưng tròng, tuyệt đối không phải giả bộ.

“Cô ấy...” thanh âm của Thương Triệt khàn khàn, một lát sau, anh mở miệng, “Lúc cô ấy uống rượu đã nói điều ấy với anh. Nói hai người chỉ giả làm người yêu”.

“Đội trưởng!” lúc này đến lượt Lục Bất Phá kinh ngạc.

“Bất Phá, anh biết Hác Giai thích anh, nhưng anh, không xứng với cô ấy” Thương Triệt nói thực bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt anh lại chỉ hiện lên hai chữ thống khổ, “Cô ấy là thiên kim tiểu thư, nhà anh chỉ là công chức nhân viên bình thường. Cả đời này, anh cũng không thể đem lại cho cô ấy một cuộc sống giàu sang được”.

“Hác Giai căn bản không cần”.

“Bất Phá, chúng ta vẫn còn trẻ. Khi lo toan cơm áo gạo tiền vượt qua tình yêu, phần sót lại của tình yêu chỉ còn là cay đắng”.

“Anh thích cô ấy sao?”.

Lặng yên một lúc, Thương Triệt gật gật đầu: “Thích”.

“Nếu thích thì sao lại không thể cùng một chỗ?” vẫn quỳ trên mặt đất, thiếu niên đã quên đứng dậy.

“Bất Phá, thực tại rất tàn khốc. Tình yêu dù có đẹp đến mấy cũng khó mà vượt qua được khảo nghiệm cuộc sống. Nếu anh là em, anh sẽ theo đuổi cô ấy, nhưng anh chỉ là một thằng nhóc chẳng có gì, anh không thể để cô ấy theo anh chịu khổ được, anh cũng... không có đủ can đảm để đối mặt với việc một ngày nào đó vì không chịu được mà cô ấy rời đi”.

Lục Bất Phá không thể lý giải, nếu yêu, vì sao còn phải băn khoăn nhiều như vậy? “Đội trưởng, một tháng nữa em sẽ đính hôn với Hác Giai. Đây là ý của mọi người trong nhà, em với Hác Giai cũng không nguyện ý, nhưng nếu anh không cần cô ấy thì em sẽ lấy Hác Giai”.

Thương Triệt kinh ngạc: “Hai người định... đính hôn?”.

“Phải, chúng em sẽ đính hôn” Lục Bất Phá nghiêm túc nói, “Hác Giai nói nếu ba mẹ cô ấy phản đối thì cô ấy sẽ bỏ trốn với anh. Tuy rằng em không yêu cô ấy nhưng cô ấy là người bạn lớn lên từ bé với em, cô ấy là bạn thanh mai trúc mã của em, em sẽ cưới cô ấy”.

Thương Triệt bối rối quay đầu sang một bên, hô hấp dồn dập.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị người đẩy ra.

“Bất Phá, anh mà tới đón kìa”.

“Đội trưởng! Anh là đàn ông thì làm ơn dứt khoát đi, muốn hay là không!”.

Nụ cười trên khuôn mặt Trần Quân Thụy – kẻ vừa mở cửa ra nháy mắt ngưng trệ, đồng tử phóng đại. Người phía sau hắn, ánh mắt trở nên âm trầm.

“Bất Phá! Mà câu hôn đội trưởng à?!” sau hai giây dại ra, Trần Quân Thụy thét chói tai.

Các thành viên đang đứng thư giãn vừa nghe thấy liền lao bỏ lại đây. Một đám người đứng ở cửa phòng dụng cụ nhìn vào trong phòng thấy Lục Bất Phá đang quỳ một chân trước mặt đội trưởng của bọn họ.

Lục Bất Phá giật mình vội đứng lên: “Quân Thụy! mà nói bậy gì thế”.

“A a a! Bất Phá! Mà... mà... mà với đội trưởng cứ nhiên lừa bọn tao ra đây tâm tình”.

“Trần Quân Thụy!” hai người cùng gầm lên đầy giận dữ.

Lúc này, một người đàn ông đẩy Trần Quân Thụy ra rồi cất bước đi vào, giữ chặt lấy tay Lục Bất Phá lôi ra ngoài. Sắc mặt người này tuy bình tĩnh nhưng lửa ghen thì bốc lên ngùn ngụt, ánh mắt màu lam trầm đến không thấy đáy. Nhiều người quay đầu lại nhìn về phía người đang lôi Lục Bất Phá đi, sau đó lại quay đầu trở về.

“Đội trưởng, từ lúc nào anh với Bất Phá đã có chân trong vậy?”

“Anh với Bất Phá chẳng có việc gì cả!”

Trần Quân Thụy không tin, lại mở miệng: “Vậy tại sao lúc này Bất Phá lại cầu hôn anh?”

“Nó không có cầu hôn anh!”

“Nhưng nó quỳ gối trước mặt anh lại còn hỏi anh có muốn hay không còn gì”.

“Căn bản không phải như những gì em tưởng tượng!” Trả lời không rõ ràng, Thương Triệt lúng túng chạy ra khỏi phòng để dụng cụ. Mà chứng kiến hết thấy, trong lòng các đội viên đều ánh lên hai chữ: Chột dạ (có tật giật mình).

32. Chương 32

“Này, cậu buông, không cần phải đi nhanh như thế, đây là hiểu lầm!”.

Lục Bất Phá không thể rút được tay ra khỏi tay đối phương, lo sẽ động đến vết thương của anh nên hắn không dám dùng sức. Tuy vậy, anh căn bản cũng không để ý tới hắn, nắm chặt tay hắn kéo nhanh ra phía ngoài, nhìn vào quả thật không ai có thể nhận ra anh là bệnh nhân mới mổ xong ít ngày. Tay bị nắm đau nhức. Lục Bất Phá cảm thấy bao nhiêu sức lực của đối phương đều dồn vào đây hết.

“Này, tay của tôi muốn đứt luôn rồi”.

Tuy nói lỏng tay nhưng vẫn không buông ra, anh đi nhanh về phía trước cũng không quay đầu lại. Lục Bất Phá ngậm miệng, ‘cha này một khi đã nóng lên thì dù ai nó gì cũng không vào tai, chờ cậu ta hết giận rồi lại giải thích vậy. Vấn đề là cậu ta tức giận việc gì cơ chứ? Còn nữa, cậu ta không ngoan ngoãn nằm nhà mà lại mò ra đây làm gì?’

Lái xe mở cửa xe ra, Tây Môn Trúc Âm trực tiếp kéo Lục Bất Phá lên xe.

“Buổi chiều tôi còn phải tập nữa”.

Nhìn đôi mắt màu lam đang trừng mình, đột nhiên Lục Bất Phá có chút chột dạ, nhưng ngay sau đó hắn lại ưỡn thẳng người lại: Lục Bất Phá, người chột dạ cái gì, người cũng không làm chuyện gì có lỗi với “cậu ta” mà.

“Tôi làm sao có thể cầu hôn đội trưởng được. Chẳng qua là tôi có việc muốn nhờ anh ấy” cái người không chột dạ kia giải thích.

“Việc gì cần nhờ mà phải quỳ trước mặt cậu ta?”.

“Đó không phải quỳ, đó là thỉnh cầu!”.

“Việc gì cần nhờ mà lại phải thỉnh cầu cậu ta như vậy?!”

Đôi mắt màu lam rất ít khi tức giận, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không bao giờ tức giận. Lục Bất Phá muốn rút tay, khổ nỗi đối phương lại không có ý thả hắn.

“Có việc gì?!”.

“Việc tư”

Đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm vào thiếu niên vô cùng mạnh mẽ trước mặt. Anh không ngừng tiến lại gần, hắn cũng không ngừng lui ra sau đến khi tựa cả người vào cửa xe. Ô tô nổ máy, thiếu niên vội vàng nói: “Buổi chiều tôi còn phải tập tiếp, ngày mai ra sân rồi!”.

“Dừng xe, đi xuống”.

Xe lập tức dừng lại ở ven đường, Lục Bất Phá vốn cho rằng đối phương bảo mình xuống nên lập tức đi mở cửa xe, cửa xe khóa! Có người đi xuống, hắn nhìn lại, là lái xe.

“Ừm”.

Vách ngăn thủy tinh bên trong xe chậm rãi nâng lên, thiếu niên khiếp sợ trừng trừng nhìn đôi mắt màu lam kia, cái miệng của hắn bị ngăn lại. Không phải bằng tay mà là bằng miệng. Đầu lưỡi của anh lườn vào dùng sức tách hàm răng của hắn ra sau đó vội vã cuốn lấy lưỡi hắn, xâm chiếm miệng hắn .

“Ừm! Tránh! Ừm”.

Chấn động thất thần qua đi, thiếu niên dùng sức đẩy đối phương ra, trong mắt là rối loạn là tổn thương. Bối rối mở cánh cửa bị khóa, thiếu niên lại bị đối phương đè lại, cả người lại dựa vào cửa xe, đôi môi lại bị ngăn chặn.

Lúc này đây, mặc kệ thiếu niên nói gì, đối phương cũng không buông ra. Hắn nghe thấy tiếng rên lên cũng đối phương cũng thấy được mồ hôi lạnh ứa ra trên trán đối phương, hắn đụng phải miệng vết thương của đối phương, có lẽ miệng vết thương đã chảy máu, nhưng miệng của hắn vẫn bị khóa chặt lấy, đầu lưỡi kia vẫn không ngừng xâm chiếm.

Buông ra! Buông ra!

Bả vai của thiếu niên đột nhiên đau, vì sao lại đột nhiên làm thế? Cuối cùng đối phương buông hắn ra, mạnh mẽ đem hắn đặt ở dưới thân.

“Hoa”.

“Tôi là Lục Bất Phá! Lục Bất Phá!”.

Nước mắt tuôn rơi, thiếu niên há to miệng để thở. Đối phương nhẹ nhàng hôn lên vành tai hắn, sau đó chậm chậm hôn dần từ đó xuống, rất nhẹ nhàng cũng rất ôn nhu, liếm hết những giọt nước mắt trên khuôn mặt hắn: “Chưa bao giờ, tôi chưa bao giờ yêu người khác”.

Thiếu niên quay đầu sang một bên, hắn không hiểu, không hiểu.

Đôi môi của đối phương dần trượt xuống, anh hôn đầy dịu dàng lên cổ thiếu niên.

“Khi đó, tôi thực sự muốn giết cậu”.

Thiếu niên dùng sức đẩy đối phương ra, áo bóng rổ của hắn bị kéo xuống, lộ ra bả vai từng bị thương của hắn. Anh liếm nhẹ lên nơi mà thiếu niên đã từng bị thương ấy: “Tôi muốn giết cậu, để cậu cùng chết với tôi”.

Đôi mắt của thiếu niên nhất thời trừng to.

“Vì sao?”.

“Hoa” đối phương vẫn liếm đầy dịu dàng, “Tôi sẽ không giao cậu cho bất cứ ai khác, nếu tôi chết, tôi sẽ kéo cậu chết cùng tôi”. Thân thể thiếu niên không khỏi run rẩy, nhận thức đối phương mười tám nay, đến bây giờ hai mươi năm đã qua, hắn chưa bao giờ nghe thấy đối phương nói những lời điên cuồng ngoan tuyệt như thế.

“Vì sao?” thanh âm của thiếu niên trở nên run rẩy, chẳng phải đối phương không thương hắn sao? Chẳng phải đối phương đã từng cự tuyệt hắn sao?

Anh lui lại, nhú mi đè lại miệng vết thương, vết thương hình như đã bị nứt ra. Không thể tùy ý làm những gì mình muốn, không thể tùy ý ôm lấy, hôn lên đôi môi của thiếu niên, anh thực bức mình. Thiếu niên vẫn

còn chờ đợi câu trả lời của anh. Cởi áo vest, áo sơ mi, để lộ ra chỗ vết mổ của mình, máu loãng đã thấm ra băng vải bên ngoài, anh lại bắt đầu điệp khúc quen thuộc: “Miệng vết thương nứt, tôi đau”.

Thiếu niên không để ý tới anh, cố ý hỏi: “Vì sao?”.

Đối phương thấy thiếu niên không đau mình liền dùng tay định mở băng ra, ngay lập tức bàn tay anh bị một người đè lại. Anh trở tay, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của thiếu niên: “Vết thương rất đau”.

Thiếu niên lau khô mặt, ấn nút hạ kính xuống: “Lái xe, đi bệnh viện”.

Lái xe quay trở lại xe, nổ máy tuy nhiên tầm chắn thủy tinh vẫn chưa được hạ xuống. Trong không gian cực kỳ riêng tư, hôn ám cùng nhỏ hẹp, người nào đó nắm tay thiếu niên áp vào chỗ vết thương của mình, cả người dính sát vào người thiếu niên. Thiếu niên vặn vẹo người nhìn ra ngoài cửa sổ, tuy rằng cảnh vật đang lướt nhanh qua bên ngoài nhuộm màu tối, tuy rằng tay hắn đang dán lên chỗ vết thương của đối phương, nhưng hắn không muốn nhìn thấy mặt đối phương. Những hành động của đối phương hắn xem không hiểu, những lời nói của đối phương khiến tâm hắn loạn như ma.

“Cậu muốn nhờ vị đội trưởng kia làm hộ việc gì?” anh vẫn không quên chuyện thứ hai mà mình để ý.

“Việc tư” thiếu niên thản nhiên trả lời.

Đối phương cắn nhẹ môi, một lát sau, anh mở miệng: “Sinh nhật bác gái sắp đến, cậu đã chuẩn bị được quà chưa?”.

Thiếu niên quay đi: “Sao cậu biết sinh nhật mẹ tôi sắp đến?”.

“Cậu nói, mừng 2 tháng sau là sinh nhật của bà ấy” ai đó có chút ủy khuất.

Ngẫm lại bản thân quả thật đã từng nói qua, thiếu niên lại quay đầu đi, không nhìn đối phương: “Còn chưa nghĩ ra nên tặng mẹ tôi cái gì, đúng rồi” thiếu niên nói với hình ảnh phản chiếu trên cửa kính của đối phương, “Trước kia không phải cậu từng tặng tôi một hòn đảo sao? tôi ký tên rồi, hòn đảo kia là của tôi”. Không thể chịu được việc thiếu niên cứ nhìn về phía cửa kính mà nói chuyện với mình, đối phương bắt thiếu niên quay về phía anh, không quên rên rỉ đau đớn mấy tiếng làm cho thiếu niên không dám giãy dụa.

“Cậu muốn tặng bác gái hòn đảo đó?”.

“Mẹ tôi thích những nơi lãng mạn, chỗ đó chắc chắn sẽ trợ hứng sáng tác cho bà”.

Nhìn người có đôi mắt lam vẫn đang chuyên chú nhìn mình, trái tim của ai đó đập thành thịch, song bả vai lại rất đau. Hắn muốn quay đầu đi nhưng bàn tay vẫn nắm lấy cằm kia khiến hắn không thể thực hiện được ý định.

“Được. Tuy nhiên hòn đảo đó trên danh nghĩa là của “người kia”, muốn đem tặng thì lại phải gặp luật sư của “người kia”, rất phiền toái. Tôi sẽ tặng cho cậu một hòn đảo khác, tặng cho Bất Phá, so với hòn đảo kia còn đẹp hơn”.

Thiếu niên tâm động song lại nói: “Tôi không cần mấy thứ đó của cậu. Cứ lấy hòn đảo kia là được rồi. Dù sao tôi cũng đã ký tên, xem như nó là của tôi”. Đấy chẳng qua là hắn lấy lại thứ gì đó, không tính là mắc nợ đối phương.

Đối phương bị tổn thương, rũ mắt xuống thản nhiên nói: “Cậu không cần, tôi sẽ không mổ”.

“Cậu lại thế!” thiếu niên nổi giận, “Sao cậu có thể tùy tiện lấy sức khỏe của bản thân ra để đùa giỡn!”.

Đối phương học thiếu niên, quay đầu lại nói: “lái xe, về nhà, không đi bệnh viện”.

“Đi bệnh viện” thiếu niên học đối phương, khuôn mặt sắt đá: “Đây là thân thể của cậu! Không phải cơ thể của tôi! Cậu yêu quý nó một chút được không!”.

Anh ủy khuất nhìn hắn: “Nếu cậu đã không cần cơ thể của tôi thì tôi còn cần nó làm gì”.

Mặt thiếu niên nóng bừng lên: “Tôi.. vì sao tôi lại phải cần cơ thể của cậu! lại... lại không có đẹp như của tôi” hứ hứ hứ “Thân thể của cậu là của riêng cậu”.

“Cậu không cần thì tôi cũng không cần, lái xe về nhà”.

“Không được về nhà! Đi bệnh viện!” thiếu niên thở hổn hển, hai gò má ửng hồng, “Tôi, tôi, thân thể của cậu cũng là của tôi! Cậu phải nghe lời tôi!” đôi mắt màu lam nháy mắt rực sáng, lái xe cố gắng nín cười, thiếu niên rất muốn nhảy ra khỏi xe.

Đối phương nhích lại gần, nhỏ giọng nói ở bên tai thiếu niên: “Tôi có một hòn đảo nhỏ ở Nam Thái Bình Dương, diện tích không lớn nhưng phong cảnh rất đẹp, bác gái nhất định rất thích. Chúng ta sẽ mời bác gái tới New York xem trận đấu của cậu sau đó đi đến hòn đảo tổ chức sinh nhật” vừa nói vừa khẽ cắn vành tai ửng hồng của thiếu niên.

Thiếu niên vội đẩy đối phương ra, kết quả ai đó lại rên rỉ kêu đau. Nghĩ đến miệng vết thương đã bị vỡ ra của đối phương, hắn thở hổn hển đành nhịn xuống.

“Bất Phá, được không?”.

“Ừm...” thiếu niên bị chính tiếng rên rỉ của mình làm cho hoảng sợ, né tránh cái hôn của đối phương: “Được rồi, được rồi, vậy thì hòn đảo đó đi, cậu, cậu không được động tay động chân với tôi”.

Ai đó vô sỉ tiến đến, thì thầm vào tai thiếu niên: “Cơ thể của tôi là của cậu, tôi chỉ đang chạm vào thân thể của mình thôi mà”.

“Từ lúc nào cơ thể của tôi thành của cậu a!!!!” bên trong xe, thiếu niên muốn đào tẩu. Mà lái xe cuối cùng nhịn không được đã cười khùng khục.

...

Bệnh viện, thiếu niên nhìn bác sĩ bôi thuốc, băng bó lại miệng vết thương cho đối phương. Bên tai là lời căn dặn của bác sĩ: “Sao lại không cẩn thận như thế?”.

“Vết thương thế này vẫn rất dễ bị nhiễm trùng máu, nhất định phải chú ý, không được để nứt ra nữa”.

“Đều do tôi”.

“Nghỉ ngơi cho tốt, trước khi miệng vết thương khép lại không được tùy tiện chạy loạn, tốt nhất vẫn là nằm trên giường tĩnh dưỡng”.

“Tôi sẽ chú ý cậu ấy”.

“Cần giúp bệnh nhân duy trì tâm trạng vui vẻ, như vậy miệng vết thương mới mau khép lại”.

“... đã biết”.

Lục Bất Phá thực buồn bực, hắn không thể phản bác lại, miệng vết thương của đối phương quả thật là do hắn làm nứt.

“Tốt lắm, cậu Tây Môn, cậu có thể về được rồi” viện trưởng White nói một cách lịch sự, sau đó mới quay sang nghiêm khắc dặn dò nam y tá, “Cần chăm sóc cậu Tây Môn cho tốt. Lúc ngủ cố gắng để cho cậu Tây Môn nằm thẳng, đừng để cậu ấy bị xúc động mạnh”.

“Vâng, viện trưởng”.

Ai đó nhân cơ hội hỏi: “Buổi tối cậu ấy có cần ngủ cùng để trông nom không ạ?”.

Viện trưởng White ho khan hai tiếng, nhìn ánh mắt Tây Môn Trúc Âm rồi đáp: “A, ừ, đúng vậy. Tốt nhất là y tá Tiểu Phá có thể nằm trông, để phòng cậu buổi tối xoay người, ừm” ánh mắt màu lam vẫn nhìn ông, viện trưởng White tiếp tục nói: “À, đúng rồi, tốt nhất nên ngủ cùng một giường với cậu ấy”.

“Tại sao lại phải ngủ cùng một giường với cậu ta?” nam y tá cực kỳ bất mãn.

Bác sĩ White nghiêm túc nói: “Ngủ cùng một giường giúp cậu bất cứ lúc nào cũng có thể biết được cậu Tây Môn có xoay người hay không. Nằm nghiêng sẽ gây áp lực lên miệng vết thương, gây bất lợi cho quá trình lành lại. Cậu Tây Môn cần mổ càng sớm càng tốt, nếu không u lành tính có thể sẽ chuyển thành u ác tính”.

“Phì phì, viện trưởng sao mồm quạ đen vậy” nam y tá hướng về phía viện trưởng làm hành vi phạm thượng, “Tôi sẽ chú ý cậu ấy, không để cậu ấy nằm nghiêng”.

Viện trưởng chà xát nước miếng trên mặt, bắt đắ dĩ nói: “Tôi chỉ nói là có khả năng”.

“Không bao giờ có cái khả năng đó!” nam y tá nâng bệnh nhân dậy, “Miệng vết thương của cậu ấy sẽ khép lại rất nhanh, chúng ta có thể mau chóng phẫu thuật” nói xong hấn đỡ bệnh nhân rời đi.

Đôi mắt lam sáng lấp lánh, viện trưởng tự mình ra mở cửa tiền hai vị ôn thần này ra ngoài. Lau lau mồ hôi, ông thầm nghĩ: đợi đến lúc y tá Tiểu Phá biết phổi của cậu Tây Môn căn bản là không có u, không biết cậu ta sẽ phản ứng ra sao? Viện trưởng vô lương tâm có chút chờ mong.

...

Lên xe, nam y tá mở miệng: “Về nhà”.

Bệnh nhân lại nói: “Đến sân vận động”.

Trước khi nam y tá kịp giáo huấn, bệnh nhân đã mở miệng: “Đưa cậu về đó sau đó tôi sẽ quay về nhà. Buổi tối tôi cử lái xe tới đón cậu”.

Bệnh nhân nghe lời như thế, nam y tá cũng không muốn nhiều lời, gật gật đầu.

“Tiểu Phá”.

“Tại sao?”.

Tâm tình thiếu niên không tốt.

Nam nhân nắm lấy tay hấn: “Nó không quan trọng, buổi tối tôi một mình ngủ cũng được”.

“Tôi ngủ cùng cậu”.

Nam y tá nghiêng người, ai đó lại bắt đầu nói chuyện với thân thể của mình: “Cảm ơn cậu, Bất Phá”.

“Không cần dí sát vào người tôi như thế. Ưm!”.

Buông ra! Bàn tay vươn ra bị nam nhân cầm lấy áp vào vết thương của mình, thiếu niên không dám đẩy. Giữa lúc sa sầm choáng váng, thiếu niên vẫn không ngừng tự hỏi trong lòng: “Vì sao? vì sao?”.

Một tia âm trầm lướt nhanh qua đôi mắt màu lam, đánh hôn? Kiếp sau cũng đừng mong có cơ hội! Trước khi Bất Phá quay về Hồng Kông, anh nhất định sẽ nhấm nháp hấn đến tận xương, không để lại bất cứ thứ gì cho cái mà hấn gọi là bạn gái kia, còn cả đám trong đội bóng rổ nữa.

33. Chương 33

Vào bữa cơm chiều, trong lúc kẻ đã tiêu hao năng lượng cả ngày vùi đầu vào bát cơm, nam nhân vừa ăn canh vừa liếc mắt xem xét nữ sinh xinh đẹp ngồi bên cạnh thiếu niên, sau đó thản nhiên nói: “Bác Tề, đêm nay Bất Phá ở lại phòng cháu, bác bảo người mang khăn với áo choàng tắm đến phòng cháu”.

Vừa mới ăn được một miếng, Tây Môn Mộc Nhất thiếu chút nữa đem đồ ăn phun ra, chiếc đĩa trên tay Vương Linh Linh suýt rơi xuống còn cầm Hác Giai thì đã yên vị trên mặt đất.

“Bất Phá! Đêm nay anh ngủ ở phòng của anh ta?!” Hác Giai cực kỳ sửng sốt, bao nhiêu khí chất thực nữ đều bay biến.

Miếng cơm vừa mới nuốt xuống nghẹn lại ngay ở cổ họng, Lục Bất Phá cầm bát canh lên uống một ngụm to để cứu lấy cái mạng nho nhỏ của mình. Trùng mắt liếc tên đầu sỏ gây ra việc này, hấn đáp quanh co: “Miệng vết thương của anh ta hôm nay bị nứt, viện trưởng bảo không thể để việc này tái diễn thêm lần nữa. Bảo anh buổi tối nay trông coi tư thế ngủ của anh ta để đảm bảo anh ta luôn nằm thẳng”.

“Vì sao lại là anh?” Hác Giai bắt mẫn véo vào cánh tay của thiếu niên, nhìn trừng trừng vào nam nhân mặt than trước mặt, “Buổi tối anh không ngủ với người ta, người ta sợ”.

“Khụ khụ khụ” cuối cùng Lục Bất Phá cũng phun hết nước canh ra. Bác Tề vội vàng đưa chiếc khăn ăn cho hắn, Bất Phá chật vật lau miệng, mặt đỏ lên: “Hác Giai!”.

“Bất Phá~~” Hác Giai giữ chặt bạn trai, “Anh đâu phải là y tá của anh ta, tại sao lại bắt anh đi trông anh ta vậy?”.

Nam nhân nhìn chăm chú vào tay cô, không nhanh không chậm nói: “Hiện tại cậu ấy là y tá riêng của tôi”.

“Bất Phá! Anh thành y tá từ lúc nào vậy!!!!”.

“Anh...” thiếu niên quần bách. Nhìn hình ảnh này, mọi người không khỏi thốt lên một câu: thì ra “râu quặp” là thế này hửm.

Râu quặp là gì thì chắc anh em cũng biết rồi nhỉ, câu này nếu edit theo nguyên văn thì hơi ngang nên mình sửa lại một chút

Ánh mắt màu lam thâm trầm, “Tuy rằng hai người sẽ đính hôn. Nhưng mấy ngày này cũng đâu cần vội vàng quá. Tôi vẫn hay nghe người ta nói rằng những cô gái châu Á thường hay e thẹn rụt rè, tuy nhiên cô Hác Giai đây có vẻ “đi trước thời đại” a”.

“Anh!” Hác Giai nghiêng răng nghiêng lợi, tên này rõ ràng đang đá đểu bà đây không được “ngoan hiền” mà.

Hai vị phụ huynh làm như không thấy tia lửa điện đang bắn phá mãnh liệt trên bàn, cúi đầu ăn cơm. Bác Tề tìm cơ chuẩn khỏi chiến trường.

Thấy Hác Giai hằm hè với tên kia, Lục Bất Phá vội vàng trấn an: “Đợi đến lúc miệng vết thương của anh ta khép lại, anh sẽ không chăm nom anh ta nữa”.

“Hừ!” Hác Giai cắn nhẹ môi, tựa vào người bạn trai, rồi đột nhiên cười thật ngọt ngào: “Quên đi, tuy em không thích anh ta, nhưng dù sao anh ta cũng là anh trai trên danh nghĩa của anh, là bác trai của con chúng ta sau này. Anh ta cũng có chút đáng thương, thôi thì em cũng đồng tình với anh ta”.

“Hác Giai!” yêu nữ này nói bậy bạ gì thế.

Ánh mắt nam nhân hơi biến, lại chợt nghe yêu nữ nào đó thẹn thùng nói: “Em hình như... có”.

“Phụt!”.

Ngoại trừ nam nhân mắt lam, những người còn lại ở trên bàn ăn đều phun thức ăn ra khỏi miệng, bao gồm cả bạn trai của yêu nữ.

Bàn tay cầm thìa của Tây Môn Trúc Âm hẳn rõ gân xanh, anh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Hác Giai, Hác Giai khiêu khích nhìn lại. Sắc mặt của tên bạn trai tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hác Giai sao lại được đội trưởng lên giường nhanh dữ vậy? Nào biết yêu nữ lại thẹn thùng nói: “Hình như là có trước lúc anh đi New York. Cái kia người ta muộn nhiều ngày rồi, mãi không thấy tới nên phải đi mua que thử, nào ngờ que lại cho kết quả dương tính, em có”.

“Hác Giai?!” tên bạn trai mặt đỏ ửng. Hác Giai cười hi hi kéo tay bạn trai đặt lên trên bụng mình: “Anh phải làm ba ba rồi, Bất Phá”.

“Phụt!!”.

Ta phun, tên bạn trai không phải phun ra cơm mà là phun ra máu.

“Rầm” nam nhân đứng lên, sau khi nhìn chăm chăm vào Hác Giai vài giây, anh đi vòng qua bàn, không chút để ý đến miệng vết thương của mình, túm lấy thiếu niên lôi đi, trong khi ấy thiếu niên vẫn đang mãi dằn mặt ra, mãi đến khi bị nam nhân tha ra khỏi nhà ăn mới giật mình kêu: “Cậu làm cái quái gì thế!! Buông! Đau quá!”.

“Tây Môn Trúc Âm! Anh định làm gì với bạn trai, không, với ông xã của tôi thế!” Hác Giai vừa xoa xoa thắt lưng vừa gào, tuy thế cô cũng không đuổi theo. Vào lúc thân ảnh của tên Tây Môn cực kỳ ngu ngốc kia biến mất, cô mới làm mặt quỷ lè lưỡi: “Hừ!”.

“Hác Giai, cháu thật sự có?” Vương Linh Linh khẩn trương hỏi, không phải vì lo lắng Hác Giai thực sự mang thai đứa nhỏ của Bất Phá mà sợ cô bé này làm vậy sẽ ảnh hưởng tới cục cưng.

Hác Giai ngồi xuống, buồn bực đặt tay lên bụng, thở dài: “Cháu cũng muốn có a, nhưng mà ba ba của đứa nhỏ không chịu theo cháu lên giường”.

Vương Linh Linh cười xấu hổ, Hác Giai quả là một cô bé có cá tính. Tây Môn Mộc Nhất tò mò hỏi: “Đối phương là ai?”.

“Là đội trưởng của Bất Phá ạ” Hác Giai nháy mắt mấy cái rồi nhỏ giọng nói; “Bác trai, bác chắc vẫn còn nhớ rõ ha, chính là người tên Thương Triệt ấy”.

“À, bác có ấn tượng, vừa gặp đã thấy đó là một thanh niên ổn trọng”.

“Đúng vậy, đúng vậy, anh ấy luôn quan tâm chăm sóc mọi người. Cháu rất thích anh ấy, thực sự rất thích”.

“Đã thích thì phải tóm ngay”.

“Vâng, nhưng mà anh ấy đúng là đầu gỗ, làm cháu hao tổn không biết bao nhiêu là nơ ron thần kinh”.

...

Đóng cửa lại, nam nhân ép thiếu niên dựa sát vào cửa rồi hôn đầy mãnh liệt, thiếu niên không dám đẩy nam nhân ra vì sợ động đến miệng vết thương của anh. Nụ hôn của nam nhân mang theo cả lửa ghen đang bùng cháy trong lòng đã khơi mào sự rung động cùng đau lòng vẫn ẩn sâu dưới đáy lòng của thiếu niên. Dần dần, đôi môi hai người như hòa quyện lại với nhau, nam nhân hôn thực dịu dàng, vô cùng dịu dàng, nước mắt thiếu niên không kìm được mà tuôn rơi.

Tiếng thở dốc ồ ồ, những cái động chạm đầy say đắm, bàn tay của nam nhân tiến vào trong áo của thiếu niên, vuốt ve cơ thể thiếu niên, làm cho thiếu niên không khỏi bật thốt lên tiếng rên rỉ đan xen trong thanh âm nức nở. Khi bàn tay của nam nhân vuốt ve đến thắt lưng thiếu niên, đôi môi của anh rời khỏi đôi môi của hắn. Tựa vào người thiếu niên, nam nhân khàn khàn thì thầm vào bên tai hắn: “Ngày mai cậu có trận đấu, cần phải dốc toàn lực để chơi. Tôi cam đoan, đợi cậu chơi xong trận đấu đó, mặc kệ sức khỏe đã hồi phục hay chưa tôi cũng sẽ nói nguyên nhân cho cậu”.

“Bất Phá... nếu tính tới giờ phút này, tôi yêu cậu đã được mười bảy năm... từ năm mười ba tuổi tôi đã yêu cậu”.

“Vậy ... khi đó là vì sao?”.

Nam nhân hôn lên bả vai thiếu niên: “Khi đó, tôi nghĩ rằng việc đẩy cậu ra xa khỏi tôi, để cho cậu rời khỏi nước Mĩ là sự an bài tốt nhất. Tôi không thể để cho cậu trở mặt nhìn tôi chết được”.

Thân thể thiếu niên không khỏi chấn động, muốn nhìn khuôn mặt nam nhân song nam nhân lại chôn mặt vào cổ hắn.

“Vì... vì sao lại nói như thế?”.

“Bất Phá”, nam nhân nắm lấy bàn tay của thiếu niên áp lên ngực mình, để cho hắn cảm nhận được tiếng tim đập của anh, “Nơi này sẽ chỉ vì cậu mà đập. Nếu cậu không xuất hiện, tôi sẽ để cho khả năng bị ung thư phổi trở thành 100%. Người tự sát sẽ không thể lên thiên đường, mà cậu thì nhất định là ở thiên đường, chỉ có chết như vậy tôi mới có khả năng lên thiên đường để tìm lại cậu”.

Thiếu niên rút tay ra rồi nắm lấy hai tay nam nhân, dùng sức đẩy anh ra xa khỏi mình, kêu lên hai từ mà hắn vẫn luôn lảng tránh: “Tây Môn... cậu, cậu... rốt cuộc vào khi ấy, đến tận cùng là đã xảy ra chuyện gì?”.

Nam nhân lau đi nước mắt của thiếu niên, tham lam vuốt ve khuôn mặt đã thay đổi ấy: “Hoa, tôi muốn sau khi nói ra nguyên nhân ấy có thể ôm chặt lấy cậu, nhưng mà tôi của hiện tại chưa thể. Nếu bây giờ tôi nói thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến trận đấu ngày mai của cậu. Trước kia tôi sợ người khác sẽ đoạt mất cậu nên dùng đủ mọi thủ đoạn để bắt buộc cậu, không cho cậu tham gia đội bóng rổ, hiện tại tôi sẽ không bao giờ ngăn cản cậu nữa, cũng không bao giờ làm những việc ảnh hưởng đến cậu. Ngoan, chơi xong giải đấu tôi sẽ nói toàn bộ với cậu”.

Thiếu niên nhìn nam nhân một hồi, kéo tay anh xuống, sục sục cái mũi: “Được, chờ tôi chơi xong giải đấu đó, cậu phải nói hết mọi việc không được giấu diếm một từ nào”. Hắn thừa nhận, mặc kệ là nguyên nhân gì, nếu hiện tại nam nhân nói thì trận đấu ngày mai của hắn tuyệt đối xong đời.

Bàn tay của nam nhân luồn vào trong áo thiếu niên sờ lên bả vai của hắn: “Còn đau không?”.

Thiếu niên lau mũi, cúi đầu, chùng một phút sau hắn gật gật đầu: “Có đôi khi vẫn bị đau”.

“Cởi quần áo ra để tôi xem xem”.

Khuôn mặt của thiếu niên nháy mắt đỏ bừng: “Thân thể thay đổi, nhìn không thấy”.

“Có thể, tôi có thể nhìn thấy” nam nhân dụ dỗ, “Để cho tôi xem đi”.

“Không, chẳng có gì đẹp cả”.

Bàn tay của nam nhân vẫn tiếp tục cuộc hành trình của mình ở trong áo thiếu niên: “Để cho tôi xem đi, Bất Phá”.

“Đã, tốt lắm rồi” tay thiếu niên động động, trong sự mong chờ của nam nhân, hắn cởi áo của mình ra. Thân thể gầy như cây gậy trúc bại lộ trước mặt nam nhân, nam nhân dán chặt lấy thiếu niên, cúi đầu hôn lên đầu vai của hắn, hôn lên hõm vai của hắn. Cả người thiếu niên ửng đỏ, hắn quay đầu sang một bên.

Đột nhiên, thân thể thiếu niên cứng lại, hắn đẩy nam nhân ra: “Cậu.. cậu liếm cái gì đấy!”.

Nam nhân vô tội nhìn hắn: “Xảy ra chuyện gì?”.

“Không... không được... liếm linh tinh” một bên đầu nhũ bị liếm đến ầm ướt, cổ họng thiếu niên nghẹn lại.

Ai đó không biết xấu hổ lại thừa cơ xông tới: “Hoa”.

“Tôi là Bất Phá” thiếu niên mặt mày nóng bỏng.

“Bất Phá” bàn tay không thành thật của nam nhân xâm nhập vào trong chiếc quần của thiếu niên, “Tôi muốn cậu”.

“Cậu. cậu đừng sờ linh tinh!” thiếu niên túm lấy tay nam nhân nhưng rất tiếc hiện tại hắn đang bị nam nhân ép sát vào cửa hơn nữa nam nhân lại vừa rên đau lên một tiếng nên thiếu niên không dám dùng sức chỉ có thể giữ chặt lấy cổ tay của nam nhân mà nói: “Lấy ra đi!”.

“không” nam nhân hôn lên đôi môi của thiếu niên, bàn tay dùng sức tiến sâu hơn xuống để tìm kiếm, lo lắng về miệng vết thương của nam nhân, thiếu niên túm cũng không được mà không túm cũng không xong. Cuối cùng, cơ thể thiếu niên run lên, cả người như nhũn ra.

“Bất Phá, Bất Phá” nụ hôn của nam nhân dần cuồng loạn, “Tôi muốn cậu, tôi muốn cậu, tôi muốn cậu..” nụ hôn trượt dần xuống, hai tay của nam nhân kéo chiếc quần lót của thiếu niên xuống.

“Ừm, Tây, Tây Môn, không!” hai tay của thiếu niên đặt lên trên vai nam nhân, nơi yếu ớt giữa hai chân kia được nam nhân cẩn thận ngậm vào. Nam nhân mân mê đùa bỡn một chút, thân thể vốn đang giãy dụa của thiếu niên đã không thể động đậy.

“Tây Môn... đừng, đừng như vậy...” thiếu niên cắn bản không chống đỡ nổi bản thân. Bàn tay đặt lên thắt lưng của thiếu niên, nam nhân thật cẩn thận ngậm lấy cái nơi non nớt của thiếu niên. Phấn hồng non nớt, chỉ có xử nữ mới non nớt như thế.

“Ừm... ư ư...” Chìm trong cảm xúc đang dâng trào kia, đôi mắt thiếu niên ngân ngấn nước, ý thức như bay biến, hoàn toàn không thể phân biệt được điều nam nhân đang làm là đúng hay là sai. Vào lúc thiếu niên sắp chống đỡ hết nổi, nam nhân đứng lên, lùi lại đằng sau, vắn đề thiếu niên tựa lên cửa. Anh cởi dây quần của mình ra, kéo bàn tay của thiếu niên lại gần. Thiếu niên run run, dưới sự “bắt buộc” của nam nhân, hắn kéo chiếc quần của anh xuống. Nam nhân lại lưu luyến đặt một nụ hôn lên đôi môi của thiếu niên, tay phải của anh nắm lấy bàn tay hắn áp lên dục vọng của chính mình, phần eo trước sau vẫn cử động.

“Ừm, ư...”

Đắm chìm trong men say mà nam nhân mang đến, thiếu niên nhắm mắt lại, nước mắt chọt rơi.

“Hoa, Bất Phá, tôi muốn cậu, tôi muốn cậu...”.

“Tây Môn!”.

“Ừm”.

Căn phòng hôn ám tràn ngập hương vị nam tình nhẹ nhàng cùng tiếng thở dốc không ngừng vang lên, hai người đang tựa trên cửa dính sát vào nhau. Qua một lúc lâu, trong phòng vang lên thanh âm của thiếu niên: “Này, này, cái đó không thể ăn!”.

“Là của cậu, có dinh dưỡng”.

“Thực ghê tởm, mau nhổ ra”.

“Không”.

...

Nam nhân cùng thiếu niên không ra khỏi gian phòng, quản gia mang thuốc đông y, khăn tắm, áo choàng, bàn chải của thiếu niên đến phòng nam nhân. Gò má thiếu niên ửng đỏ, ngồi trên ghế sofa, dường như đang làm một việc gì đó mà mọi người không nhận ra.

Đến mười giờ, thiếu niên bị nam nhân kéo lên trên giường, hai người đắp cùng một chiếc chăn, nam nhân nắm lấy bàn tay của thiếu niên.

“Ngày mai ngoan ngoãn nằm nhà nghỉ ngơi đi, không được chạy loạn nữa”.

“Chơi xong trận đấu cậu sẽ trở lại chứ?”.

“Xong thì chắc huấn luyện viên còn rút kinh nghiệm một chút. Chơi xong sẽ về”.

“Tôi chờ cậu”.

“Cậu cam đoan không chạy loạn?”.

“Tôi sẽ mau chóng phục hồi sức khỏe, tôi cam đoan”.

Nam nhân không hỏi thiếu niên về chuyện cô bạn gái, về chuyện đứa nhỏ, thiếu niên cũng không nói lời nào. Chỉ chốc lát sau, thiếu niên vốn đã mệt mỏi cả ngày chìm vào giấc ngủ, trong mắt nam nhân lộ ra tinh quang.

...

Trong một gian phòng khác, yêu nữ nào đó hưng phấn kể lại với nữ thần nào đó chuyện hôm nay cô cho một nam nhân nào đó uống đã đời dấm chua như thế nào, trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng cười như từ âm tào địa phủ vọng lại, khiến cho ai đã nghe qua không khỏi tay chân rùng rờ, run lên bần bật.

“Dì ơi, dì không biết vui đến mức nào đâu, há há há. Nếu không phải sợ làm anh ta tức đến tăng xông, bệnh tình trở nặng, thì con còn đuổi theo tranh cướp Bất Phá đến cùng nữa cơ”.

“Con lừa cậu ta là mình có thai, không sợ đội trưởng của Bất Phá sẽ biết sao?”.

“Hừ, biết thì đã làm sao? Anh ấy cũng chẳng để ý, mà nếu có để ý thì anh ấy cũng chẳng đeo đuổi con. Con hôm nay nhắn tin cho anh ấy mà anh ấy có đáp lại đâu. Dì à, liệu con có nhầm không? Phải chăng anh ấy không thích con?”.

“Xem ra cậu ta không được tự nhiên”.

“Đúng vậy, không chỉ không được tự nhiên mà anh ấy căn bản còn là tên đầu gỗ”.

Lặng yên trong chốc lát, đối phương mở miệng: “Hôm nay Bất Phá gọi điện thoại cho dì, bảo dì đến Mỹ xem trận đấu của nó. Dì với chú đã đặt vé máy bay đến Mỹ chuyển đêm nay, đại khái giữa trưa mai là tới”.

“Thật vậy à?” Hác Giai nhảy dựng lên khỏi ghế sofa, “Thật tốt quá! Dì ơi! Dì không biết con lẻ loi một mình ở bên này buồn thế nào đâu”.

“Chờ đi đến rồi sẽ đi xem luôn bộ dạng của anh chàng mà con ưng ý. Tốt nhất cậu ta nên là cường công chứ nếu là nhược công thì đi đây cũng sẽ không đồng ý đâu”.

“Dì à, dì cứ yên tâm đi, Thương Triệt nhà con tuyệt đối là cường, hồ hồ”.

“Cái con bé này chẳng biết xấu hổ là gì cả”.

“Hi hi”

34. Chương 34

New York, 9 giờ 30 phút sáng ngày 23 tháng 6, giải đấu bóng rổ giao hữu sinh viên Mĩ – Trung chính thức bắt đầu, giải đấu áp dụng phương thức bốc thăm chia bảng đấu loại, tất cả có 5 bảng, mỗi bảng có ba đội bóng. Do đây là giải giao hữu, cùng với đó là thực lực hai bên có chút chênh lệch nên giải đấu này không chú trọng nhiều vào vấn đề đội bóng nào vô địch, cái mà họ quan tâm tới là biểu hiện của các cầu thủ trên sân. Kết thúc giải đấu sẽ bầu chọn ra mười cầu thủ tiềm năng, năm cầu thủ chơi tốt nhất và một cầu thủ chơi xuất sắc, nếu lọt vào mắt xanh của quản lý các đội chuyên nghiệp chơi trong NBA thì còn có thể được ký hợp đồng cùng.

Bởi vì số đội của Mĩ gấp đôi số đội của Trung Quốc nên ở mỗi một vòng ban tổ chức sẽ đặc cách cho một đội bóng Trung Quốc đi tiếp vào vòng tiếp theo, nói cách khác sau vòng một, từ mười sáu đội sẽ có mười đội tiến vào vòng trong. Vòng loại thứ hai chấm dứt, sẽ có sáu đội đi tiếp, vòng cuối cùng còn lại bốn đội sẽ tranh giải nhất nhì ba.

Sau khi ban tổ chức tuyên bố khai mạc, trận đấu đầu tiên: đội bóng rổ của Đại học Quốc gia Đài Loan tiếp đội bóng rổ của đại học Washington. Đại học Hồng Kông hôm nay sẽ đấu trận thứ hai, đối thủ là đại học Andrews, ngày mai bọn họ đấu tiếp với đại học Chicago. Nếu đội của bọn họ toàn thắng thì dĩ nhiên sẽ thuận lợi tiến vào vòng trong, còn nếu cả hai trận đều thua thì số phận bị đào thải là không thể tránh khỏi. Vì vấn đề chênh lệch thực lực giữa hai bên nên ban tổ chức đã sắp xếp ở mỗi bảng một đội bóng Mĩ tương đối yếu. Giải đấu tiến hành vòng một xong, phía Mĩ sẽ tổ chức ba ngày giao lưu, để cho các cầu thủ Trung Quốc có dịp đi thăm quan thành phố New York.

Mọi người đều thực khẩn trương, không còn ai ngồi lại ở phòng nghỉ của cầu thủ, Mạnh Hoài Đông dẫn theo đội của mình đến ngồi ở khán đài quan sát trận đấu giữa đại học Washington với đại học Quốc gia Đài Loan. Lục Bất Phá trùm lên đầu một chiếc khăn lông lớn, che khuất phần lớn khuôn mặt mình, đây là thói quen trước mỗi trận đấu của hắn. Xuyên qua khe hở chăm chú quan sát diễn biến trận đấu, việc hồ đồ làm cùng nam nhân tối hôm qua cơ hồ đã bay biến khỏi tâm trí hắn.

Bóng rổ ở Mĩ có thể nói là giống như bóng bàn ở Trung Quốc vậy, một đội bóng rổ ở đại học bình thường cũng rất có thực lực. Trên sân, diễn biến trận đấu hết sức gay cấn, các thành viên của đội đại học Quốc gia Đài Loan chơi cực kỳ ấn ý, không vì đối phương là đội bóng của Mĩ mà luống cuống. Đầu trận, điểm số chênh lệch luôn chỉ là một con số tuy nhiên đến hiệp thứ ba, nhược điểm về thể lực của các cầu thủ Trung Quốc dần bộc lộ, điểm số chênh lệch cũng vì thế dần dần cách biệt. Sau một tiếng bốn mươi phút, trận đấu đầu tiên chấm dứt, đại học Quốc gia Đài Loan thua đại học Washington với tỉ số 88 : 108. Khi tiếng còi hết giờ vang lên, Mạnh Hoài Đông cùng các đội viên rời khỏi khán đài quay trở lại phòng nghỉ của cầu thủ.

Cánh cửa vừa khép lại, Trần Quân Thụy bắt đầu lẩm bầm chữ rủa: “Không công bằng mà. Đội bóng của bọn họ nhiều hơn bên mình, thực lực cũng mạnh hơn bên mình. Cái giải này căn bản không phải gọi là giải giao hữu mà phải gọi là giải bắt nạt mới đúng”.

“Quân Thụy” Thương Triệt lên tiếng. Trần Quân Thụy bắt mồm hừ mấy tiếng rồi đi đến ngồi xuống băng ghế.

Thiếu niên liền kéo chiếc khăn vải đội nãy giờ trên đầu xuống: “Bọn họ bắt nạt chúng ta thì chúng ta bắt nạt lại. Quân Thụy, mày với tao mà liên thủ là thiên hạ vô địch, sợ cái gì”.

Trần Quân Thụy nhìn hần vài giây rồi đột nhiên nhảy dựng lên bổ nhào vào người hần: “Bất Phá, mày không thể để bọn họ bắt nạt tao”.

“Andrews, Andrews, thực lực của bọn họ rất mạnh, chúng ta cũng không yếu” Lục Bất Phá bóp cổ Trần Quân Thụy, “Làm cho bọn họ bất ngờ”.

“Bất Phá, thế thì cây gậy trúc nhà mày cần phải kiên trì đến cùng” Trần Quân Thụy cũng không chịu thua kém bóp lại tên kia.

...

Trước TV, Vương Linh Linh, Tây Môn Mộc Nhất ôm cháu trai yêu quý ngồi ở sofa chăm chú theo dõi trận đấu. Đội đại học Hồng Kông xuất hiện, vừa nhìn thấy thiếu niên gầy như cây trúc, hai người liền cực kỳ kích động. Loại cảm xúc này thực mới mẻ, có cả sự kiêu ngạo hòa lẫn trong đó. Tây Môn Dật Hoa im lặng ngồi trên đùi bà mình, khi bình luận viên giới thiệu đội hình hai đội, thằng bé đột nhiên chỉ vào TV kêu: “Anh, anh”.

Một người đang nằm trên ghế sofa liền cầm lấy bàn tay nhỏ của đứa bé, sửa lại: “Là chú chứ không phải là anh”.

“Cha, chú”.

Đứa nhỏ ngoan ngoãn sửa miệng, Tây Môn Trúc Âm thực vừa lòng.

“Ông à, tôi có chút lo lắng. Bất Phá gầy như thế, ông xem cầu thủ đối phương to con như thế, vạn nhất bọn họ lỡ tay làm nó bị thương thì sao?”.

“Đúng vậy, tôi cũng lo”.

“Nếu không, ngày mai chúng ta đến xem trận đấu đi, còn cổ vũ cho Bất Phá”.

“Được”.

Lúc này, điện thoại trong phòng vang lên, bác Tề tiếp điện thoại, sau khi đầu dây bên kia nói ra thân phận, ông liền che lại ống nghe: “Lão gia, phu nhân, là điện thoại của mẹ Bất Phá”.

“Lục phu nhân? Mau đưa cho ta” Tây Môn lão gia nhanh chóng tiếp máy. Ánh mắt màu lam của ai đó thực trầm.

“Chào bà, Lục phu nhân”.

“Đúng vậy, Bất Phá đang tham gia trận đấu”.

“Bà định đến Mĩ? Thật tốt quá! Chuyến bay bao nhiêu, chúng tôi sẽ đến đón bà và Lục tiên sinh”.

“Được, được. Bà đừng khách khí, cứ đến nhà tôi ở. Sao có thể đến khách sạn được? không nên, không nên, nhất định phải tới nhà chúng tôi”.

“Không không, tôi và Linh Linh nhất định phải đến đón, muộn mấy cũng đi”.

“Được, tạm thời chúng tôi sẽ không nói cho Bất Phá, cho thằng bé bất ngờ”.

Tây Môn lão gia làm động tác như đang viết, bác Tề ngay lập tức cầm giấy bút tới.

“Chuyến bay JQ7511. Được, sáng mai gặp”.

Dùng một điện thoại khác, bác Tề gọi đến sân bay hỏi về thời gian hạ cánh của chuyến bay.

Cúp điện thoại, Tây Môn Mộc Nhất và Vương Linh Linh lo lắng đợi một lúc, chợt nghe bác Tề kích động nói: “Lão gia, phu nhân, chuyến bay của Lục phu nhân và Lục tiên sinh sẽ hạ cánh vào lúc 3 giờ 20 phút rạng sáng mai”.

“Chuẩn bị phòng cho Lục phu nhân và Lục tiên sinh, phòng bếp chuẩn bị chút cháo. A Tề, sáng mai ta cùng phu nhân sẽ đến sân bay đón họ, ông ở nhà chuẩn bị cho tốt việc tiếp đãi”.

“Vâng thưa lão gia”.

“Ba, con sẽ cùng đi”.

Tây Môn lão gia nhìn đứa con của mình, nghĩ nghĩ nói: “Cũng tốt. Đêm nay ngủ sớm một chút, phải cố mà chăm sóc bản thân cho tốt”.

“Vâng”.

“Chú, chú” Tây Môn Dật Hoa gọi người mà mình nhận thức trong TV, Tây Môn Mộc Nhất cùng Vương Linh Linh vừa thấy trận đấu bắt đầu liền vội vàng ngồi xuống, tâm tình lại cực kỳ kích động. Hiệp thứ nhất, Lục Bất Phá không vào sân, Tây Môn Mộc Nhất nhân dịp đó nói: “Trúc Âm, trong khoảng thời gian cha mẹ của Bất Phá đến Mỹ, ngươi nhớ nói chuyện với họ nhiều vào. Chuyện của ngươi với Nhược Lan đưa trên mấy phương tiện truyền thông rất nhiều, cho dù bọn họ ở Hồng Kông cũng biết được ít nhiều”.

“Ba, con biết việc gì mình cần làm”.

Tây Môn lão gia gật gù đầu, nghĩ đến yêu cầu của Lục phu nhân, ông lại nhin xuống.

Hiệp thứ nhất, thực lực mà đội đại học Hồng Kông khiến phía bên Mỹ không khỏi chấn động. Vừa vào trận, Thương Triệt liền cho đối phương hai cú chấn bóng, bốn cú rebound [1] hoàn hảo, cổ vũ rất lớn đến tinh thần của đội bóng đến từ Trung Quốc. Trong khi đó, người mà mọi khi vốn cực kỳ trẻ con như Trần Quân Thụy hôm nay cũng biến thành một con người hoàn toàn khác, cả người trở nên dị thường sắc bén, thân thủ cũng vô cùng bén nhạy. Một khi bóng đã vào trong tay hắn thì đối thủ khó mà cướp lại được, thậm chí hắn còn hung dữ nhìn chăm chăm vào đối phương. Cái đầu rõ thấp nhưng một khi đã trùng thì vẫn tạo ra một cảm giác áp bách nhất định đến đối thủ. Sau khi hiệp một chấm dứt, đại học Hồng Kông cư nhiên dẫn trước Andrews 7 điểm.

[1] rebound: tranh bóng bật bảng

“Cứ dựa theo tiết tấu như vừa rồi chơi tiếp, làm cho đối phương bị cuốn theo tiết tấu của chúng ta, không có gì phải lo lắng, bọn họ còn khần trương hơn chúng ta nhiều” nhân lúc nghỉ giải lao sau hiệp một, Mạnh Hoài Đông dẫn dò mọi người, “Thương Triệt, hiệp thứ hai, bọn họ nhất định sẽ lưu ý đến việc kèm em. Thiện Đường, hiệp hai em sẽ phụ trách các cú rebounds và đoạt bóng, Thương Triệt lưu ý số 9 bên đó. Bất Phá, hiệp hai em ra sân, Tả Thiện, em vào nghỉ”.

“Vâng thưa huấn luyện viên”.

Trợ lý huấn luyện viên phân tích rất nhanh những điểm cần chú ý bên phía đối phương, ông vừa mới nói xong thì tiếng còi hiệp tiếp theo đã vang lên.

“Cố lên!”.

Thương Triệt vươn tay, mọi người ầm lên: “Cố lên!”.

“Thương Triệt cố lên! Bất Phá cố lên! Đại học Hồng Kông cố lên!”.

Trên khán đài, cổ động viên với người dẫn đầu là Hác Giai ra sức hò hét, bao nhiêu từ ngữ tốt đẹp đã sớm được các người đẹp xả ra hết. Lục Bất Phá nhảy nhót tiến vào sân, nhìn về phía Trần Quân Thụy, nháy mắt mấy cái.

“A~~ Thương Triệt đẹp trai quá ah~~” đang ngồi trên khán đài, hai mắt người đẹp mê trai nào đó đã biến thành tim hồng. Thích Quang Tổ khó hiểu hỏi: “Hác Giai, người rất đẹp trai không phải nên là Bất Phá sao?”.

“Hắn như cây gậy trúc thế vậy, sao đẹp trai bằng Thương Triệt được. Ừ ừ, Thương Triệt sao lại đẹp trai như vậy”.

”.

Thích Quang Tổ nhúc nhích đầu.

...

“Vương ca, anh trai em ra có được không, có thể chống đỡ đến hiệp tiếp theo được không? Anh ấy mặc quần đùi vào, nhìn qua lại càng gầy” bên kia, cũng đến xem trận đấu, Đoạn Vũ lo lắng hỏi.

Vương Chỉ nhân cơ hội ôm lấy cậu: “Yên tâm, gãy cũng có cái chỗ hay của gãy, người khác không đề phòng anh em”.

“Không được, anh em như vậy là không được, ít nhất cũng phải giống như em”.

Vương Chỉ liếm liếm miệng, đột nhiên vẻ mặt meo meo liếc ngang liếc dọc cơ thể của chú dê con chưa nhận thấy mùi nguy hiểm bên cạnh.

Qua một phần ba hiệp đấu, trên khán đài thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kinh hô của khán giả. Cầu thủ số 16 mới được thay vào sân của đại học Hồng Kông kết hợp với đồng đội số 21 có vóc người nhỏ bé tái hiện lại những cú chuyền bóng cùng giữ bóng diệu ảo mà cặp đôi huyền thoại thể kỷ trước của Mĩ từng thể hiện khi tham gia thể vận hội Olympic. Đây chẳng phải là kỹ thuật mà chỉ có cầu thủ của Mĩ mới thể hiện được sao? Vì sao hai cầu thủ châu Á lại có được kỹ năng này. Mà dấu pháp của cầu thủ số 16 kia cũng pha trộn phong cách chơi của Mĩ. Cây gậy trúc dễ dàng vượt qua các cầu thủ to con bên phía đối phương, mặc kệ là ném 3 điểm, slam dunk [2] hay layup [3] đều vô cùng hoàn mỹ.

[2] Dunk/Slam dunk: úp rổ.

[3] Layup: lên rổ (chạy đến gần rổ, nhảy lên và ném bóng bật bảng)

“Bất Phá!”.

Hậu vệ dẫn bóng Trần Quân Thụy đoạt bóng từ trong tay đối phương. Hắn cũng không thèm nhìn xung quanh mà chuyền ngay bóng sang bên phải, một bóng người nhảy vọt tới vượt qua cầu thủ đội bạn tiếp được bóng rồi chạy cực nhanh đến ngoài vạch ba điểm, nhảy lấy đà. Động tác người này quá mau lẹ khiến đối phương không kịp phòng bị.

“drop

” cú ném chính xác, toàn trường lại ồ lên. Lúc này điểm số là 42:28. Từ lúc cầu thủ số 16 vào sân, điểm của đội đại học Hồng Kông liên tục tăng. Có như vậy mọi người mới hiểu được, thực ra gãy trúc thiếu niên mới chính là lá bài bí mật của đại học Hồng Kông, khó trách hôm giao lưu hắn lại không xuất hiện, thì ra là để tránh người khác chú ý. Ánh mắt của vài vị huấn luyện viên nhìn Mạnh Hoài Đông ngay lập tức thay đổi, thực đáng thương cho huấn luyện viên nhà chúng ta cứ như vậy bị coi là một nhân vật nham hiểm, thâm tàng bất lộ.

Ngồi trước TV, nam nhân đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi nụ cười cùng tư thế của thiếu niên đang chơi trên sân. Trong TV, bộ dạng của thiếu niên mặc dù đã thay đổi, tuy nhiên ánh mắt của hắn, nụ cười của hắn vẫn quen thuộc như trước đây, không chút biến hóa. Nhìn thiếu niên mặc sức thể hiện năng lực của mình trên sân, nhìn thiếu niên bá vai bá cổ ăn mừng với đồng đội sau khi ghi điểm, nhìn thiếu niên căng thẳng phối hợp với đồng đội, nam nhân cảm thấy thiếu niên là người đẹp nhất trên thế gian này.

“Ba, mẹ. Bất Phá rất yêu quý đồng đội cùng bạn bè trên trường, cũng không thể rời xa cha mẹ hiện tại của cậu ấy. Sau này có lẽ con sẽ thường xuyên chạy qua chạy lại giữa New York và Hồng Kông, Dật Hoa tạm thời nhờ ba mẹ chăm sóc hộ” vừa chăm chú nhìn thiếu niên trong TV, nam nhân vừa nói.

“Trúc Âm, Bất Phá liệu có tha thứ cho người?” Tây Môn Mộc Nhất hỏi.

Nam nhân cười nhẹ: “Mặc kệ cậu ấy có nguyện tha thứ cho con hay không thì cậu ấy vẫn đều là của con” trong đôi mắt màu lam vẫn là sự cố chấp như mọi khi. Tây Môn lão gia hừ một tiếng, Tây Môn phu nhân cuối cùng cũng yên tâm để nở một nụ cười.

Sau một tiếng bốn mươi phút, trận đấu gay cấn cuối cùng cũng kết thúc. Đại học Hồng Kông đã khiến cho mọi người phải nhìn bằng một ánh mắt khác với ưu thế 112:89 được họ giữ vững đến phút cuối. Cùng với đó, mọi người cũng rất quan tâm đến cầu thủ số 16 – thiếu niên gãy như cây trúc chỉ xuất hiện trong hai hiệp.

Cả người ướt đầm mồ hôi, Lục Bất Phá thở hồng hển tựa vào người Trần Quân Thụy – kẻ đã chơi suốt cả bốn hiệp, hai người nhìn nhau cười. Bọn họ là bộ đôi chơi tuyệt nhất hôm nay. Đang lúc bị vị đội trưởng anh tuần tha về phòng nghỉ thì có người gọi.

“Bất Phá, Quân Thụy”.

Hai người vừa nhắc đầu, chỉ thấy loáng thoáng ánh sáng đột nhiên sáng ngời, người đẹp Hác Giai cầm theo máy ảnh: “Hôm nay hai người chơi quá tuyệt vời!”. Không biết ai đó khi nhìn thấy tấm ảnh này có ghen đến phun hỏa không nhỉ.

“Hác Giai, nụ cười của em thật tà ác” Lục Bất Phá mở miệng.

“Nào có” yêu nữ che miệng mỉm cười sau đó mới nũng nịu hướng đến người tràn ngập hương vị nam tính nói, “Thương Triệt, hôm nay anh thể hiện cũng rất tuyệt”.

“Cảm. cảm ơn” chịu ảnh hưởng bởi cây gậy trúc bên cạnh, nội tâm của Thương Triệt kì thật thực hỗn loạn.

Giữa trưa, Hác Giai mời tất cả các cầu thủ của đội đến ăn ở một nhà hàng cực kỳ xa hoa ở New York. Sau khi ăn cơm xong, đoàn người trở lại nghe huấn luyện viên dặn dò về những điều cần chú ý ở trận ngày hôm sau. Đến khi xong xuôi mọi việc thì đã là hơn 4 giờ chiều. Hác Giai cùng Lục Bất Phá trở về biệt thự nhà Tây Môn, ngồi trên taxi, Hác Giai quay đầu lại nhìn Thương Triệt – người tiễn họ ra taxi vẫn đứng trước cửa khách sạn, không đi vào.

“Hác Giai, có phải bà đang suy tính xem có nên bỏ nhào vào Thương Triệt đúng không?” Lục Bất Phá dĩ nhiên cũng thấy được.

Taxi quẹo sang đường khác, Hác Giai lúc nào mới mang theo lưu luyến không thôi xoay đầu lại. “Chờ giải đấu này kết thúc. Bất Phá, nếu Thương Triệt chết sống cũng không cần tôi, tôi liền mang theo cả đứa nhỏ của anh ấy gả cho ông, tức chết anh ấy”.

“OK, tôi ủng hộ bà”.

Hai người vừa trở lại nhà Tây Môn, Lục Bất Phá liền bị Vương Linh Linh kéo đến ngồi xuống sofa, bát súp đã chuẩn bị sẵn được bưng tới, bác Tề còn khoa trương tới mức bê cả chậu rửa chân đến, Lục Bất Phá nghiễm nhiên trở thành hoàng thượng nhà Tây Môn.

“Chú, chú” Tây Môn Dật Hoa bỏ nhào vào người ông chú trẻ tuổi của mình. Lục Bất Phá yêu thương ôm lấy thằng bé, múc súp cho đứa nhỏ ăn. Nhìn đứa nhỏ này, trong lòng Hác Giai có chút không thoải mái, Bất Phá nhà người ta vẫn còn là trai tân chưa bóc tem a.

Chưa tới 7 giờ, sớm đã ăn cơm chiều, Lục Bất Phá trở về phòng nghỉ ngơi, mà hộ tổng hân về phòng là một vị bệnh nhân nào đó. Tây Môn Mộc Nhất cùng Vương Linh Linh cũng không nói cho Lục Bất Phá biết cha mẹ hân sắp tới đây bởi vì nữ thần đại nhân muốn làm cho thằng con mình bất ngờ.

Trong phòng ngủ, hai người vốn dĩ là nên ngủ đang ôm lấy nhau, đôi môi của hai người không ngừng dây dưa. Nói chính xác hơn thì gậy trúc thiếu niên đang bị tên bệnh nhân nhà hân đặt dưới thân, hôn hết sức nhiệt tình.

“Tôi, ngày mai, ưm ư, có trận đấu”.

“Tôi muốn cậu”.

“Của cậu, thương....”.

“Đừng lo”.

Nam nhân vừa hôn vừa vuốt ve thiếu niên mãi cho đến khi sắp nhịn không nổi, anh mới đẩy lưu luyến buông thiếu niên ra, để cho thiếu niên nghỉ ngơi cho tốt. Thiếu niên mãi mê ngủ mà không biết rằng nam nhân đã cố tình tặng lên cổ hân vài vết hồng khả nghi.

35. Chương 35

“Chuyến bay JQ7511 từ Hồng Kông đến New York đã hạ cánh, nhập cảnh tại cổng H7”.

Sau khi máy bay hạ cánh, tại khoang hạng nhất, một quý bà xinh đẹp với trang phục trên người là chiếc áo T-shirt cổ chữ V, không tay, bó sát người cùng chiếc quần thể thao, đứng dậy đem áo khoác mang đậm phong cách thể thao của mình buộc ở ngang thắt lưng rồi sửa sang lại mái tóc dài trở nên hỗn độn do ban nãy ngủ. Tiếp đó, bà cầm lấy túi xách, theo ông chồng chậm rãi đi ra cabin.

Khi vừa ra khỏi cổng nhập cảnh, một vị chức sắc của sân bay liền đi đến hỏi: “Xin hỏi hai vị có phải là ông Lục Duy Thành cùng bà Lục Đường Phương Phương đến từ Hồng Kông không?”.

“Đúng vậy, là chúng tôi” Lục Duy Thành trả lời.

Vừa nghe được câu trả lời mà mình mong muốn, vị quan chức này liền vui mừng nói: “Rất vui vì được gặp hai vị, Lục tiên sinh, Lục phu nhân, ngài Tây Môn cùng phu nhân đang ở phòng tiếp đặc biệt chờ hai vị, mời hai vị theo tôi” Lục Duy Thành liếc nhìn vợ một cái, rồi hai người đi theo người này.

Tiến vào phòng tiếp đặc biệt, người vốn đã chờ ở trong này từ lâu liền đứng dậy đi đến chào đón: “Hai vị là ông và bà Lục đi, hoan nghênh hai vị đến New York. Tôi là Tây Môn Mộc Nhất, đây là vợ tôi Vương Linh Linh”.

Lục Duy Thành lập tức bắt tay và nói: “Ngài Tây Môn cùng phu nhân tự mình đến đón chúng tôi thế này, thật sự là vinh hạnh quá” sau đó ông mới kéo người đang đứng bên cạnh mình lại, “Đây là Phương Phương”.

“Đây là điều chúng tôi phải làm” sự sững sốt hiện rõ trong mắt Vương Linh Linh, mẹ của Tiểu Phá nhìn thực trẻ, hơn nữa lại cực kỳ xinh đẹp, tiểu Phá thật sự rất giống mẹ mình.

Nam nhân vốn ngồi trên xe lăn lúc này cũng đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt hai người, vươn tay: “Lục tiên sinh, Lục phu nhân, rất vui được gặp hai vị, tôi là Tây Môn Trúc Âm”.

Lục Duy Thành nhả nhận bắt tay rồi nói: “Sức khỏe cậu Tây Môn không tốt mà vẫn đến đón chúng tôi thế này, cậu thực khách khí quá” đôi mắt to hết sức xinh đẹp của Lục Đường Phương Phương quan sát kỹ Tây Môn Trúc Âm một lần, bà không mở miệng, khuôn mặt lạnh nhạt đầy xa cách. Tây Môn Trúc Âm sau khi bắt tay với Lục tiên sinh liền lại duỗi tay hướng về phía Lục phu nhân. Song Lục phu nhân không tiếp mà chỉ thản nhiên nói: “Nghe Hác Giai nói, cậu Tây Môn sắp phải giải phẫu, cậu hẳn là nên ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt”.

Tây Môn Trúc Âm vẫn tiếp tục giơ tay ra, đáp: “Cha mẹ của Bất Phá đến, chỉ cần tôi có thể đi lại được thì nhất định phải đến đón”.

Lục Đường Phương Phương cười càng sâu, vươn tay cầm lấy bàn tay cũng không mấy ấm áp của đối phương, rồi lại lập tức buông ra: “Thành ý của cậu Tây Môn thật khiến chúng tôi cảm động”.

“Đây là sự tôn trọng của tôi đối với Bất Phá cũng là sự tôn trọng đối với tiên sinh và phu nhân”.

Lục Đường Phương Phương cười cười, từ bên người ông chồng đi đến bên cạnh Tây Môn phu nhân, ôm lấy cánh tay bà: “Phu nhân, chúng ta đi thôi, buổi sáng lúc Bất Phá dậy nhất định sẽ bất ngờ”. Vương Linh Linh thực thích sự thân thiết này của đối phương, liền cười nói: “Thằng bé nhất định sẽ thét to”. Hai bà mẹ đều nở nụ cười, dẫn đầu đoàn người rời khỏi phòng tiếp. Tây Môn Mộc Nhất thấy không khí như vậy cũng rất cao hứng, liền mời Lục Duy Thành cùng cất bước, hai ông bố vừa đi vừa hỏi han về tình hình sức khỏe, về sự nghiệp của nhau. Cậu Tây Môn ốm yếu chỉ còn lại một mình. Ánh mắt màu lam lóe lóe, Tây Môn Trúc Âm im lặng đi theo đằng sau, Lục Đường Phương Phương không thích mình, anh vừa nhìn đã rõ.

Lên xe, Lục Đường Phương Phương cùng Vương Linh Linh tán gẫu về đứa nhỏ chung của hai người, hai ông chồng thì ngồi một bên yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng lại góp vài lời, Tây Môn Trúc Âm tiếp tục tập quán yên lặng. Lúc chiếc Rolls-Royce dừng lại trước cửa biệt thự nhà Tây Môn thì đã là 6 giờ 15 phút. Trong biệt thự đèn vẫn sáng, Lục Đường Phương Phương nắm tay Vương Linh Linh xuống xe, một cô gái xinh đẹp chạy vội từ trong nhà ra.

“Dì! Dì!” Hác Giai vui mừng nhảy bổ lên người Lục Đường Phương Phương, ôm lấy bà dì này của mình làm nũng: “Dì à! Con rất nhớ dì”.

Lục Đường Phương Phương vừa cười vừa ôm lấy Hác Giai, sau đó dùng ánh mắt thường có của một bà mẹ chồng khi xem đứa con dâu để nhìn Hác Giai: “Dì cũng rất nhớ con. Sao mắt lại thâm vậy? không ngủ

ngon à?”.

Hác Giai lắc lắc tay của Lục Đường Phương Phương đáp: “Vâng, cực kỳ không nghe lời, lại lo lắng Bất Phá cho nên ngủ không ngon”.

“Cái đứa nhỏ này” Lục Đường Phương Phương véo cái mũi của Hác Giai, “Chẳng biết thẹn thùng gì cả”. Con bé này có thể làm ảnh hậu được đó ~.

“Dì à...” Hác Giai xoay xoay, liếc nhìn khuôn mặt càng ngày càng đen lại của ai đó một cái.

Tây Môn Mộc Nhất cùng Vương Linh Linh không dám nhìn thẳng con, liền nói sang chuyện khác: “Phương Phương, Duy Thành, vào nhà cái đã”. Ở trên xe, mấy ông bố bà mẹ này đã mau lẹ trao đổi tình cảm, nhanh chóng trở nên thân thiết.

.
. .

Đi vào biệt thự, đoàn người tiến đến phòng khách. Hác Giai ngồi bên cạnh dì của mình, Lục Duy Thành ngồi ở chỗ trống còn lại bên cạnh bà vợ. Tây Môn Mộc Nhất và Vương Linh Linh ngồi cùng nhau, Lục Đường Phương Phương hết sức “quan tâm”, đối với bệnh nhân nào đó nói: “Trúc Âm mau trở về phòng nghỉ ngơi đi”.

Nào biết bệnh nhân liền lễ phép cười cười đáp lại: “Bất Phá còn đang ngủ, hiện tại nếu cháu quay về phòng sẽ đánh thức cậu ấy dậy, chờ một lát cậu ấy liền rời giường”.

Lục Đường Phương Phương làm ra vẻ cực kỳ kinh ngạc, hỏi Hác Giai: “Con không ở cùng phòng với Bất Phá sao?”.

Hác Giai hờn giận đáp: “Bất Phá làm y tá tạm thời cho anh ta, phải trông nom anh ta, để con ở lại phòng một mình”.

“Y tá?” Lục Đường Phương Phương nhìn vào đôi mắt của Tây Môn Trúc Âm, làm bộ như không biết rồi mới nói trấn an, “Bất Phá chăm sóc anh trai mình cũng là điều nên làm. Tháng tám này hai đứa đính hôn rồi sẽ cử hành hôn lễ trước khi đứa nhỏ ra đời, Bất Phá một khi đã làm ba ba thì nhất định sẽ chỉ biết quan tâm đến vợ mình mà thôi”.

Hác Giai cười hi hi: “Cũng phải a”.

Hai tay của ai đó gắt gao nắm chặt lại.

Thấy nụ cười đầy thâm ý của vợ chồng Tây Môn tiên sinh, Lục Đường Phương Phương tạm thời buông tha ai đó: “Em với Duy Thành có mang theo chút thịt khô cho anh Mộc Nhất với chị Linh Linh a. Thịt khô này là do em tự tay làm, hai người nếm thử xem”. Nói xong Lục Đường Phương Phương liền đứng dậy đi đến bên cạnh túi hành lý.

“A, vậy thì tốt quá. Đồ ăn ở phố Trung Hoa vẫn luôn thiếu chút hương vị của quê nhà, Bất Phá hai ngày nay vẫn nói là muốn ăn đồ sấy khô” Vương Linh Linh đứng dậy đi tới trợ giúp.

“Bất Phá là con quý dối, chẳng có cái gì mà nó không muốn ăn” Lục Đường Phương Phương đem tất cả các loại thức ăn, đặc sản có trong vali lôi ra ngoài. Hai bà mẹ ở một bên ngọt ngào quở trách thẳng nhỏ tham ăn nhà mình.

Vào lúc mọi người không chú ý đến, Trúc Âm ngồi xuống bên cạnh Hác Giai, thấp giọng nói vào bên tai cô một câu: “Đứa nhỏ trong bụng cô không có khả năng là của Bất Phá”.

Hác Giai lạnh lùng nhìn lại anh: “Anh có bằng chứng gì mà dám bảo đứa nhỏ này không phải là của Bất Phá? Chúng tôi sẽ kết hôn”.

Tây Môn Trúc Âm thản nhiên nói: “Có lẽ là cô yêu Bất Phá nhưng Bất Phá lại không yêu cô. Thực xin lỗi, tôi sẽ không đem Bất Phá tặng cho bất luận kẻ nào, cho dù là bạn gái chính quy của cậu ấy”.

Hác Giai nheo mắt lại: “Anh không quá tự tin đấy chứ? Bất Phá chắc chắn sẽ chấp nhận anh sao? hơn nữa, di sẽ không đồng ý cho anh cùng Bất Phá!”.

“Hác Giai.” Tây Môn Trúc Âm đột nhiên nhìn sâu vào đôi mắt cô, “Tôi thỉnh cầu cô, đem cậu ấy, tặng cho tôi”.

Bao nhiêu lời lẽ nghiêm khắc vốn đã chuẩn bị sẵn không thể bật thốt ra nổi, Hác Giai giật mình, ngậy người nhìn nam nhân vẫn luôn lặng yên ít lời trước mặt, trong lòng đột nhiên nảy lên một cảm giác khó có thể hình dung.

“Cô rất đẹp, sẽ có nhiều người đàn ông theo đuổi cô. Nhưng tôi thì chỉ có mình cậu ấy” ánh mắt màu lam thực bình tĩnh, nhưng những lời mà người này nói ra lại làm cho Hác Giai không thể thừa nhận.

Hai bà mẹ nói xong, Tây Môn Trúc Âm liền quay trở lại cái ghế sofa đơn của mình. Vào lúc xoay người lại, Lục Đường Phương Phương liền nhìn thấy Hác Giai thất thần nhìn Tây Môn Trúc Âm, đôi mắt ngập nước.

“Hác Giai?”

Hác Giai đột nhiên hoàn hồn, miễn cưỡng cười: “Dì ơi, con lên gọi Bất Phá rời giường, tối hôm qua anh ấy đi ngủ từ sớm, sáng dậy sớm cũng tốt cho sức khỏe”. Nói xong cô liền đứng dậy, xông lên lầu với cái tư thế chẳng giống người đang mang thai chút nào.

Lục Đường Phương Phương nhìn Hác Giai chạy lên lầu, sau đó rời tầm mắt chuyển hướng đến Tây Môn Trúc Âm, người vẫn nhìn thẳng vào mình này giờ, cười nhẹ. Vừa rồi bà cũng nghe thấy mấy lời thì thầm giữa người này và Hác Giai.

.

.

.

Người đang ngủ mơ màng sờ soạng vị trí bên cạnh mình, sao lại trống không thế này? Người đâu? Miễn cưỡng mở to mắt, trời đã sáng, nhưng người đáng nhẽ phải đang nằm trên giường lại không ở, sờ sờ độ ẩm ở đệm, hình như đã rời đi thật lâu. Ngồi dậy ở trên giường, phát hiện ra trên người chỉ mặc độc có chiếc quần lót, thiếu niên vội vàng quơ lấy quần áo ngủ không biết bị cởi ra từ lúc nào để mặc vào rồi xuống giường đi tìm tên kia

Bất thành linh, “Bang bang phang”, “Bất Phá dậy thôi nào”.

Bất Phá nhìn đầy xem thường sau đó mở cửa ra. Không để người ta có cơ hội mở miệng, yêu nữ đã cầm lấy tay hấn tha ra ngoài: “Bất Phá, xuống lầu nhanh”.

“Hác Giai hiện tại mấy giờ rồi a?” tuy hấn đã muốn tỉnh, nhưng mà gõ cửa thế này vẫn là đem người ta hù chết ha.

“ Mặt trời đang phơi mông ngoài kia, kia kìa” Hác Giai hùng hực khí thế tiến lên phía trước.

“Chẳng lẽ hiện tại mình không ở New York mà đang ở bên ngoài không gian sao?” Lục Bất Phá cùng tâm tình tương đối tốt của mình bị Hác Giai tha đi, xuống dưới lầu, hấn mới buồn bực hỏi, “Hác Giai sao bà dậy sớm vậy?”.

“Bởi vì ông nội mặt trời đã rời giường rồi” đi xuống tới lầu một, Hác Giai đột nhiên xoay người lấy một tay che lại mắt của Lục Bất Phá, “Không được nhìn”.

“Được, tôi không nhìn” Lục Bất Phá cẩn thận đi xuống nốt bậc thang cuối cùng, không biết yêu nữ Hác Giai lại muốn làm cái gì đây?.

Nháy mắt mấy cái với người trong phòng khách, Hác Giai dắt Lục Bất Phá đi đến trước mặt một người, “Bất Phá, tôi buông tay đây nha, ông nhớ chú ý nhìn đấy”.

“OK”.

Bàn tay che trước mắt được hạ xuống, thiếu niên liền mở mắt ra, trước mặt là một nữ thần hết sức khiêu gợi đang nhìn hắn với ánh nhìn không mấy tốt đẹp.

“Lão mẹ!” Lục Bất Phá lao tới, ôm lấy bà mẹ hơi nhỏ con của mình, “Lão mẹ, mẹ thật quá phen! Mẹ lại thông đồng với Hác Giai đúng không?”.

“Đúng vậy” nữ thần hào phóng thừa nhận, ôm chặt thằng con, “Có ngoan không đấy, thằng nhóc này?”.

“Có chứ, có chứ, làm sao lại dám không ngoan, không ngoan sẽ bị lão mẹ đánh” Lục Bất Phá lùi lại một chút, vẻ mặt vui mừng, lại cúi đầu hôn “ba ba” lên khuôn mặt lão mẹ một cái, thành công lấy lòng nữ thần đại nhân.

“Nhóc con” Lục Duy Thành lên tiếng, Lục Bất Phá lại xông tới, “Lão ba”.

“Ha ha, hôm nay, thằng nhóc nhà ngươi không có trận đấu sao?”.

“Có. Lão ba, ba cũng thật quá đáng, cứ nhiên lại thông đồng với lão mẹ lừa con”.

“Ha ha, mẹ ngươi muốn làm người bất ngờ mà”.

Tây Môn Mộc Nhất cùng Vương Linh Linh lau đi nước mắt nơi khóe mi, Bất Phá rất hạnh phúc, thực sự rất hạnh phúc. Nụ cười của thằng bé không phải là làm bộ mà xuất phát từ trong sâu thẳm trái tim. Tình yêu mà Lục Duy Thành và Lục Đường Phương Phương dành cho thằng bé hoàn toàn là tình yêu của bậc làm cha làm mẹ dành cho đứa con ruột của mình.

“Thằng nhóc này, sao mẹ cảm thấy ngươi hình như gầy đi?” sau khi cùng thằng con tình thương mến thương xong, ánh mắt nữ thần chợt trở nên lạnh lẽo, nhéo nhéo cái cằm gầy gầy của tiểu quỷ nhà mình.

Mồ hôi lạnh của ai đó ứa ra: “A... ha ha ha ha, lão mẹ, mẹ hoa mắt. Ai u!” lỗ tai bị nhéo.

“Ngươi nói mẹ ngươi bị làm sao cơ?”.

Tại sao ai cũng muốn véo tai hắn a? WTF. Thiếu niên đầy oan ức, cúi cúi người: “Không, chưa có nói gì cả, lão mẹ, mấy ngày không thấy mẹ lại đẹp ra rồi a, lão ba cần cẩn thận nhá, ôi yêu, lão mẹ, lỗ tai của con”.

“Thằng nhóc này”.

Ánh mắt màu lam vẫn thủy chung dừng ở trên người thằng nhóc Tiểu Phá kia, ghi nhớ từng biểu tình trên khuôn mặt ấy, ghi nhớ từng ánh nhìn trong đôi mắt ấy. Hác Giai đứng một bên vụng trộm quan sát, không biết vì sao, đột nhiên rung mình một cái.

Trao đổi tình cảm với thằng con đến tám giờ, Lục Đường Phương Phương cùng Lục Duy Thành ăn bữa sáng rồi lên lầu nghỉ ngơi, buổi chiều hôm nay bọn họ còn phải đến nhà thi đấu để xem trận đấu của tiểu quỷ nhà mình. Lục Bất Phá hưng phấn khác thường, nhưng vì nam nhân nào đó cơ hồ cả đêm không ngủ nên hắn lại bị tên đó lôi về phòng ngủ cùng. Tây Môn Mộc Nhất cùng Vương Linh Linh cũng về phòng nghỉ ngơi, chỉ có Hác Giai ngồi lại phòng khách vẽ mặt trầm tư.

.
. .

Trong phòng ngủ, sau khi tắm giặt sạch sẽ xong, Lục Đường Phương Phương hong khô tóc, ngồi ở trên giường viết viết vẽ vẽ vào sổ tay riêng của mình. Ông chồng nằm bên cạnh ôm lấy vòng eo bà vợ của mình, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Ông xã, em cảm thấy những gì em viết trong sách có nhiều điểm sai lầm”.

“Sai lầm gì?”.

“Nam nhân khi nhìn người mình yêu thì ánh mắt phải là xxxxx chứ không phải là xxxxxx”.

“Mỗi người mỗi khác”.

“Ừ... thật sự là khác biệt rất lớn so với tưởng tượng. Sau này em phải chú ý. Ông xã, em đang có một nguồn cảm hứng mới, anh cứ ngủ trước, em viết bản thảo”.

“Anh không mệt”.

“Vậy anh chờ em chút, một tí là xong”.

“Được”.

Cảm xúc tuôn trào, văn chương lai láng, Lục Đường Phương Phương không ngừng viết xuống.

Nam nhân vật chính: Lục Tiểu Phong Tây Môn Xuy Tuyết.

Đây là tác phẩm tưởng tượng

Bất kỳ một sự trùng hợp nào đều là do ngẫu nhiên.

36. Chương 36

12 giờ trưa, Lục Bất Phá không tài nào ngủ tiếp được. Người nằm bên cạnh vẫn còn ngủ, chậm rãi rút bàn tay đang bị người ấy nắm ra, hắn đã đói bụng rồi! Đầu ngón tay vừa mới thoát ra khỏi thì tay hắn lại bị cầm, gương mặt nhìn lên, nam nhân đã tỉnh.

“Tôi đói bụng, cậu có đói bụng không?”.

Nam nhân chăm chú nhìn hắn, thần sắc thực cô đơn.

“Tây Môn?” Lục Bất Phá nằm xoay người sang, “Xảy ra việc gì? Có phải miệng vết thương làm cậu không thoải mái không?”.

“Bất Phá thực xin lỗi”.

Thiếu niên nắm tay của nam nhân: “Nói đi, lại làm việc gì có lỗi với tôi à?”.

“Thực xin lỗi” nam nhân rất thống khổ, “Tôi có đứa nhỏ của riêng mình, thực xin lỗi”.

Lục Bất Phá sững sốt sau đó hắn mới cười cười: “Dật Hoa rất đáng yêu, rất giống cậu trước đây. Tôi thừa nhận là lúc đầu, tôi có chút lảng tránh, rất sợ nhìn thấy đứa nhỏ của cậu và “cô ta”, nhưng khi gặp Dật Hoa, tôi chỉ nhìn thấy hình ảnh của cậu trong đứa nhỏ ấy, nghĩ lại thì trước khi gặp tôi, cậu không phải cũng là cái dạng đó sao? Tây Môn, Dật Hoa rất đáng yêu, thẳng bé như một trang giấy trắng, đừng để chúng ta làm bắn thẳng bé?”.

“Còn cậu thì sao? cậu có muốn một đứa nhỏ của riêng mình?”.

Lục Bất Phá nhăn mặt nhăn mũi, vẻ mặt khó xử: “Kỳ thật tôi cũng có chút lo lắng. Nếu tôi còn là Đoạn Hoa thì sẽ không sao cả, dù sao thì vẫn còn có Đoạn Vũ. Nhưng mà cha mẹ hiện tại của tôi chỉ có mỗi mình tôi, nhất là cha, ông ấy chắc là rất muốn có cháu bé”.

“Cũng phải” nam nhân ngoắc ngoắc khoe miệng tự giễu, “Nhưng mà cậu cũng không lo là đứa nhỏ trong bụng của Hác Giai không phải là của cậu sao?”.

Khuôn mặt của Lục Bất Phá trong nháy mắt đỏ ửng, cái mồm mở to, nhúc nhích đầu đáp: “Ai nha, sao lại nói thế, kỳ thật là thế này... cái kia... tôi cũng không biết Hác Giai có thực sự mang thai hay không nữa... nhưng mà... tôi... Tây Môn... tôi cũng không có cùng Hác Giai... làm cái đó a”.

Đôi mắt của nam nhân ngay lập tức tỏa sáng.

Lục Bất Phá do dự nói: “Kỳ thật Hác Giai... thích đội trưởng Thương Triệt của đội tôi... nhưng mà Thương Triệt lại cảm thấy bản thân không xứng với Hác Giai nên không dám đá động gì. Tôi lại là bạn bè kiêm thanh mai trúc mã của Hác Giai nên tự nhiên cũng phải giúp cô ấy. Hác Giai đã từng xem qua thông tin

về cậu, có lẽ vì vậy mà cô ấy mới không thích cậu đi. Tây Môn, cậu đừng trách cô ấy, Hác Giai là một cô gái tốt. Hồi tôi mới tỉnh lại, ngày nào cô ấy cũng đến bệnh viện cùng mẹ giúp tôi phục hồi, cô ấy là một cô gái thiện lương. Nghe lão mẹ nói, cô ấy đem mấy tên lúc trước khiêu khích tôi đưa xe mắng cho một trận sau đó còn tìm người dạy cho đám đó một bài học, cô ấy rất quan tâm đến Lục Bất Phá”.

Nam nhân áp chế niềm vui sướng điên dại trong lòng, lại nói: “Nhưng mà không phải cậu và cô ấy sẽ đính hôn vào tháng tám này sao?”.

“Đây cũng là ý của mẹ với dì. Nhưng mà tôi đã nói với Thương Triệt, nếu anh ấy không theo đuổi Hác Giai thì tôi sẽ lấy cô ấy” thiếu niên không biết rằng mình đang châm ngòi cho một quả bom.

Nam nhân nhìn xuống, che đi lửa ghen đang bùng cháy mãnh liệt trong mắt, ủy khuất nói: “Cậu, vẫn chưa tha thứ cho tôi”.

“Tây Môn”.

Nam nhân lại nhìn lên: “Nếu cậu tha thứ cho tôi thì vì sao vẫn muốn cưới người khác?” hơn nữa bọn họ cũng đã làm rồi, cậu ấy phải phụ trách!

Lục Bất Phá nhìn vào đôi mắt màu lam đang tràn đầy sự bất mãn kia, thở dài: “Tây Môn, sau khi trở thành Bất Phá, tôi đã nghĩ rất nhiều. Khi đó, quả thật tôi đã quá xúc động. Người suốt mười tám năm luôn ở bên cạnh đột nhiên lại không cần mình, không tin mình, tôi đã không thể chấp nhận được việc đó cho nên mới làm cái hành động cực đoan như thế. Hiện tại, tôi đã thành Bất Phá, hai người chúng ta bắt đầu lại lần nữa. Cậu hiện tại đã là ba ba, có Dật Hoa, đứa nhỏ đáng yêu như vậy, mà thằng bé không thể rời xa mẹ, đứa nhỏ không có mẹ rất đáng thương”.

“Cậu không cần tôi” nam nhân thản nhiên nói, “Cậu không tha thứ cho tôi, cho nên hiện tại cậu không cần tôi”.

“Tây Môn” một lúc sau, Lục Bất Phá nói, “Chuyện trước kia... đều do chúng ta quá xúc động. Cậu đã làm cha, cậu phải có trách nhiệm với đứa nhỏ. Mặc kệ Nhược Lan khi đó đã làm những việc gì, cô ấy làm vậy cũng chỉ vì yêu cậu. Cậu nên cho cô ấy một cơ hội”.

“Tôi nói tôi chỉ yêu mình cậu!” nam nhân ngồi dậy, không thể kìm nén được giọng nói, “Tôi sẽ không cưới bất kỳ người phụ nữ nào nữa! Tôi lợi dụng Nhược Lan thì tôi sẽ bồi thường cho cô ta, nhưng tôi sẽ không quay lại với cô ta! Tôi căn bản không có biện pháp làm tình với cô ta, mỗi một lần, tôi đều phải dựa vào thuốc kích thích! Cậu muốn tôi cứ thế cả đời sao?”.

Lục Bất Phá cũng ngồi dậy, những lời mà nam nhân vừa nói khiến hấn kinh hãi.

“Trong suốt một năm cô ta mang thai, tôi căn bản không chạm qua cô ta. Đến năm thứ hai, tôi làm với cô ta bốn lần, không phải vì dục vọng mà là vì cô ta yêu cầu, bởi vì tôi đem cô ta trở thành công cụ sinh dục, bốn lần này coi như là bồi thường cho cô ta. Nửa năm trước khi mọi việc phát sinh, tôi rất cuốc không thể cùng giường với cô ta được nữa, tôi sợ bản thân sẽ không nhận nổi mà gọi lên tên cậu. Hoa”.

“Tây Môn” Lục Bất Phá trảo trảo tóc, “Nhớ lại việc trước kia, mặc dù tôi có chút khổ sở nhưng mà hiện tại tôi tin rằng khi ấy cậu có nỗi khổ riêng, vì thế tôi tha thứ cho cậu. Chỉ là.... Tây Môn, tôi là Lục Bất Phá không phải Đoạn Hoa. Tôi có cha có mẹ, cũng nên vì họ mà lo lắng, còn có, việc gì đã qua thì hãy cho qua đi, chúng ta sẽ vẫn như trước đây, làm bạn bè tốt” hấn thừa nhận là bản thân đang sợ hãi, tình yêu luôn đả thương người, chỉ có tình bạn mới không đả thương người.

“Bạn tốt?” đôi mắt nam nhân trở nên thâm trầm, đột nhiên anh đem thiếu niên đè xuống. Thiếu niên theo phản xạ định huých khuỷu tay thì lại nghe thấy nam nhân uy hiếp: “Nếu không sợ miệng vết thương của tôi bục ra thì cậu cứ việc đánh”.

“Ừm!” bàn tay thiếu niên còn chưa được buông ra thì miệng của hấn đã bị ngăn chặn.

“Tây Môn! Không! Không được như thế!”.

Thiếu niên mặc dù muốn giãy dụa nhưng lại sợ động đến miệng vết thương của nam nhân, cuối cùng, cả người hấn run lên, hô hấp dồn dập.

“Bạn tốt sẽ không hôn như vậy, càng không làm những việc như thế này. Hoa, tôi là của cậu, cậu không thể không cần tôi”. Hôn lên, bàn tay của nam nhân liền tiến vào trong quần ngủ của thiếu niên, cầm lấy nơi yếu ớt đó của thiếu niên.

.

.

.

Sân bóng, một người ngồi ở hàng ghế dự bị, trên đầu trùm một cái khăn lông, cúi thấp đầu. Trên sân, trận đấu đang diễn ra nhưng hẳn dường như không chút lo lắng, chỉ cúi thấp đầu, chẳng rõ suy nghĩ việc gì.

Trên khán đài, bốn người đến xem trận đấu – Lục Đường Phương Phương, Lục Duy Thành, Tây Môn Mặc Nhất và Vương Linh Linh vừa quan sát diễn biến trên sân vừa thường xuyên để ý đến thiếu niên kia.

“Phương Phương, Bất Phá không có việc gì chứ?” Vương Linh Linh hỏi.

Lục Đường Phương Phương cầm lấy ống nhòm quan sát thiếu niên đang trùm khăn lên đầu, nhìn một hồi rồi nói: “Không có việc gì, phỏng chừng đang trong phút yếu lòng, lo lắng không biết lúc ra sân nên thể hiện như thế nào thôi”.

Wang Linh Linh khụ hai tiếng: “Bất Phá với Trúc Âm hẳn vẫn chưa đến bước cuối cùng đi”.

“Ai biết?” Lục Đường Phương Phương buông ống nhòm, “Giữa trưa Bất Phá mới xuống lầu, hơn nửa lúc ấy miệng còn bị sưng, mặt thì lại đỏ, chỉ có phổi của Trúc Âm không khỏe, chứ nửa người dưới của nó thì vẫn bình thường”.

Wang Linh Linh lại khụ hai tiếng, không hổ là tiểu thuyết gia, nói chuyện cũng không chút kiêng nể.

“Chị Linh Linh, việc đính hôn của Bất Phá với Hác Giai vẫn phải đúng hạn cử hành, thứ nhất là vì Bất Phá, thứ nhì là vì Hác Giai” thứ ba là vì thử nghiệm.

“Chị sẽ không nói cho Trúc Âm”.

Lục Đường Phương Phương cười cười: “Trúc Âm vốn hướng nội, có chuyện gì buồn cũng cứ để trong lòng, đó cũng không phải là chuyện tốt”.

“Đúng vậy, nếu không phải nó cứ dẫu chuyện buồn trong lòng thì Bất Phá đã không phải chịu khổ như vậy”.

“Cho nên làm mẹ như chúng ta phải khuyên nó, không để cho nó cứ ầm ứ hậm hực mãi trong lòng như thế” Lục Đường Phương Phương nắm tay Vương Linh Linh, thành khẩn nói, “Chuyện của nó với Bất Phá, em không phản đối nhưng mà em muốn nó hiểu một đạo lý, hai người yêu nhau cần phải luôn thẳng thắn với đối phương, mặc kệ là thống khổ hay vẫn là bi thương, thì càng không được phép tự tiện quyết định hộ đối phương”.

Wang Linh Linh nắm chặt lấy tay người chị em tốt: “Phương Phương cảm ơn em”.

“Em là mẹ của Bất Phá, cũng chỉ muốn thẳng bé hạnh phúc thôi”.

Xoa xoa bắp đùi, thiếu niên cần ra sân kéo khăn lông trùm trên đầu xuống. Tên kia hơi quá đáng, rõ ràng biết chiều nay người ta có trận đấu mà còn, còn... khuôn mặt thiếu niên chuyển thành màu thịt ba chỉ, lúc đỏ lúc trắng. Vừa rồi, hẳn đã suy nghĩ rất nhiều để rồi đưa ra kết luận là: công việc của tên kia là ở New York, cha mẹ hẳn lại ở Hồng Kông, sau khi giải đấu này chấm dứt, hẳn và tên kia nhất định sẽ phải tách ra. Hẳn không có khả năng bỏ lại cha mẹ để chạy sang Mỹ, tên kia cũng không thể bỏ lại công việc để chạy tới Hồng Kông... thôi... cứ như thế đi. Thời gian qua đi, hẳn và tên kia vẫn sẽ là bạn bè, trải qua việc sinh tử, hẳn không còn là một Đoạn Hoa dễ xúc động. Tình bạn so với tình yêu đẹp hơn mà cũng vững chắc hơn.

Tiếng còi hiệp thứ hai vang lên, Lục Bất Phá cùng đồng đội nắm tay hét lớn lấy quyết tâm sau đó chạy vào sân.

Tây Môn tôi còn yêu cậu không? Tôi không biết, tôi không biết...

37. Chương 37

Từ sau cái ngày hai người “cãi nhau” ấy, Tây Môn Trúc Âm trở nên cực kỳ yên lặng, dù vẫn ngủ chung giường với Lục Bất Phá song anh không còn làm mấy chuyện khác người kia nữa cũng không còn nhân lúc ngủ cố nắm lấy tay hắn như trước. Lục Bất Phá nghĩ rằng anh đã thông suốt, hơn nữa, bản thân lại đang dồn toàn lực cho giải đấu nên gần đây hắn không tán gẫu gì mấy với anh. Chỉ là ban đêm, lúc giật mình tỉnh dậy, tìm hắn lại nhói đau.

Hôm nay là ngày 26 tháng 9, ngày cuối cùng của giải đấu. Đại học Hồng Kông như một con ngựa đen phi thẳng đến trận chung kết, cùng đại học Harvard tranh chức vô địch. Chỉ trong bảy ngày ngắn ngủi của giải đấu, cầu thủ số 16 – Lục Bất Phá, cầu thủ số 21 – Trần Quân Thụy, cầu thủ số 18 – Thương Triệt đã thể hiện cực kỳ xuất sắc trong các trận đấu khiến một số nhà quản lý trong NBA rất chú ý.

Trong 6 ngày thi đấu vừa qua, Lục Bất Phá đều ra sân vào hiệp hai và hiệp bốn, mọi người sau khi quan sát biểu hiện trên sân của hắn đều dễ dàng nhận ra nhược điểm trí mạng của thiếu niên này là thể lực. Đại học Harvard đã làm tốt công tác chuẩn bị để đối phó với “anh chàng” tiên phong xuất sắc gây que củi của đại học Hồng Kông. Còn bên đại học Hồng Kông, Mạnh Hoài Đông cũng đã lập ra một kế hoạch tác chiến mới. Khi đội đại học Hồng Kông vừa ra sân, trên khán đài, khán giả không khỏi ồ lên, thiếu niên số 16 cư nhiên có mặt trong đội hình xuất phát.

“Bất Phá, em ra sân ngay hiệp một nên nhớ tranh thủ thể hiện hết khả năng ngay trong hiệp này, thể lực bên mình không bằng Harvard vì vậy phải ra đòn phủ đầu trước”.

Hồi tưởng lại mấy lời mà huấn luyện viên nhắc nhở mình trước khi ra sân, Lục Bất Phá hít sâu mấy hơi, trận này hắn muốn chơi ít nhất ba hiệp, không thể bại bởi thể lực của chính mình.

“Huýt!”

Tiếng còi vào trận vang lên, quả bóng trong tay trọng tài bay lên, Thương Triệt và tiên phong chính của bên đối phương đồng thời nhảy lên đoạt bóng.

“Bộp”.

Trái bóng từ trên tay Thương Triệt được truyền ra ngoài, Trần Quân Thụy với vóc dáng nhỏ bé của mình rất nhanh lao đến đón bóng rồi truyền tiếp cho Tư Lý – người đã mau chóng chạy đến phía dưới rổ của đối phương. Các cầu thủ của đại học Harvard nhanh chóng phòng thủ, Tư Lý làm động tác ném bóng giả, đem bóng truyền cho người đã vọt vào khu cấm địa là Lục Bất Phá. Vừa vào khu cấm địa, Lục Bất Phá phát huy hết mức ưu điểm của vóc người gây như que củi của mình, dưới sự giáp công của hai gã phòng thủ bên đối phương, hắn lấy tốc độ “quỷ khóc thần sầu” vòng ra phía sau hai người, thành công úp bóng vào rổ.

“Wo!” cả khán đài vang lên tiếng hoan hô, cổ động viên của đội Hồng Kông ra sức hò hét.

Hôm này, trên khán đài có thêm một người tới xem, anh im lặng ngồi ở chỗ kia, không phải ngồi ở bên cạnh cha mẹ mình mà là lặng lẽ, ngồi một góc riêng. Ánh mắt u ám, trong mắt anh chỉ tồn tại duy nhất hình ảnh của cầu thủ số 16. Ở phía đối diện vị trí anh ngồi, một nữ thần đầy gợi cảm trong chiếc áo bó sát cầm ống nhòm quang minh chính đại ngồi nhìn anh. Vì sao lại bảo là quang minh chính đại hả? Vì vị khán giả kia đã sớm phát hiện ra nữ thần đang nhìn mình.

Lục Đường Phương Phương bề bộn công việc, một bên không ngừng cổ vũ thằng con, một bên vẽ vẽ viết viết vào cuốn sổ tay vẫn luôn được giữ kè kè bên người, một bên không quên nói chuyện phiếm với bà chị Vương Linh Linh bên cạnh. Chữ viết ngoáy của Lục Đường Phương Phương không khác nào gà bới, Vương Linh Linh tuy rằng rất tò mò không hiểu cô em này đang viết gì nhưng lại ngại ngần không hỏi.

“Chị Linh Linh, tại sao chị lại không phản đối việc của Bất Phá và Trúc Âm?” nữ thần mau chóng biến thân thành phóng viên.

Vương Linh Linh cười đáp: “Hai đứa chúng nó thực ra đều rất tốt. Nghĩ đến lại tiếc, thực ra cũng muốn hai đứa nó có thể thích phụ nữ giống như người ta, có thể lấy vợ sinh con như mọi người lắm chứ, nhưng

nếu chị phản đối thì hai đứa nó chắc chắn sẽ rất đau khổ. Hai đứa nó đã phải đối mặt với nhiều thất vọng và đau khổ trong cuộc sống cũng như trong công việc, người làm mẹ như chị sao nỡ để hai đứa lại thêm bất cứ đau khổ?”.

Lục Đường Phương Phương giơ ngón tay cái của mình: “Chị Linh Linh, chị thật vĩ đại”.

“Phương Phương, em mới vĩ đại, em có thể coi Bất Pháp như đứa con mình mang nặng đẻ đau như vậy, theo chị đó là việc mà người thường khó lòng làm được”.

Lục Đường Phương Phương cười cười, nhìn về phía đứa nhỏ đang mài quần áo trên sân, lẩm bẩm: “Một tiểu thụ đáng thương hoàn mỹ đến vậy, đương nhiên phải thương yêu rồi”. Nói xong, bà lại bắt đầu viết viết vẽ vẽ vào cuốn sổ tay dưới ánh nhìn đầy khó hiểu của Vương Linh Linh.

Một đầu khác của khán đài có hai người đang khe khẽ thì thầm với nhau.

“Đoạn Vũ, em có nhìn thấy không? Người phụ nữ hết sức nóng bỏng ngồi ở phía đối diện kia là mẹ của anh trai em”

“Anh xác định?” huýt sáo, “Sexy quá. Cũng thực trẻ a, thoát nhìn không đến 30”.

“Dì ấy năm nay đã 39 tuổi rồi, qua ba ngày nữa, dì ấy sang tuổi 40 đấy”.

“Không thể nào, nhìn kiểu gì cũng không giống, nói dì ấy là bạn gái của anh em, em cũng tin a”/

“Sao vậy? Em động tâm?”.

“Làm gì có chuyện đó! Dì ấy là mẹ của anh em!”

Nụ cười mau chóng quay trở lại trên khuôn mặt, ai đó lại tiếp tục cung cấp tin tình báo: “Anh em sẽ đính hôn với bạn gái vào ngày 15 tháng 8 tới. À, cô bạn gái kia tên là Hác Giai, là hoa hậu giảng đường của đại học Hồng Kông”.

“Người nào người nào?”.

“Người kia, cái cô mặc váy công chúa màu hồng nhạt kia kìa”.

“Woah! Ông anh em mệnh tốt thế, kiếm được bạn gái đẹp ghê a”.

“Em động tâm?”.

“Làm gì có chuyện đó! Cô ấy là bạn gái anh em!”.

Nụ cười lại mau chóng quay trở lại trên khuôn mặt, ai đó lại tiếp tục hiển tin: “Theo em cái ngày mà anh em đính hôn với bạn gái, Tây Môn Trúc Âm có ghen đến tức chết không?”.

“Hừ! Cho đáng đời, anh em nên tìm một cô gái đính hôn rồi sống một cuộc sống bình thường”.

“Em cho rằng đồng tính luyến ái là không bình thường?” Nụ cười của ai đó bỗng chốc bốc hơi.

“Cũng không phải, chỉ là em không muốn anh em cứ dây dưa mãi với tên khốn kia. Dù sao anh ấy cũng có bạn gái rồi, vậy thì kết hôn thôi”.

“Muốn đến làm quen một chút với mẹ của anh em không?”.

“Không cần đâu. Quá đột ngột, chờ anh em cảm thấy thời cơ đã chín muồi đến lúc ấy làm quen là tốt nhất”.

Vương Chỉ quan sát người ngồi đối diện suốt từ nãy tới giờ cứ thỉnh thoảng lại cúi đầu viết viết cái gì đó, thầm nghĩ: Dì ấy rốt cuộc có phát hiện ra con trai của mình đã không còn là thằng con lúc trước không? Chẳng lẽ dì ấy không biết Tây Môn Trúc Âm đã từng làm việc gì sao? Hay là tin tức không đến được bên Hồng Kông?”.

“Woah!”

Tiếng hoan hô lại vang lên, nhóm lưu học sinh Trung Quốc đến trợ uy cho gà nhà hưng phấn hò hét. Vương Chỉ phục hồi lại tinh thần sau đó đó lại bĩu môi. Tên đó dẫn bóng có quái gì mà phải ngạc nhiên, rõ ràng là chơi đùa mà.

Mười phút sau, hiệp thi đấu thứ nhất kết thúc. Cầu thủ số 16 dẫn bóng thần sầu, một sức mạnh không thể chối cãi. Đại học Hồng Kông dẫn trước đại học Harvard 20 điểm. Thấy hấn thở hồng hộc, mồ hôi vã ra như tắm, huấn luyện viên của đại học Harvard trấn an các cầu thủ rằng hiệp thứ hai thiếu niên này tuyệt đối sẽ không ra sân.

“Huấn luyện viên, hiệp tiếp theo, em vẫn muốn ra sân” uống hết một chén nước quýt, Lục Bất Phá thỉnh cầu.

Mạnh Hoài Đông hỏi: “Không thành vấn đề chứ?”.

“Không a” thiếu niên theo thói quen trùm khăn lên đầu, “Hôm nay em cảm thấy rất ổn, ‘nhất cổ tác khí hạ khứ khu’[1]”.

[1] một tiếng trống khơi dậy cả tinh thần ~ đại khái có động lực để làm việc a

“Được, vậy hiệp thứ hai em vẫn tiếp tục ra sân, nếu cảm thấy không khỏe thầy sẽ cho Lưu Dục vào thay em”

“OK”

Sau 5 phút nghỉ ngơi, mọi người lại ngạc nhiên khi phát hiện ra cầu thủ số 16 lại ra sân. Đội trưởng bên đại học Harvard lập tức hạ lệnh: vây kín số 16!

....

Hiệp thi đấu thứ hai, thiếu niên như thể xài thuốc kích thích, mặc kệ đối phương có phòng thủ kín đến mức nào, hấn đều có thể phá được vòng vây đoạt được bóng. Ngay sau khi thiếu niên nhận được bóng từ đường truyền của Trần Quân Thụy rồi cho gọn trái bóng vào rổ, một gã thuộc tuyến phòng thủ bên phía Harvard đột nhiên vọt đến trước mặt sau đó xô ngã hấn, thiếu niên đập mạnh người vào giá bóng, quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích. Trên khán đài, nhiều người bất mãn la ó, đây rõ ràng là cố ý phạm quy. Ở trong một trận đấu, có đôi khi vì khí thế đội bóng mà phải cố ý phạm quy, tuy nhiên cú va chạm vừa rồi đối với thiếu niên gây như que củi này là hết sức nguy hiểm.

Tây Môn Trúc Âm đứng lên bước xuống khán đài, Lục Đường Phương Phương cũng đứng lên, trận đấu tạm dừng. Nhân viên y tế cùng trọng tài đều vây quanh thiếu niên.

“Bất Phá! Mày làm sao rồi! Đụng vào thế nào?”.

Bị dọa đến sợ phát khiếp lại không dám đụng vào hấn, Trần Quân Thụy gấp đến độ muốn khóc. Thương Triệt nắm lấy cổ áo của cầu thủ phạm quy bên đối phương, quát: “Con mẹ nhà mi, muốn làm cái quái gì vậy?! sức khỏe của cậu ấy vốn đã không tốt! Nếu mày mà làm cậu ấy bị thương, tao quyết không tha cho mày!”.

“Thương Triệt” các cầu thủ khác vội vàng tiến tới kéo anh ra. Đoạn Vũ và Vương Chỉ cũng đi đến hàng thứ nhất của khán đài, cực kỳ lo lắng.

Nhân viên y tế cẩn thận kiểm tra lưng Lục Bất Phá, làn da trắng nõn xuất hiện một vết bầm tím: “Số 16, cậu có nghe rõ chứ? Có thể nói không?”.

Qua hơn nửa ngày, Lục Bất Phá mới nâng lên một bàn tay lắc lắc, sau đó mới chậm rãi đứng lên. Tựa hồ bị xô cho thực thắm, sắc mặt của hấn không được tốt, hai mắt nhắm lại. Trần Quân Thụy vội vàng đỡ lấy hấn, thiếu niên dựa vào người đồng đội, rồi cười cười nói với bác sĩ: “Không có việc gì, vừa rồi xô hơi mạnh nên có chút choáng váng”.

“Có thể tiếp tục trận đấu chứ?” Trọng tài chính hỏi.

Thiếu niên thôi không dựa vào người đồng đội nữa, xoay xoay bả vai: “Có thể”.

“Bất Phá, không cần phải cố! chúng ta có thể thắng!” Trần Quân Thụy đỡ lấy hấn.

Thiếu niên cười thật sâu trấn an: “Thật sự không có việc gì”. Sau đó mới phất tay với huấn luyện viên cùng người nhà đang lo lắng, nói cho mọi người rằng hấn không bị việc gì.

“Bất Phá, thật không bị việc gì chứ, đừng miễn cưỡng bản thân” Thương Triệt tiến lên hỏi.

Lục Bất Phá ôm lấy Thương Triệt, nhân cơ hội ghé vào tai anh nhỏ giọng nói: “Chiếm chút thời gian để nghỉ ngơi”. rồi mới lớn tiếng nói: “Không có việc gì, nghỉ một chút là không sao rồi”.

Trên mặt Thương Triệt một trận xanh trắng, sau khi huých thiếu niên một cái cho hả giận, anh nghiêm túc nói: “Mọi người chuẩn bị!”. Nghe đội trưởng lên tiếng, các cầu thủ khác lúc này mới thấy yên tâm.

Bởi vì đối phương cố ý phạm quy nên đội đại học Hồng Kông được hưởng ném phạt, Lục Bất Phá là người thực hiện. Mỗi lần, đều đợi đến lúc sắp hết thời gian thực hiện, Lục Bất Phá mới chịu ném bóng đi, những người khác nhìn vào đều tưởng là cú va chạm kia khiến hắn bị ảnh hưởng, chỉ riêng mình Thương Triệt biết, tên này đang nhân cơ hội nghỉ ngơi.

Bất lấy cơ hội nghỉ ngơi chừng mười phút, Lục Bất Phá lấy lại tinh thần. Lúc này hắn không dám để mọi người lại phải lo lắng, đồng thời cũng vì tiết kiệm thể lực, hắn đem những cơ hội đạt được nhường lại cho đồng đội, chỉ phụ trách chuyền bóng. Mà lần này khi chuyển sang chuyền bóng, hắn càng làm đối phương bối rối vì không biết khi bắt được bóng hắn sẽ tiến công hay truyền cho người khác.

Rất nhanh, hiệp thi đấu thứ hai kết thúc, đại học Hồng Kông vượt lên dẫn trước 30 điểm.

Hiệp thi đấu thứ ba, thiếu niên không ra sân. Trên đầu lại trùm một chiếc khăn lông, hắn tựa vào ghế nghỉ ngơi, an tâm đem những việc còn lại giao cho đồng đội. Thiếu niên là đối tượng được đội bóng bảo vệ nghiêm ngặt (bởi vì sức khỏe của hắn không tốt), cú va chạm vừa rồi đã khơi dậy ham muốn trả thù của cả đội, mọi người thể công không chỉ càng khỏe, mà trong đó còn ẩn chứa cả hương vị của sự trả thù.

“Bất Phá, hiệp thứ tư, em không cần ra sân đâu” huấn luyện viên Mạnh Hoài Đông đã nở một nụ cười chiến thắng.

“Vâng. Huấn luyện viên, kỳ thật lưng em cũng hơi đau” thiếu niên trầm tĩnh lại.

Dưới lớp khăn, thở dài, trái tim của thiếu niên lại đau đớn. ‘Cậu ta đã nghĩ thông suốt, bọn họ làm bạn vẫn là tốt nhất’.

“Huýt”.

Vào lúc thiếu niên đang miên mang suy nghĩ, tiếng còi báo hiệu trận đấu chấm dứt vang lên, mọi người có mặt hôm nay đều đứng dậy nhiệt liệt vỗ tay, chúc mừng hắc mã đội bóng [2]. Thiếu niên còn chưa kịp kéo khăn trùm đầu ra thì đã bị đồng đội lao tới đè xuống.

[2] ý ở đây là đội bóng này dũng mãnh như ngựa đen, thực ra cũng định dịch là đội bóng ngựa đen nhưng thế kỳ cục quá, mà đội bóng hắc mã cũng hơi kỳ nên thôi đành giữ nguyên là hắc mã đội bóng.

Người Mỹ mặc dù được thi đấu ở sân nhà nhưng lại không đoạt được chức vô địch, điều này làm cho mặt của bọn họ không khác gì đưa đám, nhưng đồng thời, họ cũng đặc biệt ngưỡng mộ đối thủ lần này của mình. Tuy rằng thiếu niên số 16 vẫn chỉ ra sân hai hiệp, nhưng hắn đã khiến mọi người ấn tượng cực sâu.

Cuối cùng cũng thoát được khỏi sự áp bách của đồng đội, thiếu niên cao hứng nhảy lên đè lại các chiến hữu, sau đó hắn liền bị các chiến hữu nâng lên, tung lên cao. Giữa lúc thiếu niên kêu lên sợ hãi, một người lặng lẽ rời đi.

...

Thắng lợi luôn đi cùng với niềm vui và nước mắt, đương nhiên câu này không áp dụng cho tên Lục Bất Phá không tim không phổi. Thế nên mới có việc hắn lấy làm kỳ và không ngừng thắc mắc, vì sao Hắc Giai lại khóc thương tâm như thế?

Đại học Hồng Kông đạt được chức vô địch lần này, ôm cúp vô địch, Lục Bất Phá cùng đồng đội tận tình cười đùa trước mặt phóng viên. Kế tiếp là công bố mười cầu thủ tiềm năng, năm cầu thủ chơi tốt nhất và một cầu thủ chơi xuất sắc.

Trong dự kiến của mọi người, ba người đã thể hiện cực kỳ xuất sắc trong trận đấu này là Thương Triệt, Trần Quân Thụy cùng Lục Bất Phá lần lượt đạt các danh hiệu cầu thủ tiềm năng cùng cầu thủ chơi tốt, Lục Bất Phá đạt được danh hiệu cầu thủ chơi xuất sắc. Sau khi nghi thức trao giải chấm dứt, quản lý bên NBA lập tức đến tìm ba người, hy vọng bọn họ có thể gia nhập các đội chuyên nghiệp chơi trong giải nhà

nghe danh tiếng này. Vì ban này chơi có hơi đều, Lục Bất Phá chột dạ thì nhiều mà vui mừng thì ít, còn Trần Quân Thụy và Thương Triệt đương nhiên là cực kỳ kích động. Tuy nhiên vì ba người vẫn là sinh viên, nên việc này còn phải đợi bọn họ quay lại Hồng Kông rồi mới có thể nói chuyện cụ thể.

Sau khi tiếp nhận lời “phát biểu” cùng khen ngợi của huấn luyện viên ở phòng nghỉ, đoàn người chậm rãi rời khỏi sân vận động, ánh đèn Flash nháy liên hồi, tại cửa sân vận động một chiếc Rolls Royce dài đứng đợi sẵn mọi người. Người đầu tiên rời khỏi sân ban này lúc này tiến tới, các phóng viên dĩ nhiên nhận ra anh, ánh đèn Flash lại nháy không ngừng.

“Huấn luyện viên Mạnh, tôi đã đặt tiệc tại ‘khách sạn Heaton’ để chúc mừng mọi người”.

“Cậu Tây Môn, cậu quá khách khí rồi”.

Nam nhân liếc mắt nhìn thiếu niên nào đó rồi đáp: “Đây là việc nên làm, hôm nay biểu hiện của mọi người rất xuất sắc. mời huấn luyện viên cùng mọi người lên xe”.

“Ngài Tây Môn, tôi có thể bảo anh tôi đi cùng được chứ?” người thứ nhất mà Trần Quân Thụy nghĩ đến khi được thưởng chính là ông anh của mình.

“Đương nhiên là được”.

“Ngài Tây Môn, vậy chúng tôi có thể đi chứ?” Hác Giai chỉ về phía thành viên của đội cổ động.

“Đương nhiên” nam nhân chỉ chỉ ba chiếc xe hơi đằng sau chiếc Rolls-Royce, “Tất cả mọi người đều đi”.

“Yah! Tuyệt quá” Trần Quân Thụy kiễng mũi chân tìm tìm, hướng một người vẫy tay, “Anh! Em ở đây”.

“Ngài Tây Môn, chúng tôi có thể đi chứ?” Vương Chỉ nắm tay Đoàn Vũ chậm rãi đi tới. Ánh đèn Flash sáng lên không ngừng.

“Đương nhiên”.

“Vậy còn bọn tôi?” một quý bà hỏi.

Tây Môn Trúc Âm mở cửa xe, cung kính nói: “Chú, dì, mẹ, mời lên xe”.

“Tây Môn, một tí nữa ba con sẽ đến” sau khi lên xe, Vương Linh Linh nói, nam nhân đáp lời thể hiện mình đã biết.

“Cảm ơn cậu, cậu Tây Môn” Mạnh Hoài Đông dẫn bạn bè cùng các thành viên trong đội lên xe, thiếu niên là người lên xe cuối cùng.

Để những người phía trước lên xe hết, nam nhân đột nhiên nắm lấy tay thiếu niên kéo lại, giữa ánh nhìn tò mò của mọi người xung quanh, anh không dẫn thiếu niên lên xe mà đóng luôn cửa xe lại. Chiếc Rolls-Royce chậm rãi chuyển bánh, ba chiếc xe chặn người đằng sau cũng lần lượt rời đi. Thiếu niên khấn trương nhìn nam nhân, không biết anh muốn làm gì.

“Cậu là ngôi sao của đêm nay, để tôi làm lái xe cho cậu” nam nhân thản nhiên nói, ánh đèn Flash xung quanh nháy như thể chưa bao giờ được nháy. Thiếu niên lắc tay nam nhân ra, quần bách đến muốn bỏ chạy thực mạng.

Một chiếc xe thể thao dừng trước mặt nam nhân và thiếu niên, lái xe đi xuống, nam nhân mở cửa xe mời thiếu niên lên. Bao trùm xung quanh là những ánh nhìn ngạc nhiên cùng ái mộ, thiếu niên không chút nghĩ ngợi liền nhảy lên xe, cửa xe đóng lại. Nam nhân đi sang bên lái xe, ngồi vào ghế sau đó nổ máy.

“Bất Phá”

“A”.

Thiếu niên cúi thấp đầu.

“Đêm nay chúng ta đến đảo nhỏ trước được không? Để làm mẹ cậu ngạc nhiên”.

Thiếu niên có chút do dự.

“Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cậu đâu. Cậu sắp về Hồng Kông, chỉ là tôi muốn một mình cùng cậu chút thôi” giọng điệu nam nhân thực thành khẩn.

Thiếu niên suy nghĩ một hồi: “Được rồi”.

Tại nơi thiếu niên nhìn không đến, đôi mắt nam nhân ánh lên tia nguy hiểm.

38. Chương 38

Bữa tiệc tối nay ngoại trừ các thành viên của đội bóng cùng vài người bạn của họ thì không có người ngoài, Tây Môn Trúc Âm đã tổ chức buổi tiệc này theo đúng nghĩa tiệc mừng chiến thắng, không có phóng viên, không có những thành phần phải xã giao, sau hai mươi phút có chút ngại ngùng “bỡ ngỡ” mọi người dần “xổ lồng”. Ba vị công thần của trận thắng lần này là Lục Bất Phá, Trần Quân Thụy và Thương Triệt trở thành đối tượng để mọi người chúc rượu. Cũng may, Lục Bất Phá đang uống thuốc đông y, thật sự không thể uống rượu nên mới tránh được một kiếp. Không được may mắn như thế, lần này Trần Quân Thụy và Thương Triệt liền thấm, Thương Triệt bình thường vốn nghiêm túc cẩn thận, thật vất vả mới có được một cơ hội làm càn thế này dĩ nhiên các đồng chí trong đội bóng quyết không buông tha. Còn Trần Quân Thụy a, tên này vốn thích ồn ào náo nhiệt, không khí vừa nóng lên, cho dù bị chúc rượu, hắn vẫn cực kỳ vui vẻ thoải mái. Chỉ tội cho anh trai của Trần Quân Thụy là Trần Quân Nho, phải thay em trai uống không ít rượu.

Mặc dù tránh được việc bị chúc rượu nhưng Lục Bất Phá lại không thể thoát khỏi số phận bị các chiến hữu dùng bánh ngọt chét vào mặt lại còn bị bắt phải đến ôm Hắc Giai thể hiện ‘tình thương mến thương’, rõ ràng là muốn cái mạng già của hắn mà. Vất vả lắm mới tránh thoát được hết các chiêu thức để trốn khỏi vòng vây của các chiến hữu, Lục Bất Phá chui vào một góc kêu to cứu mạng.

Một người đem hết những việc đang diễn ra thu vào trong tầm mắt, anh gọi quản lý của khách sạn đến, ghé vào lỗ tai ông ta nói vài câu, vị quản lý kia gật gù đầu. Sau khi quản lý rời đi, nam nhân đi đến góc phòng, tới bên cạnh thiếu niên, dùng một tay ôm gọn thiếu niên vào lòng.

“Bất Phá, chúng ta đi thôi”.

Đột nhiên dựa sát vào người nam nhân thế này, thiếu niên không khỏi đỏ mặt: “A, hiện tại sao?”.

“Đến sớm một chút, chúng ta mới có đủ thời gian để bố trí. Cậu không muốn làm mẹ mình kinh hỉ sao?”.

“A, ừ, vậy chúng ta đi thôi”.

Quay đầu nhìn đại sảnh một vòng, chỉ thấy lão ba đang nói chuyện với cha nuôi không nhìn thấy lão mẹ với mẹ nuôi đâu cả. Lục Bất Phá tạm bỏ qua kế hoạch giới thiệu Đoạn Vũ cùng Vương Chỉ với lão mẹ, qua một thời gian nữa có lẽ ổn hơn.

“Chị Lily nhờ tôi gửi lời xin lỗi đến cậu vì hôm nay chị ấy không tới được. Con gái chị ấy ngày mai tham gia buổi dã ngoại của trường, chị ấy phải ở nhà chuẩn bị đồ đạc để mai con bé mang đi”.

“Ừ, Đoạn Vũ đã bảo với tôi”.

Không hiểu sao, khi nghĩ đến việc bản thân một mình cùng nam nhân đi trên đảo, thiếu niên có chút khản trương.

Nam nhân nắm lấy vai thiếu niên: “Đi thôi”.

“Ừ được”.

Tìm tìm vị trí của Đoạn Vũ và Vương Chỉ, thấy hai người đang đứng trước bàn buffet chọn đồ ăn, hắn thấy thôi thì cùng nam nhân đi luôn vậy, không cần chào tạm biệt hai người đó.

Cắn tiếp miếng thịt bò, Vương Chỉ liếc mắt nhìn về phía hai người rời đi, khoe miệng hơi cong lên. Đoạn Vũ nhúu mày hỏi: “Vương ca, tên khốn đó dẫn anh em đi đâu thế?”.

“Nghe nói sắp đến sinh nhật của mẹ anh em, hai người đó chắc đi chuẩn bị quà sinh nhật”.

“À”.

Cảm thấy yên lòng sau khi biết được nguyên do, Đoạn Vũ lại dồn tâm trí vào việc thưởng thức đồ ăn ngon đầy bàn. Vương Chỉ nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ nhắn cứ há ra rồi ngậm lại của Đoạn Vũ, ánh mắt chứa đầy dục vọng.

Khụ khụ em Vũ nó ngây thơ qua ~~, chết đến nơi rồi còn không biết

Lúc này, người quản lý khách sạn ban này đi lên trên sân khấu, dùng microphone nói: “Ngài Tây Môn đã đặt sẵn phòng ở khách sạn cho các vị, hy vọng các vị vui chơi thoải mái”.

“Yah!”

Trần Quân Thụy nhảy dựng lên, tóm lấy một chai bia rồi “keng” cái chạm chai với Tư Lý: “Hôm nay không say không về”.

“Không say không về!”.

Không phải trở về, cả đội hoàn toàn thả lỏng.

Hác Giai cũng nhìn thấy bạn trai của mình cùng nam nhân rời đi, cô cười cười, tìm kiếm người vẫn bị đồng đội vây lấy, Thương Triệt tựa hồ đã có chút say say. Một người bồi bàn mang theo khay đồ uống đến trước mặt cô, Hác Giai tiện tay cầm lấy hai ly. Xuyên qua vòng vây, cô lấy một ly đưa cho người đã ngấm chút men say.

“Thương Triệt, chúc mừng anh, em mời anh một ly”.

Thương Triệt nhân ly rượu, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Hác Giai, mặt đỏ lên.

Hác Giai cười đầy quyến rũ, uống trước, Thương Triệt ngửa đầu một ngụm uống hết, liếm liếm miệng, anh nhìn lại cái ly, không phải rượu.

“Hi hi, đội trưởng, nước trái cây ngon lắm phải không? Nó giúp giải rượu đấy” nháy mắt mấy cái, cười khê, Hác Giai xoay người rời đi. Tối nay, cô mặc một chiếc váy màu xanh ánh bạc, cực kỳ giống một nàng công chúa.

Không quay lại làm phiền người kia, Hác Giai một mình đi ra ban công. Bữa tiệc tổ chức trên tầng cao nhất, ngoài ban công gió thổi thực mát, Hác Giai thở dài thườn thượt, đến lúc nào Thương Triệt mới có thể yêu mình say đắm như tên Tây Môn ngu ngốc kia yêu Bất Phá a? Nghĩ tới câu nói mà nam nhân nói với mình ngày đó, Hác Giai lại thấy cảm động. Tây Môn ngu ngốc quả thật rất yêu Bất Phá, sau này Bất Phá nhất định sẽ hạnh phúc. Mặt nóng lên, Hác Giai đột nhiên cảm thấy cả người khô nóng. Cô lấy tay quạt quạt nhưng càng quạt cô lại càng thấy nóng.

“Tiểu thư, cô có việc gì sao?”.

Có một nữ phục vụ xuất hiện ở phía sau Hác Giai, Hác Giai xoay người, vừa định nói rằng mình không có việc gì thì đột nhiên trước mặt tối sầm lại, mất đi ý thức. Nữ phục vụ vội đỡ lấy cô, ngay sau đó hai người bồi bàn nam đi đến, ba người vụng trộm khiêng Hác Giai đi.

“Đội trưởng, anh muốn đi đâu thế?”.

Một đầu khác, giữa vòng vây của đồng đội, Thương Triệt cước bộ liêu xiêu lao ra ngoài. Thấy các chiến hữu đuổi theo, anh lập tức nói: “Anh đi Toilet”. Sau đó lại tiếp tục lảo đảo chạy.

“Thì ra đội trưởng muốn đi giải quyết nỗi buồn” Trần Quân Thụy bĩu môi sau đó như một thằng điên, hân hêt lớn rồi bổ nhào lên lưng Tả Thiện, “Chưởng môn, đội trưởng chạy mất rồi, anh phải uống với em”. Hiển nhiên là đã uống say khướt rồi.

Một người kéo hẳn ra khỏi lưng Tả Thiện sau đó nhanh chóng ôm vào lòng: “Quân Thụy, em uống nhiều rồi, ngoan, đi ăn vài miếng đi”.

“Anh à, Bất Phá chạy, đội trưởng cũng chạy, không ai ngồi uống rượu với em” Trần Quân Thụy xoay người, rúc càng sâu vào lòng anh trai.

“Anh sẽ uống với em” Trần Quân Nho lôi em trai đi.

Tại một góc khác của phòng tiệc, đằng sau một chậu hoa lớn, một nữ thần xinh đẹp trên cổ một chiếc ống nhòm, tay không ngừng ghi chép xuống cuốn sổ:

Cường tráng công vs dương quang thụ, bên cạnh vẽ hai cái mặt [Nếu Lục Bất Phá có cơ hội nhìn vào, nhất định hẳn sẽ hoảng sợ vì nhận ra đó là Vương Chỉ và Đoạn Vũ]

Huynh đệ niên thượng, bên cạnh vẽ hai cái mặt [Nếu Lục Bất Phá có cơ hội nhìn vào, nhất định hẳn sẽ hoảng sợ vì nhận ra đó là Trần Quân Thụy và Trần Quân Nho]

Ôn nhu đại thúc công vs ôn nhu đại thúc thụ, bên cạnh vẽ hai cái mặt [Nếu Lục Bất Phá có cơ hội nhìn vào, nhất định hẳn sẽ hoảng sợ vì nhận ra đó là huấn luyện viên cùng trợ lý]

Đội trưởng ổn trọng vs đội phó ôn hòa, bên cạnh vẽ hai cái mặt [Nếu Lục Bất Phá có cơ hội nhìn vào, nhất định hẳn sẽ hoảng sợ vì nhận ra đó là đội trưởng Thương Triệt với phó đội trưởng Lưu Dục. Nếu Hác Giai có cơ hội nhìn thấy, cái mặt của cô nhất định sẽ biến thành miếng thịt ba chỉ]

Nữ sĩ Lục Đường Phương Phương, người mà máu hủ đã ngấm đến tận xương tủy, chưa bao giờ hạnh phúc đến thế, một phòng toàn nam nhân thể này giúp cho bà thể hiện được đẳng cấp YY vô hạn. Vô số hình ảnh hiện lên trong đầu, vô số chuyện xưa được sinh ra dưới ngòi bút của bà, những thiếu niên tươi trẻ đang cười đùa cùng huấn luyện viên của mình đều không biết rằng nguy hiểm đang kề cận ngay bên cạnh họ.

“Phương Phương, em viết cái gì thế?” cùng nữ thần đi tia trộm, Vương Linh Linh cuối cùng cũng nhin không được phải hỏi.

“Chị Linh Linh, chị có thấy mấy thiếu niên kia thực ngon miệng không? Ha ha a...” tiếng cười của nữ thần làm cho Vương Linh Linh không khỏi run lên cầm cập.

Trong toilet, giặt chiếc khăn, Thương Triệt vẫn cảm thấy hai chân như nhũn ra, miệng khô lưỡi khô, đầu óc choáng váng, hai mắt hoa cả lên, bụng cực kỳ nóng. Uống mấy ngụm nước, bệnh trạng vẫn không giảm đi chút nào. Có người vào toilet, đúng lúc Thương Triệt rửa mặt không chú ý, đột nhiên gáy anh tê rần, hôn mê bất tỉnh.

“Nhanh lên! Nhanh lên!”

Bốn người bồi bàn ra sức nâng vị đội trưởng to cao này ra khỏi toilet. Vui chơi quên trời đất, mọi người không phát hiện ra trong đại sảnh đã thiếu mất vài người, đếm đi đếm lại, 1,2,3,4,5,6, vừa đủ 3 đôi.

Trên máy bay riêng của gia tộc Tây Môn, thiếu niên cùng nam nhân ngồi ở hai vị trí đối diện nhau. Giờ đã là ba giờ chiều, ngoài cửa sổ, những đám mây màu nhạt lững lờ trôi, phía dưới kia là những công trình kiến trúc cùng hàng xe cộ nối đuôi nhau nhỏ như những chú kiến. Nam nhân cũng nhìn ra phía cửa sổ, không quấy nhiễu thiếu niên. Cứ im lặng như thế hồi lâu, cuối cùng, thiếu niên mở miệng: “Tây Môn, cảm ơn cậu”. Chuyện muốn cảm ơn thực rất nhiều.

Nam nhân nhìn về phía hẳn, ánh mắt màu lam thâm trầm: “Điều tôi muốn không phải là lời cảm ơn của cậu”.

Thiếu niên nhất thời quần bách, đôi mắt rũ xuống, vắn vắn chiếc chăn trong tay.

Không khí càng trầm buồn thêm, nam nhân cởi áo vest sau đó tháo tiếp hai cúc phía trên của áo sơ mi, dường như anh muốn làm dịu lại không khí nơi này, thiếu niên giương mắt: “Tây Môn, cậu có sẵn lòng quay trở lại làm bạn bè với tôi không?”.

Nam nhân chăm chú nhìn hẳn một lúc sau đó cởi hết toàn bộ cúc áo, lộ ra chỗ vết thương vẫn được bao phủ bởi đồng băng gạc: “Có thể giúp tôi đổi thuốc chứ?”.

Thiếu niên nở nụ cười, buông cái chén ra, đi tới ngồi xuống bên cạnh nam nhân. Hết sức thuần thực gỡ băng gạc ra thật cẩn thận, thiếu niên lúc này mới thở phào: “Thật tốt quá! miệng vết thương đã kết vảy”.

Thấy nam nhân ra ý, một nam thư ký đi cùng đem thuốc tới đưa cho thiếu niên. Thiếu niên dùng tăm bông chậm rãi chấm thuốc bôi vào miệng vết thương cho nam nhân. Anh dễ dàng ngửi thấy hương dầu gội còn lưu lại trên tóc hắc. Nam thư ký trốn ra đằng sau, nhường lại không gian yên tĩnh cho tổng giám đốc cùng thiếu niên.

“Vẫn còn đau à?” thiếu niên nhăn mày.

“Ừ, làm động tác mạnh một chút là lại thấy đau”.

Thiếu niên thổi nhẹ một cái: “Phải cẩn thận, không được để bị thương lần nữa. bằng không kiểm củi ba năm thiêu một giờ”.

Nam nhân kéo tay thiếu niên lại, cả người thiếu niên run lên.

“Phải cẩn thận, không được để bị thương lần nữa” nam nhân vừa thản nhiên nói vừa dùng sức kéo thiếu niên ngã vào lòng mình.

“Tây Môn!”

“Bằng không kiểm củi ba năm thiêu một giờ” nam nhân đè thiếu niên lại, để hắc gối đầu lên vai mình. Áo sơ mi đang phanh ra giúp cho thiếu niên được tiếp xúc trực tiếp với khuôn ngực quyết không cường tráng của ai đó, khuôn mặt thiếu niên đỏ bừng.

“Tây Môn”.

Nam nhân ngã chiếc ghế khá rộng này xuống, duỗi hai chân ra, thiếu niên nằm trọn vẹn trong lòng anh.

“Ừm, không cần kiểm củi ba năm thiêu một giờ” nam nhân kéo chiếc chăn ra, đắp lên người cả hai, “Ngủ một giấc, tỉnh lại chúng ta đã có mặt trên đảo”.

“Tây Môn”.

Nam nhân nhắm mắt lại, tay phải kéo tay thiếu niên đặt lên trên ngực mình. Mặc dù nội tâm vẫn muốn đẩy dũa nhưng chỉ vài phút sau, thiếu niên đã thả lỏng thân thể, khoe miệng nam nhân hơi gọi lên.

....

Lúc Lục Bất Phá tỉnh lại, hắc thực bất ngờ khi phát hiện ra bản thân đang nằm trên một chiếc giường, quần áo trên người vẫn là bộ đồng phục thể thao ban nãy. Bức màn được buông xuống, trong phòng hơi tối. Từ trên giường bước xuống, đôi chân của Lục Bất Phá dẫm lên lớp thảm mềm mại, không phải hắc đang ở trên máy bay sao? cửa mở, người đi vào bật đèn lên, mắt Lục Bất Phá có chút không thích ứng, đến khi thấy rõ người tới là ai, hắc không khỏi kinh ngạc.

“Tây Môn?”.

Nam nhân đang mặc một bộ quần áo ngủ, trên tay cầm hai cái chén, hình như trong đó là nước .

“Hôm nay cậu có vẻ rất mệt nên tôi không đành lòng đánh thức, do vậy đã bế cậu vào đây luôn”.

“Tây Môn, sao cậu không gọi tôi? Miệng vết thương lại nứt ra mất!”.

Tiếp nhận cốc nước do nam nhân mang tới, Lục Bất Phá thực tức giận.

Nào biết nam nhân lại trưng vẻ mặt không sao cả ra: “Bộ dạng khi ngủ của cậu rất đẹp, tôi luyện tiếc khi phải đánh thức cậu dậy”.

Khuôn mặt thiếu niên nhất thời đỏ bừng, vội vàng uống chén nước để che đi sự ngượng ngùng. Những lời nói của nam nhân khiến hắc càng ngày càng không thể chống đỡ được. Thấy thiếu niên uống hết cốc nước xong, nam nhân lúc này mới uống một ngụm, giữ chặt tay thiếu niên đi đến ghế sofa trong phòng, kéo bức màn rất nặng ra.

“Tôi bảo bọn Peter về trước. 3 ngày sau, bọn họ sẽ đón chú dì với cha mẹ tôi đây. Đêm nay, chúng ta cần “ngủ” cho đã, ngày mai bắt đầu bố trí phòng”.

“Ừ” thiếu niên cúi thấp đầu, mặt vẫn ửng hồng.

Nam nhân buông tay thiếu niên ra, ngồi xuống bên cạnh hắn, ánh mắt sáng ngời chăm chú dõi theo hắn.

“Bất Phá, cậu đang khẩn trương”.

“Không có!” thiếu niên ngẩng đầu.

“Ánh mắt của cậu đã nói lên tất cả, cậu đang khẩn trương” nam nhân buông cái chén ra, dịch sát người lại, “Bất Phá, cậu khẩn trương cái gì a?”. Hơi thở của nam nhân phả xuống cổ thiếu niên.

“Tây Môn, cậu bảo sẽ không làm gì mà” vào lúc nam nhân hôn lên cổ mình, thiếu niên đưa ra kháng nghị.

“Tôi có nói vậy sao?” nam nhân dùng đầu lưỡi liếm vào chỗ mẫn cảm trên cổ thiếu niên.

“Ừm!” thiếu niên vươn hai tay, “Tây Môn!”.

“Tôi không nhớ rõ mình đã từng nói cái gì”, cách một lớp áo, nam nhân miết một vòng xung quanh nhũ hoa bên trái của thiếu niên, “Cẩn thận miệng vết thương của tôi, nó thực yếu ớt”.

“Tây Môn... đừng, đừng như vậy. Chúng ta không thể”.

“Tại sao lại không thể?” thiếu niên không khỏi thở dốc khi nam nhân cắn nhẹ vào cổ mình, “Tôi yêu cậu, cậu cũng yêu tôi, tại sao lại không thể? Bất Phá cậu đụng vào miệng vết thương của tôi, nó thực đau”.

Thiếu niên vội vàng rút tay về: “Tây Môn, chúng ta... chúng ta làm bạn không phải tốt hơn sao? không cần, không cần như thế này”.

Nam nhân đột nhiên nhéo nhũ hoa bên trái làm thiếu niên rên rỉ một tiếng, sắc đỏ hiếm thấy lan tràn trên khuôn mặt hắn.

“Hoa, tôi muốn cậu, tôi yêu cậu, tôi muốn cậu” bàn tay của nam nhân luồn hẳn vào trong áo của thiếu niên, không ngừng vuốt ve xung quanh nhũ hoa bên trái. Thiếu niên cảm thấy sức lực của mình như bay biến, đến cả khí lực để đẩy tay nam nhân ra, hắn cũng không có.

“Nếu lúc trước tôi biết cậu cũng yêu tôi, tôi đã không kìm nén cho mãi tới bây giờ, tôi sẽ cởi áo cậu ra nhân lúc cậu ngủ, đem cậu đặt xuống dưới thân, từ từ yêu cậu”.

“Không cần, không được nói!”.

Cả người thiếu niên như nhũn ra, đầu óc mơ hồ, phần phía dưới dần dần nóng lên, hắn hoảng sợ phát hiện ra mình có phản ứng.

Nam nhân kéo hẳn áo thể thao của thiếu niên lên, lộ ra hai đầu nhũ hoa phấn hồng, cắn xuống đầu nhũ bên trái, một tay nam nhân tiếp tục vuốt ve đầu nhũ bên phải của hắn, “Sẽ nhân lúc cậu tắm rửa mà vọt vào, đem cậu áp lên tường, hung hăng tiến vào trong cậu”.

“Ừm... ư ư, không được... nói.... A!”.

Hoàn toàn mất đi sức chống cự, thiếu niên bị nam nhân cởi hẳn áo cùng chiếc quần dài và cả chiếc quần lót vướng víu ra. Chỉ trong một phút ngắn ngủi, thiếu niên đã hoàn toàn trần trụi trước mặt nam nhân.

Nam nhân đứng lên, trước mặt thiếu niên, anh cởi bỏ dây áo ngủ, tháo dây quần ngủ. Bên trong lớp áo ngủ, nam nhân trần trụi. Lớp băng gạc màu trắng trước ngực đã không thấy, nơi đó chỉ còn một vết thương đang kết vảy màu đỏ sẫm.

“Tây Môn... cậu.... tôi....” Thiếu niên không rõ vì sao bản thân lại đột nhiên mất đi khí lực, vì sao người hắn đột nhiên nóng quá.

Nam nhân quỳ xuống, xoa bóp dục vọng của thiếu niên ngây ngô.

“Ừm! Tây Môn!”.

“Hoa, cậu là của tôi, cậu chỉ có thể là của tôi”.

Nam nhân ngậm lấy dục vọng của thiếu niên như ngậm lấy một thứ xinh đẹp nhất thế gian.

“Tây Môn, Tây Môn.... Không cần, không cần....”

Bị dục vọng khống chế, thiếu niên dần dần mất đi lý trí, để mặc nam nhân nhả ra rồi lại ngậm lấy nơi đó, nhịp nhàng di chuyển. Khi hắn phát hiện ra bản thân đang làm gì, hắn bưng kín mặt mình.

Trong phòng tràn ngập tiếng nam nhân ngậm mút dục vọng của thiếu niên, thiếu niên càng lúc càng không thể khống chế được bản thân.

“Tây Môn, Tây Môn....”

Nam nhân cẩn thận nhắm nháp mỹ vị, nghe tiếng thiếu niên rên rỉ càng ngày càng lớn, anh biết thiếu niên sắp rồi, nam nhân không ngừng vuốt ve hai quả cầu nhỏ, khoang miệng không ngừng mút lấy.

“Tây Môn!”

Đột nhiên hô to lên một tiếng, thiếu niên ra hết trong miệng nam nhân sau đó hắn vô thần nhìn trần nhà. Ấn hết toàn bộ không bỏ sót lấy một giọt tinh hoa nào của thiếu niên, nam nhân lùi lại, hôn xuống bẹn đùi của thiếu niên.

“Tây Môn...” mặc dù vẫn còn sót lại một chút lý trí nhưng thiếu niên vẫn không thể ngăn cản được hành động của nam nhân.

“Hoa, làm ơn, làm ơn nói cậu muốn tôi”.

“Tây Môn...” thiếu niên khóc.

“Hoa, làm ơn” đôi mắt màu lam chăm chú nhìn thiếu niên, nam nhân nâng chân thiếu niên lên, liếm lấy ngón chân hắn.

“Tây Môn...”

“Hoa, làm ơn”.

Nam nhân khấn cầu nhìn thiếu niên, liếm lấy ngón chân của hắn, liếm lên cổ chân của hắn.

Một giọt nước mắt chợt rơi, bị dục vọng chi phối, thiếu niên lại có phản ứng, từ sâu thẳm trong lòng mình, hắn cũng muốn nam nhân. Thiếu niên nhắm mắt lại, hơi hơi gật gật đầu. Chân hắn bị buông xuống, nam nhân hôn thẳng một đường từ bắp chân đến thắt lưng của hắn, sau đó lại không ngừng hôn tiếp từ đó đến hai đầu nhũ.

“Hoa, lên trên giường”.

Giọng nói đầy mê hoặc thì thầm bên tai, hai tay nam nhân ôm lấy thiếu niên, miệng vết thương áp sát vào người thiếu niên. Thiếu niên hai chân như nhũn ra, hắn bị động để nam nhân ôm lên trên giường. Nam nhân xoay người thiếu niên lại, để hắn áp mặt xuống phía giường, một bên vuốt ve thân thể hắn, một bên liếm hôn xuống tấm lưng bầm tím của hắn. Đầu lưỡi ướt át trượt dọc theo sống lưng, thiếu niên rên rỉ ra tiếng. Liếm đến phần xương cụt, đầu lưỡi lại say mê liếm ngược về phía trên, thiếu niên hoàn toàn bị dục vọng thống trị, nơi yếu ớt kia lại rơi vào bàn tay của nam nhân. Theo tiết tấu của nam nhân, hắn không ngừng rên rỉ.

Tây Môn Trúc Âm khắc chế dục vọng của mình lại, hai tay không ngừng xoa nắn cặp mông rắn chắc của thiếu niên, đầu lưỡi lúc này trượt hẳn xuống, đi vào tiểu cục hoa của thiếu niên, đột nhiên anh liếm vào thực mạnh.

“A!”

“Tây Môn! Không, ưm!”

“Tây Môn! Tây Môn!”

Tách chân Lục Bất Phá ra, làm cho hắn quỵ xuống, Tây Môn Trúc Âm thật cẩn thận mút lấy, nhấm nháp một quả cầu nhỏ của hắn. Qua tiếng rên rỉ của Bất Phá, anh biết mình đang làm rất chính xác, cậu ấy đang cảm thấy thoải mái. Nhấm nháp tạm đủ, anh lại liếm lên tiểu cúc hoa của hắn. Phản ứng của thiếu niên khiến anh không khỏi kiêu ngạo. Đầu lưỡi chậm rãi dùng sức, xâm nhập vào nếp uốn bên trong.

“Không! Bẩn!”

Tuy rằng sau trận đấu hắn đã tắm giặt sạch sẽ, nhưng Lục Bất Phá vẫn quyết nằm úp sấp xuống, không cho đối phương tiếp tục dùng đầu lưỡi liếm vào. Tây Môn Trúc Âm nở nụ cười sủng nịnh, xoay người đang mất hứng lại. Sợ đối phương không thích, anh khẽ cắn xuống cổ, xuống xương quai xanh, xuống đầu nhũ hoa của hắn. Tay trái âu yếm tinh mỹ đã dừng thẳng này giờ. Làm cho thiếu niên lại trầm mê trong vui thích, anh liếm ướt ngón tay của mình sau đó mới tiến vào khe hở nơi đó của thiếu niên.

“Ừ!”

Sau khi ngón tay kia tiến vào tiểu hoa cúc của mình, thiếu niên chợt thấy việc này không đau đớn như bản thân vẫn nghĩ. Hắn có thể khẳng định, nam nhân cho hắn dùng thuốc.

“Lần đầu tiên nhất định sẽ đau, dùng chút thuốc cậu sẽ ít bị hành” nam nhân giải thích.

“Cậu cho tôi dùng thuốc gì?”

“Chỉ là chút thuốc giúp cậu dễ dàng hơn mà thôi” và còn làm cho cậu không thể đẩy tôi ra được.

“À!”

Tiểu huyết co lại bao lấy ngón tay của nam nhân.

“Hoa, là tôi, đừng sợ”.

“Đừng. đi. chuyển”.

“Muốn đi chuyển sao” ngón tay lại tăng tốc độ.

“Ừm! Tây Môn! Cậu. đừng. đi chuyển nữa”.

“Muốn đi chuyển a”.

Hôn lên đầu nhũ đã căng cứng, nam nhân khiến cho thiếu niên chỉ có thể rên rỉ “Ừ a a”. Sau khi bên trong dừng đạo dần dần ướt át, nam nhân rút tay ra, kéo ngắn tử ở đầu giường, lấy một tuýp thuốc bôi trơn ra, đây là thứ mà nam nhân đặc biệt đặt làm, sẽ giúp thiếu niên cảm thấy thoải mái, cũng giúp cơ thể hắn không bị thương.

Mở nắp ra, bóp nhẹ thuốc bôi trơn ra tay, nam nhân lại cúi đầu cắn xuống đầu nhũ hoa của thiếu niên, ngón tay dính thuốc bôi trơn chậm rãi tiến vào dừng đạo của thiếu niên.

Một ngón, hai ngón, ba ngón. Mô hôi nam nhân rơi trên người thiếu niên. Tiếp sau đó, anh đem thuốc bôi trơn xoa lên dục vọng ngày càng căng cứng của mình, tách hai chân thiếu niên ra.

“Ừm!”

Thiếu niên nhú mào, dục vọng của nam nhân từ từ tiến vào. Nội bích ướt át mau chóng bao trụ lấy nam nhân, nam nhân ồ ồ thở dốc, giúp đỡ dục vọng của mình nhích vào từng chút một. Khi dục vọng của nam nhân đã hoàn toàn tiến nhập vào trong cơ thể thiếu niên, cả hai người không khỏi lớn tiếng rên rỉ.

“Hoa, cậu là của tôi, cậu chỉ có thể là của tôi”.

Không ngừng hôn lên thiếu niên, hai tay nam nhân chống ở bên người thiếu niên, phần eo bắt đầu chuyển động. Sau vài lần, anh hạ thấp cơ thể xuống, dán sát vào người thiếu niên, hai tay ôm lấy thiếu niên, phần eo dùng sức.

“Hoa, cậu là của tôi! Chỉ có thể là của tôi”.

“Tây Môn! Tây Môn!”.

Hai tay chế trụ thắt lưng nhỏ bé, yếu ớt của thiếu niên, nam nhân nhìn chăm chú vào nơi hai người kết hợp, không chế không được, anh lại không ngừng di chuyển, va chạm trong cơ thể thiếu niên. Đã hoàn toàn bị dục vọng chi phối, thiếu niên nắm lấy tay của nam nhân, hai chân vô lực gập lại, ra sức kêu: “Tây Môn, Tây Môn..”.

Lây dính chất lỏng của thiếu niên, không có gì ngăn cản việc ra vào tại nơi non nớt đó, khuôn mặt nam nhân có chút dữ tợn, bị rung lắc không ngừng, chiếc giường lớn như sắp sụp đổ đến nơi.

“Ừm...”.

Điên cuồng ra vào không ngừng, cuối cùng, nam nhân thét lớn một tiếng, đem toàn bộ mầm mống của mình phun vào trong cơ thể thiếu niên, chậm rãi nằm lên trên người thiếu niên, liếm đi nước mắt trên khuôn mặt hắn.

Đêm còn rất dài.

39. Chương 39

Lúc tỉnh lại, trên giường chỉ còn mình hắn, bức màn đã được buông xuống. Nhờ những tia sáng hiếm hoi xuyên qua, hắn biết hiện tại trời đã sáng, lúc này chắc đã là giữa trưa. Cảm giác rõ ràng nhất hiện giờ là một chỗ nào đó đang sưng đau sau đó mới là thắt lưng bủn rủn, bủn rủn đến tận óc. Làm, hắn cùng Tây Môn đã làm. Lôi cái chăn lên che mặt, Lục Bất Phá cảm thấy cực kỳ xấu hổ, hắn rất cuộc đã làm chuyện đó với Tây Môn, chẳng những thế còn làm không chỉ một lần. Hình ảnh chính mình rên rỉ, hình ảnh chính mình cất tiếng cầu xin tha thứ để mặc người nọ dong đưa vào ngày hôm qua mạnh mẽ xộc vào trong trí não hắn, Lục Bất Phá đem bản thân cuộn thành con tôm, hắn không còn mặt mũi nào gặp người. Vạn nhất để lão mẹ biết... Lục Bất Phá giặt mình một cái, che mặt, hắn xong rồi.

Miên man suy nghĩ hơn nửa ngày, thật sự là nằm không được, Lục Bất Phá kéo chăn xuống, ra sức hô hấp, tận hưởng không khí mới mẻ bên ngoài sau đó khẽ cắn môi ngồi dậy. Mặc kệ có gặp mặt Tây Môn hay không, hắn cũng không có khả năng trốn tránh cả đời. Nhìn trái nhìn phải tìm quần áo, Lục Bất Phá mặc dù không thấy đồ của mình đâu nhưng lại phát hiện ra một quyển sổ da màu đen bên phải gối. Tò mò cầm lấy, trông có chút quen quen.

Mở ra, trang thứ nhất viết: Chúc Tây Môn sinh nhật vui vẻ.

Xấu hổ, đây chẳng phải là quà sinh nhật hắn tặng cho Tây Môn sao? Mở ra trang thứ hai, là ảnh chụp của hai người. Chuẩn xác mà nói thì đây là một đồng ảnh sticker. Hồi hai đứa mười tám tuổi, hắn đã lôi nam nhân đi cùng mình đến hơn chục hàng chụp ảnh sticker lớn. Đồng ảnh khi đó đã sớm bị hắn dùng đồng dùng tây xài hết, không nghĩ tới nam nhân lại đem mấy tấm sticker này dán vào món quà sinh nhật hắn tặng.

Hai người áp mặt vào với nhau, cái khuôn mặt làm đủ kiểu mặt quỷ trong ảnh kia khiến lòng hắn ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Đó là hắn, là Đoạn Hoa. Trong mỗi tấm sticker đều là khuôn mặt đang mỉm cười của nam nhân, ẩn chứa trong đôi mắt màu lam nhạt khi ấy là niềm vui sướng, là sự sung sướng không quá nồng đậm. Cẩn thận sờ lên từng tấm ảnh, Lục Bất Phá thấy mũi cay cay, tại sao khi ấy hắn không nhận ra tâm ý của nam nhân đối với mình? Là hắn quá trì độn hay vẫn là nam nhân giấu quá sâu?

Mở ra trang thứ ba, trên đó chỉ viết vài dòng.

Bất Phá, đây là nơi viết ra những điều mà tôi không thể mở miệng nói trực tiếp với cậu, là nơi tôi viết rõ nguyên nhân khiến tôi làm những việc khi đó với cậu. tôi nghĩ sau khi xem xong cậu sẽ càng trách tôi. Cậu có thể trách tôi, cũng có thể không tha thứ cho tôi, nhưng cậu nhất định không được rời xa tôi lần nữa.

Lục Bất Phá hít một hơi thật sâu, mở trang thứ tư ra, đây là một quyển nhật ký, là nhật ký cá nhân của Tây Môn Trúc Âm.

.
.
.
Ngày 21 tháng 5 năm xxxx, thứ tư, trời quang đăng.

Ngày hôm qua tôi đã bước sang tuổi thứ 27, Hoa đã tổ chức một bữa tiệc sinh nhật thật náo nhiệt cho tôi, nó thực thành công. Cậu ấy gọi tới rất nhiều bạn bè của mình, vì suy nghĩ cho tôi nên những người cậu ấy gọi tới đều là những người tôi quen, tôi đã có một khoảng thời gian thực tuyệt vời, cảm ơn cậu ấy rất nhiều. Tuy nhiên tối hôm qua cậu ấy uống có hơi nhiều, cứ sờ tới sờ lui trên người tôi rồi thỉnh thoảng lại nói một câu “ăn ngon”. Không rõ cậu ấy muốn nói mấy món trong mơ ngon hay là người tôi ngon nữa. Thực muốn nhân cơ hội uống say loạn tính, nhưng rồi lại sợ cậu ấy không chịu được, sợ cậu ấy không chấp nhận được việc người bạn tốt của mình cứ nhiên lại có ý niệm đó trong đầu, tôi vọt vào nhà tắm xả nước lạnh, áp chế dục hỏa đang dâng lên trong người.

Với cậu ấy, tôi đã là một sự tồn tại cực kỳ trọng yếu, ở cùng một chỗ với nhau, ngủ cùng một chỗ với nhau. Ngay đến cả Đoạn Vũ chưa chắc đã thân mật với cậu ấy như thế. Nghĩ tới đây, tôi lại tự nhủ với bản thân: Tây Môn, phải bình tĩnh, phải từng bước từng bước một làm cho cậu ấy tiến vào thế giới của mày, mày đã nhẫn nại được mười mấy năm, không thể kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Quay trở lại giường, cậu ấy đang ngủ, tôi hôn cậu ấy, nhớ tới lần đầu tiên lấy đi nụ hôn của cậu ấy, vào cái đêm đó. Khi ấy, người này cũng uống rượu say, không chút phòng bị ngủ trên giường của tôi, nhất định cậu ấy sẽ không ngờ tới người bạn tốt mới 14 tuổi của mình nhân lúc mình ngủ say đã cướp đi nụ hôn đầu. Nên làm thế nào để người bạn tri độn này trở thành người yêu của mình? Tôi đã lên kế hoạch với rất nhiều phương pháp, nhưng tựa hồ vẫn chưa thông được.

Nhưng cũng đừng lo quá, Hoa là của mày, một ngày nào đó, cậu ấy nhất định sẽ là của mày. Mày chắc chắn sẽ kết hôn với cậu ấy, sẽ mua trứng của một người phụ nữ rồi sau đó sẽ dùng tinh trùng của cả hai mượn trứng của người kia để sinh ra đứa con của hai người, mày là cha, Hoa sẽ là ba ba.

Hoa, ngủ ngon, trong giấc mơ của cậu phải có tôi.

Lục Bất Phá xem qua những ngày ngày tiếp theo, khi cười vui khi lại phiền muộn, Tây Môn Trúc Âm đại khái hai ba ngày mới viết nhật ký một lần, nhân vật chính trong cuốn nhật ký này chỉ có cậu ta và Hoa.

.
.
.

Ngày 20 tháng 12 năm xxxx.

Lễ giáng sinh sắp đến, Hoa cứ ồn ào mãi về việc muốn đi thám hiểm Nam Cực, thật là không có biện pháp với cậu ấy. Tôi đương nhiên không thể để cậu ấy đi, không nói tới việc nơi ấy nhiệt độ cực kỳ thấp mà chỉ riêng việc cậu ấy không định cùng đi với tôi thôi đã không được rồi. Cũng chẳng hiểu cậu ấy quen biết được cái người tự gọi là nhà khoa học kia ở chỗ nào, tự nhiên lại mời cậu ấy đến Nam cực làm lập trình viên cho bọn họ. Làm sao tôi có thể để cậu ấy ở cùng một chỗ với người đàn ông khác? Huống chi ở đó không chỉ có một người đàn ông. Phải nghĩ biện pháp ngăn cậu ấy lại.

Gần đây đầu luôn có chút đau, hay lấy cớ này để dùng đi, tôi sẽ nói với cậu ấy là mình muốn cùng cậu ấy đón lễ giáng sinh đến mức nào, lo lắng cậu ấy một mình tới Nam cực ra sao. Nói như vậy, cậu ấy nhất định sẽ như những lần trước, lựa chọn tôi, tôi có đủ tự tin vào việc ấy.

Quả nhiên, khi tôi khó chịu bóp đầu vào bữa tối đã làm cậu ấy cực kỳ lo lắng. Nhân cơ hội đó tôi nói với cậu ấy rằng tôi không muốn cậu ấy đến Nam cực, muốn cậu ấy đón lễ giáng sinh cùng tôi, Hoa tuy có hơi luyến tiếc nhưng vẫn gọi điện cho đối phương hủy bỏ chuyến đi đến Nam cực lần này. Tôi thật cao hứng, địa vị của tôi trong lòng Hoa càng ngày càng nặng, tôi có nên đẩy mạnh kế hoạch khiến cậu ấy hiểu ra tâm tư của mình không đây?

Tuy thế gần đây số lần đau đầu càng ngày càng tăng, có lẽ tôi nên thu xếp thời gian đến bệnh viện khám qua một chút. Không thể đến chỗ bác sĩ White, Hoa sẽ biết, mọi việc vẫn ổn thì chẳng nói làm chi chứ lỡ như có tật xấu gì thì Hoa nhất định sẽ rất lo lắng, nhất định sẽ ngủ không ngon. Tôi thích nhất bộ dạng khi cậu ấy ngủ say bên cạnh, cực kỳ xinh đẹp, làm cho tôi nhịn không được lại phải hôn trộm cậu ấy một cái, thực ngọt.

Tiếp tục lật xem, sắc mặt thiếu niên thay đổi, càng ngày càng tái nhợt đi, hai tay run rẩy, không đợi đến khi xem xong hết quyển nhật ký, Lục Bất Phá vừa khóc vừa trèo xuống giường, cầm lấy chiếc áo ngủ vắt trên ghế sofa, lộn xộn mặc vào, không để ý đến thân thể còn chưa khỏe, hần mở cửa chạy vội ra ngoài.

“Tây Môn!”.

Người đang im lặng ngồi ngẩn ra ở ghế sofa trong phòng khách vội vàng đứng lên, lao nhanh đến. Một người bổ nhào vào trong lòng anh, nước mắt ràn rụa.

“Vì sao! Vì sao không nói cho tôi biết!”.

Lục Bất Phá nắm chặt lấy bả vai của Tây Môn: “Vì sao khi đó không nói cho tôi biết! Cậu bị. bị ung thư não! ” sau đó hần liền ôm chặt lấy đối phương, khóc lớn: “Tên khốn nhà cậu! Tên khốn này! Vì sao lại lừa dối tôi! Tên khốn nhà cậu!”.

“Thực xin lỗi” vòng tay ôm chặt lấy người đã bị mình dọa đến phát khóc, Tây Môn Trúc Âm hôn lên hai má thiếu niên, “Thực xin lỗi”.

“Tên khốn! Tên khốn! tôi quyết không tha thứ cho cậu! Tôi quyết không tha thứ cho cậu!” thiếu niên hồng mắt hung hăng cắn xuống cổ nam nhân.

“Thực xin lỗi...”.

.
. .

Ngày 1 tháng 1 năm xxxx

Hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, món quà mà tôi định tặng cho Hoa vào ngày lễ tình nhân nằm gọn trong túi quần. Tôi đã luyện đeo chiếc nhẫn này vào ngón áp út cho Hoa trước gương hàng trăm lần, nhưng hiện giờ, có lẽ nó chỉ có thể nằm lại mãi mãi trong túi quần tôi. Sáng nay, bệnh viện thánh Mary gọi điện tới cho tôi, kết quả đã có là.... Ung thư não. Tôi không nhớ rõ mình đã lái xe về nhà thế nào, ngay chính tôi còn ngạc nhiên về sự bình tĩnh đến không ngờ của bản thân. Vừa rồi, Hoa chạy đến hỏi tôi mọi việc thế nào, sao cậu ấy gọi mãi mà tôi không tiếp điện thoại, thật không ngờ tôi vẫn có thể làm ra vẻ như không có chuyện gì bảo với cậu ấy là mình quên mang điện thoại. May mắn Hoa cũng không để ý kỹ, nếu không nhất định cậu ấy sẽ nhận ra vẻ khác thường của tôi.

Ung thư não, đây là nguyên nhân khiến dạo này tôi hay bị đau đầu? Thật sự không thể tưởng tượng nổi, một khối u đang sinh trưởng trong não tôi, nó càng ngày càng lớn... càng ngày càng lớn. Sẽ làm tôi đau đầu, buồn nôn, nôn mửa, thị lực giảm sút, trí nhớ giảm sút có thể còn bị động kinh. Sau khi lên mạng xem về những triệu chứng của bệnh ung thư não, lòng tôi chỉ lo lắng duy nhất: Hoa, sẽ làm sao đây?.

Tôi chỉ hơi không thoải mái một chút đã khiến cậu ấy lo lắng tới vậy, một khi cậu ấy biết tôi bị ung thư não, cậu ấy liệu có chịu nổi không? Còn tôi, tôi cũng không chịu được việc ngày qua ngày mình dần suy yếu trước mặt cậu ấy, mang theo nỗi bất an cùng sợ hãi của cậu ấy từ từ tiến tới cái chết. Ngày cha mẹ Hoa qua đời, Hoa đã khóc ngất vào lòng tôi, tôi không thể để cậu ấy lại phải trải qua nỗi thống khổ ấy một lần nữa. Vô số ý niệm hiện lên trong cái đầu vẫn còn tỉnh là khỏe mạnh của tôi, tôi đã nghĩ ra phương pháp tốt nhất.

.
. .

Ngày 1 tháng 4 năm xxxx,

Hoa khóc, giận dữ ném vỡ điện thoại trước mặt tôi. Tôi muốn ôm lấy cậu ấy, hết thấy đều là giả, tôi thực sự không yêu thương gì người đàn bà kia, thậm chí đến cả bộ dạng của cô ta tôi cũng không có chỗ tồn tại trong lòng tôi, mặc dù, cô ta đang mang thai đứa nhỏ của tôi và Hoa. Thượng đế đang đùa bỡn với tôi, vào lúc tôi đang kề cận với cái chết, tôi mới biết người tôi yêu cũng yêu tôi. Giờ phút này, tôi thậm chí bắt đầu khẩn cầu thượng đế, làm ơn hãy để Hoa hận tôi, hận đến tận áp cả tình yêu cậu ấy dành cho tôi. Có như vậy cậu ấy mới không thống khổ, mới không thương tâm sau khi tôi chết.

Đầu vẫn tiếp tục đau song bệnh trạng cũng không tăng thêm, cũng không thấy xuất hiện triệu chứng dị thường gì, tốt lắm. Đầu của tôi tuy chẳng chịu thua kém, nhưng khi đứng trước việc giải quyết chuyện của Hoa, nó đã lựa chọn ngã về phía tôi, giúp tôi có đủ thời gian để bức Hoa đi. Bên phía bệnh viện không ngừng thúc giục tôi tiếp nhận trị liệu, tôi cự tuyệt. Trị liệu nhiều lắm cũng chỉ kéo dài sinh mệnh này thêm được vài tháng, tôi không thể để lộ một chút tiếng gió nào khiến Hoa có thể biết tôi đang bị bệnh.

Đương nhiên tôi biết rõ bối cảnh của Nhược Lan, vào lúc cô ta cố ý tiếp cận tôi, tôi đã biết. Như vậy không phải tốt lắm sao? Tôi thu thập đầy đủ các chứng cứ phạm tội của cô ta, để ở chỗ Bàn Đức. Tôi cần cô ta diễn trò cùng mình, tôi cần cô ta giúp tôi sinh hạ đứa nhỏ của chúng tôi. Đợi đến lúc tôi chết, Bàn Đức tự nhiên sẽ nói hết tất cả mọi việc cho Hoa biết. Khi đó Hoa nhất định sẽ thống khổ, nhất định sẽ trách tôi, nhưng vì đứa nhỏ của cả hai cậu ấy chắc chắn sẽ kiên cường mà sống. Tôi sẽ cho Nhược Lan một ít tiền nhưng với điều kiện cô ta phải giao lại quyền nuôi nấng đứa nhỏ, tôi không ngại âm mưu quỷ kế của cô ta với Nhược Liên Khải, sau khi tôi chết, Nhược Liên Khải sẽ bị sát thủ xử lý, còn Nhược Lan nếu không muốn ngồi tù thì cô ta phải chấp nhận điều kiện của tôi.

Hoa, rất xin lỗi, tôi biết cậu không thích Nhược Lan, nhưng cố gắng đợi thêm chút nữa được không? Vì tôi, hãy cố nhẫn nhịn thêm chút nữa. Cậu hãy rời khỏi nước Mỹ, tới những nơi khác trên thế giới hoặc hãy đến thiên đường mà tôi tặng cho cậu. Đừng khóc, bởi vì tôi chỉ yêu mình cậu mà thôi. Đứa nhỏ trong bụng Nhược Lan không phải là kết quả của cuộc tình một đêm giữa tôi với Nhược Lan mà đó là đứa nhỏ được sinh ra từ sự kết hợp tinh tử của tôi với cậu cùng tế bào trứng mà tôi đã mua, tôi hy vọng đứa nhỏ giống cậu.

Cậu nhất định sẽ mắng tôi nhưng tôi biết cậu không giận tôi lâu đâu, trên thiên đường tôi sẽ tiếp tục bảo vệ hạnh phúc của hai chúng ta.

.
. .
.

Ngày 6 tháng 4 năm xxxx,

Tôi không thể tin được, vào cái giây phút ấy tôi cư nhiên lại muốn giết Hoa. Nghĩ tới việc vài năm sau, cậu ấy dần dần quên tôi, nghĩ đến vài năm sau sẽ có một người phụ nữ hoặc một người đàn ông khác tiến vào cuộc sống của cậu ấy, cùng cậu ấy chăm sóc đứa con của hai chúng tôi, tôi liền ghen tị đến phát điên. Hoa là của tôi! Là của tôi! Hôm nay, tôi nhìn thấy Hoa cười nói với một người bạn trên đường đi vào nhà hàng, nghĩ đến Hoa thay lòng đổi dạ, tôi lại muốn xông lên ôm chặt cậu ấy vào lòng, lớn tiếng nói với tên kia: cậu ấy là của tôi!

Nhưng tôi đã không thể, ngoại trừ việc tránh ở trong xe cần ngón tay giống như một ông chồng hay ghen theo dõi vợ, tôi không thể làm bất cứ việc gì. Tôi hối hận, tôi không muốn để lại Hoa một mình giữa thế giới trần ngập dục hoặc này, cậu ấy là của tôi, cậu ấy vốn chỉ là của tôi.

Trong lòng có người nói với tôi: Tây Môn Trúc Âm, mày là thằng hèn, Hoa là của mày, mày phải đem cậu ấy cướp về!

Một người khác lại nói với tôi: Tây Môn Trúc Âm, mày sẽ chết, không thể cướp đi hạnh phúc của Hoa.

Hai người đó cứ tranh đấu mãi trong lòng tôi, đến khi tôi phục hồi lại tinh thần thì mới phát hiện ra mình đã mua một khẩu súng từ lúc nào. Vội vàng lái xe quay lại cửa nhà hàng kia, không thấy Hoa với người đàn ông kia đâu cả! Tôi lái xe tìm kiếm Hoa ở xung quanh, mãi cho đến khi trời tối, tôi vẫn không tìm thấy cậu

ấy. Cậu ấy không trở về phòng trọ của chúng tôi, cũng không đi tới chỗ Đoạn Vũ. Nghĩ tới việc cậu ấy có thể đang ở cùng người đàn ông kia, đang làm một vài chuyện khác kia, tôi thực muốn giết người.

Mang theo tâm trạng đó quay lại công ty, phát hiện ra xe của cậu ấy đang đỗ ở bãi đỗ xe, tôi lập tức lao lên. Mới vừa tới cửa văn phòng, tôi chợt nghe thấy tiếng cãi nhau giữa Hoa và người đàn bà kia. Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi đi vào, vừa thấy Hoa có ý muốn giết người đàn bà kia, một ý niệm xuất hiện ngay trong đầu tôi: Hoa, đi cùng tôi được không?

Vào giây phút tiếng súng vang lên, tôi bừng tỉnh. Thật không ngờ tôi lại làm người mà mình yêu nhất bị thương, trong đôi mắt cậu ấy là không tin là tuyệt vọng. Tôi làm được, Hoa nhất định sẽ hận chết tôi, sự căm hận vượt xa cả tình yêu cậu ấy dành cho tôi. Nhưng tại sao, trong lòng tôi chỉ có nỗi buồn vô hạn?

.
. .

Ngày 21 tháng 5 năm xxxx, 1 giờ sáng.

Thế giới của tôi đã hoàn toàn chết đi. Bác Tề gọi điện tới báo cho tôi biết Hoa đã chết, bị vệ sĩ của Nhược Liên Khải bắn chết. Buổi sáng hôm qua tôi vẫn còn nhìn thấy cậu ấy, cậu ấy gầy đi rất nhiều, tôi tưởng cuối cùng cậu ấy cũng quyết định rời khỏi nước Mỹ. Tôi biết mình lại làm cậu ấy tổn thương thêm lần nữa nhưng vì tôi không hy vọng cậu ấy nhìn thấy hôn lễ của tôi với người khác, bởi kiếp này vợ của tôi chỉ có thể là cậu ấy. Tôi không để Nhược Lan đeo nhẫn vào tay mình, tôi biết cô ta nghi ngờ, nhưng vậy thì đã sao? Là cô ta không có ý tốt khi tiếp cận tôi, đây là hậu quả mà cô ta phải chịu. Nhưng ... mà ... Hoa đã chết, mọi việc tôi làm không còn ý nghĩa gì nữa.

Cái lúc buông điện thoại xuống, trái tim của tôi đã chết, trước lúc nào kịp chuyển biến xấu đi, nó đã chết. Nhốt Đoạn Vũ ở phía bên kia cánh cửa, tôi ôm lấy Hoa trần trụi lạnh như băng vào trong lòng. Sau lưng cậu ấy có mấy lỗ đạn, tôi có thể tưởng tượng ra lúc đó cậu ấy đau đến mức nào.

Hoa, Hoa của tôi, sao cậu lại lạnh thế này? Tôi khoác áo vest lên người cậu ấy, không ngừng chà xát tay chân cho cậu ấy nhưng cả người cậu ấy vẫn lạnh như băng, cậu ấy vẫn không chịu mở mắt nhìn tôi.

Hoa, Hoa của tôi, tôi sai rồi, thực sự sai rồi. Đáng lẽ ngày ấy tôi phải bắn chết cậu, để cậu cùng đi với tôi. Hoa, tôi thực sự phải bắn chết cậu, không nên mềm lòng vào cái giây phút nổ súng ấy. Có vậy, chúng ta đến chết vẫn được cùng một chỗ. Nhưng hiện giờ, cậu lại đi trước, còn tôi thì thế nào đây? Tôi không thể tự sát, tự sát, tôi sẽ chỉ có thể kêu rên dưới địa ngục, không thể lên thiên đường gặp cậu.

Hoa, làm ơn, chờ tôi, tôi sẽ mau chóng đến tìm cậu, cậu nhất định phải chờ tôi. Chờ tôi đem mọi việc an bài cho tốt, đem đám người tổn thương cậu xử lý cho tốt, tôi sẽ đi tìm cậu, cậu nhất định phải chờ tôi. Hoa, làm ơn chờ tôi.

.
. .

Ngày 25 tháng 5 năm xxxx.

Chẩn đoán lầm! Chủ nhiệm khoa não bệnh viện thánh Mary gọi điện bảo tôi tới văn phòng ông ta rồi nói rằng do bác sĩ thực tập ở đó cầm nhầm kết quả kiểm tra nên việc tôi bị ung thư não là chẩn đoán nhầm. Hai tay tôi bóp chặt cổ ông ta. Bọn họ là hung thủ! Là hung thủ hại chết Hoa của tôi! Không, tôi quyết không bỏ qua cho bọn họ, tôi quyết không bỏ qua dù chỉ một người. Tôi sẽ vận dụng tất cả tài lực, đem tất cả các bác sĩ có liên quan đến việc này toàn bộ hủy diệt hết, bọn họ đã giết Hoa của tôi.

Chẩn đoán lầm, tôi không bị ung thư não mà chỉ là bệnh đau nửa đầu thông thường. Thượng đế, ngài lại đùa vui tôi lần nữa, mà lần đùa vui này ngài đã khiến tôi tự tay hủy diệt người mà tôi yêu nhất.

.

.
Hoa liệu có còn chờ mày? Không, Hoa luôn thiếu kiên nhẫn, chắc chắn là sắp chờ hết nổi. mày không bị ung thư não, tạm thời mày không chết được, vậy còn Hoa thì sao? cậu ấy làm sao đây?

Tại sao người tự sát lại không thể lên thiên đường? Làm thế nào để mày có thể lên thiên đường tìm Hoa đây? Chỉ sợ mày tới chậm, Hoa sẽ không còn nhận ra mày.

.
.
Hoa, tôi tin rằng cậu đang nhìn tôi từ trên thiên đường, cậu làm ơn hãy chờ tôi

40. Chương 40

Vào cái giờ khắc ấy, mọi ủy khuất chất chứa trong lòng hắn bùng nổ, Lục Bất Phá ra sức đâm vào bả vai của Tây Môn Trúc Âm, gào khóc. Tên chết tiệt này! Tên chết tiệt này! Cái tên khốn luôn tự cho mình là đúng này! Sao cậu ta có thể làm vậy! sao có thể làm vậy! Sao lại nỡ đối đãi với hắn như thế!

Tây Môn Trúc Âm ôm chặt lấy người đang khóc lớn kia vào trong lòng, mặc cho hắn đánh. Anh sai rồi, lấy danh nghĩa của tình yêu, anh đã làm người quan trọng nhất đời mình bị tổn thương. Nếu không nhờ linh hồn cậu ấy xuyên đến cơ thể một người khác thì có lẽ anh sẽ sống mãi trong hối hận đến tận cuối đời. Không còn cơ hội để chính miệng nói cho người này biết anh yêu cậu ấy đến nhường nào.

“Tôi không tha thứ cho cậu... tôi không tha thứ cho cậu...”.

Lục Bất Phá khóc ngất đi. Tây Môn Trúc Âm chậm rãi lui dần về phía sau, đỡ người sắp hồng mắt ngồi xuống ghế sofa. Một tay ôm lấy hắn, một tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt hắn.

“Tôi không tha thứ cho cậu... tôi không tha thứ cho cậu...”.

“Được, cậu vĩnh viễn không cần tha thứ cho tôi. Hãy để tôi dành nửa đời còn lại để xin lỗi cậu”.

“Tôi tuyệt đối không tha thứ cho cậu....hức hức...”.

“Được, không cần tha thứ cho tôi”.

“Tên khốn nhà cậu”.

“Tôi là thằng khốn, tôi là thằng cực kỳ khốn khiếp”.

“Hức hức hức...”.

“Đừng khóc, đừng khóc, là lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi”.

Lục Bất Phá khóc đến mức cổ họng khàn đặc cả lại, ánh mắt mơ hồ không nhìn rõ xung quanh, chân tay không ngừng run rẩy. Dù vậy, hắn vẫn nhớ rõ một việc, đó là tuyệt đối không tha thứ cho tên khốn khiếp này.

“Đừng khóc, đừng khóc, Dật Hoa là đứa con được tạo ra từ sự kết hợp giữa tinh tử của tôi với cậu cùng tế bào trứng mà tôi đã mua, không phải là con của tôi với Nhược Lan”.

“Tôi không phải vì điều ấy”.

Hai mắt nhắm lẹ, mơ hồ “nhìn chằm chằm” đối phương, Lục Bất Phá cất giọng nói khàn khàn: “Tại sao cậu lại lừa dối tôi! Tại sao cậu luôn muốn quyết định thay tôi”.

“Tôi sai rồi, sau này không dám nữa”.

Nghĩ tới việc gì đó, Lục Bất Phá lại bắt đầu rơi nước mắt: “Nếu... nếu cậu có lên thiên đường tìm tôi, tôi cũng không tha thứ cho cậu!”.

“Sau này không dám nữa, có việc gì tôi cũng sẽ nói cho cậu”.

“Cái tên khốn này! Tên khốn đáng ghét này! Tôi không tha thứ cho cậu!”.

“Được cậu không tha thứ cho tôi”.

Người đang khóc đột nhiên ôm chặt lấy tên khốn đáng ghét: “Tây Môn... sao cậu có thể đối xử với tôi như thế...”.

“Thực xin lỗi, đều là tôi sai” ôm lấy thiếu niên đang khóc cực kỳ thương tâm, nam nhân hôn nhẹ lên mắt hắn, “Hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa được chứ? Tôi sẽ sửa sai”.

“Từ bây giờ, bắt đầu, cậu phải rèn luyện thân thể, chơi bóng rổ cùng với tôi”.

“Được, đều nghe theo lời cậu”.

“Mặc kệ tôi với cậu, có giận nhau, cậu cũng không được hút thuốc, không được, bỏ cơm, không được, không ngủ”.

“Được”.

“Ngoan ngoãn nghe theo lời bác sĩ, sau khi giải phẫu xong, tôi nói cậu có thể xuất viện thì cậu mới được xuất viện”.

Tây Môn Trúc Âm không lập tức trả lời, do dự hai giây, anh mở miệng, thẳng thắn: “Kết quả kiểm tra lần này, tôi chỉ bị viêm phổi, không có u”.

Lục Bất Phá đột nhiên ngừng khóc, đẩy nam nhân ra, ngăn người nhìn anh. Hai tay Tây Môn ôm lấy khuôn mặt hắn: “Thực xin lỗi, tôi lừa cậu, tôi sợ cậu đi, sợ cậu không để ý đến tôi, mà tôi lại vụng về, vào lúc ấy không thể nói ngay nguyên nhân cho cậu. Cho nên tôi mới nghĩ ra biện pháp như ngày hôm nay. Đánh tôi đi, tôi cam đoan đây là lần cuối cùng”.

Lục Bất Phá liền lau khô hai mắt, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm, nức nở hỏi: “Phổi của cậu, không có u?”.

“Không có, chỉ bị viêm phổi, hơn nữa hút thuốc cũng hơi nhiều”.

“Cậu lại hút thuốc! Chẳng phải tôi đã bảo là không được hút thuốc sao!”.

“Tôi nghĩ tới cậu đi rồi, tôi muốn lên thiên đường tìm cậu”.

“Cậu có đến tìm tôi, tôi cũng sẽ không gặp cậu! tại sao cậu luôn không yêu quý bản thân của mình như thế!”.

Nam nhân kéo tay thiếu niên: “Sau này cậu giám sát tôi”.

Thiếu niên sụt sịt cái mũi: “Thật sự, không gạt tôi chứ? Không có u?”.

“Không có u, không phải mổ”.

Lại sụt sịt cái mũi, hai tay thiếu niên lại đè lấy nam nhân, hắn há mồm cắn: “Cậu lại gạt tôi!!”.

Khóe môi nam nhân hơi hơi gợi lên, để mặc thiếu niên tàn sát cái cổ của mình: “Tôi cam đoan, đây là lần cuối cùng”. Anh biết, thiếu niên đã tha thứ cho mình.

Cắn xuống cổ nam nhân, bạn trẻ Lục Bất Phá lại trào nước mắt, từ sau khi gặp lại nam nhân, hắn càng ngày càng dễ dàng chảy nước mắt. Buông chỗ cổ bị mình cắn đến chảy máu ra, hắn ôm chặt nam nhân: “Tây Môn, bây giờ đâu có còn đau nữa không?”.

Tây Môn Trúc Âm ôm lấy người vừa run run hỏi kia: “Mỗi khi nhớ cậu, lại rất đau, ngày nào cũng đau”.

“Thế còn bây giờ?”.

“Cậu đã nằm trong lòng tôi, bệnh tật gì cũng không thấy”.

“Có đến bệnh viện kiểm tra lại không?”.

“Lần này trước khi xuất viện, tôi đã nhờ White kiểm tra sức khỏe toàn thân rồi, đợi miệng vết thương ăn da non, tôi liền hoàn toàn khỏe mạnh”.

Vùi sâu đầu vào cổ nam nhân, tay trái Lục Bất Phá xâm nhập vào trong áo sơ mi của nam nhân, cẩn thận vuốt ve miệng vết thương kia. Vừa rồi hấn nhất thời tức giận quá nên quên mất người này còn đang bị thương.

Cách một lớp áo sơ mi, đem tay thiếu niên áp vào miệng vết thương của mình, Tây Môn Trúc Âm cam đoan: “Có cậu ở bên cạnh tôi, nó sẽ mau chóng khỏi. Đợi nó lành hẳn, mỗi ngày tôi sẽ chơi bóng rổ với cậu”.

“Cậu cam đoan, sau này mặc kệ có việc gì xảy ra, cho dù là chuyện xấu đến mức nào, cậu cũng không được giấu diếm tôi, sẽ nói cho tôi biết” áo của nam nhân bị ướt nhep bởi nước mắt thiếu niên.

“Tôi cam đoan. Sinh ly tử biệt, mặc kệ là vui mừng hay tức giận, hạnh phúc hay đau khổ tôi sẽ đều chia sẻ với cậu. Tôi sẽ cố gắng sống khỏe mạnh, sống đến ngày sinh mệnh của hai chúng ta kết thúc”.

“Cậu cam đoan, dù có việc gì cũng đều thương lượng với tôi, không phiến não một mình”.

“Tôi cam đoan. Nếu có việc gì không nói nên lời, tôi sẽ viết vào nhật ký, cậu xem nhật ký của tôi”.

Hít một cái thật sâu, thiếu niên ngẩng đầu: “Cậu cam đoan, sau này không bao giờ gạt tôi”.

“Tôi cam đoan” nam nhân cầm lấy tay thiếu niên, hôn lên, “Tôi cam đoan, cái gì cũng nghe theo cậu”.

Nước mắt thiếu niên không ngừng rơi, chăm chú nhìn nam nhân hồi lâu, đột nhiên hấn nghiêng người về phía trước, hôn lên đôi môi của nam nhân, nói ra những lời hấn vẫn chôn kín trong lòng, làm cho hấn đau, những điều khiến hấn vẫn luôn đau.

“Tây Môn, tôi yêu cậu, cho đến tận bây giờ, chưa từng thay đổi”.

Không để ý tới miệng vết thương đang đau đớn, dùng hết sức ôm chặt lấy thiếu niên vào lòng, Tây Môn Trúc Âm hôn thiếu niên đầy mãnh liệt, hôn người yêu đã sống lại của mình. Yêu cậu, Hoa, tôi yêu cậu, chưa bao giờ từng thay đổi.

Chỉ mặc một chiếc áo ngủ trên người, Lục Bất Phá nhanh chóng trần trụi. Giờ phút này, không cần nam nhân kê đơn cho mình, tuy rằng vẫn không khỏe như trước, vẫn ngượng ngùng như trước, hơn nữa lại còn dưới ánh nắng tươi sáng ban ngày, hai chân hấn ôm lấy người nam nhân cũng đang trần trụi như mình, để cho nam nhân âu yếm hấn, hôn lên hấn, giữ lấy hấn.

“Bất Phá, Hoa, Bất Phá của tôi, Hoa của tôi”.

Không thể kìm hãm lại được, nam nhân kích động hôn xuống đôi môi người yêu mình, Thượng đế đã không vứt bỏ anh.

“Tây Môn... tôi không, ư, tha thứ, cậu...”

“Ừ... tốt, không tha thứ”.

Hai người đang làm cái hoạt động nguyên thủy kia khiến cho quý ngài mặt trời đỏ bừng mặt, kéo vội một đám mây tới che cả người mình lại.

...

Nằm trên ghế sofa xem phim, Lục Bất Phá dựng tai nghe ngóng thanh âm phát ra từ trong bếp. Chẳng phải hấn vẫn còn giận nam nhân mà là bởi làm tình không tiết chế khiến hấn dù có muốn động cũng không được, hơn nữa hấn vẫn còn non, cái chỗ vừa bị bóc tem sưng sưng đau đau không chịu được, làm hấn chỉ có thể nằm ườn tại chỗ, việc đứng dậy đi lại thì khỏi cần nghĩ tới.

Hai người, một kẻ là bệnh nhân, một tên thì gầy như que củi, “vui vẻ” đến như vậy dĩ nhiên là sẽ dẫn đến đói bụng. Tây Môn Trúc Âm đương nhiên cũng cảm thấy mỗi một tuy vậy với tâm tình thư sướng sau khi làm việc, anh thoải mái đáp ứng việc chui vào bếp làm bữa sáng trưa [bữa sáng và bữa trưa gộp lại với nhau].

Có người hoài nghi, đại thiếu gia như Tây Môn lại biết nấu cơm sao? đương nhiên là không rồi. Tuy vậy đem thức phẩm chín với đồ ăn vi sóng nấu chín lại, anh đương nhiên vẫn biết. Cũng chẳng phải anh đột nhiên nổi hứng nên mới kéo Lục thiếu gia đến chỗ đảo nhỏ này ngồi chơi, trước đó anh đã bảo bí thư đem tủ lạnh với thức ăn nhồi vào trong biệt thự này.

Hai mươi phút sau, Tây Môn Trúc Âm thành công hoàn thành năm món ăn với một bát canh, canh này thì chỉ cần đem gói canh bán thành phẩm đổ vào nước đun lên là xong. Dem tất cả đồ ăn ra đặt xuống bàn trà trước ghế sofa, Tây Môn Trúc Âm nâng “mỹ nhân ốm yếu” dậy, kê phía dưới vài chiếc ghế cho mỹ nhân tựa vào, rồi múc một chén canh cho mỹ nhân.

“Tôi tự làm được” buông điều khiển từ xa xuống, Lục Bất Phá tiếp nhận bát canh, “Cậu cũng ăn đi, cơm nước xong nhớ phải uống thuốc đây”.

Tây Môn Trúc Âm nghe lời, cũng múc một bát canh và lấy cơm cho mình, cùng ăn với Lục Bất Phá.

“Siêu thị ở New York có đồ ăn Trung Quốc sao?” Lục Bất Phá vừa ăn canh vừa hỏi, hẳn không nhớ là có a.

“Là chuyển từ Hồng Kông đến. không phải cậu bảo đi làm đồ ăn ngon lắm sao? Tôi đoán cậu nhất định không quen ăn đồ Tây”.

“Ừ, hiện tại tôi thích ăn đồ Trung” uống hết bát canh ngô nóng, Lục Bất Phá chặc chặc miệng, “Canh của lão mẹ với mẹ nuôi làm vẫn ngon hơn. Đúng rồi, nói tới đồ Trung mới nhớ ra tại sao trước kia cậu hay lôi tôi đi ăn đồ Tây thế? Hại tôi nhiều năm như vậy không được tận hưởng tài nấu nướng của mẹ nuôi”.

Nam nhân yên lặng hai giây rồi thản nhiên nói: “Tôi thích được một mình dùng bữa với cậu, tuy nhiên mấy nhà hàng Trung Quốc không được ổn lắm, đồ ăn thì cũng không nói đến làm gì. Lúc ăn cơm tây, cậu thường đem món cà rốt mình không thích cho tôi, nhất định sẽ đem hết cà rốt lấy đi, tôi thích loại cảm giác này. Ăn đồ Trung, cậu sẽ không làm như thế”.

Lục Bất Phá rất muốn phán câu “biến thái” cho tên này, bất quá hần nhẹn, chỉ bĩu môi: “Tôi thích ăn đồ Trung. Ẩm thực Trung Hoa có bốn nhánh chính, hương vị lại thay đổi ở mỗi vùng miền, những món mà bà biết làm mới chỉ là phần da lông trong số đó. Cậu nhất định phải dẫn tôi đi thưởng thức hết những món ngon của Trung Hoa”.

“Được” nam nhân thản nhiên nở nụ cười, “Tôi sẽ đi học nấu ăn để cầu cơm cho cậu”.

“Không cần. Cậu chắc chắn sẽ nấu không giỏi bằng lão mẹ với mẹ nuôi, cậu vẫn nên dành nhiều thời gian để rèn luyện sức khỏe thì hơn” đây là di chứng để lại của việc thiếu niên hay bị nam nhân dọa, “Ở New York, tôi đến nhà cậu ăn, ở Hồng Kông, cậu đến nhà tôi ăn. Hơn nữa đồ Trung ở mấy nhà hàng Hồng Kông tuyệt đối là chính tông”.

Đôi mắt màu lam sâu kín, nam nhân dựa vào người thiếu niên: “Bất Phá, khi nào cậu nghỉ thì đến New York với tôi, còn lúc cậu quay lại trường thì tôi tới Hồng Kông với cậu”.

Thiếu niên ăn canh, vào lúc nam nhân có chút lo lắng, hẳn cắn cắn môi: “Tôi... muốn ở lại Hồng Kông chăm sóc cha mẹ. Tốt nghiệp rồi cũng chưa chắc sẽ tới New York định cư”.

“Tôi biết” ngoài dự đoán của thiếu niên, nam nhân vẫn nở nụ cười thản nhiên như lúc trước, “Chờ đến lúc cậu tốt nghiệp, chúng ta sẽ dành nửa năm ở New York, nửa năm ở Hồng Kông. Như vậy chú dì cùng như cha mẹ tôi cũng có thời gian đi du lịch. Như thế có được không?”.

Thiếu niên động tâm: “Nhưng còn... Dật Hoa thì sao? Hiện giờ thằng bé vẫn còn nhỏ, hai chúng ta dẫn nó chạy qua chạy lại cũng không sao nhưng đến lúc nó tới tuổi đến trường thì sao làm như thế được”.

Nam nhân nói: “Không việc gì. Ba mẹ vốn thích cháu trai, mấy năm gần đây hai người cũng không rời Dật Hoa. Trước khi thằng bé tới trường, chúng ta cứ dắt thằng bé chạy qua chạy lại hai nơi, đợi đến lúc thằng bé đến tuổi đi học, chúng ta cho thằng bé ở lại New York trước, chỉ nửa năm mà thôi, thằng bé rồi cũng sẽ quen. Đợi đến khi thằng bé trưởng thành chúng ta sẽ cho nó lựa chọn, hoặc là tiếp tục ở lại New York, hoặc là đến Hồng Kông. Tôi nghĩ chú dì chắc cũng thích Dật Hoa. Con của chúng ta, chắc chắn có tính độc lập hơn những đứa nhỏ khác”.

“Nhưng mà....”.

“Không có nhưng, Bất Phá. Dật Hoa là con của chúng ta. Nhược lan chỉ cung cấp tử cung của mình mà thôi”.

Lục Bất Phá thở dài một cái rồi hỏi: “Nhược Lan có biết không?”.

“Cô ta không biết. Tôi đã tìm một cái cơ đưa cô ta tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe sau đó đem trứng đã được thụ tinh chuẩn bị trước đó đưa vào cơ thể của cô ta, mọi việc được thực hiện trong lúc cô ta hôn mê, tổ chất cơ thể cô ta rất tốt, sau khi mang thai Dật Hoa không có biểu hiện bệnh trạng gì”.

“Tây Môn cậu đối xử với cô ấy như thế có tàn nhẫn quá không?”.

Tây Môn Trúc Âm thân nhiên nói: “Cô ta tiếp cận tôi có mục đích cả, việc tôi lợi dụng cô ta chẳng có gì là tàn nhẫn. Bất Phá, tôi đã đem hết tàn nhẫn của mình đi thương tổn cậu, tôi không có hơi đâu mà để ý tới người khác. Nếu cậu không xuất hiện, sau khi Dật Hoa lên hai tuổi, tôi sẽ li hôn với cô ta. Đứa trẻ hai tuổi vẫn chưa nhớ được cái gì rõ ràng, cũng không khó chăm sóc như khi mới sinh. Như vậy đem thằng bé giao cho ba mẹ, ba mẹ cũng không bị vất vả”.

“Cái tên khốn này” trừng mắt liếc nam nhân một cái, mang theo trái tim trĩu nặng, Lục Bất Phá nói: “kỳ thật Nhược Lan rất yêu cậu. Tuy Nhược Liên Khải bảo cô ấy ăn cắp thông tin của “Thế Hoa”, nhưng cô ấy cũng không làm”.

“Đó là vì có cậu” Tây Môn Trúc Âm đánh gãy lời hắt, “Bất Phá, tôi sẽ tiếp tục mời luật sư đến bào chữa cho cô ta trong phiên tòa này. Mặc kệ cô ta có bị tuyên thế nào, tôi cũng sẽ cho cô ta một món tiền, cũng không nói chuyện của Dật Hoa cho cô ta biết. Bất Phá, những việc tôi có thể làm chỉ vậy thôi, tôi sẽ không để cô ta tiếp tục làm mẹ của Dật Hoa, càng không để cho cô ta có cơ hội trở lại bên người tôi, để cho cô ta quấy rầy cuộc sống của hai chúng ta. Bất Phá, nếu không phải cô ta mang theo ý đồ xấu tiếp cận tôi thì tôi cũng chẳng lợi dụng cô ta làm gì. Tôi là một doanh nhân, chỉ quan tâm đến việc có lợi nhất cho mình”.

Lại trừng mắt liếc nam nhân một cái, Lục Bất Phá rầu rĩ nói: “Cậu là doanh nhân vậy mà còn làm cái việc tổn mình hại người kia”.

“Đó là lần duy nhất tôi phạm sai lầm, cho nên sau này tôi không tái phạm nữa” buông bát ôm lấy thiếu niên, nam nhân cam đoan, “Nhược Lan sẽ gặp được người đàn ông yêu thương mình, cô ta là một người phụ nữ thông minh, cô ta nhất định sẽ dùng món tiền kia để biến mình thành một người hoàn toàn khác, cô ta sẽ có một cuộc sống mới. Rời khỏi tôi, không phải là bất hạnh đối với cô ta mà đó là hạnh phúc, bởi vì tôi tuyệt đối sẽ không yêu cô ta”.

“Cậu phải an bài cuộc sống sau này của cô ấy cho tốt. Chuyện của Dật Hoa...”.

“Chuyện của Dật Hoa tốt nhất là không nên nói cho cô ta. Cậu cảm thấy sao?”.

Lục Bất Phá rầu rĩ gật nhẹ đầu: “Đợi Dật Hoa trưởng thành, cũng đừng nói cho thằng bé. Nhược Lan vĩnh viễn vẫn là mẹ của thằng bé”.

“Được, tôi nghe lời cậu”.

“Còn nữa” thiếu niên ngẩng đầu, “Cậu làm sao lại lấy được... cái đó của tôi”.

“Cái đó?” nam nhân thực vô tội.

“Cái đó ấy” mặt thiếu niên thực đỏ.

“Cái đó?”.

“Chính là ... cái đó ấy”.

“Cái gì?”.

“Chính là ... cái sinh ra Dật Hoa đó”.

Nam nhân ghé vào tai thiếu niên: “Mỗi ngày cậu đều nằm ngủ bên cạnh tôi, lúc nào làm mộng xuân tôi tất nhiên sẽ biết”.

“Oành” mặt thiếu niên bị thiêu đốt.

Nam nhân tiếp tục nói: “Khi cậu ngủ thì rất khó tỉnh dậy, hơn nữa lại thích chui vào ổ chăn của tôi. Tôi chuẩn bị hết dụng cụ để thu thập, khoảng một tuần cậu lại nằm mơ một lần, tôi chỉ cần nhân lúc cậu mơ, cởi ...”.

“Đừng nói nữa! Tôi. Đã. Biết” thiếu niên húp một ngụm canh to, thấy nam nhân vẫn còn dán vào người mình, lập tức quát, “Còn không mau ăn cơm đi!”.

“Được”.

Kể từ sau lúc biết mình bị ung thư não, lần đầu tiên nam nhân nở một nụ cười hạnh phúc đến vậy.

41. Chương 41

Mở to mắt, người đang nằm trên giường lười biếng duỗi thẳng thân mình. Ánh nắng bên ngoài rón rén tiến vào trong phòng ngủ, được ôm hôn người mình yêu dưới thứ ánh sáng này quả thực chính là thiên đường. Nhân lúc cảm xúc mãnh liệt dâng trào, nam nhân định tiện thể làm luôn cái việc gì đó kia, tuy nhiên thật đáng tiếc, Lục Bất Phá lại hết sức nhấn tâm đẩy anh ra, tha cái thân thể vốn không được khỏe lắm của mình xuống giường.

“Ngày kia là tới sinh nhật mẹ tôi rồi, cậu chưa quên chúng ta đến nơi này để làm gì đấy chứ?” lên tiếng nhắc nhở, Lục Bất Phá đi vào trong nhà tắm để rửa mặt. Nam nhân ở trên giường trầm tư một lúc rồi mới rời giường.

Đi vào nhà tắm, nam nhân tựa vào cửa nói với người đang đánh răng: “Ngày kia chú đi đến đây, tôi sẽ nói chuyện với hai người về việc hủy bỏ lễ đính hôn giữa cậu với Hác Giai”.

Lục Bất Phá kinh hãi quay đầu, hần cư nhiên quên mất việc lớn này. Vội vàng nhổ bọt trong miệng ra, hần nói: “Chuyện này cậu không thể nói với lão mẹ!”.

“Chẳng lẽ cậu định đính hôn với Hác Giai sao?!” ánh mắt màu lam thâm trầm, “Tôi tuyệt đối không cho cậu đính hôn với cô ta”.

Vội vàng súc miệng, Lục Bất Phá đáp: “Kì thật sau khi suy nghĩ kĩ lại, tôi thấy có khả năng lão mẹ đã biết Hác Giai không phải là người yêu của tôi ngay từ đầu, bà đột nhiên bảo hai đứa sẽ đính hôn như vậy chắc chắn là có mục đích ẩn đằng sau, tôi tin bà không thực sự muốn tôi kết hôn với Hác Giai. Hơn nữa Tây Môn, cậu định dùng lý do gì để thuyết phục mẹ tôi hủy bỏ việc đính hôn của tôi và Hác Giai?”.

Sắc mặt Tây Môn Trúc Âm trở nên u ám: “Tôi sẽ trực tiếp nói với dì về việc của tôi với cậu. Chẳng phải cậu bảo Hác Giai thích đội trưởng của cậu sao. Dì là tiểu thuyết gia, tất nhiên sẽ ủng hộ việc hai người yêu nhau có thể đến được với nhau”.

Lục Bất Phá cười khổ: “Tây Môn, cậu định giải thích thế nào về việc tôi mới đến New York một tháng mà đã yêu cậu? Ba mẹ tôi có thể bình tĩnh tiếp nhận việc tôi nhận cha mẹ nuôi đã khiến tôi cực kỳ kinh ngạc rồi. Một khi Hác Giai đã biết được việc của cậu và Nhược Lan thì không có lý gì mà mẹ tôi lại không biết. Bây giờ cậu bảo với bà là tôi với cậu ở cùng một chỗ, nói thật là khi đó ánh mắt bà nhìn tôi thế nào tôi cũng đã tưởng tượng ra được rồi”.

Tây Môn Trúc Âm nhíu mày: “Liệu có khả năng chú, dì đã nhận ra cậu không phải là Lục Bất Phá kia?”.

“Không có khả năng” Lục Bất Phá liên tục lắc đầu, “ Mẹ tôi mê xuyên không điên cuồng như thế, nếu mà bà biết tôi xuyên tới thì chắc chắn đã lôi tôi đi thí nghiệm từ sớm, làm quái gì có chuyện không hỏi tí nào như thế này? Hơn nữa bình thường lão mẹ cũng không có hành động kỳ quái gì, mọi thứ đều rất bình thường”.

“Chẳng lẽ để tôi phải chứng kiến cậu đính hôn với Hác Giai? Tôi không làm được,” đôi mắt màu lam đột nhiên lóe sáng, “Hơn nữa, Hác Giai khả năng đã ở cùng một chỗ với Thương Triệt rồi”.

“A?! làm sao cậu biết được?”.

Nam nhân thần nhiên nói: “Bởi vì tôi không cho phép có kẻ cướp đi người của tôi”.

Lục Bất Phá sững sốt, tiếp đó, hấn lớn tiếng hỏi: “Cậu đã làm gì?”.

“Không có gì”, nam nhân vẫn thần nhiên, “Chỉ là tạo cơ hội cho hai người họ thôi”.

Lục Bất Phá lao nhanh ra khỏi nhà tắm, chạy thẳng đến chỗ điện thoại của mình, ấn số của Hác Giai, điện thoại vừa chuyển kết nối thì bên kia đã có người nhắc máy.

“A lô, ai đấy ?”.

“Bộp” Lục Bất Phá cúp điện thoại, mặt hấn dần ra, kinh hoảng quay đầu lại.

“Có chuyện gì vậy?”.

Tây Môn Trúc Âm tiến lại gần, trước khi đi anh đã an bài mọi việc suôn sẻ rồi mà, chẳng lẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Lục Bất Phá há há miệng, lắp bắp nói: “Người nhận điện thoại... là... là... đội trưởng”.

Nam nhân đi đến ôm lấy hấn: “Cái ngày chúng ta tới đảo, cậu ta đã ở cùng với Hác Giai. Bất Phá, giờ cậu có còn nghe lời dì đánh hôn với Hác Giai nữa không?”.

Thiếu niên lắc đầu: “Tôi không biết”. Lão mẹ, làm thế nào bây giờ? Lục Bất Phá mê mang.

Không gọi điện lại cho Hác Giai, Lục Bất Phá tạm thời đem mấy việc loạn não kia cất ra sau đầu để chuyên tâm bố trí lại biệt thự cùng Tây Môn Trúc Âm. Biệt thự không lớn chỉ có ba tầng với năm phòng ngủ, trước đó, Tây Môn Trúc Âm đã cử người tới dọn qua biệt thự một lượt. Hiện giờ, hai người bọn họ chỉ cần treo đồ trang trí và chuẩn bị vài thứ mà nữ thần có thể sẽ thích. À, dĩ nhiên cũng không quên làm vài tiết mục thú vị nữa a~~.

Tây Môn Trúc Âm hạ quyết tâm lần này sẽ ngả bài với Lục Đường Phương Phương, cho dù chỉ là giả đính hôn, anh cũng vô pháp tha thứ. Lục Bất Phá vẫn còn mang tâm lý “đà điều”[1], trải qua chuyện lần này, hấn với Tây Môn chắc chắn sẽ không tách ra tuy nhiên nên mở miệng thế nào với lão mẹ, có nên nói cho lão mẹ biết thân phận thật sự của mình hay không, hấn vẫn chưa có được chủ kiến rõ ràng.

[1] Tâm lý Đà điều là loại tâm lý muốn trốn tránh sự thật, cũng là loại hành vi yếu đuối không dám đối diện vấn đề. Các nhà tâm lý học sau khi nghiên cứu đã phát hiện ra rằng, người hiện đại khi đối diện với áp lực phần lớn đều áp dụng thái độ lảng tránh, biết rõ vấn đề phát sinh nhưng cũng không nghĩ ra đối sách, cuối cùng chỉ khiến vấn đề càng lúc càng phức tạp càng khó xử lý. Giống như hình ảnh con đà điều vùi đầu vào cát để không phải thấy nguy hiểm đang đến với mình.

“Bất Phá, có tôi, không phải sợ” mặc cho nam nhân an ủi, Lục Bất Phá vẫn lo lắng như cũ. Trong nhật ký của Lục Tiểu Phá tuy tràn ngập những hồi ức ‘đau thương đầy máu và nước mắt’ do bị lão mẹ ngược đãi nhưng ẩn chứa trong những hàng chữ ấy là tình mẫu tử sâu sắc giữa hai người. Nếu để cho lão mẹ biết đứa con mà mình thương yêu nhất kỳ thực đã mất, bà có lẽ sẽ chịu không nổi.

Ôm cái bụng sâu nào của mình bỏ qua ngày kế tiếp, cuối cùng, vào chạng vạng ngày 1 tháng 7 hai người cũng bố trí biệt thự xong xuôi. Những ngôi sao màu lam được treo đầy trên trần, con rối mĩ thuật trong bộ phim hoạt hình mà Lục Đường Phương Phương yêu thích được đặt ở vị trí đẹp nhất trong nhà, khung ảnh to của nữ thần gợi cảm được treo trên tường phòng khách, ngoài ra còn có hơn một ngàn kiệt tác “đam mỹ tiểu thuyết” nổi tiếng được Tây Môn Trúc Âm sưu tầm từ khắp nơi trên thế giới. Lục Bất Phá còn khoa trương trải thêm thảm đỏ ở cửa.

Ở phòng ngủ được đặc biệt chuẩn bị cho lão mẹ, Lục Bất Phá đặt một chiếc bàn ở ban công, giúp lão mẹ có thể vừa ngắm cảnh biển vừa sáng tác những “kiệt tác có một không hai” của mình.

Hai người dùng bữa cơm chiều trên giường sau đó đi ngủ “một cách trong sáng”. Người vẫn mang đầy bầu tâm sự trong lòng căn bản ngủ không nổi: “Tây Môn, thôi thì đừng nói với tôi vẫn hơn”

“Yên tâm, có tôi, không sợ.” nam nhân đã quyết định chủ ý.

Không yên lòng nhắm mắt lại, Lục Bất Phá chuẩn bị chào đón ngày mai tới. Lão mẹ rồi cuộc sẽ phản ứng ra sao?

.
. .

Sáng sớm ngày 2 tháng 7, trực thăng tới đảo mang theo ba vị đầu bếp, hai người giúp việc, các loại hoa quả, rau thịt tươi ngon cùng một số thực phẩm khác, ngoài ra còn có hoa tươi và mấy chậu cây. Hai trong ba vị đầu bếp hôm nay sẽ phụ trách làm bánh sinh nhật, họ là những bậc thầy nổi tiếng về làm bánh ngọt ở New York. Ba vị đầu bếp vừa tới liền đi ngay vào bếp để chuẩn bị cho bữa tiệc tối. Lục Đường Phương Phương mấy người phải buổi chiều mới tới, Tây Môn Trúc Âm dứt khoát kéo Lục Bất Phá ra bãi biển đi tản bộ với mình.

Trong suốt mười mấy năm quen biết, đây không phải là lần đầu tiên hai người đi dạo trên bãi biển với nhau nhưng cảm giác lần này quả thực rất đặc biệt. Hai người tay trong tay, mặc quần short ngắn, đi chân trần, chậm rãi sải bước trên bờ cát trắng, sóng biển thỉnh thoảng tràn qua chân hai người, xóa đi những dấu chân in lại trên cát của họ.

“Bất Phá”.

“Ừ”.

“Chúng ta kết hôn đi”.

Lục Bất Phá ngừng lại, kinh ngạc nhìn đối phương.

Tây Môn Trúc Âm ôm lấy hắn, thản nhiên nói: “Ở Mĩ có nhiều bang thừa nhận kết hôn đồng giới, chúng ta kết hôn đi. Tôi đã chọn được một nơi rất tuyệt để hai ta hưởng tuần trăng mật, chính là hòn đảo mà tôi tặng cậu khi trước”.

Không ngờ, Lục Bất Phá lại nhíu mày: “Nếu là trước đây, tôi sẽ rất vui mừng, sẽ ngay lập tức kết hôn với cậu. Nhưng hiện tại, tôi còn lo lắng ba mẹ, nếu có kết hôn, tôi hy vọng chúng ta có thể nhận được lời chúc phúc từ họ. Còn cả thân phận của tôi, tôi vẫn luôn tự hỏi liệu có nên nói cho lão ba và lão mẹ biết hay không nhưng ... tôi sợ họ không tiếp thu được việc này. Tây Môn, lão ba và lão mẹ rất thương tôi, tuy không phải là Lục Bất Phá nhưng tôi đã coi họ như ba mẹ ruột của mình, tôi rất yêu họ”.

“Tôi hiểu được” Tây Môn Trúc Âm không những không tức giận mà còn đột ngột quỳ gối, “Nếu chú dì nguyện ý chúc phúc cho hai ta, Hoa, cậu có nguyện ý gả cho tôi?”.

Mặt Lục Bất Phá trong nháy mắt đỏ bừng, hắn cũng quỳ một gối, hết sức kích động đáp: “Tôi nguyện ý, Tây Môn”. Tay trái bị cầm lên, một chiếc nhẫn được từ từ đeo vào ngón áp út của hắn, chiếc nhẫn giống hệt chiếc mà Tây Môn Trúc Âm đeo ở ngón áp út của mình

Đôi mắt của Lục Bất Phá ướt ướt, hắn giơ tay trái lên: “Cái này được... mua lúc nào vậy?”.

“Không phải trong nhật ký đã viết rồi sao?” Tây Môn Trúc Âm đỡ hắn đứng dậy.

Lục Bất Phá lật qua lật lại tay mình: “Không phải đính hôn đã rồi mới kết hôn sao? Chưa gì cậu đã đeo nhẫn vào ngón áp út của tôi thế này?”.

“Chúng ta đã kết hôn, tôi chỉ bổ sung thêm chiếc nhẫn này cho cậu thôi” nam nhân giữ chặt tay trái của hắn, tiếp tục đi về phía trước, “Hoa, nếu cậu vẫn còn lo lắng không muốn nói cho họ biết về thân phận của cậu. Tôi sẽ thuyết phục chú dì đem “Lục Bất Phá” gả cho tôi. Một ngày họ không đồng ý, tôi sẽ còn đấu tranh một ngày. Một năm không đồng ý, tôi sẽ đấu tranh một năm. Mười năm không đồng ý, tôi sẽ đấu tranh mười năm, tôi tin rằng mười năm sau, họ nhất định sẽ cho phép hai chúng ta được ở cùng một chỗ”.

Lục Bất Phá nắm chặt tay đối phương, nghiêng đầu tựa vào vai anh. Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra một câu: Chấp tử tay, cùng tử giai lão (cùng nắm tay nhau, chung sống đến già). Hắn cũng đã quyết định, sau khi tiệc sinh nhật kết thúc, hắn sẽ thẳng thắn với ba mẹ. Cố lên! Lục Bất Phá!

.
. .
2 giờ chiều, một chiếc máy bay riêng loại nhỏ đáp xuống đường băng đằng sau biệt thự. Vào lúc máy bay dừng hẳn, Tây Môn Trúc Âm cùng Lục Bất Phá lập tức tới đón. Cửa ca bin vừa mở ra, hắn nhảy lên chạy tới, phát tay: “Lão ba! Lão mẹ! cha nuôi! Mẹ nuôi!”. Tiếp theo hắn sững sốt, sao chỉ có một mình Hác Giai vậy? đội trưởng đâu?

Lục Đường Phương Phương có vẻ rất vui, chủ động nghiêng mặt cho thằng con thơm một cái sau đó xoa đầu thằng bé: “Thằng nhóc này, một mình chạy tới đây để làm việc xấu gì hở?”.

Thằng nhóc của bà đỏ mặt pha trò: “Con có thể làm chuyện xấu gì được, tới đây sớm để chuẩn bị cho lão mẹ một niềm vui bất ngờ thôi mà”.

“Xác định là không làm chuyện xấu gì sao?” cặp mắt sắc bén của Lục Đường Phương Phương vừa liếc qua đã nhận ngay ra vết đỏ khả nghi trên cổ thằng con, tuyệt đối không phải vết muỗi đốt.

“Ha ha.... Ha ha a... lão mẹ, con thật sự là đến để chuẩn bị một niềm vui bất ngờ cho mẹ mà” buông lão mẹ đáng sợ ra, Lục Bất Phá ôm lão ba một chút, sau đó đi đến chào đón cha mẹ nuôi.

Vào lúc hắn không để ý, Lục Đường Phương Phương đầy thâm ý nói với một người: “Không gọi điện được cho tiểu Phá, tôi còn tưởng cậu đem tiểu Phá bán sang châu Phi làm nô lệ rồi chứ”.

“Dì thực hài hước” vẫn là bộ dạng không quan tâm đến thắng thua như trước, Tây Môn Trúc Âm nói, “Chúc dì sinh nhật vui vẻ”.

Lục Đường Phương Phương cười cười, ôm lấy tay chồng: “Vết thương của cậu đã khỏi hẳn chưa?”.

“Đã đỡ hơn nhiều rồi. Cảm ơn dì đã quan tâm”.

Tây Môn Trúc Âm dẫn mọi người vào nhà, Lục Bất Phá đi ở đằng sau, nhỏ giọng hỏi Hác Giai: “Thương Triệt đâu?”.

“Tôi làm sao biết được” Hác Giai nhún nhún vai, “Sau này không được nhắc đến tên anh ta trước mặt tôi”.

“Xảy ra chuyện gì? Ngày hôm qua tôi gọi điện thoại cho bà, nhận điện thoại là anh ấy”.

“Bất Phá, nếu ông lên giường với tôi, sau khi mọi việc đã xảy ra ông sẽ làm gì?”.

“Đương nhiên, tôi sẽ cưới bà. Là đàn ông thì phải biết phụ trách”.

Hác Giai căm giận nói: “Anh ta chẳng nói chẳng rằng, ngày hôm qua, anh ta còn đi dạo phố với tôi, đến hôm nay thì lặn chẳng thấy tăm hơi đâu cả. Cứ coi như tôi nhìn nhầm người đi, tôi không thương anh ta. Bất Phá, ông cưới tôi đi”.

Lục Bất Phá khoác vai, yên lặng an ủi cô. Hắn không thể nói ra tiếng “được”.

Nam nhân mặt than đi phía trước nghe được, dừng lại quay đầu, vươn tay về phía người nào đó: “Bất Phá”. Lục Đường Phương Phương cùng Lục Duy Thành dừng lại, Tây Môn Mộc Nhất cùng Vương Linh Linh dừng lại, Hác Giai cũng dừng lại.

“Bất Phá.” Nam nhân lại gọi tiếp, thấy đối phương vẫn tiếp tục đứng yên không chịu động đậy, anh liền xoay người tiến lại gần, giữ chặt tay thiếu niên, mười ngón tay đan vào nhau.

Ánh mắt Lục Đường Phương Phương tối sầm lại, nghiêm túc nhìn hai người, miệng Hác Giai biến thành hình chữ “O”. Chợt nghe Lục Đường Phương Phương dùng tiếng Trung chậm rãi nói từng chữ một: “Thằng nhóc này! Hai người các ngươi như vậy là thế nào đây? Ban ngày ban mặt, mọi người đang nhìn vào thế này, hai thằng con trai lại tay trong tay như vậy còn ra thể thống gì nữa!”.

Hác Giai miệng nuốt trứng chim, dì đang diễn tuồng sao?

“Lão mẹ...” Lục Bất Phá muốn rút tay tuy nhiên nam nhân lại càng siết chặt hơn.

Tây Môn Trúc Âm mở miệng: “Dì, thực có lỗi vì bọn cháu đã không nói cho dì. Cháu và Lục Bất Phá, đã ở cùng một chỗ”.

Hú hú hú! Hác Giai nhanh chóng biến thân thành sói, trong khi đó con sói level bá đạo như Lục Đường Phương Phương nghe xong lại buông ông chồng mình ra đi đến túm tay thằng con kéo ra khỏi tay Tây Môn Trúc Âm, ngửa đầu nói: “Thằng bé mới mười tám tuổi! Tây Môn Trúc Âm, cậu dám dụ dỗ gian dân con tôi!”.

“Lão mẹ, mẹ nghe con nói....”.

“Câm miệng!”

Nữ thần phát uy, Lục Bất Phá ngậm miệng.

Túm thằng con lôi ra phía sau, Lục Đường Phương Phương giận dữ nói: “Chẳng phải cậu thích phụ nữ sao? sao tự nhiên lại thích con tôi? Chẳng lẽ cậu là song tính luyện”.

“Dì, cháu không hề yêu ai khác, cháu chỉ yêu mình Bất Phá”.

“Tôi không tin! Nếu cậu thích Bất Phá vậy còn người bạn đã mất của cậu thì sao? Vậy còn vợ của cậu thì sao? Cả con của cậu nữa?”.

“Lão mẹ, chúng ta nói chuyện này sau được không?”.

Thiếu niên đang lo lắng cùng nam nhân đang chịu áp lực không phát hiện ra thần sắc có chút quỷ dị của mọi người xung quanh.

“Thằng nhóc này!” Lục Đường Phương Phương rống lên một tiếng, Lục Bất Phá lại ngậm miệng.

Lục Đường Phương Phương lạnh nhạt nói: “Cậu mới quen biết Tiểu Phá có vài ngày mà đã nói là thương nó? Chẳng lẽ cậu vừa gặp đã yêu nó? Như vậy tôi càng không đồng ý, tôi sẽ không giao con tôi cho một người háo sắc như vậy, cùng mẹ quay về Hồng Kông”.

“Mẹ...” nắm chặt lấy lão mẹ nhấn tâm nữ chia loan rẽ phượng chia uyên rẽ thúy, Lục Bất Phá nóng ruột tới mức không biết làm thế nào cho phải. Quay đầu tìm sự trợ giúp của lão ba, hắn bị ai phát hiện ra lão ba đang cúi thấp đầu, làm bộ như ‘không phải chuyện của ta’.

“Dì” Tây Môn Trúc Âm nắm chặt tay lại, “Cháu với Lục Bất Phá, yêu nhau”.

Lục Đường Phương Phương nhìn về phía con: “Người có thương cậu ta?”

Thằng nhóc tiểu Phá gian nan gật đầu: “Lão mẹ, thực xin lỗi... con.... Con là người đồng tính”.

“Cái này không phải là trọng điểm! Người có yêu cậu ta không? Người không biết rằng cậu ta đã có vợ con rồi sao?” Lục Đường Phương Phương chất vấn, “Có chuyện mẹ vẫn lấy làm kỳ. Người bảo đến New York chơi, sao tự nhiên đến bệnh viện làm y tá cho cậu ta? Người đã quen cậu ta từ trước rồi đúng không?”.

Lục Bất Phá nhìn nam nhân, lui về phía sau vài bước.

“Lão mẹ... con... con không”, ngay lúc ấy, một thanh âm khác vang lên, “Cậu ấy quen cháu”.

Mặt cắt không còn giọt máu, Lục Bất Phá ra sức hướng nam nhân lắc đầu, trong khi đó, nam nhân vẫn tiếp tục nói: “Dì. Cháu quen biết Lục Bất Phá, mà không chỉ là quen biết, chúng cháu còn từng là người yêu. Dì, thực xin lỗi, chuyện này Lục Bất Phá vốn không muốn cho cháu nói, cậu ấy sợ dì với chú thương tâm. Nhưng mà dì, cháu đã mất đi Lục Bất Phá một lần, cháu không thể mất cậu ấy lần nữa, mong dì tha thứ cho sự ích kỷ của cháu. Cháu yêu Lục Bất Phá, không phải vì bộ dạng của cậu ấy mà bởi vì...”.

“Tây Môn! Không được nói!”.

“Bởi vì cái gì?”.

“Tây Môn! Cậu không được nói!” Lục Bất Phá vọt tới nhưng rồi lại bị hai tay nam nhân ôm chặt lấy. Nam nhân mở miệng: “Bởi vì thân thể của cậu ấy tuy là Lục Bất Phá nhưng linh hồn của cậu ấy là người yêu đã mất của cháu ... Đoạn Hoa”.

Trời sụp, da đầu Lục Bất Phá run lên, hắn không dám nhìn ba mẹ mình.

Lục Đường Phương Phương lôi thằng con từ trong lòng đối phương ra, kéo tay thằng bé, véo tai nó: “Người a... cũng chẳng chịu thua kém ai. Sống lại một lần rồi mà vẫn không thay đổi khẩu vị, ăn mãi không thấy chán sao?”.

Thân mình Lục Bất Phá chấn động, ngẩng đầu lên, chỉ thấy lão mẹ đang cười! Tây Môn Trúc Âm cũng sững sốt, sau đó anh mới phát hiện ra ba mẹ mình, chú và cả Hắc Giai nữa đều đang cười. Đôi mắt màu lam lóe sáng, bọn họ bị chơi!

Mười giây sau.

“lão mẹ! mẹ. mẹ. mẹ. mẹ đã biết?!”.
Nữ thần vuốt tóc, phong tình vạn chủng hỏi: “Ta không nói với người sao?”.

“Không có!”.

“À, ta quên mất”.

“Lão mẹ!!!”.

“Chồng à, anh xem Bất Phá phản ứng có đáng yêu không kìa”.

“Ha ha, ha ha a”.

“Lão mẹ!!! mẹ quá đáng rồi a!!!”.

“Có sao? ai bảo ta là mẹ người.”

Nữ thần cười hết sức tà ác, ôm tay ông chồng đi vào nhà, Tây Môn Mộc Nhất cùng Vương Linh Linh mỉm cười đầy vẻ xin lỗi với con trai, hai người họ bị ép buộc a.

42. Chương 42

Vẫn biết lão mẹ nhà mình tà ác nhưng Lục Bất Phá cũng thật không ngờ bà lại tà ác tới đẳng cấp đó!Leo đeo đi theo sau lão mẹ, trong khi lòng hắn không ngừng gào thét đòi một lời giải thích thì lão mẹ nhà hắn vẫn cứ thảnh thơi ôm tay lão ba nhà hắn đi thăm thú biệt thự, khiến hắn chẳng khác nào một con chó nhỏ bị trêu đùa.

“lão mẹ

~”.

Ngáng trước đường đi của lão mẹ, mặc dù rất kích động nhưng Lục Bất Phá lại lắp bắp không biết nói sao: “Con sai rồi mà. Mẹ nói cho con biết rốt cuộc mọi việc là thế nào, sao mẹ lại biết con không phải... không phải...”.

Thấy thằng con run rẩy nói, Lục Đường Phương Phương cuối cùng cũng thu lại tâm tư tà ác của mình, vỗ vỗ khuôn mặt lạnh lẽo của con: “Thằng bé ngốc nghếch này, đưa con mà mẹ rút ruột đẻ ra, nó biến đổi thế nào chẳng lẽ mẹ còn không nhận ra”.

“Lão mẹ.” Lục Bất Phá ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Thả tay chồng mình ra, kéo thằng con lại, Lục Đường Phương Phương xuống lầu đi vào phòng khách, sau khi ngồi xuống, bà thở mạnh ra rồi nói: “Sau khi thằng nhóc ấy gặp chuyện không may, tất cả các bác sĩ đều bảo nó đã chết não, không có khả năng sống tiếp. Nhưng mà trái tim của nó vẫn đập”.

Nghĩ đến khoảng thời gian đó, đôi mắt của Lục Đường Phương Phương lại phiếm hồng, Lục Duy Thành liền ôm lấy bà. Đột nhiên cảm thấy cực kỳ áy náy, Lục Bất Phá không dám nhìn mặt nữ thần, hẩn cúi thấp đầu, song ngay lúc ấy, đầu hẩn liền bị gõ cho một cái, ngẩng đầu nhìn lại, là lão mẹ.

“Ta không tin thằng con vĩ đại như thế của ta sẽ chết, sau khi náo loạn một hồi ở bệnh viện, bọn họ còn bảo thằng nhóc của ta đã trở thành người sống thực vật” Lục Đường Phương Phương lau nước mắt nơi khóe mi, cười nói, “Tuy vậy, ta tin nó sẽ không chết, linh hồn của thằng bé chắc chắn chỉ chạy đến một nơi nào đó mà thôi, bằng không thì vì sao trái tim của nó vẫn đập”.

“Đợi suốt một năm, đến một ngày nào của thằng bé đột nhiên có phản ứng, ta biết là thằng con của ta đã trở lại. Hà, hiện tại nhớ lại bộ dạng dần thối ra của mấy lão bác sĩ, ta lại muốn cười a. Bọn họ làm thật nhiều cuộc kiểm tra cho người, luôn miệng nói kỳ tích, kỳ tích. Tuy não của người đã có phản ứng nhưng mà mãi người vẫn không chịu mở mắt. Cũng vào lúc này lại có chuyện kỳ lạ xảy ra, ấy là người mặc dù vẫn đang hôn mê nhưng cứ không ngừng khóc, miệng thường lẩm bẩm cái gì đó, ta dán tai lại nghe vài lần cuối cùng mới nghe ra là “Tây Môn”. Ta rất buồn bực a, người rõ ràng thích Lục Tiểu Phụng hơn Tây Môn Xuy Tuyết mà, sao tự nhiên sau một năm chạy ra ngoài chơi người lại quay sang thích Tây Môn Xuy Tuyết vậy à?”.

Lục Bất Phá bị lão mẹ chọc cho cười, trong ánh mắt của Tây Môn Trúc Âm tràn ngập sự kính nể cùng cảm kích từ tận đáy lòng dành cho vị nữ sĩ xinh đẹp này.

Lục Đường Phương Phương đảo mắt nhìn qua Tây Môn Trúc Âm rồi lạnh lùng nói: “Tuy mỗi ngày ta đều niệm cho thằng nhóc nhà ta xuyên qua nhưng khi ấy ta vẫn chưa nhận ra rằng tiểu Phá của ta bị xuyên thật. Về sau ta quay lại nhà lấy quần áo cho người tắm rửa, ngẫu nhiên nghe được tin tức nói “Tây Môn” cái gì đó. Khoảng thời gian ấy ta đặc biệt mẫn cảm với hai từ này nên lập tức quay ra nhìn, nhưng đáng tiếc, đài truyền hình Hồng Kông chỉ điểm qua mấy tin quốc tế, thế là ta lên mạng tra, vừa tra cái quả nhiên liền ra được “Tây Môn” còn có cả cái tên “Đoạn Hoa” ngu ngốc kia”.

Lục Bất Phá há to mồm, cuối cùng cũng hô lên hai tiếng khiến hẩn khá lúng túng: “Lão mẹ! Con chỉ hơi xúc động thôi chứ đâu có ngốc”.

“Rất là ngốc” Lục Đường Phương Phương không chút khách khí, “Cậu ta không cần người thì người đi tìm một người tốt hơn cậu ta trăm lần làm cho cậu ta tức chết, ‘thiên nhai hà xử vô phương thảo hà tất đan luyện nhất chi hoa’ ?”.

[1] một câu trong “điệp luyện hoa” của Tô Đông Pha tạm dịch là thiên nhai nơi nơi đều là cây cỏ tươi tốt, xuân sắc khôn cùng; việc gì phải luyện tiết đơn phương một cọng cỏ, ý nghĩa sâu xa của nữ thần thì anh em có thể tự hiểu.

“Di” có người kháng nghị.

Lục Đường Phương Phương trừng mắt liếc nhìn Tây Môn Trúc Âm một cái, tiếp tục giải thích: “Sau đó ta mới kiểm tra thời gian, nếu tính không sai thì thời gian mà Đoạn Hoa chết với thời gian nào người có phản ứng chỉ hơn kém nhau có hai mươi giây. Ta liền lớn mật suy đoán, thằng nhóc tiểu Phá nhà ta bị xuyên vô. Hơn nữa tính cách của người tuy rất giống tiểu Phá nhưng vẫn có vài chỗ bất đồng. Lúc người đói bụng, ta nấu thử bát mì cà chua trứng cho người; nếu là thằng nhóc đó thì nó nhất định sẽ yêu cầu cho thêm thịt khô, cho hai quả trứng, lòng đỏ trứng không được chín quá, muốn cho thêm rau nhưng không được là rau diếp, muốn cái này, không muốn cái kia, nói chung là một lô một lốc yêu cầu, đúng là khiến người ta phát điên mà”.

Lục Bất Phá suýt nữa nhảy dựng lên: “Lão mẹ! mẹ hơi quá đáng rồi đấy! Thì ra mỗi lần mẹ nấu mì cho con đều là đang thử con!”.

Nữ thần nào đó đúng lý hợp tình nói: “Mỗi lần người đều ăn ngon như thế nên ta cứ nghĩ người thích ăn mì cà chua trứng”.

Hác Giai cười không ngừng, chêm thêm câu: “Hẩn có thể cãi nhau với tôi nhưng ông lại không thể. Hơn nữa, mặc kệ tôi bắt nạt ông thế nào ông cũng không phản kháng”.

Ai oán, Lục Bất Phá biến thành oán nam.

Lục Đường Phương Phương gật gật đầu: “Mọi việc đại khái là như thế, chi tiết nhỏ thì nhiều lắm. Hơn nữa bằng chứng rõ ràng nhất là thằng nhóc kia mỗi khi về đến nhà là liền trốn ta càng xa càng tốt trong khi người lại cứ chui đầu vào lưới”.

“Ai bảo đấy là chui đầu vào lưới?” một thằng nhóc khác bắt mồm.

“Thằng nhóc ấy sợ ta lại bắt nó thuộc cái gì hoặc học cái gì đó, do vậy có cơ hội là nó trốn đi liền” chưa bao giờ từng cho rằng mình làm sai, Lục Đường Phương Phương cũng bắt mồm.

Lúc này, rất ít khi bình luận điều gì lúc vợ con mình đang nói chuyện, Lục Duy Thành đột nhiên mở miệng: “Bất Phá, ta với mẹ người không phải vì thân thể tiểu Phá mà người chiếm dụng nên mới thương yêu người mà bởi vì người chính là đứa con ruột, là đứa con thứ hai của chúng ta”.

“Lão ba”.

Lục Duy Thành ôm sát người vợ đột nhiên có chút thương tâm của mình, nói: “Lúc trước mẹ người mang thai vốn là song sinh, tuy nhiên đứa nhỏ thứ nhất sau khi sinh ra không lâu liền chết non, Tiểu Phá là em trai. Cho nên lúc tiểu Phá gặp chuyện không may, người lại xuất hiện khiến ba mẹ cảm thấy đứa nhỏ kia đã quay trở lại. Tính cách của người với tiểu Phá rất giống nhau, lại thực hiếu thuận, thực ngoan, ta và mẹ người sợ dĩ vãng người là vì mong người có thể sử dụng một thân phận khác để sống thực hạnh phúc vui vẻ. Chờ sau khi người dứt bỏ được phiền muộn, chúng ta sẽ nói mọi chuyện cho người”.

“lão ba, lão mẹ...” Lục Bất Phá ôm lấy hai người, tất cả mọi người ở đây đều rưng rưng nước mắt.

Lục Đường Phương Phương nhéo nhéo lỗ tai của thằng con: “Người xuyên được tới đây thế này nên ta cũng tin rằng tiểu Phá nhất định cũng xuyên thủng tới một góc lịch sử nào đó, thằng nhóc ấy không ở trái đất này thì cũng ở trái đất khác”.

Lục Bất Phá nức nở nói: “Vâng, Tiểu Phá nhất định cũng giống con, cũng tham gia môn thể thao vĩ đại xuyên qua”.

Lục Đường Phương Phương vui mừng nói: “Ta đã chuẩn bị suốt hơn mười năm cho khoảnh khắc xuyên qua này của thằng nhóc ấy, hiện giờ nó nhất định vẫn đang hối hận vì không thuộc nhiều cổ văn hơn, vì không biết nhiều loại nhạc cụ hơn”.

“Lão mẹ, Tiểu Phá đã biết rất nhiều rồi, như thế là đủ để em ấy dùng rồi”.

“Không đủ, nó còn chưa học được cách chơi đàn accordeon, kiếm thuật phương Tây với cả mấy thứ Tây phương khác nữa, lỡ như nó xuyên tới châu Âu thời trung cổ thì sao? Tiếng Anh của nó khá tốt nhưng tiếng Pháp lại có vấn đề”.

“Lão mẹ, Tiểu Phá làm gì không may tới mức như thế, cho dù em ấy có xuyên qua thì cũng như cá gặp nước mà”.

Mẹ con nhà này liên tục gật đầu, hai con người vừa này vẫn còn chìm trong thương tâm hiện giờ đã bắt đầu quan tâm đến một vấn đề mới, đó là vấn đề của đồng chí Lục Tiểu Phá, người mà giờ này không rõ là đã xuyên tới nơi nào. Lục Duy Thành nhìn hai người đang ôm nhau ngồi một chỗ, khuôn mặt đầy hạnh phúc. Tây Môn Mộc Nhất, Vương Linh Linh và Hắc Giai thì không ngừng lau nước mắt, Tây Môn Trúc Âm đi tới cung kính cúi đầu.

“Chú, dì, cảm ơn hai người”.

Lục Đường Phương Phương buông thằng con ra, đôi mắt lóe sáng: “Nếu cậu có thể đáp ứng cho thằng Bất Phá nhà tôi lên làm công hơn nữa cả đời cậu cũng không phản công thì tôi sẽ giao Bất Phá cho cậu”.

Tây Môn Trúc Âm sững sốt, Lục Bất Phá rống lên.

“Lão mẹ!”.

“Chính miệng người nói người muốn làm cường công còn gì”.

“Lão mẹ”.

”.

“Chẳng lẽ ngươi thích làm thụ?”.

“Lão mẹ

, kính nhờ. Lão ba!” mặt người nào đó đã bị thiêu cháy.

“Ha ha, ha ha a”.

“Bất Phá! Làm công, làm công, tôi ủng hộ ông”.

“Hác Giai!”.

Không hiểu công thụ là cái gì, Tây Môn Mộc Nhất cùng Lục Duy Thành chỉ ngây ngô cười, đã được Lục Đường Phương Phương huấn luyện hai ngày, Vương Linh Linh hết nhìn con mình rồi lại nhìn con nuôi, nhìn xem ai thích hợp làm thụ hơn.

.
. .

Bữa tiệc sinh nhật buổi tối diễn ra hết sức vui vẻ náo nhiệt, số người tham gia tuy không nhiều nhưng không khí buổi tiệc vẫn thực ấm áp. Sau khi nói ra hết những điều vốn chôn giấu kỹ trong lòng, mọi người đều thực nhẹ nhõm, ngay cả thọ tinh Lục Đường Phương Phương hôm nay cũng phá lệ hưng phấn, không ngừng lồi ông chồng ra khiêu vũ cùng với mình. Người đẹp Hác Giai cũng kiếm được một nạn nhân để khiêu vũ với mình, đó chính là ông bạn trai trên danh nghĩa của cô, Lục Bất Phá. Thật hiếm có khi nào Tây Môn Trúc Âm lại không ghen khi thấy người yêu của mình vừa cười vừa ôm lấy người đẹp như thế này. Anh chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ, chuyên chú nhìn nhất cử nhất động của Lục Bất Phá.

Vào lúc chiếc bánh sinh nhật mười tám cực kỳ to được đầu bếp đẩy ra, đôi mắt Lục Đường Phương Phương phấp phồng. Được chồng cùng con trai vây quanh, bà nói ra nguyện vọng của mình.

“Thứ nhất, mong tất cả mọi người bình an, khỏe mạnh”.

“Thứ hai mong Bất Phá cả đời không bị phản công”.

“Thứ ba...” Lục Đường Phương Phương nói ở trong lòng nguyện vọng thứ ba sau đó hít một hơi thối tấ nển.

Kế tiếp chính là lúc chia bánh ngọt, Lục Duy Thành nhỏ giọng hỏi vợ: “Phương Phương, ước nguyện thứ ba của em là gì vậy?”.

“Em mong tiểu Phá ở thế giới kia được hạnh phúc, tìm được thằng công tốt”.

Lục Duy Thành sững sốt hai giây, ôm lấy vợ của mình, nở nụ cười. Công cũng tốt, thụ cũng tốt, nam cũng tốt, nữ cũng tốt, chỉ cần yêu là được.

.
. .

“Ừm! Ừ a! Tây a!”.

Hai người ở trên giường đang kịch liệt vận động. Lục Bất Phá quỳ áp người xuống giường tiếp nhận sự công kích mãnh liệt ở đằng sau. Hác Giai ở cách vách, Lục Bất Phá cắn chặt chặn, vất vả áp xuống kích tình không ngừng trào dâng trong người.

Tây Môn Trúc Âm một tay vỗ về chơi đùa nơi tinh tế ấy của Lục Bất Phá, một tay siết lấy thắt lưng của hắn, đầu lưỡi không ngừng liếm mát dọc theo sống lưng hắn. Bỗng ngay lúc ấy, anh đột nhiên ngừng lại, rút dục vọng của mình ra. Lập tức tê liệt ngã xuống giường, Lục Bất Phá kỳ quái nhìn lại, muốn đổi tư thế sao?

Tây Môn Trúc Âm tách hai chân Lục Bất Phá ra, liếm lên nơi đang dâng trào của hắn, sau một hồi, anh mê muội khàn khàn hỏi: “Bất Phá, có muốn làm công không?” Lục Bất Phá cực kỳ kinh ngạc, nhìn vào đôi mắt đối phương, hắn lắc đầu.

“Vì sao? cậu không muốn à?” Tây Môn Trúc Âm hạ thấp người xuống sát thân thể hắn, liếm cắn lên cổ của hắn.

Lục Bất Phá liên tục thở dốc, qua một lúc, hắn đáp: “Làm tình là vì yêu, trên hay dưới chỉ là thứ yếu. Tây Môn, kỳ thật tôi rất bài xích hồ công. Như thế này tôi cảm thấy đã là rất tốt, tôi có thể cảm nhận được tình yêu của cậu dành cho tôi trong lúc làm”.

Tây Môn Trúc Âm giúp đỡ dục vọng của mình chậm rãi tiến vào trong cơ thể của Lục Bất Phá, hôn lên người hắn, không tiếp tục nói những điều vô nghĩa nữa. Màn nóng bỏng bị tạm dừng ban này nay lại tiếp tục được trình diễn, chỉ khác ở chỗ lúc này nó diễn ra mãnh liệt hơn nhiều.

.

.

.

Cách vách , lỗ tai của hai người nào đó đang dính sát vào tường, thỉnh thoảng thở dài.

“Ta nói Bất Phá là thụ mà nó cứ cãi chày cãi cối”.

“Nhưng Tây Môn cũng không quá cường, Bất Phá sao lại cam tâm để anh ta áp như thế?”.

“Thế nên mới bảo Bất Phá ngốc, thằng nhóc ngốc nghếch. Thừa dịp Tây Môn còn chưa khỏe hẳn phải nhanh chóng áp đảo cậu ta chứ”.

“Tiểu Phá gầy quá, Tây Môn mà phản kháng lại một cái thì thần nào cậu ta cũng bị áp lại”.

“Nếu ở cổ đại thì tốt rồi”.

“Vì sao ạ?”.

“Cổ đại có sinh tử được, cho tiểu Phá ăn, chúng ta có thể chân chính nhìn thấy nam nhân sinh con là như thế nào”.

“A! Dì ui, dì ác quá à”.

“Thế sao con lại hưng phấn như vậy?”.

“Hí hí. Tiểu Phá sinh con, a a, tuyệt quá à”.

Thiếu niên đang bị áp đột nhiên rung mình một cái. Ngày hôm sau hắn không hiểu vì sao lão mẹ với Hắc Giai cứ nhìn chăm chăm vào bụng mình với ánh mắt khiến người ta nổi gai ốc như thế.

43. Chương 43

Bữa tiệc sinh nhật cứ thế “hữu kinh vô hiểm” [1] trôi qua, Lục Đường Phương Phương thực thích hòn đảo nhỏ này nên bà tính ở lại đây thêm vài ngày nữa. Tây Môn Mộc Nhất cùng Vương Linh Linh lo lắng cháu trai ở nhà do vậy đến ngày thứ ba hai người liền cùng con trai, con nuôi và Hắc Giai quay trở lại New York. Vì trong nhà có việc nên ngay trong ngày hôm ấy Hắc Giai từ New York quay lại Hồng Kông. Lục Bất Phá muốn ở lại New York nghỉ hè nên sau khi Hắc Giai đi, hắn cũng tiến huấn luyện viên cùng đồng đội ra sân bay về nước. Lục Bất Phá định nhân dịp này tìm Thương Triệt nói chuyện song hình như Thương Triệt đang bận rộn công việc, lúc máy bay sắp cất cánh mới thấy anh vội vã chạy tới sân bay, bởi vậy hắn đã không kịp bàn bạc với Thương Triệt về việc của Hắc Giai.

[1] thành ngữ dùng để hình dung một việc tuy diễn biến hết sức ác liệt nhưng kết quả vẫn được như mong muốn.

Tuy thế, hôm ấy lại có một việc khiến hấn thực kinh ngạc, Trần Quân Thụy cư nhiên rời New York trước, theo như mọi người bảo thì có vẻ cậu ta đã cãi nhau với anh trai, điều này khiến hấn càng ngạc nhiên. Anh trai Trần Quân Thụy nhìn thế nào cũng là một ông anh tốt, thật không ngờ lại có lúc đi cãi nhau với cậu ta, nhất định là thằng nhóc kia đã làm điều gì quá đáng rồi. Hấn cũng không quan tâm quá nhiều, vì theo hấn, trong vụ này khả năng thằng nhóc ấy lại nổi tính trẻ con bốc đồng ấy mà.

Lục Bất Phá nhìn theo chiếc máy bay cất cánh sau đó quay đầu, cười nhẹ với nam nhân đứng bên cạnh rồi ôm chặt lấy anh ngay trước mặt bàn dân thiên hạ. Hấn vô cùng cảm kích vì thế giới này có môn thể thao xuyên qua vĩ đại, bằng không hấn cùng nam nhân đã bỏ lỡ không chỉ niềm hạnh phúc này.

“Chúng ta về nhà”.

“Được”.

Không quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh, Lục Bất Phá cùng nam nhân tay trong tay rời khỏi sân bay. Có ánh đèn flash lóe lên, Lục Bất Phá tìm kiếm nguồn sáng sau đó nở một nụ cười hết sức chói lóa với họ.

.
. .
.

Khi cánh cửa căn hộ mở ra, Lục Bất Phá chợt thấy có chút hoài niệm về quá khứ, Tây Môn Trúc Âm kéo hấn vào trong phòng. Lấy ra hai đôi dép từ trong tủ để giày, đóng cửa lại, xỏ dép vào. Đi vào trong phòng khách, hấn vuốt ve chiếc ghế sofa mềm mại, cầm lấy một chiếc gối “đẹp zai”. Có mấy thứ trong nhà trông còn rất mới, hình như mới được mua gần đây.

Sau khi sở soạn một vòng trong phòng khách, Lục Bất Phá đi vào phòng ngủ của hấn với Tây Môn Trúc Âm. Từ lúc đem căn hộ này làm thành quà sinh nhật tặng cho hấn, nam nhân vẫn luôn “tu hú chiếm tổ chim gáy” [2], đòi hấn chia sẻ giường lớn với mình. Khi đó hấn cứ cho rằng hết thấy mọi hành động của Tây Môn đều xuất phát từ tình bạn bình thường, hiện tại nghĩ kỹ lại mới thấy, hấn yêu Tây Môn mười năm, thế nhưng lại chẳng hiểu một chút gì về Tây Môn, chẳng nhìn ra được sự khác thường trong những việc mà Tây Môn làm cho hấn. Là bạn bè thì sẽ không ngủ chung giường với hấn, sẽ không chiều chuộng hấn như vậy, sẽ không để cho hấn xoa hông và cũng sẽ không đòi ôm hấn ngủ mỗi khi sinh bệnh

[2] thành ngữ ý chỉ việc cường đoạt chiếm vị trí của người khác, chiếm chỗ ở của người khác.

Trên chiếc giường lớn có hai cái gối nhưng chỉ có một cái chần. Ảnh chụp của hấn được đặt trên chiếc tủ đầu giường, một chiếc dây chuyền có mặt đá màu lam được treo ở trên khung ảnh. Lục Bất Phá tiến lại gần cầm chiếc dây chuyền lên, quan sát một lúc, hấn quay đầu nhìn về phía nam nhân vẫn luôn im lặng.

“Cậu... lấy cái này từ chỗ của Sara à?”.

“Đó là thứ cậu mua cho tôi”.

Tây Môn Trúc Âm đi tới sau đó xoay người: “Cậu đeo cho tôi”.

“Như vậy có kỳ quái quá không?”.

“Là cậu tặng cho tôi, tôi muốn đeo” muốn cậu tự tay đeo cho tôi.

Lục Bất Phá đeo sợi dây cho Tây Môn Trúc Âm sau đó ôm lấy anh: “Tây Môn, thực xin lỗi”. Có rất nhiều điều tôi muốn xin lỗi.

“Hoa, hãy nói rằng cậu sẽ không rời xa tôi nữa”.

Hai tay Lục Bất Phá dùng sức, cả người hấn chôn chặt vào lưng nam nhân: “Sẽ không... sẽ không bao giờ rời xa cậu nữa”. Nam nhân nắm lấy hai tay của hấn, bị thương vẫn chôn sâu dưới đáy lòng từng chút, từng chút một tiêu tán.

Sau khi tình thương mến thương xong, Lục Bất Phá liền đưa ra một quyết định, đó là phải tổ chức đại tiệc. Hôm nay là ngày đánh dấu sự khởi đầu cho một cuộc sống mới của hai người, bọn họ cần phải chúc mừng. Gọi điện thoại cho Đoạn Vũ, Vương Chỉ và chị Lily, Lục Bất Phá yêu cầu mọi người đều phải tới tham dự, địa điểm dùng bữa được chọn là tại căn hộ của hắn và Tây Môn Trúc Âm. Vì cả hai đều không biết nấu ăn nên tất nhiên đồ ăn được Tây Môn Trúc Âm đặt nhà hàng mang tới, Lục Bất Phá chọn từ trong tủ rượu ra một chai vang ngon nhất còn chưa bị Tây Môn uống trộm. Sau đó, lôi cái máy quay DV yêu quý của hắn từ trong ngăn kéo ra.

Ánh nắng xuyên qua lớp cửa kính tiến vào trong phòng, tượng nữ thần tự do ở phía xa có thể được nhìn thấy rõ từ nơi này. Tay phải cầm máy quay, tay trái kéo Tây Môn Trúc Âm lại, Lục Bất Phá nhìn thẳng vào máy quay cười sáng lạn rồi quay đầu hôn lên đôi môi của nam nhân, trước khi chính thức cử hành hôn lễ, bọn họ cũng không ngại làm trước một khúc dạo đầu.

Trong mắt Tây Môn Trúc Âm tràn ngập niềm hạnh phúc, anh bí mật đem tiêu hủy đoạn băng ghi lại cảnh anh vụng trộm hôn Hoa sau khi hắn bị thương và cả đoạn ghi lại cảnh anh trao nhẫn cho hắn. Hai người bọn họ đều đã trải qua quá nhiều đau khổ rồi, có một số việc chỉ mình anh biết là được, anh thích khuôn mặt tươi cười của Hoa, anh sẽ không để cho Hoa phải khóc, phải đau khổ thêm nữa.

“Tây Môn, trong nhà không có đồ uống, tôi đi mua” [rượu hình như ko được tính làm đồ uống @-@].

“Tôi đi với cậu”.

“Được”.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng đóng lại, thằng hề “đẹp zai” nằm trên ghế mỉm cười hạnh phúc.

.

.

.

6 giờ chiều, Đoạn Vũ, Vương Chỉ cùng chị Lily mang theo quà mừng đúng giờ có mặt. Đoạn Vũ mang theo một bó hoa, Vương Chỉ mang theo một bao kẹo cao su, quà của chị Lily có giá trị nhất, là một cặp đồng hồ tình nhân, thiết kế dành cho nam. Khi đem món quà đặt lên tay Lục Bất Phá, chị đồng thời quay sang nói với sếp của mình: “Tổng giám đốc, chị chúc hai người hạnh phúc”.

“Cảm ơn”.

Trước khi từ đảo trở về, Lục Bất Phá đã gọi điện cho Đoạn Vũ cùng chị Lily kể lại chân tướng sự việc lúc trước, vào lúc cảm thán tạo hóa trên người, hai người đồng thời cũng tha thứ cho tên Tây Môn Trúc Âm ngu ngốc này.

6 giờ rưỡi, đúng giờ, khách sạn mang đồ ăn phong phú của bữa đại tiệc tới. Đoạn Vũ là tên thứ nhất nhảy dựng lên, Vương Chỉ nhìn cậu cười. Không biết có phải là do ảo giác, Lục Bất Phá cảm thấy hôm nay Vương Chỉ với Đoạn Vũ hình như có chỗ nào đó không thích hợp. Kể từ lúc vào nhà đến giờ, Đoạn Vũ vẫn luôn tránh né ánh mắt chăm chú của Vương Chỉ, hơn nữa khuôn mặt của thằng bé lại còn ửng đỏ một cách đáng ngờ, thêm vào đó ánh nhìn của tên Vương Chỉ dành cho Đoạn Vũ phải nói là cực kỳ háo sắc. Bằng trực giác sâu sắc nhờ lão mẹ hun đúc trong suốt hai năm cùng khứu giác linh mẫn sau khi hắn bước chân vào con đường của những kẻ nằm dưới, hắn có thể khẳng định 500% rằng hai tên này có gian tình.

Lục Bất Phá huých huých người bên cạnh: “Tây Môn, cậu có thấy Vương Chỉ với Đoạn Vũ hình như có vấn đề không?”.

Tây Môn Trúc Âm thần nhiên đưa mắt liếc nhìn hai người một cái, nhỏ giọng nói: “Vào đêm chúng ta ở trên đảo, bọn họ không được đặt riêng phòng, gian phòng của hai người đó chỉ có một chiếc giường nghe nói đến buổi tối ngày hôm sau hai người họ mới rời đi. Trong khoảng thời gian ấy, Vương Chỉ đi ra ngoài một lần để mua thuốc và cháo còn Đoạn Vũ thì ở lì trong phòng”.

Lục Bất Phá cực kỳ kinh ngạc: “Sao cậu biết rõ vậy?”.

“Năm ngoái, ‘Thế Hoa’ đầu tư vào khách sạn Heaton, tôi là cổ đông lớn nhất của khách sạn”.

Khó trách. Lục Bất Phá quay đầu tiếp tục quan sát hai con người hết sức khả nghi kia: “Cậu bảo bọn họ ở cùng một chỗ sao?”. Thực kinh ngạc, nhưng cũng chỉ có kinh ngạc mà thôi.

Tây Môn Trúc Âm ghé sát vào tai Lục Bất Phá: “Phía sau tai của Đoạn Vũ có vết hôn”.

“Ồ!”.

Lục Bất Phá khẽ kêu lên một tiếng khiến cho hai người đang đứng trước bàn chọn đồ ăn là chị Lily cùng Đoạn Vũ đều xoay lại nhìn, chỉ thấy má hấn đỏ ửng lên, cười cười ái muội. Lục Bất Phá bất mãn trừng mắt liếc nhìn Tây Môn Trúc Âm một cái, tên khốn này dám liếm vành tai hấn! Vương Chỉ tặng cho hai người họ một nụ cười hết sức đen tối sau đó bước tới gần rồi đột nhiên ôm lấy thắt lưng Đoạn Vũ, sắc đỏ lần này nhảy sang mặt Đoạn Vũ.

“Vương ca!”.

Đoạn Vũ tay chân hoảng hốt cố gỡ tay Vương Chỉ ra nhưng rất tiếc, cậu lại bị đối phương ôm sát hơn nữa.

“Việc gì phải giấu diếm?” Vương Chỉ đối với chị Lily, người đang hết sức kinh ngạc, Tây Môn Trúc Âm, kẻ có khuôn mặt không chút thay đổi và Lục Bất Phá tên đang hóng kịch vui nói: “Tôi với Đoạn Vũ ở cùng một chỗ, đợi sau khi cậu ấy hoàn thành nghiên cứu sinh, chúng tôi sẽ sang Hà Lan kết hôn”.

“Vương ca!” mặt Đoạn Vũ sắp trở thành một ông mặt trời bé con.

Kinh ngạc qua đi, chị Lily liền lắc đầu cười cười: “Chúc mừng hai đứa”. Đối với hai người yêu nhau, chị chỉ còn biết chúc phúc.

Lục Bất Phá cười khì khì: “Vương Chỉ, tao là anh của nó, tục ngữ có câu “huynh trưởng như cha”, muốn kết hôn với Đoạn Vũ nhà tao cũng được thôi nhưng có điều mày phải đáp ứng vài điều kiện tao mới đồng ý cho nó kết hôn với mày”.

“Anh...” Đoạn Vũ vừa kích động lại vừa bất an. Kích động bởi vì ông anh của mình hình như không phản đối còn bất an bởi vì nụ cười của ổng quá tà ác.

“Điều kiện gì?” Vương Chỉ nhìn chăm chăm vào hai kẻ không có ý tốt.

“Hớ hớ” Lục Bất Phá xuất ra tư thế của lão mẹ, “Nếu mày đáp ứng cho Đoạn Vũ nhà tao làm công hơn nữa cả đời cũng không phản công thì tao sẽ giao Đoạn Vũ cho mày”.

“Anh!” khuôn mặt của người đã bị áp một lần tỏa ra sức nóng mãnh liệt. Mọi người có thể tưởng tượng ra hình ảnh người to con hơn hấn mình bị mình đặt dưới thân không???

Khóe miệng Vương Chỉ run rẩy, khóe miệng Lục Bất Phá cong lên.

“Vương Chỉ, mày không làm được việc này thì tao sẽ không đồng ý đâu”. Ha ha, ha ha ha, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, ai bảo tên khốn này dám đánh vào khuôn mặt “đẹp zai” của hấn.

Khóe miệng Vương Chỉ co rút, năm phút sau, hấn lạnh lùng nói: “Nếu mày có thể làm cho Tây Môn Trúc Âm nằm dưới mày cả đời thì tao cũng có thể cả đời không phản công”.

“Đương nhiên có thể!” Lục Bất Phá ôm lấy nam nhân, “Tao là nhược công, cậu ấy là cường thụ”.

“Phụt!”.

Vương Chỉ hộc máu.

Đã hoàn toàn bị hấn vào vũng bùn đam mê, thiếu niên đồng dạng tiếp tục hùng hồn phát biểu: “Vương Chỉ, đây là yêu cầu của lão mẹ đặt ra cho tao, tao đã làm được rồi, nếu mày làm không được thì tao sẽ không đồng ý cho Đoạn Vũ kết hôn với mày đâu!!!”. Hấn không nhìn thấy ánh mắt vụt sáng của nam nhân bên cạnh.

“Anh!”.

Vương Chỉ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn đối phương, cuối cùng phun ra một câu: “Xem như mày giỏi!”.

Sau khi “những vị khách” rời đi, tắm rửa xong xuôi, hai người liền ngồi ở ghế sofa xem tivi. Tây Môn Trúc Âm ôm Lục Bất Phá vào lòng, tay mân mê sợi dây trên cổ.

“Hoa”.

“Ừ?”

Chăm chú xem trận đấu bóng rổ, Lục Bất Phá không nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt của Tây Môn Trúc Âm.

“Cậu là nhược công, tôi là cường thụ?”.

Sau hơn mười giây, thân mình Lục Bất Phá chấn động, quay đầu lại, nam nhân chăm chú nhìn hắn. Hắn vươn tay đẩy nam nhân nằm xuống sau đó đè lên trên người anh: “Đúng vậy”. Dứt lời, hắn hôn lên đôi phương đồng thời một tay kéo quần ngũ của nam nhân xuống, “Để tôi áp một lần đi” ~(T-T)~

Tây Môn Trúc Âm phối hợp cởi áo của mình cùng quần áo của thiếu niên ra, không có dấu hiệu phản công, Lục Bất Phá hôn lên môi của Tây Môn Trúc Âm, thật cẩn thận vuốt ve miệng vết thương của anh rồi mới bắt chước phương pháp mà Tây Môn vẫn hay làm với mình, vuốt ve đầu nhũ của anh. Nghe được tiếng rên rỉ của đối phương, hắn nở nụ cười.

“Tây Môn, để tôi áp cậu một lần được không” ~(T-T)~.

Đối với người đột nhiên thay đổi chủ ý, Tây Môn Trúc Âm chỉ thần nhiên nói: “Tùy cậu”.

Lục Bất Phá lại cười khì khì, bắt đầu liếm dọc người nam nhân. Động tác của hắn thực ngốc, hết thấy kinh nghiệm có được đều là nhờ vài lần “làm việc” với nam nhân. Tuy nhiên hắn vẫn nhớ được bước quan trọng nhất, chính là ngậm lấy dục vọng của nam nhân, chậm rãi mút vào. Hai tay Tây Môn Trúc Âm không ngừng vuốt ve cơ thể của thiếu niên, anh không có ý định đè nén khoái cảm của mình lại.

Lục Bất Phá cũng hưng phấn, sau khi làm cho nam nhân càng ngày càng kích động, hắn đột nhiên ngồi lên người anh, hai tay chống xuống, gò má đỏ ửng.

“Tây Môn, tôi muốn công cậu”. ~(T-T)~

“Được”.

Ánh mắt màu lam âm trầm, vào lúc Lục Bất Phá dùng đùi cọ xát vào dục vọng của anh, một tay của Tây Môn Trúc Âm dò xét đằng sau hắn, đầu ngón tay hơi hơi dùng sức. Lục Bất Phá nằm úp sấp trên người anh, để anh làm trơn nơi ấy của mình. Khi tiếng rên rỉ của hắn càng ngày càng lớn, Tây Môn Trúc Âm liền rút ngón tay ướt át ra, giúp dục vọng của mình tiến vào cái huyệt nhỏ của thiếu niên. Lục Bất Phá nhắm mắt lại, chậm rãi ngồi xuống, đi cùng với đau đớn là khoái cảm khó tả, thân thể hắn đã tiếp nhận hoàn toàn dục vọng của nam nhân.

“Tây Môn, tôi yêu cậu” ôm lấy khuôn mặt nam nhân, Lục Bất Phá hôn anh thật sâu. Lưỡi của hắn và nam nhân quện lại với nhau, hắn dùng cơ thể của mình cảm nhận tình yêu mà Tây Môn dành cho hắn.

Đắm mình trong khoái cảm mà Tây Môn mang tới, Lục Bất Phá tự nhắc nhở bản thân: Ngày mai sẽ nói cho Đoạn Vũ biết cách để công Vương Chỉ ha. Hắn tin Vương Chỉ sẽ rất thích.

Cùng lúc này, các tờ báo lớn nhỏ của New York đồng loạt đăng tin: sau khi ly hôn với vợ là Nhược Lan, tổng giám đốc của “Thế Hoa” Tây Môn Trúc Âm thay đổi tính tình, không chút e dè làm những cử chỉ thân mật với một thiếu niên ở sân bay. Một tuần sau, vụ án của Nhược Lan sẽ được đưa ra xét xử. Tây Môn Trúc

Âm từng vì người vợ trước của mình mà đoạn tuyệt tình bạn với người anh em tốt Đoạn Hoa, nay sau khi biết vợ mình phản bội thì lại tiếp nhận tình yêu đồng giới, thật khiến người ta không khỏi thổn thức. Tây Môn Trúc Âm đột nhiên chuyển biến thái độ thế này, liệu có gây ảnh hưởng tới phán quyết về vụ án của vợ cũ, sự việc ngày càng căng thẳng, chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi để đem tới thông tin mới nhất cho quý vị.

Nửa tiếng sau, các tòa soạn của New York đồng loạt nhận được một email, tiêu đề của email này là: ảm tình đằng sau việc Tây Môn Trúc Âm vì vợ mà phản bội bạn tốt lâu năm.

Hút xong một điếu thuốc, Vương Chỉ oán hận tắt máy. Đoạn Hoa, coi như hai ta hòa nhau đi, nếu mày còn dám ngăn cản tao kết hôn với Đoạn Vũ, tao liền đem thân phận của Đoạn Hoa phơi bày trước ánh sáng. Ai sợ ai?

44. Chương 44

Lục Bất Phá lựa chọn nói cho Đoạn Vũ cùng Vương Chỉ chân tướng lúc trước về “Chuyện đằng sau đứa nhỏ cùng chuyện Tây Môn Trúc Âm đã biết thân phận của Nhược Lan”, còn Vương Chỉ lại lựa chọn nói cho các tòa soạn báo biết chân tướng về sự việc “với chút nội dung đã được thêm mắm thêm muối”. Vì vậy ngày hôm sau, các tờ báo lớn đều tăng số ấn bản với dòng tít rất kêu trên trang đầu là: Bi kịch thể kỷ của mối tình giữa tổng giám đốc “Thế Hoa” Tây Môn Trúc Âm cùng người yêu đồng giới Đoạn Hoa! Cậu thiếu niên hoạt bát tới từ Hồng Kông đã dùng tình yêu của mình cứu vớt trái tim tuyệt vọng của vị tổng giám đốc trẻ tuổi.

Nội dung khái quát như sau:

Chuyện kể rằng (=.=|||), một vị tổng giám đốc trẻ tuổi yêu say đắm người bạn thân của mình rất nhiều năm, vì sợ tình yêu của mình sẽ làm người bạn thân khiếp sợ, anh vẫn luôn che dấu tình cảm ấy trong lòng. Có một ngày, khi mà cuối cùng cũng hạ được quyết tâm thổ lộ điều thầm kín với người bạn thân thì anh lại phát hiện ra mình bị ung thư não. Do không muốn người bạn thân thương tâm khổ sở, tổng giám đốc trẻ tuổi chẳng những không thổ lộ mà còn tìm biện pháp để lừa người bạn thân rời xa mình, đợi sau khi mình chết mới cho người bạn thân biết được sự thật ẩn giấu bên trong. Cũng vào lúc ấy, một nữ gián điệp tâm cơ thâm trầm lại xuất hiện, tổng giám đốc trẻ tuổi mặc dù biết thân phận của đối phương nhưng vì nóng lòng muốn lừa người bạn thân rời đi, anh chấp nhận để cho nữ gián điệp kia tiếp cận ve vãn đồng thời làm cho nữ gián điệp có thai đứa nhỏ của mình.

Trong di chúc, bên cạnh một số tài sản để lại cho vợ, anh đem hầu hết tài sản của mình để lại cho người bạn thân, anh tin rằng sau khi mình chết người bạn thân nhất định sẽ tha thứ cho anh hơn nữa còn giúp anh chăm sóc vợ con; anh thậm chí còn hi vọng sau khi mình chết người bạn thân có thể yêu thương vợ mình, như vậy người ấy sẽ không bị cô đơn còn anh cũng có thể an tâm ở trên thiên đường.

Sự việc sau đó thì như mọi người đã biết, chỗ này bỏ qua mấy ngàn chữ. Sau đó, một nam y tá xuất hiện.

Chuyện kể rằng, vị tổng giám đốc trẻ tuổi nằm trên giường bệnh chờ chết. Như ước nguyện, sau khi hút thuốc điên cuồng, cuối cùng anh cũng bị bệnh ở phổi. Một thiếu niên hoạt bát từ Hồng Kông tới New York du ngoạn trong lúc vô tình đã đến làm tình nguyện tại bệnh viện nơi tổng giám đốc trẻ tuổi đang chữa bệnh [còn vô tình như thế nào thì có rất nhiều dị bản, tóm lại là thiếu niên hoạt bát tràn đầy nhiệt huyết này có vẻ ưa chỗ mồm vào việc người khác] khụ, nói chung là thiếu niên đi làm tình nguyện. Bởi vì rất lạc quan và tràn đầy nhiệt huyết nên cậu được cử đến chăm sóc vị tổng giám đốc trẻ tuổi một lòng muốn chết, sau đó là câu chuyện tình yêu sến súa hết sức cảm động. Khụ, nhầm, không phải sến súa mà là câu chuyện tình yêu làm người ta hết sức cảm động.

Tính cách của cậu thiếu niên cực kỳ giống người bạn thân đã chết oan của tổng giám đốc trẻ tuổi, cậu dùng trí tuệ, nhiệt huyết cùng niềm lạc quan của mình thổi dậy hy vọng trong tâm hồn anh. Qua cậu thiếu niên này, tổng giám đốc trẻ tuổi lại thấy được bóng dáng của người yêu ngày xưa. Lần này, thượng đế đã không

vứt bỏ anh, không chỉ làm bùng lại ham muốn sống trong tổng giám đốc trẻ tuổi mà còn làm cho anh càng ngày càng khỏe lại. Thì ra anh chỉ bị mắc bệnh viêm phổi bình thường mà thôi.

Những việc mà vị tổng giám đốc trẻ tuổi đã làm với người bạn thân khiến thân nhân của người bạn thân cực kỳ phẫn nộ, sau khi anh cùng thiếu niên hoạt bát kia ở cùng một chỗ, bọn họ rất tức giận, từng nghĩ tới việc chia rẽ hai người. Tuy thế, sau khi tiếp xúc với thiếu niên hoạt bát kia, bọn họ nhận ra cậu thật sự rất giống “người bạn” đã qua đời của mình. Dưới ánh sáng chói lóa tỏa ra từ cậu thiếu niên tràn đầy nhựa sống, bọn họ cũng dần dần thoát ra khỏi bóng ma về cái chết của “người bạn”, tiếp đó lại phát hiện ra chân tướng ẩn sau việc năm ấy, cuối cùng bọn họ cũng vui vẻ tha thứ cho tổng giám đốc trẻ tuổi. Bên cạnh đó, bọn họ cũng kết bạn với thiếu niên hoạt bát, lạc quan kia.

Người yêu đã mất của tổng giám đốc trẻ tuổi sẽ vĩnh viễn sống trong lòng anh. Một nguyên nhân khiến anh tiến tới với thiếu niên lạc quan kia chính là bởi mục đích khiến người bạn thân chết vì anh là muốn anh có cuộc sống hạnh phúc, mang theo tình yêu đối với người bạn thân cùng hy vọng của mọi người xung quanh dành cho mình, anh nhất định sẽ cố gắng... cố gắng mà... sống sót.

Cuối cùng là giới thiệu bối cảnh của thiếu niên hoạt bát lạc quan cùng hai trận đấu hoành tráng mà cậu ta mới chơi. Tóm lại một câu: doanh nhân xuất chúng sánh đôi với ngôi sao mới nổi của làng bóng rổ, trai tài trai sắc, một đôi trời sinh.

“Bộp!”.

Ném tờ báo xuống mặt bàn trà, Lục Bất Phá không ngừng chà xát cánh tay: “Sến quá, quá sến! bài báo này tóm quá trời. Làm sao mấy tòa soạn lại biết được việc này?”. Tây Môn Trúc Âm cầm lấy tờ báo, đọc từ đầu đến đuôi, sau đó mặt không chút thay đổi lại thả tờ báo xuống.

Bảy giờ sáng lúc hai người vẫn còn ngon giấc trên giường thì cha nuôi và mẹ nuôi gọi điện tới bảo bọn họ mau xem báo ra sáng nay. Lục Bất Phá dậy không nổi, Tây Môn Trúc Âm mặc áo ngủ đi ra ngoài, năm phút sau, anh mang tờ báo mới ra lấy từ chỗ tổ quản lý dưới tầng lên. Nhìn đến tiêu đề tin tức, eo Lục Bất Phá không còn ê mỗi, chân không còn đau, tinh thần trở nên vô cùng hăng hái.

Kéo người đang nổi hết da gà kia lại rồi ôm vào lòng, Tây Môn Trúc Âm không phản ứng mạnh như Lục Bất Phá mà chỉ lạnh nhạt nói: “Mặc kệ là ai đem chuyện của chúng ta tiết lộ với tòa soạn như thế, điều này với cậu mà nói cũng là chuyện tốt. Tôi bởi vì Nhược Lan nên mới bức tử “Đoạn Hoa”...”

“Tây Môn! Tôi không thích cậu nói như thế!” Lục Bất Phá xen ngang lời.

Tây Môn Trúc Âm hôn Lục Bất Phá một cái, ý bảo hẳn không cần để ý. “Mọi người phản ứng rất dữ dội khi biết tôi đã phụ cậu, nếu không nói chân tướng cho bọn họ chỉ sợ bọn họ lại chia giáo về phía cậu. Hiện tại họ đã biết được một phần sự thật, như vậy cũng tốt, họ sẽ không đem tức giận chuyển lên người cậu. Hoa, tôi không quan tâm họ nói gì về tôi, trên thế gian này, tôi chỉ quan tâm đến cái nhìn của duy nhất một người đó là cậu, chỉ riêng mình cậu. Như bây giờ, thật sự là rất tốt rồi, cứ để họ nghĩ thế là được rồi”.

Lòng Lục Bất Phá thực khó chịu, những gì báo chí đưa chỉ là một phần của chân tướng, sự thật là người này chỉ yêu mình hẳn, chẳng liên quan gì đến vấn đề hẳn lạc quan, hoạt bát hay cởi mở. Hai tay ôm lấy eo của đối phương: “Tây Môn, rất xin lỗi, tôi không nên xúc động như vậy”. Nếu không phải hẳn quá xúc động thì sự tình đã chẳng đi tới tình trạng không thể văn hồi, hẳn thiếu chút đã hại chết người này.

Tây Môn Trúc Âm ôm hẳn sát vào trong lòng: “Không cần để ý người khác nói gì được chứ? Đừng để ánh nhìn của mọi người xung quanh ảnh hưởng tới cuộc sống của chúng ta. Hoa, hạnh phúc đến với chúng ta không dễ dàng, chúng ta phải biết quý trọng điều đó. Qua một khoảng thời gian nữa, chuyện này rồi cũng đi qua, đến chuyện đời tư của tổng thống còn trôi qua nhanh, huống chi tôi chỉ là một doanh nhân bình thường”.

“Tôi không thích bọn họ nói về cậu như vậy, cậu chưa từng thay lòng đổi dạ” nói đến đây, hẳn mới phát hiện ra bản thân mình càng ngày càng không thể rời xa nam nhân, yêu cậu ấy, rất yêu cậu ấy.

“Tôi chỉ muốn cậu yêu tôi, Hoa” tìm được đôi môi của thiếu niên, Tây Môn Trúc Âm ngậm lấy nó. Hoa của anh đã quay lại bên anh, liệu còn gì hạnh phúc hơn điều này?

Ngồi ở sô pha hôn nhau hơn mười phút, đến lúc thở hổn hển, hai người mới tách nhau ra. Lục Bất Phá đem tờ báo vo tròn lại ném vào thùng rác rồi đứng dậy đi vào phòng bếp tìm đồ ăn. Hắn quyết định, trước hết phải nhét no cái bụng sau đó sẽ làm tổ ở nhà cả ngày để xem phim! Nam nhân đứng dậy đi theo, anh đứng ở cửa bếp hạnh phúc nhìn thiếu niên hâm nóng sữa, làm bánh mì nướng cho mình. Đúng lúc này điện thoại reo lên, nam nhân xoay người quay lại phòng khách tiếp điện thoại.

“Hello”.

“A, Tây Môn hử, là tôi, Vương Chỉ, cậu đã dậy rồi à?”.

“Ừ”.

“Đã xem báo sáng nay chưa?”.

Đôi mắt màu lam lóe sáng: “Chưa. Có việc gì à?”.

“Vậy nhanh nhanh đi mua một tờ đi, xem xong không cần nói lời cảm ơn với tôi, chuyện hôm qua là lời cảm ơn tốt nhất rồi”.

Ánh mắt màu lam thâm trầm: “Tối hôm qua xảy ra việc gì à?”.

Tên mặt dày nào đó đáp: “Vấn đề về tư thế làm việc giữa tôi và Đoạn Vũ, bọn tôi thấy OK là OK, ai đó không cần lấy cái gì mà “huynh trưởng như cha” ra để ép Vũ. Nếu tên đó còn tiếp tục kiên trì đến cùng, tôi sẽ rất vui khi nhìn thấy hắn bị mấy lão khoa học điên tóm đi làm thí nghiệm đấy. Tây Môn, cậu chuyển những lời này cho Lục Bất Phá hộ tôi, tôi cúp máy đây”.

Cúp điện thoại.

Tây Môn Trúc Âm trở lại phòng bếp, vẫn đang nghiên cứu xem máy ép hoa quả được sử dụng như thế nào, Lục Bất Phá không quay đầu: “Ai gọi thế?”.

“Vương Chỉ”.

Đại khái đã biết dùng thế nào rồi, Lục Bất Phá liền cất táo: “Sao tên đó gọi tới sớm vậy, khẳng định không phải là có chuyện tốt. xảy ra chuyện gì?”.

“Cậu ta bảo đã suy nghĩ cả đêm, nếu cậu vẫn kiên trì tới cùng, cậu ta chấp nhận để cho Đoạn Vũ làm công”...

“A? Thật sao?” Lục Bất Phá kinh ngạc quay đầu, thế này rất không phù hợp với tác phong của Vương Chỉ. Tên khốn kia không phải là nên nghĩ ra biện pháp để uy hiếp hắn sao?.

“Cậu ta nói như thế, cậu có muốn gọi điện hỏi Đoạn Vũ một chút không?”.

Lục Bất Phá lập tức lắc đầu: “Tôi chỉ muốn làm khó dễ tên đó thôi. Tuy nhiên nếu tên đó cam tâm tình nguyện làm thụ thì cứ để hắn làm thụ đi” khi khi cười gian, hắn nhắc nam nhân: “Ra rửa tay đi, chuẩn bị ăn sáng”.

“Được” như thế này không phải rất tuyệt sao?

Ăn sáng xong, hai người gọi điện thoại về cho ba mẹ, bảo họ không cần lo lắng việc này. Bên phía Lục Bất Phá rất dễ giải quyết còn bên phía Tây Môn Trúc Âm mất nhiều công sức hơn, nói vậy chứ như thế cũng không tính là mất công sức, chỉ là Tây Môn Mộc Nhất cùng con trai nói chuyện một phen, ông nhắc nhở anh phải bảo vệ Lục Bất Phá cho tốt, đừng để hắn bị truyền thông cùng mấy người cực đoan quấy nhiễu.

Gọi xong điện thoại, hai người kéo rèm cửa lại, mở phim kinh dị. Tây Môn Trúc Âm vì sợ bóng ngó cho Lục Bất Phá, Lục Bất Phá pha trà cho Tây Môn Trúc Âm, hai người ngồi trên sô pha xem phim điện ảnh, cũng không quên rút rác cắm điện thoại. Câu chuyện tình yêu sến súa đau thương cứ thế nằm gọn trong sọt rác.

“Tây Môn”.

“Ừ?”.

Người không hề có chút cảm giác gì khi xem phim kinh dị ôm lấy thiếu niên đang cực kỳ căng thẳng[do xem phim?].

“Có thể giúp Nhược Lan không phải ngồi tù không?”.

“Tôi sẽ cố hết sức. Có nhiều người bị liên lụy trong vụ của cô ta, bọn họ cũng không định buông tha cho cô ta”.

“Cô ấy là mẹ của Dật Hoa”.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức, tranh thủ tìm thêm cơ hội để cô ta được hoãn thi hành hình phạt”.

“Ngày mở phiên tòa cậu có đi không?”.

“Có. Cậu ở nhà chờ tôi được không? Sẽ có rất nhiều phóng viên, tôi không muốn cậu bị ảnh hưởng bởi bọn họ”.

“Được, tôi ở nhà chờ cậu”.

Trên màn ảnh đang chiếu một cảnh hết sức khủng bố, Lục Bất Phá nhắm mắt lại: “Tây Môn, đổi phim khác đi, tôi sợ thế này đến tối không ngủ được mất”.

“Được” nam nhân đứng dậy đi lấy một bộ phim khác, là phim hoạt hình.

“Ừ, tôi sẽ ở nhà chờ cậu” gật đầu cho anh hôn một cái, Lục Bất Phá nói, “Sau này tôi sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ cậu”.

Ánh mắt màu lam lóe sáng, nam nhân kim lòng không được lại hôn thiếu niên một cái. Cuộc sống hạnh phúc bắt đầu.

.

.

.

Trước cửa tòa án có rất nhiều phóng viên cùng công chúng tụ tập. Khi chiếc xe rolls-royce dài xuất hiện ở trước cửa tòa án, các phóng viên ủa lên, tay không ngừng bấm máy. Mặt không chút thay đổi, Tây Môn Trúc Âm cùng vệ sĩ xuyên qua đám đông phóng viên cùng những người vây xem đi vào tòa án.

“Tổng giám đốc Tây Môn, xin hỏi chuyện của ngài và ngài Đoạn Hoa có phải là thật không?”.

“Tổng giám đốc Tây Môn, xin hỏi ngài cùng cậu thiếu niên kia quen biết nhau ở bệnh viện đúng không?”

“Tổng giám đốc Tây Môn, cậu Lục Bất Phá là thái tử giới giải trí Hồng Kông, việc cậu ấy tới bệnh viện của ngài làm tình nguyện có thật là xuất phát từ sự trùng hợp?”.

“Tổng giám đốc Tây Môn, tổng giám đốc Tây Môn...”

Tây Môn Trúc Âm “mặt ngơ tai điếc” với những vấn đề của phóng viên, mãi cho tới khi sắp đi vào trong tòa án, anh mới đột ngột dừng lại.

“Tôi yêu Đoạn Hoa, vị trí của cậu ấy trong lòng tôi mãi mãi không thay đổi. Đối với Nhược Lan, tôi rất xin lỗi, cô ấy là một phụ nữ tốt đồng thời cũng là một người đáng thương. Bất Phá, đối với tôi, là một Đoạn Hoa khác, cậu ấy yêu tôi, thậm chí cũng chấp nhận việc trong lòng tôi còn có Đoạn Hoa. Tôi yêu Đoạn Hoa, cũng yêu Lục Bất Phá. Hy vọng mọi người không đi quấy rầy cuộc sống của Bất Phá, là tôi liên lụy khiến cậu ấy rơi vào trận phong ba này. Cảm ơn”.

Sau khi nói ra những lời rung động lòng người kia, Tây Môn Trúc Âm mang theo luật sư đi vào trong tòa án, ánh đèn Flash lại không ngừng nháy lên sau lưng anh. Từ khu bên cạnh đi tới, Vương Chỉ trần đầy thâm ý liếc nhìn anh, ánh mắt màu lam trầm thực trầm, cho dù là Vương Chỉ, cũng không thể uy hiếp người yêu của anh. Nên tặng món quà gì để đáp lại thịnh tình của cậu ta đây? Mang theo tâm tư mà đối phương nhìn không thấu, Tây Môn Trúc Âm vào trong tòa án.

Sáng nay, từ chỗ cảnh sát, Nhược Lan đã biết được chuyện chồng cũ của mình hiện đang ở chung với một thiếu niên, cũng biết được nguyên nhân vì sao chồng cũ khi ấy lại cưới cô. Cô bi ai nhưng cũng thực bình tĩnh. Tây Môn Trúc Âm đã tìm cho cô những luật sư hàng đầu nước Mỹ, khi cảnh sát dẫn cô đi ra, cô cũng thấy nam nhân xuất hiện. Khuôn mặt vẫn không chút thay đổi như cũ, vẫn nghiêm túc như cũ nhưng sắc

mặt lại tốt hơn rất nhiều, anh hình như đã béo ra. Vì sao cô lại không phát hiện ra điều ấy? Trong suốt hai năm chung sống với cô, anh giống như người đã chết, xung quanh anh lúc nào cũng là bầu không khí tang thương chết chóc, anh từng bước, từng bước một rơi vào vòng tay tử thần. Còn hiện tại, anh lại tràn đầy sức sống, thực sự đang sống. Cô lừa người mình yêu nhất cũng lừa chính bản thân mình.

Nhìn kỹ Tây Môn Trúc Âm vài lần, Nhược Lan ngồi lên ghế bị cáo, bình tĩnh chờ đợi phiên xét xử. Ông trời quả nhiên là công bằng, người ta luôn phải gánh chịu hậu quả từ những việc mình đã làm.

Bốn tiếng xét xử đã trôi qua, dựa trên bằng chứng do mười nhân chứng cung cấp, bồi thẩm đoàn đưa ra phán quyết _____ do Nhược Lan bị người khác bức bách, tòa tuyên án cô ba năm bốn tháng tù giam, nếu không chấp nhận thì có thể kháng cáo.

Nhược Lan trước tòa án tỏ vẻ chấp thuận phán quyết, sẽ không kháng cáo. Cô thực bình tĩnh khi bị đưa đi, trước khi rời khỏi, cô quay lại nhìn người nam nhân cũng đang nhìn mình một cái, khẽ cười.

Trước TV, lòng Lục Bất Phá trĩu nặng khi nhìn Nhược Lan bị cảnh sát giải đi, người phụ nữ góc ghech này.

45. Chương 45

Tây Môn Trúc Âm biết Lục Bất Phá vẫn còn không vui vì chuyện của Nhược Lan. Nên vào ngày thứ ba kể từ phiên xét xử Nhược Lan, anh tạm thời giao lại việc của tập đoàn cho cha, kéo Lục Bất Phá lên máy bay riêng của mình.

“Tây Môn, cậu định dẫn tôi đi đâu thế?” mãi cho đến khi máy bay đã cất cánh, Lục Bất Phá vẫn còn chưa viết mình sắp bị “bán” tới chỗ nào.

Tây Môn Trúc Âm hôn nhẹ lên môi hắn, bình tĩnh nói: “Thiên đường”.

Lục Bất Phá nháy mắt mấy cái, nở nụ cười: “Được, tôi và cậu cùng tới thiên đường”.

Khóe miệng nam nhân cong lên: “Đó là thiên đường của hai chúng ta”. Một tay che lại đôi mắt của Lục Bất Phá, anh ngả ghế xuống: “Ngủ đi, tỉnh lại chúng ta sẽ có mặt ở đó”.

“Không được lén lút bế tôi vào nữa đấy, nhất định phải đánh thức tôi dậy đó” nằm ở bên cạnh Tây Môn Trúc Âm, Lục Bất Phá kéo tay anh xuống rồi nắm chặt lại.

“Được, nhất định sẽ đánh thức cậu dậy”.

Máy bay lượn vòng trên những đám mây không ngừng ầm ầm gầm rú, trong sự vỗ về của nam nhân người vì chuyện của Nhược Lan nên tâm tình có chút áp lực dần thiếp đi. Tây Môn Trúc Âm dùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve lông mi của thiếu niên, đôi mắt đang khép lại, cái mũi, miệng, không có một điểm nào giống “Hoa”. Anh thực biết ơn dì Lục, nếu không nhờ có bà thì cái thân thể sớm đã bị tuyên án tử này đã bị đốt thành tro, Hoa của anh có lẽ cũng không có cơ hội sống lại. Nhớ lại khoảng thời gian không có Hoa sống vật vờ như cái xác không hồn, anh không thể hiểu nổi làm cách nào mà bản thân có thể sống qua được giai đoạn ấy.

Trước mắt hiện ra khuôn mặt luôn tươi cười rạng rỡ, khuôn mặt ấy dần dần hòa vào khuôn mặt của người đang ngủ say trong vòng tay anh. Cầm tay trái của Lục Bất Phá, sờ chiếc nhẫn trên ngón áp út kia, Tây Môn Trúc Âm hôn xuống người vẫn im lặng nằm cạnh : Hoa, ở thiên đường của chúng ta, kết hôn đi.

.

.

.

Máy bay hạ cánh, Tây Môn Trúc Âm đánh thức Lục Bất Phá dậy, song khiến cho Lục Bất Phá lấy làm kỳ đó là ánh mắt của hắn cứ nhiên bị bịt kín.

“Tây Môn”.

Bàn tay đang sờ lên miếng bọt mắt bị kéo xuống, hắn nghe đối phương nói: “Đợi đến khi đã hoàn toàn đặt chân lên thiên đường của chúng ta, cậu hãy tháo xuống”.

Lục Bất Phá cười cười, rất phối hợp: “Được”.

Dưới sự giúp đỡ của nam nhân, Lục Bất Phá chậm rãi xuống máy bay. Nam nhân không có dấu hiệu dừng lại vẫn tiếp tục đi, hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà đi theo. Khi động cơ máy bay tắt hẳn, hắn nghe được tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu vang xung quanh, loáng thoáng đâu đó còn là tiếng sóng vỗ. Đang ở trên đảo? Hắn dò dẫm tìm bàn tay của nam nhân sau đó nắm chặt lấy.

Đi được khoảng mười phút, nam nhân dừng lại. Đi tới phía sau Lục Bất Phá, một tay ôm lấy eo hắn, một tay đặt lên miếng bọt mắt.

“Nhắm mắt lại”.

Thần bí quá ta? Lục Bất Phá ngoan ngoãn nhắm mắt lại: “Được, tôi nhắm mắt”. Tây Môn Trúc Âm tháo miếng bọt mắt xuống, khí ẩm phun ở bên tai hắn: “Mở ra đi”.

Mí mắt giật giật, Lục Bất Phá chậm rãi mở to mắt. Mắt một lúc dễ thích ứng với ánh sáng xung quanh, hắn dần dần nhìn thấy rõ cảnh tượng trước mặt. Hắn ngây ngẩn đứng ở nơi đó, không thể tin được vào những gì bản thân đang thấy.

“Woah! Tây Môn!” Lục Bất Phá tiến lên phía trước hai bước, ngạc nhiên đến mức không nói được lời nào. Nơi này là trái đất sao? đây rõ ràng là thiên đường, là vườn địa đàng của Adam và Eva.

Cổ thụ rợp trời, trên bầu trời chim chóc bay lượn, sương mù như một tấm màn nhạt bao phủ phía trên rừng cây. Dòng suối trong vắt uốn lượn trước mắt hắn, một vài con cò trắng đang chơi đùa ở hồ nước. Hai bên con đường gỗ chạy thẳng vào rừng hoa cỏ đua nhau khoe sắc, trên một cây rất lớn bị dương xỉ bao quanh là căn nhà gỗ màu đỏ. Trong chòi nghỉ giữa rừng hoa rực rỡ có treo mấy chiếc võng, bên cạnh chính là hồ nước nóng với lớp khói mờ ảo phủ trên mặt nước. Ngay trước mặt hắn là căn biệt thự được xây theo phong cách cổ điển, một phần biệt thự thấp thoáng sau những rặng cây. Mặt biển hiện ra ở phía đằng xa. Đây là một hòn đảo lớn, là một hòn đảo thiên đường.

“Đây là thiên đường tôi tặng cho cậu, Hoa, thích không?”.

“Thích, rất thích”.

Lục Bất Phá xoay người, kích động ôm lấy Tây Môn Trúc Âm: “Cực kỳ thích. Tây Môn, cảm ơn cậu”.

“Không được nói cảm ơn” Tây Môn ôm chặt hắn, “Cậu nói... muốn một thiên đường dành riêng cho chúng ta. Hoa, cậu còn nhớ hòn đảo mà tôi đã tặng cậu khi đó chứ?”.

Lục Bất Phá gật gật đầu: “Chẳng lẽ chính là nơi này”.

“Đúng, chính là nơi chúng ta đang đứng đây. Đây là thiên đường dành riêng cho chúng ta”.

“Tây Môn...” đôi mắt Lục Bất Phá ướt ướt, “Tôi thích, cực kỳ thích... thích”

“Hoa, hôm nay chúng ta kết hôn ở trên đảo này được không? thượng đế sẽ chúc phúc cho chúng ta” anh đã dùng thời gian ba năm để tô điểm thêm cho vẻ đẹp của hòn đảo, nơi này chính là thiên đường anh muốn tặng cho Hoa.

“Được được, chúng ta kết hôn, mặc kệ là Đoàn Hoa kiếp trước hay Lục Bất Phá kiếp này, người mà tôi muốn kết hôn cùng chỉ có Tây Môn Trúc Âm” hắn muốn cảm ơn tất cả những người mà hắn cần cảm ơn vì đã cho hắn được quay lại bên nam nhân này, hắn yêu Tây Môn, rất yêu Tây Môn.

.
. .

Nơi cử hành hôn lễ được dựng tạm ngay trên bãi cát trắng bên biển xanh hiền hòa. Nơi này không có bạn bè đến tham dự, không có người nhà tới chúc phúc, chỉ có “cô dâu, chú rể” hai người. Bọn họ mặc bộ vest màu trắng, mười ngón tay giao hòa đứng trên chiếc bục được phủ kín bởi những bông hoa bách hợp.

Trước mặt là đại dương mênh mông vô bờ bến, nam nhân có chiều cao nhỉnh hơn một chút mở miệng đầu tiên: “Hôm nay là ngày tôi và Hoa kết hôn. Đời đời kiếp kiếp, tôi với cậu ấy sẽ không chia lìa, sẽ không giấu giếm cậu ấy, sẽ không làm cậu ấy thương tâm, sẽ chia xẻ mọi hỉ nộ ái ố với cậu ấy, sẽ dành cho cậu ấy hết thảy mọi hạnh phúc mà tôi có khả năng mang đến. Tôi nguyện ý, tôi nguyện ý đem sinh mệnh này của mình giao cho cậu ấy. Chúng tôi sẽ chết cùng nhau để đến kiếp sau sẽ lại gặp lại và lại tiếp tục tình yêu này”.

Tên còn lại nói: “Hôm nay là ngày tôi và Tây Môn kết hôn. Đời đời kiếp kiếp, tôi và cậu ấy sẽ không tách ra. Tôi sẽ học cách bình tĩnh, sẽ học cách dùng lý trí để giải quyết vấn đề. Không giấu diếm, không tùy hứng, sẽ chia xẻ mọi hỉ nộ ái ố với cậu ấy, sẽ dành cho cậu ấy hết thảy mọi hạnh phúc mà tôi có khả năng mang đến. Tôi nguyện ý, tôi nguyện ý đem sinh mệnh này của mình giao cho cậu ấy. Chúng tôi sẽ chết cùng nhau để đến kiếp sau sẽ lại gặp lại, sẽ lại tiếp tục tình yêu này và sẽ lại kết hôn tại thiên đường này của chúng tôi”.

Hai người lấy một hộp nhung màu đỏ từ trong túi quần của mình ra, mở hộp, là những chiếc nhẫn vẫn nằm trên ngón áp út của họ. Tây Môn Trúc Âm trịnh trọng đeo nhẫn cho Lục Bất Phá, tiếp đó, Lục Bất Phá đeo nhẫn cho Tây Môn Trúc Âm, cuối cùng hai người trao cho nhau nọ hôn.

Bọn họ. Kết hôn. Không cần sự thừa nhận của pháp luật, bọn họ đã chính thức kết hôn.

Ở trong căn phòng mới, Lục Bất Phá nằm trên chiếc giường được rải đầy cánh hoa hồng ôm hôn say đắm người yêu của mình. Đêm xuân một khắc giá ngàn vàng, bọn họ không thể lãng phí.

.

.

.

Đại sảnh khách sạn cực kỳ náo nhiệt, Lục Bất Phá nói lỏng cà vạt của mình ra một chút. Một kẻ rất ít khi mặc vest như hắn hiện đang khoác trên người bộ cánh Armani màu bạc, dáng người cao gầy giúp hắn thoát nhìn càng thêm anh tuấn. Có vài quý bà đã dẫn con gái đến làm quen với hắn. Ứng phó không được Lục Bất Phá liền đơn giản trốn vào một góc của phòng tiệc. Lão mẹ cùng lão ba đi xã giao, mẹ nuôi cùng cha nuôi cũng đi xã giao, chỉ còn lại mình hắn lẻ loi nơi này.

“Bất Phá! Sao mày còn trốn ở chỗ này, nhanh lên, nghi thức sắp bắt đầu rồi” Cũng khoác một bộ vest trên người, Trần Quân Thụy xuất hiện ở đằng sau Lục Bất Phá, lôi hắn đi.

Lục Bất Phá bị lôi đi sềnh sệch, miệng vẫn lẩm nhẩm: “Không lo lắng, không lo lắng”. Hu hu, hắn có thể không tham gia được không

.

Tiếng nhạc vang lên, mọi người đang nói chuyện lập tức im lặng. Lúc này, một đôi kim đồng ngọc nữ chậm rãi rừ trên lầu đi xuống. chàng trai anh tuấn, cô gái xinh đẹp. Người chồng tương lai của mỹ nữ vừa mới ký hợp đồng với một đội bóng chơi trong giải nhà nghề Mỹ, ngay sau khi về nước, anh lại được một tờ báo nổi tiếng Hồng Kông đặc biệt phỏng vấn, có thể nói là tài tử giai nhân ông trời tác hợp cho một đôi, hơn thế cô dâu cũng đã mang bầu bốn tháng. Phù dâu, phù rể đi sau cô dâu chú rể cũng toàn là những người xinh đẹp anh tuấn, tuy nhiên khiến người ta hết sức tò mò là phù dâu thứ nhất phía sau cô dâu cư nhiên là một thiếu niên rất đẹp trai, có người cười nhẹ ra tiếng, đứa nhỏ này rất là thú vị.

MC của buổi tiệc đợi lúc cô dâu chú rể, phù dâu phù rể đã bước lên sân khấu liền nói: “Hoan nghênh mọi người hôm nay đã đến tham gia hôn lễ của chú rể Thương Triệt và cô dâu Hác Giai”.

Bộp bộp, vỗ tay. Thiếu niên nào đó hiện đang phải làm phù dâu cho ai đó cúi thấp đầu, hận không thể đào được cái lỗ để mình chui xuống. Chẳng lẽ vì hắn là thụ nên hắn chỉ có thể làm phù dâu sao? Quá phận! Quá phận! Lão mẹ và Hác Giai thật là quá phận!

May mắn là cô dâu không làm khó dễ hấn lâu, đến phần tiếp theo của hôn lễ, cô liền đá thẳng phù dâu của mình ra chỗ khác. Đạt được tự do, Lục Bất Phá chạy như bay ra ban công để trốn. Lúc này, có một nam nhân bế theo một đứa nhỏ vội vàng đi vào phòng tiệc, nam nhân này nhìn quanh căn phòng một lượt, không phát hiện ra người anh muốn tìm. Anh liền lập tức đi ra ban công, quả nhiên ở nơi nào đó tìm được người cần tìm.

“Cha Bất Phá” đứa nhỏ trong lòng nam nhân nhìn thấy hấn lập tức vươn tay. Thiếu niên đang ai oán tránh ở nơi này lập tức đem đồ uống đưa cho nam nhân rồi ôm lấy đứa nhỏ.

“Chuyến bay bị trễ” Tây Môn Trúc Âm vừa uống ly nước trái cây mà Lục Bất Phá đã uống hết một nửa vừa giải thích.

Lục Bất Phá nắm lấy tay anh: “Cậu và Dật Hoa bình an tới được đây là tốt rồi. May mà vừa rồi cậu không ở. Lão mẹ với Hác Giai còn thù ngày đó chúng ta kết hôn không nói cho hai người, cứ nhiên ép tôi làm phù dâu, mất mặt chết”.

Nam nhân nhìn trái nhìn phải, che mắt đứa con, hôn Lục Bất Phá một cái để an ủi. Lục Bất Phá mặt đỏ hồng, nở nụ cười, ôm chặt Dật Hoa: “Đói bụng rồi đúng không? Tiểu Hoa, cha Bất Phá mang gì đó cho con ăn nhá”.

“Khát” Tây Môn Dật Hoa ôm chặt lấy cha Bất Phá rồi nói. Thiếu niên lập tức dẫn đứa nhỏ đi lấy nước uống, trước khi đi tiện tay kéo nam nhân một cái ý bảo anh cũng đi cùng.

Tiếp tục cùng chồng đi xã giao, Lục Đường Phương Phương chợt thấy con trai cùng “con dâu”, bà túm túm ông chồng: “Anh à, anh nói xem có phải là tại em suốt ngày bảo Bất Phá là nhược thụ nên cuối cùng nó đi làm thụ luôn không?”.

“Em không thích?”.

Lục Đường Phương Phương nở nụ cười: “Quả nhiên ám thị tâm lý có thể dùng được”.

Lục Duy Thành sững sốt: “Ha ha, ha ha a”.

Được cha Bất Phá xúc cơm cho ăn, Tây Môn Dật Hoa ngáp một cái, vì vừa phải trải qua một chuyến bay dài nên thẳng bé mệt chết được.

“Tiểu Hoa, cha mang con về nhà ngủ được chứ?” Lục Bất Phá hỏi.

Tây Môn Dật Hoa gật gật đầu: “Cha Bất Phá với ba ba phải ngủ cùng con”.

“Được” đã sớm có ý định chuồn khỏi đây, Lục Bất Phá lập tức giữ chặt tay nam nhân, nam nhân vô nghĩa gật đầu.

Bên kia, các chiến hữu trong đội bóng lại bắt đầu chúc rượu chú rể, Lục Bất Phá phát phát tay với Hác Giai, nói cho cô hấn phải về trước. Hác Giai tức giận hai tay chống nạnh, tiếp theo lại thổi phù một cái rồi nở nụ cười.

Lúc ở New York, Tây Môn Trúc Âm đã cử người hạ được Hác Giai và Thương Triệt khiến hai người xảy ra quan hệ, cũng chỉ từ một lần ấy mà Hác Giai ngoài ý muốn mang thai. Ngay vào lúc Lục Bất Phá phiền não nghĩ cách tìm Thương Triệt nói chuyện thì Thương Triệt lại từ Hồng Kông gọi điện báo cho hấn rằng anh cùng Hác Giai sẽ kết hôn, điều này khiến Lục Bất Phá cực kỳ kinh ngạc.

Thì ra Thương Triệt không phải là không muốn chịu trách nhiệm, vì muốn cho Hác Giai có cuộc sống giàu có, anh đã tìm tới chỗ vị quản lý trong NBA đã để ý lúc trước, đồng ý trở thành cầu thủ trong đội bóng của họ. Từ nay về sau, Thương Triệt lại giống Tây Môn Trúc Âm, chạy qua chạy lại giữa Hồng Kông và Mĩ. Hác Giai vừa nghe được Thương Triệt vì mình mà đưa ra quyết định đó thì làm gì còn tức giận nổi nữa, ngay lập tức cô quyết định kết hôn với Thương Triệt. Ban đầu hai người định đính hôn trước, thật không ngờ Hác Giai lại mang thai vì thế hai người chỉ đợi Thương Triệt làm xong mấy thủ tục bên Mĩ là liền kết hôn luôn. Sau khi kết hôn, Thương Triệt sẽ dừng việc học ở Hồng Kông để đi Mĩ, Hác Giai tính sinh đứa nhỏ xong cô cũng sẽ sang Mĩ cùng Thương Triệt, ở bên đó cô sẽ xin học tiếp đại học luôn cho cả hai người. Cô vẫn hy vọng Thương Triệt có thể hoàn thành sự nghiệp học hành.

.
. .
Lục Bất Phá và Tây Môn Trúc Âm bắt taxi trở lại biệt thự nhà họ Lục cũng là căn nhà tại Hồng Kông của hai người. Nguyên nhân chính khiến hai người không chuyển ra ngoài ở là vì tay nghề của Lục Đường Phương quả thật quá tốt, hơn nữa, Tây Môn Dật Hoa còn nhỏ, đang trong giai đoạn cần đầy đủ chất dinh dưỡng.

Đã bốn tháng trôi qua kể từ tháng 6 sang New York ấy, Lục Bất Phá vì khai giảng nên phải quay về Hồng Kông. Hôm nay là ngày Hắc Giai cùng Thương Triệt kết hôn, sau hơn một tháng bận rộn ở New York, Tây Môn Trúc Âm liền bế con về Hồng Kông tìm nơi nương tựa. Lục Đường Phương liền tìm đến một bảo mẫu thật giỏi để cùng mình chăm sóc Dật Hoa, tuyên ngôn bất hủ của bà là: Tiểu thụ phải được bồi dưỡng từ bé.

Sau khi cho Dật Hoa uống sữa và tắm rửa sạch sẽ xong, Lục Bất Phá đỡ thằng bé đi ngủ. Khi đang vỗ về Dật Hoa, một người từ đằng sau tiến lại gần, ôm lấy hắn, hôn lên cổ hắn, phát ra tín hiệu “muốn làm việc”.

“Đến phòng của tôi đi” đồng dạng khát vọng Tây Môn Trúc Âm, Lục Bất Phá kéo nam nhân đi nhanh về phòng hắn, khóa trái cửa lại. Lục Bất Phá nhiệt tình khiêu khích Tây Môn Trúc Âm, làm cho anh mất đi lý trí không ngừng muốn cơ thể hắn.

Hắn muốn những cái đụng chạm của Tây Môn, hắn rất nhớ Tây Môn.

Xúc cảm mãnh liệt qua đi, Tây Môn Trúc Âm ôm lấy Lục Bất Phá hôn nhẹ, đây là một điều không thể thiếu sau khi hai người đã làm tình. Dần hồi phục lại sau những cái hôn của Tây Môn, Lục Bất Phá hoàn toàn không nghĩ tới việc động dục.

“Bất Phá”.

“Sao?”.

“Thương Triệt tham gia NBA, còn cậu thì sao? tôi biết có ba đội bóng rất muốn có cậu”.

“Lão mẹ bảo cơ thể của tôi vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, không thể nóng vội. Tuổi đời của nghề vận động viên rất ngắn, bà không muốn tôi vì mấy năm huy hoàng mà khiến cho sau này cả đời không được khỏe mạnh. Tôi mới năm nhất, nếu qua hai năm nữa sức khỏe không thành vấn đề thì tôi sẽ xem xét đến việc tham gia NBA, hiện tại chưa nghĩ tới làm gì cho vội”.

“Hệ thống máy tính ở “Thế Hoa” cũng cần cậu”.

“Cái đó chỉ là chuyện nhỏ, lại nói cậu a, sao vẫn ngu máy tính như vậy hả?”.

“Tôi đã quen có cậu”.

Tây Môn Trúc Âm vuốt ve khuôn mặt của Lục Bất Phá, ánh mắt màu lam thâm trầm: “Bất Phá. Tôi hi vọng kiếp này cậu có thể làm được những điều mà cậu muốn. Đừng vì tôi mà buông tha sở thích của mình”.

Lục Bất Phá cười nhẹ, néo lỗ tai nam nhân: “Yên tâm đi, tôi thực sự là vì nguyên nhân sức khỏe nên mới không tham gia NBA. Hơn nữa, dù cho tôi không phải là siêu sao bóng rổ thì cũng là siêu sao hacker a. Tôi có rất nhiều chuyện để làm”.

Nam nhân hôn hắn thật sâu, một lúc sau mới buông ra. “Bất Phá, tôi vẫn còn muốn”.

“Được, tôi cũng thế”.

Màn nóng bỏng lại tiếp tục.

Hắn và nam nhân thiếu chút nữa là âm dương cách biệt, hiện giờ mỗi phút mỗi giây được ở bên nam nhân hắn đều rất quý trọng. Đoạn Hoa có sự nghiệp riêng, Lục Bất Phá cũng có sự nghiệp riêng nhưng điều kiện tiên quyết là hắn cùng nam nhân sẽ không bị tách ra. Không có cái gì gọi là hy sinh, hắn chỉ đang lựa chọn

cuộc sống mà hẳn thích, giống như Quân Thụy, người được NBA nhìn trúng nhưng vẫn lựa chọn ở lại Hồng Kông. Xem đội trường hô phong hoán vũ qua ti vi không phải cũng rất tốt sao?

.

.

.

“Chúc phúc bạn, cả đời bạn, vĩnh viễn...”.

Trên TV đang phát bài ca chúc phúc đầu năm, biệt thự nhà họ Lục cực kỳ náo nhiệt.

“Lão mẹ, mẹ có mua xôi ngọt thập cẩm cho con không?”.

“Ồ trong nồi hấp ấy”.

“Mẹ nuôi, quần áo mới của Dật Hoa đâu?”.

“Ồ trong tủ quần áo của mẹ với ba ba người ấy”.

“OK. Tây Môn, cậu đi lấy quần áo mới cho Dật Hoa đi”.

“Được”.

“Cha Bất Phá, con muốn ăn kẹo”.

“Chỉ một cái thôi đấy”.

“Hai cơ”.

“Không được, chỉ được ăn một cái thôi, hôm nay con đã ăn mấy cái rồi hở? răng bị sâu mất. Tây Môn tiện đi lấy rượu ở tủ rượu của ba ba đi”.

“Được”.

Hôm nay là lễ mừng năm mới đầu tiên kể từ khi Tây Môn Trúc Âm kết hôn với Lục Bất Phá. Hai người lựa chọn ở Hồng Kông đón năm mới, tết của người Trung Quốc thì vẫn nên ở Trung Quốc đón là tốt nhất. Mười ngày trước, Tây Môn Mộc Nhất cùng Vương Linh Linh đã bay tới Hồng Kông. Sau hôn lễ của Hác Giai và Thương Triệt, Tây Môn Dật Hoa liền ở lại Hồng Kông, thằng bé dính chặt lấy cha Bất Phá của mình, bởi vì cha Bất Phá hay dẫn thằng bé đi chơi và cũng hay chơi đùa cùng, nên so với ba ba thì cha Bất Phá vui hơn nhiều. Sau khi đón năm mới xong, Đoàn Hoa sẽ cùng ông bà nội quay lại New York, Tây Môn Trúc Âm tiếp tục ở lại Hồng Kông, nếu ở New York có việc quan trọng thì anh mới quay về.

Bữa cơm tất niên sẽ do Lục Đường Phương Phương và Vương Linh Linh thể hiện, mức độ phong phú của đồ ăn thì khỏi cần nói cũng biết. Đến ngay cả Dật Hoa cũng phải chạy vào bếp vài lần để ăn vụng [rõ ràng bị ai đó dạy hư].

7 rưỡi tối, cơm tất niên đã được dọn ra, mọi người quây quần lại một chỗ. Lục Duy Thành cùng Tây Môn Mộc Nhất, hai người đứng đầu gia đình nâng chén trước, những người còn lại cũng lần lượt nâng chén, ngay cả Dật Hoa cũng gơ cốc nước hoa quả của mình lên.

Là người lớn tuổi nhất nhà, Tây Môn Mộc Nhất mở miệng đầu tiên: “Đây là một năm cực kỳ khác thường đối với hai gia đình chúng ta, đối với tất cả mọi người. Tâm tình của tôi thực kích động, cũng thực cảm động. Cảm ơn Phương Phương và Duy Thành, cảm ơn Tiểu Phá. Hy vọng năm sau chúng ta vẫn tiếp tục vui vẻ như năm nay, khoái khoái lạc lạc, hạnh hạnh phúc phúc. Không còn phải rơi nước mắt, không còn phải thương tâm khổ sở”.

Tiếp đó là Lục Duy Thành. Ông cười “ha ha” vài tiếng sau đó mới nói: “Bất Phá và Trúc Âm lại có thể ở bên nhau, tôi và Phương Phương rất mừng, hai đứa các người phải sống đến bạc đầu giai lão. Chúc anh Mộc Nhất và chị Linh Linh thân thể khỏe mạnh, chúc Dật Hoa ăn ngoan chóng lớn. Chúc Phương Phương càng ngày càng xinh đẹp, trở thành tác gia nổi danh thế giới”.

Lục Đường Phương Phương khoác tay chồng, cười ngọt đến chết người.

“lão ba, lão mẹ, cha nuôi, mẹ nuôi, mong năm sau đồ ăn của các mẹ làm càng ngày càng ngon! Cùng ly!” người nào đã phát biểu ra câu này thì khỏi cần đoán nhĩ *Cười*.

“Ba, mẹ, cảm ơn ba mẹ” người này cũng khỏi cần đoán.

“Ông bà, cùng ly” đây lại càng không phải đoán.

Tất cả mọi người nâng chén, cùng ly.

“Bang”.

Một ánh sáng đột nhiên lóe lên, tiếng nổ truyền đến từ sân sau. Tây Môn Dật Hoa lúc này bị dọa khóc, Lục Bất Phá lập tức ôm lấy thằng bé.

“Con đi xem” Tây Môn Trúc Âm ý bảo mọi người ở lại trong phòng chờ, anh đi vào bếp cầm con dao.

“Chúng ta cùng đi. Hôm nay vệ sĩ và người giúp việc đều nghỉ, con đi một mình như thế rất nguy hiểm” Lục Duy Thành cũng vọt vào bếp cầm lấy mấy con dao, phân cho Tây Môn Mộc Nhất cùng hai bà vợ. Buổi tối đêm 30 lại xuất hiện hiện tượng lạ kỳ thế này đúng là dấu hiệu xấu.

Tây Môn Trúc Âm đi tuốt đằng trước, Tây Môn Mộc Nhất cùng Lục Duy Thành đi sau anh, Lục Đường Phương Phương, Vương Linh Linh cùng Lục Bất Phá đang ôm Dật Hoa đi ở cuối cùng. Cửa sau vừa mở ra, tất cả mọi người kinh ngạc đứng ở nơi đó.

Dật Hoa dừng khóc, chỉ thử đang bị vây quanh bởi màn khói mờ ảo ở trong sân, hỏi: “Cha Bất Phá, kia là cái gì?”.

Lục Bất Phá khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, da đầu run rẩy: “Không... không biết”.

Chỉ thấy một quả trứng khổng lồ làm bằng kim loại sáng bóng rộng khoảng ba mét, cao khoảng năm mét nằm ở trong sân, quả trứng kia đã phá hủy toàn bộ hoa cỏ ở sân sau hơn nữa còn làm thành một hố thật sâu trên mặt đất.

Tây Môn Trúc Âm một tay nắm dao một tay ngăn những người phía sau lại: “Bất Phá, bế Dật Hoa vào nhà báo cảnh sát đi”.

“Được”.

Đột nhiên, quả trứng khổng lồ kia phát ra thanh âm, nó mở ra! Ánh sáng theo khe hở thoát ra, càng ngày ánh sáng càng mạnh khiến bọn họ không thể mở mắt ra được.

Khi ánh sáng đột nhiên tăng mạnh, bọn họ nhìn thấy có người đi ra từ quả trứng đó. Tiếp theo ánh sáng dịu dần, bọn họ nhìn thấy rõ người đi ra. Đi ở đằng trước là một người cao khoảng 1m7 có mái tóc rất dài, khuôn mặt khá trẻ con nhưng nhận không ra giới tính. Người kia sau khi đi ra ngừng một chút rồi đột nhiên cậu ta hô lớn.

“Lão ba lão mẹ! con đã về rồi đây!”.

Cậu mở rộng hai tay, đôi mắt rưng rưng, xông thẳng đến chỗ Lục Duy Thành cùng Lục Đường Phương Phương, hai người đang kinh ngạc chôn chân tại chỗ. Cậu ta lao vọt tới mức thiếu chút nữa bổ nhào vào con dao trên tay Lục Duy Thành.

“Lão mẹ!” người nọ ôm lấy Lục Đường Phương Phương rồi đột nhiên khóc lớn, “Lão mẹ! con tìm mẹ với lão ba vất vả quá à! Lão mẹ! Đều tại mẹ đấy! Ai bảo ngày nào mẹ cũng niệm bên tai con cái gì mà “xuyên qua” với chẳng “xuyên qua” nhưng mà công lực của mẹ còn chưa đủ thâm hậu, mẹ không niệm cho con tới cổ đại, niệm ra nước ngoài mà lại đem con niệm thẳng ra ngoài vũ trụ! Lão mẹ! Mau làm tiệc lớn để xin lỗi con đi!”.

“Keng!”.

Con dao trên tay Lục Đường Phương Phương rớt xuống.

“Thằng... thằng nhóc tiểu Phá của ta”.

Hai tay run rẩy.

“Keng! Keng!”.

Dao trên tay mọi người đều rút xuống, ngoại trừ nam nhân cao hơn hai mét bắt cầu ngôn tiểu, di chuyển không phát ra tiếng động cùng đi ra từ trong quả trứng khổng lồ kia thì tất cả mọi người đều mờ mịt..

46. Chương 46: Phiên Ngoại 1

Giữa đêm khuya, trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, một người đang say giấc nồng đến độ nước miếng chảy ra bên mép, một người thì lại mặt nhăn mày nhú trong cơn mộng, bộ dạng lộ vẻ rất thống khổ. Chẳng bao lâu sau, người nọ bật tỉnh giấc, hơi thở hỗn loạn, sau đó lập tức quay đầu xem người bên cạnh có còn ở đó hay không. Đôi mắt hoảng hốt nhìn thấy người bên cạnh đang ngủ chảy cả nước miếng mới lộ ra vẻ an tâm. Dùng tay áo ngủ lau khô khoe miệng cho ai kia, kéo cánh tay đang duỗi ra bên ngoài nhét lại vào chăn, người nọ cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra.

Ánh lửa lép bép của chiếc lò sưởi trong tường vẫn đang cháy, nhưng nghĩ đến thể chất không tốt của người đang ngủ say, người bị ác mộng dựng dậy nhẹ nhàng xuống giường, bước đến trước lò sưởi, bỏ vào thêm mấy cái thanh than củi. Lò sưởi trong tường phát ra tiếng “lép bép” mạnh hơn, nhưng căn bản sẽ không ảnh hưởng đến người tối hôm qua phải làm vận động mạnh đến kiệt sức, cậu trở mình tiếp tục ngủ.

Người nọ đi đến bên cửa sổ, vén lên bức màn, bên ngoài tuyết vẫn đang rơi. Mùa đông năm nay đặc biệt rét lạnh, bọn họ vốn phải về New York bị trận tuyết lớn giữ chân lại ở một trang trại trong một thị trấn nhỏ của Chicago. Chỉ còn một tuần nữa là đến lễ Giáng Sinh, hy vọng có thể trở về trước Noel, nếu không thì cha mẹ hai bên sẽ tụng kinh cho bọn họ nghe cả năm. Buông bức màn, ngăn cách với thế giới màu bạc bên ngoài cửa sổ, người nọ khẽ bước về bên giường, chui vào trong chăn, ôm lấy cậu chàng đang chuẩn bị tiếp tục thở tay ra ngoài.

Vì không thể từ chối người yêu đang chần chừ ngại sự ồn ào của đô thị mà muốn trải nghiệm cuộc sống chốn nông thôn ở nước Mỹ nên anh bỏ hết công việc một tuần, biến mười ngày trước Giáng Sinh thành ngày nghỉ, đến một thị trấn nhỏ ở Chicago thuê một biệt thự tình nhân, cùng ai kia hưởng thụ thế giới hai người. Nào ngờ bọn họ vừa đến một ngày thì Chicago đã nổi một trận tuyết lớn. Đường xác hoàn toàn bế tắc, bọn họ chỉ có thể đi bộ đến nhà hàng trong trấn để giải quyết việc cơm nước, thời gian còn lại nếu không thưởng thức cảnh tuyết hay ném tuyết thì cũng chỉ ở trong phòng xem tv. Trải qua ba ngày liên tục như vậy, dù là người hoạt bát sôi nổi nhất cũng sẽ thấy nhàm.

Nhưng mà anh thực sự thích, anh thích những ngày chỉ có hai người bọn họ bên nhau. Không có bất luận kẻ nào quấy rầy, ở một nơi gần như hoàn toàn cách biệt với thế giới, chiếm trọn lấy người anh yêu, giống với ở trên Hoang đảo vậy. Cúi đầu khẽ vuốt ve quanh đôi môi người đang ngủ say, anh có chạm thật nhẹ, cẩn thận không làm cho đôi phương thức giấc. Không phải hôn trộm – nếu người này hiện tại tỉnh lại, anh cũng không cần ra bộ như mình chẳng làm gì hết, anh có thể quang minh chính đại mà ôm người đó vào trong lòng, hôn cậu, sờ cậu, chạm vào cậu.

Khuôn mặt của Hoa đã thay đổi, cậu cảm thấy như vậy nhìn trẻ đẹp hơn, nhưng trong mắt của anh, dù Hoa của anh có biến thành hình dạng gì thì vẫn là Hoa. Nhưng mỗi khi nghĩ đến Hoa vì sao lại thay đổi bộ dáng, tìm anh đều quần đau, loại đau đau đớn này cả đời anh cũng không thể thoát khỏi. Anh lấy danh nghĩa tình yêu mà tổn thương người anh yêu nhất. Nếu không phải kỳ tích xuất hiện, nếu không phải Hoa vì lo lắng cho anh mà đến New York, nếu không phải vì Hoa quá lương thiện... thì kẻ tự cho mình là đúng như anh sẽ không chỉ kéo chính mình vào địa ngục mà còn có thể làm cho Hoa đau khổ cả đời. Anh cảm tạ thượng đế, cảm tạ ông trời, cảm tạ tất cả các đấng thần linh đã để cho Hoa của anh một lần nữa trở về bên cạnh anh.

Từ khi có ký ức đến nay, anh vẫn luôn đơn độc. Cha mẹ yêu thương anh, nhưng bọn họ quá bận rộn, một tháng anh cũng chỉ có thể nhìn thấy bọn họ vài lần; quần gia Lý thương yêu anh, nhưng vì thân phận mà không dám thân cận với anh. Lúc nhỏ dù đi học mỗi ngày, anh vẫn là một người hết sức cô độc. Đến khi anh sắp tự bé đến phân liệt thì Hoa xuất hiện. Hoa với khuôn mặt nhuốm bẩn bị bắt được lại cười tươi rói

với anh, không hề tỏ ra chột dạ như kẻ trộm sa lưới. Lại còn đưa quả việt quất vừa hái trộm tới miệng anh mà hỏi: “Muốn ăn không?”

Khoảnh khắc đó, anh đã tự nhủ rằng anh phải giữ người này bên cạnh mình, cho đến khi đến anh không cần cậu ở bên nữa. Anh lấy cây việt quất nhà mình làm mồi câu, mỗi ngày dụ Hoa đến chơi, sau đó là tới chocolate, đồ ăn vặt nhập khẩu, chỉ cần là món có thể lôi kéo Hoa thì anh đều nhờ chú Lý nấu cho. Chẳng bao lâu sau, chẳng cần anh lấy đồ ăn dụ dỗ thì Hoa cũng đã bắt đầu chủ động đến nhà anh chơi. Hoa khi ấy phát hiện anh luôn ở nhà một mình nên số lần đến càng ngày càng nhiều, thời gian ở lại cũng càng ngày càng dài. Rồi khi mùa đến đích, anh “vô ý” nói ra buổi tối ngủ rất lạnh, Hoa căn bản không nghĩ đến phòng ngủ của anh có máy điều hoà, lại còn có lò sưởi trong tường, xung phong nhận việc ủ ấm giường cho anh.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, vốn chỉ muốn giữ người kia ở bên mình để trải qua những ngày cô đơn lạnh lẽo, lại phát hiện mình đã không thể rời khỏi cậu. Chỉ là Hoa của anh rất sáng chói, bên người lúc nào cũng có một đám “bạn bè” vây quanh. Mấy kẻ “bạn bè” kia đều biết ăn nói hơn anh, Hoa ở cùng bọn họ đều vui vẻ hơn ở bên anh nhiều. Anh biết mình là một kẻ rất buồn chán, những lúc ở bên cạnh Hoa thường thường là ai làm việc nấy. Anh chỉ muốn biến Hoa thành của mình, phải làm sao thì Hoa mới hoàn toàn thuộc về anh đây?

Lúc Hoa ra ngoài chơi với bạn bè thì anh sẽ giả bệnh hoặc tự làm mình bị thương, trật chân hoặc gì đó. Anh phát hiện chỉ cần anh gặp chuyện không may hoặc đau đớn, Hoa nhất định sẽ ở bên anh, sợ anh sẽ buồn. Nhận ra điểm này, anh âm thầm vui, Hoa thực sự để ý anh, đây chuyện tốt nhất. Dần dần, Hoa rất ít một mình ra ngoài chơi với bạn bè, trừ phi anh có việc không thể ở cạnh cậu. Nếu Hoa đi chơi thì nhất định cũng sẽ mang anh theo, giới thiệu anh cho bạn bè của mình. Anh bắt đầu dung nhập vào cuộc sống của Hoa, bước vào giới bạn bè của Hoa, bắt đầu hòa vào sinh mệnh của Hoa.

Cuối cùng cũng bước sang tuổi mười sáu, anh lấy việc đi học xa làm cái cớ để dọn ra ngoài. Hoa lo lắng cho anh (thật ra cũng là anh âm thầm thể hiện bản thân nếu ở một mình sẽ rất cô độc), thế là cũng dọn ra ngoài để ở cùng anh. Đêm họ dọn đến nhà trọ, nghĩ đến việc Hoa sẽ ngủ bên mình, anh hưng phấn đến độ không ngủ cả đêm, chỉ tiếc mình không thể ngủ cùng giường với Hoa, nhưng mà một ngày nào đó, anh nhất định sẽ ôm Hoa ngủ đến hừng đông.

Quan hệ “ở chung” khiến hai người càng thêm thân mật. Hoa cũng không phát hiện, cậu đối với anh càng ngày càng ỷ lại, cũng đối xử với anh khác với bạn bè bình thường. Anh có thể đặt giả thiết là Hoa thích anh không? Không, không thể gấp gáp, phải từ từ thôi, ngàn vạn lần không thể dọa Hoa bỏ chạy, Hoa là người duy nhất mà anh yêu.

Kỳ quái ư? Không, không hề. Ngày ấy, cái lúc mà Hoa bước chân vào vườn Việt Quất, đưa bản thân đến bên cạnh anh thì Hoa đã là của anh, chỉ có thể là của anh. Đồng tính luyến ái thì đã làm sao? Anh chưa từng vì chuyện đó mà lưỡng lự, yêu Hoa với anh là một việc tự nhiên, đúng hơn phải nói là đương nhiên (*hitsuzen =)*)). Thế giới của Hoa có rất nhiều người, nhưng thế giới của anh chỉ có Hoa.

Hoa không thích đến trường, nhưng anh nhất định phải kéo cậu đến Havard học. Không để ý sự bất nguyện của Hoa, kéo cậu vào Havard với mình, buộc cậu phải học cùng một khoa với mình, ở cùng ký túc xá với mình. Hoa không biết có bao nhiêu người thích cậu, thậm chí còn muốn thổ lộ với cậu, đám người này nữ có mà nam cũng có. Anh làm sao có thể để cho chúng có cơ hội? Anh không từ mọi thủ đoạn để đuổi chúng đi hết, nếu không sắp xếp cho bọn chúng đi thích người khác thì cũng tìm người âm thầm giáo huấn một trận, còn đối với bọn ngoan cố khó đào tạo thì anh rất vui vẻ cho chúng hai lựa chọn, một là ở bên Hoa, một là an nguy thân nhân của chúng nó.

Hoa có đôi khi sẽ oán giận, tại sao không không có ai theo đuổi mình trong khi anh thì người theo đuổi xếp thành đàn. Hoa, không phải không ai theo đuổi cậu, là do bọn họ không có cơ hội mà thôi. Anh đem hết thầy nguy cơ tình địch bóp chết từ trong trứng nước, bởi vì Hoa chỉ có thể là của anh. Anh điên rồi, anh vì Hoa của anh nên điên rồi, ai cũng không thể cướp đi Hoa từ trong tay anh, cho dù là người nhà của Hoa cũng vậy.

Trùng hợp làm sao, cha mẹ của Hoa bắt hạnh gặp phải tai nạn máy bay. Hoa ngã vào lòng anh mà khóc, anh đau lòng vì Hoa, nhưng trong lòng lại có phần âm thầm vui sướng. Bên Hoa vắng đi hai người, địa vị của anh ở trong lòng Hoa sẽ càng thêm trọng yếu. Ở bên cạnh Hoa vượt qua đoạn thời gian khó khăn kia,

anh và Hoa quả nhiên càng ngày càng thân mật. Anh thực sự dè dặt, anh thừa nhận, nhưng trên thế giới này chắc chắn sẽ không có ai yêu Hoa bằng anh. Đoạn Vũ vào trọ trong ký túc trường, anh trở thành người thân duy nhất ở bên cạnh Hoa.

Cẩn thận gìn giữ “tình bạn” giữa anh và Hoa, anh chờ đợi một cơ hội, cơ hội để anh thổ lộ tình cảm với Hoa, cơ hội để Hoa sẽ không cự tuyệt, không rời bỏ anh. Khi Hoa nói muốn thấy một thiên đường thuộc về hai người bọn họ, anh biết cơ hội ấy đã tới. Tuy sợ Hoa không yêu mình, nhưng Hoa nhất định cũng sẽ không rời bỏ anh, bởi vì trong thiên đường của Hoa, nhất định chỉ có anh.

Thế nhưng khi hạnh phúc ngỡ như gần trong gang tấc, thượng đế lại trêu ngươi anh, một trò đùa nhỏ nhỏ của thượng đế đã hoàn toàn hủy hoại hạnh phúc của anh. Còn có gì tàn nhẫn hơn việc Hoa chết ở trước mặt anh? Thượng đế trừng phạt anh vì không từ thủ đoạn để đến với Hoa sao? Nhưng thượng đế tại sao muốn đưa Hoa đi? Người bị mang đi lẽ ra phải là anh. Thế giới của anh âm âm sụp đổ. Sau khi từ nhà xác trở về, anh ngồi trong thư phòng cả một ngày. Anh không khóc, thậm chí ngay cả cảm giác thương tâm cũng không có. Tim của anh đã chết, nó đã chết theo Hoa. Còn lại đây chỉ là một cái xác không hồn đang chờ đợi ngày chết. Anh không ngừng hút thuốc để đẩy nhanh tiến độ tử vong, anh không ngừng cầu nguyện với thượng đế, xin ngài trước khi anh chết, hãy để Hoa ở lại thiên đường, để Hoa đợi đến lúc anh có thể đến tìm cậu.

Nhược Lan? Anh thậm chí nhớ không nhớ rõ người đàn bà kia có hình dáng gì. Người khác đều nói cô ta rất đẹp, nhưng anh hoàn toàn không nhìn ra. Trên đời này làm gì có ai đẹp như Hoa của anh chứ? Chỉ là hiện tại Hoa của anh đang ngủ, đang đợi anh đến tìm, anh phải nhanh lên mới được. Hút thuốc, tiếp tục hút thuốc, không ngừng hút thuốc, nếu Hoa còn ở đây nhất định sẽ mắng anh té tát, thậm chí sẽ cắn anh cho xem. Chỉ cần Hoa trở về, anh sẽ cai thuốc lá.

Sau khi an bài hậu sự chu tất, anh chờ đợi ngày tử vong. Nhưng cái thân thể này của tại sao lại khỏe mạnh như vậy? Cho dù có hút thuốc tuyệt thực như thế nào, anh vẫn còn tiếp tục sống. Không phải không có dũng khí tự sát, anh chỉ sợ bản thân khi chết quá khó nhìn, Hoa sẽ không còn nhận ra anh. Hơn nữa người tự sát sẽ không được lên thiên đường, anh không thể mạo hiểm, nếu không sẽ vĩnh viễn không thể gặp lại Hoa.

Hai năm trôi qua, anh không những không quên Hoa, ngược lại càng lúc càng nhớ rõ ràng hơn. Nhớ rõ từng câu Hoa với anh, nhớ rõ từng biểu tình trên gương mặt Hoa, nhớ rõ nụ cười của Hoa khi gọi anh hai tiếng “Tây Môn”, nhớ rõ vẻ tức giận của Hoa khi rống lên bốn chữ “Tây Môn Trúc Âm”. Anh là một kẻ xấu xa từ tận xương cốt. Không ai biết anh là một kẻ ích kỷ nhỏ nhen, lòng dạ hẹp hòi, dè dặt vô biên đến nhường nào. Ngay cả người quen thuộc với anh nhất là Hoa cũng không biết. Một kẻ với vẻ ngoài im ỉm trong bụng xấu xa như anh quả là nguy hiểm.

Chỉ cần có thể trói chặt Hoa ở bên, anh có thể làm bất cứ chuyện gì. Cố ý không học vi tính, cố ý để Hoa lo lắng, cố ý bắt Hoa tăng ca, cố ý bày kế không để Hoa đi chơi cùng bạn bè... Có lẽ bởi vì anh quá xấu xa, thượng đế không thể nhìn được nữa nên mới mang Hoa thuần khiết thiện lương ra khỏi người anh. Anh thắng được mọi người, cuối cùng lại thua bởi vận mệnh.

Nhưng mà, Hoa, cho dù em đã quên tôi, cho dù em đã đầu thai chuyển thế, em cũng chỉ có thể là của tôi, Hoa. Chúng ta đã kết hôn rồi, em đã đeo nhẫn cho tôi, mặc kệ sinh lý tử biệt, mặc kệ chuyển thế luân hồi, tôi và em chỉ có thể thuộc về nhau, nếu không linh hồn của tôi sẽ vĩnh viễn sẽ bị giam cầm trong thống khổ, em sẽ không nhẫn tâm như vậy đúng không? Cho nên, em nhất định phải chờ tôi, nhất định phải ở lại thiên đường đợi theo tôi.

Hoa từng nói qua, cho dù cậu biến mất, thằng hề cũng sẽ bảo vệ cho nhà của hai người bọn họ, Hoa nói được thì làm được. Khi hệ mười tầng hệ thống phòng ngự kia xuất hiện, khi hình thằng hề tròn tròn dễ thương hiện ra trên màn hình, anh dường như thấy được Hoa, thấy được Hoa thích đùa dai của anh. Khoảnh khắc đó, anh mới cảm giác được cái gì gọi là đau, cái loại đau đến đến không thở nổi. Thì ra anh đã chờ đợi lâu như thế, chờ đợi khốn khổ như thế, tại sao Hoa vẫn còn chưa mang anh đi?

Không ngừng nghe đi nghe lại đoạn ghi âm của Hoa trước khi chết trong di động, không ngừng xem đi xem lại đoạn băng ghi hình của Hoa trước khi chết. Cứ để cho tim mình càng đau càng tốt, tốt nhất là có thể đau đến chết đi, như vậy anh thì có thể đi tìm Hoa. Hoa sẽ thay lòng đổi dạ nhanh như vậy, đúng không?

Nếu anh đi tìm Hoa, Hoa sẽ tha thứ anh, sẽ một lần nữa yêu anh, đúng không?

Anh mở miệng cầu xin Đoạn Vũ để lại chiếc laptop có lưu lại Hoa thanh âm của Hoa, Đoạn Vũ lại cự tuyệt. Anh không tiếc quỳ trên mặt đất cầu xin Đoạn Vũ để lại laptop, không phải vì chuộc tội, anh chỉ là muốn có được tất cả những thứ có liên quan đến Hoa. Đoạn Vũ cuối cùng cũng để lại laptop cho anh, nhập vào mật mã, trước đây anh không biết mật mã đó có nghĩa là gì, đến khi Hoa chết rồi, anh mới trong lúc vô tình hiểu ra khi mở laptop ra. Anh quá ngu ngốc, nếu anh thông minh hơn một chút thì đã sớm phát hiện ra tâm ý của Hoa đối với anh. Hoa của anh, thương anh.

Nhưng mà giờ nói gì cũng đã muộn, Hoa giận rồi, không muốn nhìn thấy anh. Không ngừng ngắm nhìn những tấm ảnh của Hoa, lắng nghe thanh âm của Hoa, anh cảm thấy thân thể nhẹ hẫng, anh sắp có thể nhìn thấy Hoa rồi phải không? Không cần giải thích, anh không cần giải thích với bất kỳ ai cả, không cần giải thích với cha mẹ, mặc kệ bạn bè, nhân viên công ty hay người đời nhìn anh thế nào, anh đều không cần giải thích. Anh chỉ giải thích với Hoa là đủ rồi, chờ nhìn thấy Hoa, anh sẽ đem tất cả mọi việc đều nói Hoa biết, cho dù Hoa không tha thứ cho anh, anh cũng sẽ quán lấy Hoa không buông.

Email kia đánh vỡ sự kiên trì đến giờ của anh. Hoa làm sao có một người bạn thân bí như vậy? Với tính cách không giấu được tâm sự của Hoa thương anh có lẽ là điều duy nhất mà cậu giấu, cũng là điều mà cậu không nên giấu nhất anh sao có thể không biết đến sự tồn tại của một người như vậy. Bức email bí ẩn này rốt cuộc là ai gửi đến? Trong lòng mơ hồ lộ ra một tia hy vọng, chẳng lẽ là thư Hoa gửi về từ thiên đường sao? Trước kia những khi làm cho Hoa tức giận, Hoa đều sẽ dùng loại ngữ điệu khách khí này để nói chuyện với anh. Nhưng mà, anh lại không dám hy vọng, vào thời điểm sắp chết này, anh không dám lại hy vọng.

Chưa kịp tìm ra người kia thì anh cuối cùng cũng đã bị bệnh như ý nguyện. Trong phổi xuất hiện một bóng đen, tuy rằng vẫn chưa xác định có phải ung thư hay không, nhưng anh cầu nguyện đúng là ung thư, như vậy anh sẽ có thể đi tìm Hoa.

Hoa, em nhất định phải chờ anh, anh lập tức sẽ đi tìm em.

Ấy thế mà ngay vào lúc anh đang bình tĩnh chờ đợi cái chết thì một y tá nam tên “nhóc Tiểu Phá” bước vào phòng bệnh của anh, mang theo ánh mắt và cử chỉ giống hệt Hoa, lệnh cho anh phải phối hợp trị liệu.

Người đang ngủ say không biết đã tỉnh từ bao giờ, xoay người phát hiện người bên cạnh đang ngồi trên giường, cậu đưa tay ôm lấy đối phương, lẩm bẩm: “Tây Môn? Mấy giờ rồi?”

Tây Môn Trúc Âm đang chìm trong ký ức liền lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng vỗ vỗ cậu: “Trời chưa sáng, còn sớm.”

“Vậy mau ngủ đi.” Biết người nọ thường tỉnh giấc vào nửa đêm mà ngăn người, Lục Bất Phá buông tay để người nọ nằm xuống, sau đó lại ôm chặt lấy anh, “Em ở đây, sẽ không biến mất.”

Ôm Lục Bất Phá, Tây Môn Trúc Âm hôn một cái lên môi cậu, nói giọng khàn khàn: “Ừ, ngủ đi.”

“Như vậy ấm hơn.” Lẩm bẩm nói một câu, Lục Bất Phá ghì lấy người nọ rồi nhắm mắt lại.

Sau đó, có người lại hôn cậu, nhẹ giọng nói: “Hoa, mặc kệ sau này ai trong hai ta kết thúc sinh mạng trước, chúng ta hãy đến đảo thiên đường của chúng ta rồi chờ luân hồi đi. Cùng nhau sinh ra, cùng nhau lớn lên, sau đó yêu nhau, bầu bạn, rồi lại cùng nhau luân hồi.” Anh sẽ cũng không thể chịu được ngày mất đi Hoa, Hoa cũng sẽ không thể chịu được nhỉ?

Người đang ngủ kia dụi đầu vào cổ anh: “Được. Nhưng mà kiếp sau đến lượt em đền anh.”

“Được.”

47. Chương 47: Phiên Ngoại 2

Sau khi gặp lại Tây Môn, người nhà hai bên trải qua một cái tết âm lịch suốt đời khó quên ở Hongkong, không chỉ được ăn n bữa tiệc tùng linh đình, lại còn được gặp lại được đứa con xa cách đã lâu. Đứa con này làm cho người nhà Lục gia kích động thật lâu cũng không thể bình ổn, nhất là Lục Đường Phương Phương, cả năm đều trong trạng thái phấn khích, nhớ nhung tuôn trào. Khiến cho đứa con cả, Lục Bất Phá phải ở lại Hongkong với cha mẹ ba tháng, chờ đến khi tâm tình bọn họ ổn định một ít, cậu mới cùng Tây Môn Trúc Âm trở về nước Mỹ, như sau khi trở về Mỹ, Lục Bất Phá luôn luôn có một loại cảm giác mây đen che đỉnh đầu, đặc biệt là sau khi nghe tin Vương Chỉ nhận được một quyển sách tên là Chính Thái Gia Đích Hồi Lang , nội tâm Lục Bất Phá càng lúc càng bất an hơn.

(*Bee: Trong phiên ngoại trước, má Lục Đường đã phỏng vấn cặp Vương Chỉ và Đoạn Vũ, sau đó viết một cuốn đam mỹ cho hai người với cái tên Chính Thái Gia Đích Hồi Lang , nhân vật chính đương nhiên là Vương Chỉ và Đoạn Vũ trá hình =))) Văn án của truyện đại loại là:

Nhân vật chính: Trang Vũ x Lê Trí

Văn án: Anh trai của Trang Vũ vì tình mà chết. Vì muốn báo thù cho anh, cậu tìm đến người bạn thân của anh là Lê Trí. Trang Vũ mười tám tuổi vừa yếu đuối vừa kiên cường, Lê Trí vốn sớm có ý đồ với Trang Vũ nhận ra đây chính là thời cơ của mình. Trang vũ toàn tâm tín nhiệm Lê Trí không ngờ rằng cậu đang từng bước đưa mình đến miệt đường Lê Trí...

Nói chung là truyện này Lục Đường giáo chủ viết hoàn toàn dựa trên chuyện có thật của bọn họ, thế nên là cậu Đoạn Hoa – Lục Bất Phá đang lo lắng má cũng sẽ viết một truyện về cậu và Tây Môn)

Ngồi trước máy tính, Lục Bất Phá đã do dự hơn hai mươi phút mà vẫn không thể ấn phím enter. Nhưng mà nghĩ tới vụ của Vương Chỉ, cậu khê cắn môi, ngón tay nặng nề click vào phím enter. Trang web lập tức hiện ra, đó trang của một tác giả đam mỹ trữ danh có bút hiệu là “Phân Phương”, một người có ảnh hưởng nhất định đến giới đam mỹ của Trung Quốc.

Vừa thấy vị chuyên mục dày đặc tên các bộ đam mỹ của vị nữ sĩ “Phân Phương” này, Lục Bất Phá trong lòng không thể không dâng lên một sự kính nể, thành quả chiến đấu âm ỉ thế này bảo sao không nổi danh cho được. Nhưng mà một đồng tiểu thuyết như thế này, biết phải bắt đầu tìm từ đâu đây? Lập tức trong đầu Lục Bất Phá hiện lên một ý nghĩ, cậu và Tây Môn mới đến với nhau vào năm ngoái, vậy truyện mà cậu muốn tìm kia cũng nhất định là mới viết cách đây không lâu. Đúng thế! Vậy thì nên bắt đầu tìm từ những truyện mới nhất.

Mũi tên trắng di chuyển lên xuống mở truyện mới, Lục Bất Phá chưa từng đụng tới truyện đam mỹ hiện giờ tìm đập rất mạnh, bấm chọn một truyện ở giữa với tựa là Xin lỗi, ta yêu người .

Thể loại: xuyên việt, phúc hắc công, tiểu bạch thụ;

Tên nhân vật chính: trống.

Tại sao lại chọn truyện này? Bởi vì hai chữ “Xuyên việt” kia, Lục Bất Phá hiện tại đối với hai chữ này đặc biệt miễn cảm. Mà khi cậu nhìn thấy tên của hai nhân vật chính trong trang văn án, Lục Bất Phá suýt chút nữa phun một ngụm máu lên màn hình.

Văn án như sau:

Lục Tiểu Phong là hảo bằng hữu của Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết là hảo bằng hữu của Lục Tiểu Phong.

(*Bee: For you information, Lục Tiểu Phong đọc na ná như Lục Tiểu Phụng =))))*)

Hai người đồng sinh cộng tử, cùng nhau trải qua qua hoạn nạn trắc trở, cuối cùng lại bại bởi một loại bất luân chi tình.

Lục Tiểu Phong mang theo tình yêu với Tây Môn Xuy Tuyết mà chết.

Tây Môn Xuy Tuyết tuyệt tình với Lục Tiểu Phong mà tàn nhẫn thành thân.

Đợi đến ngày hết thủy chân tướng rõ ràng, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện chỉ muốn nói một câu với đối phương: “Xin lỗi, ta yêu người.”

Mọi tình tiết trong truyện đều là hư cấu, nếu có sự tương đồng nào thì chỉ là trùng hợp.

Tay phải run rẩy bấm vào chương kế, Lục Bất Phá rất muốn lập tức cầm điện thoại gọi cho cha để mắng vốn bà mẹ bất lương kia. Nhưng nói phải có sách, mách phải có chứng, Lục Bất Phá nhịn xuống ngậm máu kia mà tiếp tục xem phần chính văn. Truyện lấy bối cảnh cổ trang, hai nhân vật chính là cao thủ giang hồ nổi danh, hơn nữa tình cảm vô cùng tốt. Đọc một lượt từ lúc tình bằng hữu giữa hai nhân vật chính bắt đầu cho đến đoạn Tây Môn Xuy Tuyết vì nữ nhân tâm ái mà một kiếm đâm xuyên qua vai Lục Tiểu Phong, truyện bắt đầu tiến vào cao trào.

Lục Bất Phá hô hấp hỗn loạn, mặt đỏ tim đập (vì giận), kéo chuột tới trang tiếp theo.

Lục Tiểu Phong sau khi bị đâm liên mất tích, nhưng trước một đêm Tây Môn Xuy Tuyết thành thân, hắn đột nhiên xuất hiện, ám sát tân nương tử của Tây Môn Xuy Tuyết, lão trượng nhân, đại cữu tử, tiểu cữu tử, tiểu di tử, cơ bản là một nhà đều bị giết. Đến khi Tây Môn Xuy Tuyết xuất hiện, không nói hai lời liền mỉm cười nhảy vào lưới kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết, tự sát thân vong, không có một câu giải thích. Đêm tân hôn của Tây Môn Xuy Tuyết biến thành một đêm bi kịch. Mọi người trên giang hồ chỉ trích Lục Tiểu Phong, nói hắn điên rồi, còn Tây Môn Xuy Tuyết bất hạnh kia vào ngày tiếp theo đã thất tung, cả thi thể của Lục Tiểu Phong cũng biến mất.

(*Bee: Muốn xem ví dụ về việc lao người vào kiếm của người yêu, mời xem vid dưới*)

Tiếp tục kéo chuột sang trang, Lục Bất Phá không biết nghĩ đến chuyện gì mà lấy khăn tay lau mũi, cậu không khóc, cậu chỉ là chảy nước mũi.

Sau đó, một hồi âm mưu vô lâm bất ngờ bại lộ, thê tử bị giết kia của Tây Môn Xuy Tuyết hóa ra là là vu nữ Ma giáo. Ma giáo kiêng kỵ Tây Môn Xuy Tuyết và Lục Tiểu Phong, phái ra hai vu nữ xinh đẹp nhất đi câu dẫn Tây Môn Xuy Tuyết và Lục Tiểu Phong, ly gián tình bằng hữu của hai người. Tây Môn Xuy Tuyết mắc bẫy, bọn chúng lên kế hoạch vào đêm thành thân sẽ huyết tẩy Tây Môn sơn trang. Nhưng chúng không ngờ, kế hoạch còn chưa chấp hành, những nhân vật chủ chốt của Ma giáo chuẩn bị ám sát Tây Môn Xuy Tuyết đều bị Lục Tiểu Phong giết chết.

Trong nhất thời vô lâm xôn xao, mũi giáo chỉ trích lại chuyển đến người đã mất tích hai năm là Tây Môn Xuy Tuyết. Đúng lúc này, một thiếu niên gây yếu như gây trúc, gương mặt tựa dương quang, xuất hiện trên đường phố, tìm kiếm một người mà hắn vẫn tìm suốt ba tháng qua. Hắn không phải ai khác ngoài Lục Tiểu Phong đã được vinh hạnh tham gia môn thể thao vĩ đại có tên là “xuyên việt”. Thân thể của hắn đã chết, thể nhưng linh hồn của hắn lại xuyên vào một thiếu niên bệnh nhược. Sau khi điều dưỡng thân thể bệnh nhược kia một chút, hắn mới lên đường đi tìm Tây Môn Xuy Tuyết.

Thiếu niên lần tìm tất cả những nơi hắn cho rằng Tây Môn Xuy Tuyết có thể sẽ đi, đến cuối cùng lại tìm được y đang lâm trọng bệnh ở nơi mà hắn không ngờ trong rừng trúc nơi mà hắn và Tây Môn Xuy Tuyết lần đầu tương ngộ. Một gian nhà tranh, nhất phần mộ trắng; phòng là của Tây Môn Xuy Tuyết, mộ là của Lục Tiểu Phong. Thiếu niên dương quang nói dối rằng mình bị lạc trong rừng trúc, sau đó mặc kệ đối phương mặt lạnh, dày mặt dựng thêm một gian nhà tranh gần đó. Hai gian nhà tranh, một phần mộ trắng, hai người người bệnh nhược cứ như thế trở thành hàng xóm.

Lau gần hết nửa hộp khăn tay, Lục Bất Phá bất mãn: “Mẹ không phải tự xưng viết ngọt văn sao? Sao lại có thể viết ngược văn như vậy, lại còn viết... Mẹ quá đáng lắm!”

Sau đó, thiếu niên dương quang bắt đầu tiếp cận nam tử lạnh lùng kia. Thái độ của nam tử lạnh lùng cũng bắt đầu thay đổi. Thiếu niên hoàn toàn không biết mình đã bị đối phương hoài nghi, vẫn chiều cổ cho cuộc sống hàng ngày của nam tử lạnh lùng kia. Vào nửa đêm, hắn ở trong mộng cất tiếng nỉ non: “Tây Môn, Tây Môn”. Nam tử lạnh lùng ngồi ở bên giường của hắn, ngón tay nhẹ nhàng lau đi lệ của thiếu niên rồi đưa vào trong miệng.

Xem đến đây, Lục Bất Phá vừa tức vừa giận lau mũi vừa dích liêu mạng bấm vào trang kế, nhưng mà trang kế lại không xuất hiện nữa. Cậu ôm đầu giận gọi: “Mẹ! Mẹ ác quá đi!”

Tây Môn Trúc Âm sau khi về đến nhà, phát hiện đôi mắt Lục Bất Phá sưng đỏ, thần sắc bi thương mà ngồi trên ghế sa lon. Đôi mắt màu lạnh thoáng trầm xuống, đổi sang đôi díp lê, buông túi công văn xuống, bước qua lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Hoa?”

“Tây Môn...” Lục Bất Phá bị úy khuất cực độ hai tay vòng qua người Tây Môn Trúc Âm, giọng hơi nghẹn, “Em nhớ anh.”

Tuyệt đối là đã xảy ra chuyện. Khẽ hôn lên tóc Lục Bất Phá, Tây Môn Trúc Âm hỏi: “Anh cũng nhớ em. Xảy ra chuyện gì? Nói cho anh biết.”

“Mẹ ăn hiếp em.” Chôn mặt vào lòng của Tây Môn Trúc Âm, Lục Bất Phá hít hít mũi, “Tây Môn, xin lỗi.”

Nhíu mày, Tây Môn Trúc Âm ôm chặt người kia: “Xin lỗi cái gì?”

“Em yêu anh. Xin lỗi lúc trước em đã không nói ‘em yêu anh’ sớm hơn. Nếu em nói sớm hơn, hai chúng ta cũng sẽ không lâm vào cái vòng luẩn quẩn kia. Tây Môn, Tây Môn, Tây Môn, em yêu anh, em yêu anh...” Trong lòng Tây Môn không ngừng gọi, Lục Bất Phá ngẩng đầu, mắt ngân ngấn, “Tây Môn, vừa nghĩ đến nếu em không được xuyên qua, hai người chúng ta cứ thế mà bỏ lỡ, em lại rất sợ. Tây Môn, chúng ta làm đi.” Nói xong thì hôn lên đối phương.

Tuy rằng lo lắng khi thấy sự bất thường của Lục Bất Phá, nhưng Tây Môn Trúc Âm vẫn không truy vấn, chỉ cởi quần áo của mình và người yêu, đem cậu đặt lên ghế sa lon, dịu dàng hôn môi cậu, âu yếm cậu, tiến vào cậu. Trong khi phòng khách bên này nồng đậm xuân sắc, ở bên kia đại dương, một vị tác gia rất danh tiếng của giới đam mỹ đang phải vùi đầu viết văn, gần đây đào hồ quá lố, bị độc giả và biên tập thúc giục sắp diên rồi, bà quyết định tạm ngưng một truyện gần đây, nghĩ tới nghĩ lui, bà quyết định tạm ngưng bộ có nhiều độc giả kêu gào nhất, Xin lỗi, ta yêu người .

Lăn lộn một trận trên ghế sa lon, tâm tình của Lục Bất Phá cũng bình phục lại một chút, vùi người vào lòng Tây Môn Trúc Âm không muốn di chuyển. Dưới thảm, Tây Môn Trúc Âm vuốt ve thân thể người yêu, hỏi: “Hoa, xảy ra chuyện gì?”

Khuôn mặt Lục Bất Phá lập tức hiện lên bất mãn: “Mẹ quá đáng lắm!”

Vừa nghe là nhạc mẫu, người đang lo lắng cũng nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Mẹ làm sao?”

Lục Bất Phá quay lại đáp: “Mẹ cho em sắp hồ.”

Anh cũng không hỏi lại, chỉ im lặng chờ, quả nhiên nghe được đối phương nói tiếp: “Hôm nay em vào xem trang chuyên mục của mẹ, trong lúc vô tình đọc một bộ. Ừm, ban đầu chỉ là tò mò, kết quả đọc một hồi... Ồ, mẹ chưa viết xong, rất tàn nhẫn a!”

“Tựa là gì?”

Lục Bất Phá hít hít mũi, ôm chặt người nọ: “Tựa là Xin lỗi, ta yêu người , hai nhân vật chính bị mẹ ngược thật thảm.”

Tây Môn Trúc Âm nghe tới đây, trong lòng có vài phần hiểu ra. Loại truyện gì có thể làm cho người yêu vừa đọc lại phản ứng thành thế này? Anh cũng có nghe nói Vương Chỉ nhận được một quyển tựa là Chính Thái Gia Đích Hồi Lang .

“Đó đều chỉ là truyện mà thôi. Sau này đừng đọc nữa. Thấy em khó chịu anh cũng khó chịu. Ra ngoài ăn tối nhé? Sau đó đi chợ đêm? Ngày mai anh không đến công ty, chúng ta đi xem triển lãm tranh, hoặc là đến công viên trò chơi được không?”

Lục Bất Phá chôn đầu trong ngực anh hồi lâu, nghe được thanh âm trầm trầm của anh cũng cảm thấy dễ chịu đi nhiều, ngẩng đầu lên hôn anh một cái, sau đó ngồi dậy: “Được! Ta muốn ăn một bữa no nê!”

“Được.” Ai đó không phản đối ngồi dậy, đôi mắt lam lóe lóe.

Ngày hôm sau, hai người đi dạo cả ngày, mua một đồng hồ. Sau khi ăn cơm ở ngoài, Lục Bất Phá cùng Tây Môn Trúc Âm trở lại nhà trọ, tắm rửa rồi chui lên giường. Tây Môn Trúc Âm đọc tài liệu, Lục Bất Phá lên mạng. Chuột di chuyển một hồi, cậu mở trang chuyên mục của mẹ, nhấn enter.

“Quá đáng!”

Tây Môn Trúc Âm lập tức quay đầu lại, chỉ thấy người yêu tức giận mà nhìn trừng trừng vào màn hình máy tính, anh vội bước qua... “Chuyện gì vậy?”

“Mẹ hôm nay cũng không chịu update!”

Tây Môn Trúc Âm nhìn cái tựa truyện, buông văn kiện.”Đừng đọc, đọc rồi em sẽ không thoải mái.”

“Nhưng mà đọc dở dở lại càng khó chịu.” Lục Bất Phá rất muốn lập tức gọi điện thoại cho mẹ, thúc giục bà viết nhanh nhanh.

Tây Môn Trúc Âm liếc nhìn tên nhân vật chính, lông mi hơi nhướn lên, sau đó lại khuyên bảo: “Mẹ gần đây có thể bề bộn nhiều việc, mấy ngày nữa hãy xem sao.”

“Ừm.” Buồn bực đóng trang web, Lục Bất Phá rất muốn biết Tây Môn Xuy Tuyết sau khi ngậm lệ của Lục Tiểu Phong sẽ làm gì tiếp?

Hơn nửa ngày sau, Lục Bất Phá nhìn màn hình ngẩn người rồi quay đầu: “Tây Môn, vào lúc kia... Làm sao anh có thể nhận ra em?” Chẳng lẽ cũng giống Tây Môn Xuy Tuyết, ngày đầu tiên đã hoài nghi sao?

Tây Môn Trúc Âm đóng laptop của Lục Bất Phá lại, đặt nó sang một bên, ôm cậu thân nhiên nói: “Cảm giác. Mặc kệ em biến thành hình dạng gì, lúc em và anh ở bên nhau đều có cùng một cảm giác. Hoa, cảm giác khi đó giữa chúng ta giống như linh hồn hòa hợp vào nhau, từng cử chỉ, từng ánh mắt, từng nụ cười của em đều có thể làm cho anh cảm giác đó là em. Cho dù em có không thừa nhận, anh vẫn có thể khẳng định đó là em. Không có thời điểm nào là khác biệt cả, vào lúc em bước vào trong phòng bệnh của anh, đứng ở bên cạnh anh, loại cảm giác này đã bắt đầu xuất hiện.”

“Vậy tại sao anh không vạch trần em ngay từ đầu?”

“Anh sợ, sợ em chỉ là một ảo ảnh. Anh sẽ không thể chịu đựng được hậu quả của việc em rời đi. Tuy cảm giác được em, nhưng anh nhất định phải nắm chắc hoàn toàn, phải khẳng định người sẽ không rời đi, khẳng định em không là một ảo ảnh trước đã.”

“Vậy sau đó tại sao không nhận nữa?”

“Bởi vì ta đã nắm chắc mười phần, nếu vạch trần thân phận của em thì em sẽ hoàn toàn thuộc về anh. Cho dù Hác Giai có là bạn gái thật của em, cho dù hai người đã kết hôn, anh cũng sẽ dùng hết thủ đoạn để cướp em về. Hoa, em là của anh, chỉ có anh mới có thể có được em, cũng chỉ có em mới có thể có được anh.”

Lục Bất Phá ngẩng đầu, Tây Môn Trúc Âm cúi đầu, trong mắt hai người chỉ có lẫn nhau, cũng chỉ có thể có lẫn nhau. Nhìn Tây Môn một hồi, Lục Bất Phá lấy điện thoại bấm gọi, chỉ chốc lát sau, điện thoại được bắt, bên kia truyền đến một âm thanh thanh tĩnh, Lục Bất Phá lập tức nín nọt gọi: “Mẹ, con đây.”

“Bây giờ... ở bên con cũng 11 giờ rồi, sao còn chưa ngủ?”

“Mẹ đào hố con, ngủ không được.”

“Hả?”

“He he, mẹ, hôm nay con, ờ, không cẩn thận, ờm, bấm vào trang chuyên mục của mẹ.”

“Ồ? Không phải con không đọc truyện của mẹ sao?”

“He he, mẹ, con biết sai rồi mà. Ờ thì, truyện Xin lỗi, ta yêu người sao hôm nay còn chưa update vậy mẹ?”

Đầu bên kia điện thoại hơi im lặng một chút, xem ra nữ sĩ Lục Đường Phương Phương đang bị giật mình. Vài giây sau, bà nói: “Gần đây bị giục bản thảo, truyện đó hiện đang tạm ngừng.”

“Mẹ đừng mà, ta muốn đọc a. Con của mẹ hiếm có dịp mới đọc văn của mẹ, mẹ nữ lòng nào không update a?!”

“Thằng nhóc Tiểu Phá này.” Lục Đường Phương Phương mắng một câu, “Ngủ đi, ngày mai dậy sẽ có đọc.”

“Mẹ! Con yêu mẹ!” Hôn một cái chụt qua điện thoại, Lục Bất Phá cúp máy. Sau đó lại hôn cái chụt lên mặt người bên cạnh.”Nếu mẹ dám viết bi kịch thì em sẽ mè nheo bà mỗi ngày luôn.”

Tây Môn Trúc Âm nhẹ nhàng cắn lên miệng Lục Bất Phá một chút: “Ừ.”

Sáng sớm hôm sau, Lục Bất Phá tỉnh dậy. Chuyện đầu tiên sau khi rời giường vẫn là đánh răng rửa mặt, chuyện thứ hai đúng là đem bữa sáng lên ghế sa lon, rồi mới ôm laptop qua. Tây Môn Trúc Âm hiện đang họp, lúc Lục Bất Phá mở máy tính thì cũng không có ở đó. Vội vàng mở trang chuyên mục của mẹ, Lục Bất Phá ngửa mặt lên trời rú: “Mẹ! Con yêu mẹ chết mất!” Mẹ update những ba chương!

Xài account mà mẹ mới share sáng nay, Lục Bất Phá hí hửng chui vào đọc chùa truyện VIP, chẳng mấy chốc sau đã đọc hết ba chương, Lục Bất Phá hít hít mũi, bấm gọi cho bà.

“Mẹ, ít quá hà, đọc không đã, mẹ có thể một đợt tung hết truyện được không? Con muốn xem kết cục, không được SE.”

“Thằng nhóc Tiểu Phá này! Muốn đọc thì tự mình đi mà viết!”

Bị ba phương thức giục truyện, Lục Đường Phương Phương cúp điện thoại. Bĩu bĩu môi, Lục Bất Phá kích chuột, truyện của anh mà, làm sao không gấp cho được?

Trong văn phòng, trên màn hình máy tính của Tây Môn Trúc Âm đang hiện trang chuyên mục của một tác giả, anh đang đọc một bộ truyện, tựa là Xin lỗi, ta yêu người , bởi vì có chương VIP nên anh còn đặc biệt bảo chị Lily thêm tiền vào tài khoản. Đôi mắt màu lam hơi âm trầm, Tây Môn Trúc Âm đọc rất chậm rãi, nhất là đoạn quyết tuyệt giữa Tây Môn Xuy Tuyết và Lục Tiểu Phong, thương tổn rồi tử vong. Nhìn từ góc độ của người ngoài cuộc đối với tình yêu khi ấy của hai người, Tây Môn Trúc Âm lại một lần nữa cảm tạ thượng đế đối với anh thật nhân từ. Không tiếp tục đọc nữa, anh đóng trang web rồi tắt máy, trầm tư hồi lâu, lấy tốc độ như điện mà bấm số của Đoạn Vũ.

“Đoạn Vũ, là tôi, Tây Môn.”

“Tôi muốn nhờ em giúp tôi một chuyện gấp.”

“Trong tháng này, ta muốn nhờ em ra mặt để chuyển mộ của Đoạn Hoa đi.”

“Chuyển đến trong thiên đường của tôi và Hoa.”

“Cảm ơn.”

Đặt điện thoại xuống, Tây Môn Trúc Âm đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Hoa, xin lỗi, anh yêu em. Tình yêu của anh đã tổn thương em, khiến cho thân thể của em phải vĩnh viễn yên nghỉ. Ta nghĩ em nhất định muốn yên nghỉ ở thiên đường của chúng ta. Nhiều năm sau, anh và em, còn có linh hồn của em sẽ cùng nhau yên nghỉ ở đó, cho đến khi chúng ta lại gặp nhau kiếp sau. Xin lỗi, anh yêu em, thế nên anh vĩnh viễn không thể buông em ra.

Lục Đường Phương Phương hơn một tháng này đều trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, Lục Duy Thành nhìn mà thiếu chút mặc kệ hậu quả, bức vợ phong bút. Vốn có thể thoải mái hơn chút, nhưng bởi vì thằng con Tiểu Phá kia mỗi ngày đều gọi điện thoại tới thúc giục, bà không thể không liên tục update ba truyện cùng lúc, còn phải đưa kết truyện cho biên tập trước khi đăng lên mạng. Hôm nay, bà cuối cùng cũng hoàn thành bộ truyện mà nhóc Tiểu Phá mong chờ, trực tiếp gửi hết toàn bộ các chương còn lại vào hộp mail cho cậu, sau đó tắt máy tính, gọi chồng: “Ra ngoài ăn một bữa ra trò đi anh!”

“Được! Phương Phương muốn ăn cái gì?” Ngài Lục Duy Thành lâu ngày không được cùng vợ thân thiết lập tức vọt vào thư phòng.

(*Cặp này là chuẩn mực nữ vương x trung khuyến này =))) Khiếp, vợ chồng già mà ngọt kinh quá =))))*)

“Ăn đồ Tây, sau đó em muốn đi spa.” Lục Đường Phương Phương vươn hai tay, Lục Duy Thành lập tức bỏ nhào qua ôm ghì lấy vợ.

“Phương Phương, đêm nay anh muốn.”

“Muốn mấy lần?”

Không kịp đợi ra ngoài ăn tiệc, Lục Duy Thành trước hết phải đem vợ ăn một lần trong thư phòng đã.

Sau khi đọc hết truyện, Lục Bất Phá ăn không ngon ngủ không yên suốt một tháng qua cuối cùng ngửa mặt lên trời cười to, Á há há há, cuối cùng cũng đọc xong rồi. Tây Môn Xuy Tuyết tuyên bố với võ lâm y muốn cùng một nam nhân tên là Song Hỉ (cũng chính là Lục Tiểu Phong xuyên qua *tên Song Hỉ mới ghê =)))*) thành thân, hai người quay về Tây Môn sơn trang, một năm sau, hai người nhận nuôi một cô nhi, đặt tên là Tây Môn Ưc Phong (*dịch ra là Tây Môn nhớ Phong*). Tây Môn Xuy Tuyết ở Tây Môn sơn trang nam tử mình yêu sống hạnh phúc cả đời, mà thiếu niên Song Hỉ kia dưới sự hạnh phúc của tình yêu, thân thể ngày càng khỏe mạnh hơn.

Đọc hết truyện, Lục Bất Phá mở trang tin tức, cũng thề n lần rằng sau này sẽ không bao giờ nhảy hố nữa. Ngay sau đó, cậu bị tin tức đầu tiên đập vào mắt làm kinh sợ. “Đoạn Vũ, em trai của Đoạn Hoa đột nhiên quyết định di chuyển mộ phần của anh trai mình, nhưng chuyển mộ đến nơi nào thì anh lại không nói, chỉ bảo là thiên đường mà Đoạn Hoa thích nhất.” Nhìn chăm chăm vào tin tức này, Lục Bất Phá thật lâu không thể lên tiếng. Chờ đến khi hoàn toàn tiêu hóa xong, cậu nở một nụ cười thật nhẹ. Không định hỏi chuyện này, cậu chỉ bấm gọi điện thoại của một người: “Tây Môn, mẹ cuối cùng cũng viết xong rồi, tối nay chúng ta ăn mừng đi.”

“Được, người muốn ăn gì? Đồ ăn Trung Quốc?”

“Không, ăn đồ Tây, muốn cà rốt trong đĩa của anh.”

Đối phương nở nụ cười.”Được.”

“Sau đó đi chợ đêm nhé?”

“Được.”

Tây Môn, xin lỗi, em yêu anh, thế nên xin anh hãy tha thứ cho sự tùy hứng và xúc động của em, đó đều là bởi vì em yêu anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-la-ai-dich-thuong>